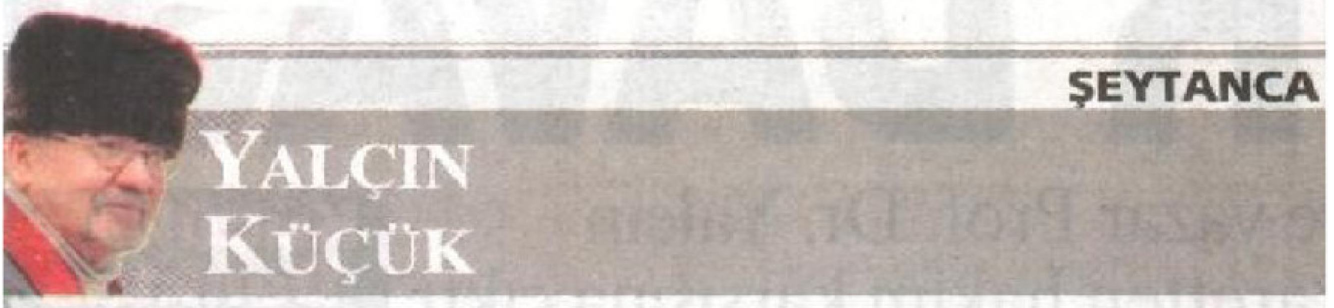
YALÇIN KÜÇÜK – ŞEYTANCA

AYDINLIK GAZETESİ YAZILARI (2011)

Israel – Gulan – Kilichdaroglu (Pazar, 3 Nisan 2011); **İkiz ile İkiyüz** (Pazar, 10 Nisan 2011); **Ahmet Binbaşı Vakası** (Pazar, 17 Nisan 2011); **İkinci Gorbaçov Vakası Üzerine Tezler** (Pazar, 24 Nisan 2011); **Bir Emine'm Hikaye** (Pazar, 8 Mayıs 2011); **Garbaçov Kemal** (Çarşamba, 11 Mayıs 2011); **Atilla Albay** (Cumartesi, 14 Mayıs 2011); **Melek Gerilla** (Pazar, 15 Mayıs 2011); **Ergenekon'dan İktidara** (Çarşamba, 18 Mayıs 2011); **"Ben Sana Saralı Demem; Sen Bana Sakar Deme"** (Perşembe, 19 Mayıs 2011); **Kendine Nefret Yazıları -I-** (Pazar, 22 Mayıs 2011); **Büyük Grev ve DİSK'in Çökertilmesi** (Pazartesi, 23 Mayıs 2011); **Kendine Nefret Yazıları -II-** (Pazartesi, 23 Mayıs 2011); **Silivri'den Önce: Mithat Paşa Muhakemesi** (Çarşamba, 25 Mayıs 2011); **İki Kitap İki Adam** (Pazar, 29 Mayıs 2011); **Havadan Sudan** (Çarşamba, 1 Haziran 2011); **Balyoz'a Karşı Balyoz -I-: Fırtına** (Cuma, 3 Haziran 2011); **Yazarlar: Cahit Kayra ve Şlomo Sand** (Pazar, 5 Haziran 2011); **Balyoza Karşı Balyoz -II-: Çetin** (Pazartesi, 6 Haziran 2011); **Cumhuriyet İçin Anayasa** (Çarşamba, 8 Haziran 2011); **Balyoza Karşı Balyoz -III-: Demir** (Cuma, 10 Haziran 2011); **İstanbul Halleri** (Pazar, 12 Haziran 2011); **Güle Güle Arslan** (Pazartesi, 8 Ağustos 2011); **İlker Paşa'nın Açılımı -I-** (Pazartesi, 15 Ağustos 2011); **İlker Paşa'nın Açılımı -II-** (Cuma, 19 Ağustos 2011); **İlker Paşa'nın Açılımı –III-** (Pazartesi, 22 Ağustos 2011); **Işık Paşa'nın Vizyonu** (Cuma, 9 Eylül 2011); **Işık Paşa'nın Devamı** (Pazartesi, 12 Eylül 2011); **Tayyip-Gülen Tarafi'nda Toslama ve Foslama** (Cuma, 16 Eylül 2011**); Az Zamanda Çok Büyük...** (Çarşamba, 21 Eylül 2011); **Kurt Kanunu** (Salı, 27 Eylül 2011); **Diktatorya** (Çarşamba, 28 Eylül 2011); **Ordu** (Cuma, 30 Eylül 2011); **Nur Baba** (Salı, 4 Ekim 2011) **Mahkeme -I-** (Çarşamba, 5 Ekim 2011); **Mahkeme -II-** (Cuma, 7 Ekim 2011); **The Dönme**

YALÇIN KÜÇÜK – ŞEYTANCA

AYDINLIK GAZETESİ YAZILARI (2011)

Israel – Gulan – Kilichdaroglu (Pazar, 3 Nisan 2011); **İkiz ile İkiyüz** (Pazar, 10 Nisan 2011); **Ahmet Binbaşı Vakası** (Pazar, 17 Nisan 2011); **İkinci Gorbaçov Vakası Üzerine Tezler** (Pazar, 24 Nisan 2011); **Bir Emine'm Hikaye** (Pazar, 8 Mayıs 2011); **Garbaçov Kemal** (Çarşamba, 11

Mayıs 2011); **Atilla Albay** (Cumartesi, 14 Mayıs 2011); **Melek Gerilla** (Pazar, 15 Mayıs 2011); **Ergenekon'dan İktidara** (Çarşamba, 18 Mayıs 2011); **"Ben Sana Saralı Demem; Sen Bana Sakar Deme"** (Perşembe, 19 Mayıs 2011); **Kendine Nefret Yazıları -I-** (Pazar, 22 Mayıs 2011); **Büyük Grev ve DİSK'in Çökertilmesi** (Pazartesi, 23 Mayıs 2011); **Kendine Nefret Yazıları -II-**

(Pazartesi, 23 Mayıs 2011); **Silivri'den Önce: Mithat Paşa Muhakemesi** (Çarşamba, 25 Mayıs 2011); **İki Kitap İki Adam** (Pazar, 29 Mayıs 2011); **Havadan Sudan** (Çarşamba, 1 Haziran 2011); **Balyoz'a Karşı Balyoz -I-: Fırtına** (Cuma, 3 Haziran 2011); **Yazarlar: Cahit Kayra ve Şlomo Sand** (Pazar, 5 Haziran 2011); **Balyoza Karşı Balyoz -II-: Çetin** (Pazartesi, 6 Haziran 2011); **Cumhuriyet İçin Anayasa** (Çarşamba, 8 Haziran 2011); **Balyoza Karşı Balyoz -III-: Demir** (Cuma, 10 Haziran 2011); **İstanbul Halleri** (Pazar, 12 Haziran 2011); **Güle Güle Arslan** (Pazartesi, 8 Ağustos 2011); **İlker Paşa'nın Açılımı -I-** (Pazartesi, 15 Ağustos 2011); **İlker Paşa'nın Açılımı -II-** (Cuma, 19 Ağustos 2011); **İlker Paşa'nın Açılımı –III-** (Pazartesi, 22

Ağustos 2011); **Işık Paşa'nın Vizyonu** (Cuma, 9 Eylül 2011); **Işık Paşa'nın Devamı** (Pazartesi, 12

Eylül 2011); **Tayyip-Gülen Tarafi'nda Toslama ve Foslama** (Cuma, 16 Eylül 2011**); Az Zamanda Çok Büyük...** (Çarşamba, 21 Eylül 2011); **Kurt Kanunu** (Salı, 27 Eylül 2011); **Diktatorya** (Çarşamba, 28 Eylül 2011); **Ordu** (Cuma, 30 Eylül 2011); **Nur Baba** (Salı, 4 Ekim 2011) **Mahkeme -I-** (Çarşamba, 5 Ekim 2011); **Mahkeme -II-** (Cuma, 7 Ekim 2011); **The Dönme** (Salı, 11 Ekim 2011); **Gül - Yazıcıoğlu - Gülen** (Çarşamba, 12 Ekim 2011); **Mahkeme -III-**

(Cuma, 14 Ekim 2011); **Kimliğini Kaybetmiş Adam** (Salı, 18 Ekim 2011); **CHP'de Üç Fettullah** (Salı, 18 Ekim 2011); **Murat Karayılan'ın Yeni Sözleri** (Çarşamba, 19 Ekim 2011); **Behice Boran Hırsızları** (Cuma, 21 Ekim 2011); **Kimsiniz Siz Anayasa Yapacak** (Cuma, 21 Ekim 2011); **Taraf: "Ver Kurtul"** (Salı, 25 Ekim 2011); **Suristan** (Çarşamba, 26 Ekim 2011); **Appeasement & Şantaj** (Cuma, 28 Ekim 2011); **İki Devlet** (Çarşamba, 2 Kasım 2011); **Amerikan Elçiliği'nde Polis Şefleri** (Cuma, 4 Kasım 2011); **Büşra ile Ragıp Vakası** (Salı, 8 Kasım 2011); **Kemalizm'in Dönüşü** (Salı, 15 Kasım 2011); **Apo ile Albay -I-** (Çarşamba, 16 Kasım 2011); **Müthiş Kitap: Öğütler** (Cuma, 18 Kasım 2011); **Tarih'e Perinçek Katkıları** (Salı, 22 Kasım 2011); **Esin Geçti** (Çarşamba, 23 Kasım 2011); **Kozinoğlu Kaşif Beyy** (Cuma, 25 Kasım 2011); **Atını Vuran Kovboy** (Salı, 29 Kasım 2011); **Deseleksiyon** (Çarşamba, 30 Kasım 2011); **Necdet Paşa: Ortak Aklı Kullanan ve Konuşan Paşa** (Cuma, 2 Aralık 2011); **Devrimci Doğan** (Salı, 6 Aralık 2011); **İncognito Hasta: Erdoğan** (Çarşamba, 7 Aralık 2011); **Le Monde ile Time: Cahil ile Sefil** (Cuma, 9 Aralık 2011); **Türkiye Kurtuluş Tarihi: Yeni** (Salı, 13 Aralık 2011); **Dangalaklar** (Çarşamba, 14 Aralık 2011); **Kozinoğlu Tespitlerine Göre: Tayyipland'e Karşı Alamanya** (Cuma, 16 Aralık 2011); **Ordu ve Dış Siyaset** (Salı, 20 Aralık 2011); **Binbaşı Kaşif Bey: Akepe'de Fitne Var ve Tayyip'in Bitişi** (Çarşamba, 21 Aralık 2011); **Ataman** (Cuma, 23 Aralık 2011); **Kopernik Devrimleri: Ordu & Tank & Siyaset** (Salı, 27 Aralık 2011); **Aydın Menderes** (Cuma, 30 Aralık 2011).

****

ISRAEL – GULAN – KILICHDAROGLU

(Pazar, 3 Nisan 2011)

Tam tam sesleri duyuyoruz, tüsiad'dan geliyor, Ergun Özbudun yine hanende başıdır. Tüm plütokratlar oradaydı, boynu-eğri sekreter kız başındaydı, Füsun Erbulak'ın otobiyografik "Neden Geç Kaldım" romanının havasını çaldılar, kendilerince, "İslam Cumhuriyeti" kanun-i esasiyesini ilan ettiler. Türbanı kamu idaresi ve Meclis'e soktular, yalnız, herhalde bizi kendileri misli sayıyorlar, geri zekalılar familyasından gelmiyoruz. Türk ve bu arada Sabetayist çok büyük zenginler kadar tamahkarı yoktur, "cumhuriyet" sözcüğünü tasarruf edip lütuf yaptıkları iddiasındadırlar. Bahşiş dahi saymıyorum; Mısır'da son ayaklanmadan önce de "İslam Cumhuriyeti" deniyordu, şimdi perçinlediler ve İran bir "İslam Cumhuriyeti"dir. Demek ki, ikiyüzlülükleri ortadadır. Ve bu bir İsrael projesidir, Gülen nefesi bu iştedir ve Kılıçdaroğlu da işte bu tarihte zuhur etmiştir, "çıkarılmıştır" demek istiyorum.

Peki, işte bu tarihlerde ben ne yaptım, tabii her zamanki işimi yapıyordum, "tez" yazdım, "12 Eylül Tezleri" adındadır; yayınlamadım, gizli tuttum ve yalnızca güzide zevata gönderdim. Çünkü ol tarihte duyulmasını ve Kilichdaroglu'nu yıpratmak istemiyordum, sadece uyarmak istiyordum.

Şimdi politikadaki günlerini sayıyorum. İntihar etmiştir ve ben buradan devam ediyorum.

Buradayız, amma bir sorumuz var, peki Gulan'ın adamı mı; el cevap, değilse bile çok yakınındadır.

Ayrıca, her daim ve şimdi, "adamının adamı" olduğunu da biliyoruz, "kulak" diyorlar, hep üflerken görüyoruz.

Bir soru da şudur, "12 Eylül Tezleri" bu kadar mı; hayır, şerhi var. Buna göre, Kilichdaroglu referandumda taammüden oy vermemiştir, hep pek "sayın" gördüğü Gülen'e karşı çıkması imkansızdı ve ben herkesi tenzih ediyorum, aksini önermek ahmaklıktır. Güzel, şimdi bende saklı bu sırrı da açıklamış oluyorum, yalnız bu vesile ile, en passant, değinmek durumundayım. Bana hep

"şeytan" diyorlar, değilim; amma ahmak da hiç olmadım, benden uzaktır. Kilichdaroglu ise ya bir Dersim-Kurnazı, ya da sözüne güven olmaz bir adamdır. Söz nedir, hiç bilmiyor; söz söyleme ile patinaj yapmayı

karıştırdığı mutlaktır. Demek ki, artık bir müntehirin (intihar eden, KŞ) üzerine yazıyorum.

“Sekizinci Tez, referandumdan ‘evet’ çıkması operasyonun içindedir. Gereğidir.”

“O halde ‘yeni’ Kemal’in ‘ihmal’ ile ‘hayır’ oyu, oyuna uygundur. Demek ki, oyun oyundur.”

***

Bunları Referandum’un sonuna doğru yazmaya başladım, biter bitmez seçkin zevata gönderdim, şimdi “İkinci Garbaçov Vakaı” başlığıyla kitapta önsözdür, Kilichdaroglu’nun “Çözülüş”ü hemen ikinci baskısını yapmış durumdadır. Çok yararlı buluyorum ve okunmasını herkese tavsiye eyliyorum. Şimdi bunları Tezler’den alıyorum, yazılışı hemen hemen altı ay öncedir. Eski Tezler, şimdi taze duruyorlar.

“Birinci Tez, kaset, Deniz Baykal’ı düşürmeyi çok aşan bir operasyondur.

“Ve cehepe’yi, akepe’nin arkasına koyma işidir. Bir dizi ihanetidir.

“İkinci Tez, kaset, şimdi tedavüle konan yeni kemalizm, a- Mustafa Kemal’den kopuş, b- laisizmi red, c- orduya düşmanlık anlamındadır.

“Kılıçdaroğlu’nun, Hanefi Avcı kitabını bir polisin anıları olarak görmede ısrarı ve ‘sayın’

Fethullah Gülen’i hep yüksek tutmaya özen göstermesi Gülen’in referanduma ağır taarruzlarını görmezden gelmesi, diğer bir sapmadır ve aynı ölçüde ifşa edici olmuştur.” Özetle, Gülen ile net ve kesin bağından hiç şüphe etmedim ancak düğümü Gürsel Tekin olarak görüyordum ve hep öyle işaret ettim. Şimdi düşünüyorum, eksikli mi davrandım, ne demeliyim, bilmiyorum. Eski sol olsaydı, ne derlerdi, biliyorum. Henüz jargonları belleklerdedir; kullanmıyorum.

Bilmiyorum, şimdi cevap yerine bir fıkra anlatabilir miyim; bir cia ve bir de kgb ajanı hep birbirlerini izlemişler, 30 yıl diyelim, artık çok yakın

dostturlar. O kadar öyle ki, emekli olunca hiç ayrılmıyor; tavla oynuyorlar. Rus zan sallıyor, "söyle söyle, Çemobil'i siz yaptınız, değil mi", bastırıyor, Amerikalı da başlıyor, "söyle söyle şunu…" diyor, sallıyor. Çok geriliyorlar ve bir ara cia ajanı boğulacak gibi oluyor. Zarı sallıyor, atıyor, düşeş, "bak bak" diyor, "yemin ederim, Çernobil'i biz yapmadık, ama yine yemin ediyorum, Garbaçov'u biz yerleştirdik," deyiveriyor.

İşte tarihin büyük sırrı budur; açılmıştır, eskiler böyle durumlarda "kıssadan hisse" diyorlar.

Öyleyse Birinci Garbaçov, cia'nın eli mahsulü idi, bunu da açıklamış oluyorum.

Biz tabii, İkinci Garbaçov'u kimin "n'aptığını" merak ediyoruz, amma bırakıyorum ve kendi derdime geliyorum. "Hapislik zor zanaat değil" diyorum, ayrıca biz, Doğu Perinçek ve ben, rekor sahibiyiz. Bizde, aydın hareketinde ve Sol'da tek hapislik kutsaldır; Doğu'yla ben, burada da

"kural-dışı" oluyoruz, çok gireriz. Sanıyorum, Doğu hapislik sayısında benden ileridedir, ben de gözaltı rakamında, hücrede yaşamda rekortmenim, kimse yetişemiyor. Bu nedenle mapusluk bize işlemiyor. Hayatımızdır.

Ancak, şimdi zulümdeyiz, zor veya değil, bir de Taraf ve Zaman okumak, Samanyolu izlemek zorundayız; bunu yaparak yeni gözaltı, tutuklama ve iddianameleri evvelden öğrenmiş oluyoruz.

Yalnız yine de söylemeliyim, ben Samanyolu izlemiyorum, içeride "cürümdaşlarım" Sadi ve Emre izliyorlar. Biliniyor, Samanyolu'nda iki dizide başrollerdeyim, Zekeriya Bey, Öz, bunlardan Kollama'yı beğenmemiş, ama Tek Türkiye'yi kaçırmıyormuş, sohbetimizde söylemişti. Kollama'da Minik Kaya var, gecekondu bebelerinin bana benzettiklerini biliyorum.

Bedrettin Dalan Dostumuz, herhalde kurtarır umuduyla, komiser Emre Uslu'yu Utah'dan aldı, Yeditepe'ye koydu; Gülen'in yakinidir, şimdi Taraftadır. Yakın zamanda, 13 Mart, şunları buyurmuştu: 'Bu raporların çoğunun komplo amaçlı olduğu ve özellikle Emniyet içinde Ergenekon'a yakın, Yalçın Küçük ile makamında görüşen hacı müdürlerin bilgilerini de

kapsayan içeriklerde olabileceği tahmin ediliyor. Pratikte hacı görünüp, Ergenekon sanıklarıyla haftalık toplantılar yapacak kadar da ‘Ulusalcı’ Emniyetçilerin Ahmet Şık’ın kitabına katkıları olmuş

mudur?’ Müthiş doğrusu, bir manken-kız diliyle, “inanamıyorum” demek durumundayım; ol tarihte bu Uslu, Ulah’ta idi ve C. Saral da bankamatik memuru durumundadır. Demek, Emniyet müdürleri de ve bu arada benim ziyaretçilerimin hepsi takip edilip kaydedilmektedir. “Ölmüşüz de haberimiz yok”; tam bir polis devletindeyiz.

Ankara Emniyet eski müdürü her hafta olmasa bile sık sık bana uğrardı, çay yapardım, mütedeyyin idi; sohbetimiz sırasında bir seccade bulurdum, namazını kılardı, bir tarikattan mı, hiç sormazdım, ülkesini seviyordu, tarih-coğrafya ve bu arada sabetayizm konuşuyorduk. Ne büyük korku, ne büyük iptidailik, herhalde beni, benzerleri misali “Karamürsel sepeti” sanıyorlar, Tayyip Bey’e en yakın olduğu sırada, Başbakan Yardımcısı Nazım Ekrem, Mehmet Ağar’ın yardımcısı olduğu zamanda Muhammet Çakmak, Nasuhi Güngör sık gelenler arasındadır. Ne kadar korku içindeler; ben Yalçın Küçük’üm, bana gelirler.

Ankara Emniyet Müdürü Saral’a kinleri, çok önemli bir raporu hazırlatmış olmasından kaynaklanıyor, devlette ve emniyette Gülen Tarikatı örgütlenmesini çok güvenilir bir şekilde resmi rapora bağlayan işte bu Saral’dı, sıkılmadan namaz kıldığı için “Hacı” diyorlar. Sanıyorum, 1999

tarihlidir, güzel rapordu: sonra bütün hükümetler aforoz ettiler. “bankamatik” müdürü yaptılar, memurdu, yeri yoktu, aydan aya maaşını çekerdi. Hepsi işte budur. Devlet Bahçeli 2007 yılında aday adayı olmasına dahi izin vermemişti: şimdi ümit ediyorum. Gülen’den korkmamaktadır.

Ankara Emniyet Müdürü Saral’ın, şimdi aday adayı, Gülen Raporu’nda çok değerli bir ayrıntı var; hep tekrarlıyorum, bilim ve tabii aşk ayrıntıdadır. Fethullah Gülen kardeşlerinden birinin adını

“Mehdi” olarak bildiriyordu; C. Saral, resmi kayıtlara dayanarak bunun “Mesih” olduğunu göstermektedir. Bu, ailede İbraniyet kökü için ciddi bir işarettir. Gülen ailesinden söz ediyorum.

Sözünü ettiğim Tezler'de de, şimdi "Sosyalizmin Çözülüşü" kitabımda da var, hemen ikinci baskısı yapılmıştır, "İkinci Garbaçov" üzerinde analiz yapar ve bağları kurarken bir de şunu not etmiş

bulunuyorum. "Gülen, 'İsak' anlamına gelmektedir, hepsi Gül'ün türevidirler ve kaset işinde İsrael ve Washington oklarının yerine geçmektedir." Demek oluyor, Gül'den Gülen'e yol pek kısadır.

Ayn-ca ağlayan birisi için "gülen" şöhreti yapay kalmaktadır. Artık gülüyorum.

Şunları ekleyebiliyorum, Gülen, Tayyip Bey'in pek övündüğü, gemi ile Gazze'ye fetih seferini mahkum edebilmiştir, İsrael'den yanadır. Ayrıca tarikatının Bahai'ler ile ittifak halinde olduğu ileri sürülüyor; Bahailik daha çok İran'da Kripto-Yahudiler'in rağbet ettiği bir "din" olmaktadır; şimdi merkezi İsrael'de bulunuyor. Demek ki, gözü hep yaşlı Gülen'de her yol İsrael'e çıkıyor ve ben yazının sonuna yaklaşmış durumdayım.

Peki ben Ulusal Kanal'da ne diyordum, Londra, Washington, Aydın Doğan, Fethullah Gülen ve bunlara eklenen Kilichdaroglu Gül'cüdürler ve cumhurbaşkanlığında Erdoğan'a karşı Gül'ü destekliyorlar, diyordum; peki ne ekliyordum, Kilichdaroglu hiçbir politikacıya yakışmaz ölçüde ve çocukça bir inatla "Gül üzüldüyse susarım" veya "Gül beni mutlu etti" ve "Hanımefendi'ye haksızlık yapıyorlar" türünden hep Gül için çalışıyordu. Başkasını yapamaz, Gül'cü olmaya sanki sözü var; ben Ulusal'da, "Kilichdaroglu referandum'a girmedi, politika yapmadı, yalnızca Erdoğan'a hücum etti" deyip duruyordum. Referandum'a girmedi ve giremez, ancak satamadı; yaptığı yüzde kırk iki'nin heyecanını kırmak oldu. Kırdı veya kıramadı, hepsi budur. İşi bu olmuştur, şimdi intihar sırasındadır.

Barzanization, Gulanizasyon'dur.

Musul'da Israel ve Gulan var, "Üçüncü Yol" işte budur. Diyarbakır'dan Barzanici toplaması bu nedenledir, sözü var.

Artık sona gelmiş durumdayım, İsrael'in ve Aydın Doğan'ın, "tüsiad" da diyebiliriz, bir problemi vardı, Erdoğansız bir akepe istiyorlardı. Yalnız çok korkuyorlar, Erdoğansız akepe'nin dağılmasından kaygılanıyorlar, bir parça

gidebilir; işte bu korku ve kaygı ile Kilichdaroglu'nu yarattılar. Parçaya parça hazırladılar; Kilichdaroglu "parça" oldukça, Tayyip Erdoğan'dan uzaklaşma cesaretini buldular. Kilichdaroglu'nun reçetesi Gulan'dan geliyordu, Kulak bu işi yapıyordu ve her konuşan susuyor ve sonra bildiğini yapıyordu. Bilen, Gulan'dır.

Bir özet yapabilir miyim, a- Wikileaks, Gulan'ın, uzun yıllardır benim söylediğim üzere, Gül'cü olduğunu ortaya çıkardı, b- Wikileaks'te, Amerikan belgelerine göre, Washington, silahlı kuvvetler içinde akepe'yi tard etmek isteyen bir heyet olduğunu haber alıp "Ergenekon" davasını başlatmıştı.

Öyle mi, ben, 3 Kasım 2002 günü Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'ün oy verdikten sonra, uçağa binip Washinton'a gidişine işaret etmiş ve bunu usulsüz bulmuştum. Şimdi buraya dönüyorum ve başlatıyoruz. Şeytanın işi bağ kurmaktır, ifşa ediyorum, c- Tüsiad'ın din ifşaatı ise, İslamizasyon ve Osmanizasyon'un büyük sermayenin planı olduğunu göstermektedir. İsrael ile aynı yerdedir ve Kilichdaroglu da, esas olarak, tüsiad'ı desteklemektedir. Aynı yerdedirler, d- İsrael'in Türkiye'de İsrael'de olduğundan daha güçlü olduğu tespitini nerede ise bıktıracak ölçüde tekrarlıyordum.

İsrael, Türkiye'de, Hürriyet Gazetesi'nde çok güçlüdür ve Hürriyet, tüsiad'ın bu ifşaatından sonra,

"ne mutlu bize ki bir tüsiad'ımız var" vecizesini başyazı yaptı, hep rahatlamış haldeyiz.

Şöyle bitiriyorum, Başbakanlık'ta idi, Devlet Planlama Teşkilatı'nda idik; oecd, bölgesel bir toplantı düzenlemişti, Tel-Aviv'deydi, Türkiye'yi Teoman Baykal ile, şimdi göçük, ben temsil ediyordum. İsrael çok önem verdi, Dışişleri Bakanı Golda Meir konuştu, Başbakan Yardımcısı Yigal Allon açılış konuşmasını yapmıştı. Çok hoş konuştu, bir işi yapmanın iki yolu var, diyordu,

"right way and wrong way", doğru yol ve yanlış yol anlamındadır. "Bir de" diyordu, "third way", üçüncü yol var, "that is the Jewish way", bu da "Yahudi yoludur", hepsi budur.

Kilichdaroglu’nun “üçüncü yolu”, Başbakan Yardımcısı Allon söylemişti, İsrael Yolu’dur.

Barzanization ile Musul’a gitmek hevesindedir; orada İsrael ve Gulan var. Hepsi bir yerdedir.

(Pazar, 3 Nisan 2011)

İKİZ İLE İKİYÜZ

(Pazar, 10 Nisan 2011)

Bu tabiri, “king-maker” biliyoruz, “kral yapıcısı” anlamına gelmekle birlikte daha genel bir kullanımı var; lider yaratıcısıdır ki, meraklıları çoktur. Bunlar "güç" yaratmaktan haz alırlar, arkada kalırlar, tabii bir tür kumar oluyor, beklentileri yüksektir. Ayrıca hoş olmalı, bizdeki heveslilerini hemen sayabiliyoruz,yakın tarihte Abdi İpekçi, Ecevit işini üzerine almıştı, Zafer Mutlu Mesut Yılmaz'ı design etmeyi denedi, en son ve en talihsiz, Soner Yalçın, "bir" Kılıçdaroğlu mimarı halinde ortaya çıktı. Pek de beceremedi, aldığı darbelerde, Odatv'deki son özensizliği kadar, dayanaktan yoksun ve hesapsız hevesi ile bu beceriksizliği pek etkili oldular.

Pek de usta olamadılar, kaldı ki biz "kalfa" tabir ediyoruz, mimarlık diploması olmadan apartman konduranlara verilen addır; yalnız adı ve sonu ne olursa olsun, cazip bir iş görünüyor. Şevket Süreyya Aydemir de, ihtilal Moskova'sında Kutv'da okumuştu, Nâzım Hikmet ile yan yana, son zamanlarında Adnan Menderes'in yeni yıl göstericisi olmuştu, belki de Moskova kapısına işaret eden Şevket Süreyya'dır. Öte yandan Zafer Mutlu da, hemşehrisi Kılıçdaroğlu'nu görünce, basındaki gücü ve Amerika'daki bağlarına da dayanarak, king-maker şansını bir daha denemek istedi, öyle anlıyoruz. Bana verilen bilgilere göre,Nebil İlseven'i, Aydın Doğan'dan alıp İstanbul İl Başkanı tayin eden Zafer'dir. Hesaba göre önce il başkanı ve sonra başbakan olacaktı, olmadı, olamadı, gürültü ile geldi, kimseler duymadan gitti; halbuki gidişi gelişinden daha önemlidir.

Bunu, Nebil Bey'in kişisel hayal kırıklığı yanında Aydın Doğan Partisi'nin umduğu dağlara kar yağışı şeklinde de anlayabiliriz,inançsızlık,

birikimsizlik ve nedret-i kabiliyet babında Gorbaçov ile karşı karşıyayız. Artık açıkça söyleniyor; cehepe milletvekili Esfender Korkmaz, bütün bunları en kalın hatları ile söyleyenler başındadır, ezcümle "Hiç konuşmaz, dinler gibi davranır, sonra başkasını yapar" diyordu, bunu çok duyuyoruz. İlseven de, Gürsel Tekin ile otuz beş gün görüşmediğini öğrenen Nuriye Akman'ın "Peki Kılıçdaroğlu'na söylemediniz mi" sorusuna şu cevabı veriyor. "Gittim, dedim. Git, konuş onunla, ben sonra sizinle konuşurum, dedi. Gittik, yine

'Yok' dedirtti. Ondan sonra Kemal Bey de temaslarını kesti. Bu durumda ne yaparsınız?" Çok doğru. Kılıçdaroğlu böyle bir adamdır. Ne Gandi ve ne alevi bir adamdır; her türlü nezaketten çok uzaktır. Ve yapılacak iş istifa etmektir, anlıyorum.

Kılıçdaroğlu, Soner Yalçın'dan öğrendiğimize göre, Karabulut dünyaya ikiz doğmuştur: ikizi olmadan yaşayamamaktadır. Ayrıca, her paragrafı üç soru sormadan konuşamıyor; bir sağa-bir sola bakıyor; iki yüzü seviyor. İlaveten ikizi amel ettikçe, Dorian Gray'de olduğu üzere, portresi daha çok kirleniyor; birisi sahneye çıkışında ve diğeri şimdilerde olmak üzere iki yüzü var. İkizine bitişik ve yapışık hareket ediyor; ikizi, iki yüzünden birisidir. Buraya gelmiş durumdayız.

Deveye sormuşlar, "Boynun neden eğri?" ve Gursal Tekin cevap vermiş, "Nerem doğru ki"; tek doğrusu bu cevabıdır. Bu cevabına bir de "Boyun ile tek ilgim Boyner'dir'i eklediğini biliyoruz, ekliyorum. Şeyh-ül Ulema İlber Ortaylı'nın bana söylediğine göre, Boynerler'in soyadları, orijinal olarak, "boyuneğri" idi, şimdi soyadlarını düzeltmiş durumdadırlar. Gursal ise şimdi, ikizi ve ikiyüzü ile beraber cehepe'yi düzenlemektedir, Marksist jargon ile düzlemektedir, to level, diyebiliriz.

Gürsel Bey, son olarak, eski solcu, sonra faşizan ve tabii, Gülen'e biat eden Aydın Bolak'ın oğlundan olma, Ümit'ten doğma, Sinan oğul ile İsmail Cem'in oğlu Kerim'i "siyasi lider" olarak yetiştirmekle meşguldü; hem Cemler ve hem de Boynerler İbrani asıllıdırlar. "Ümit", Farisi olmakla, biz zaman zaman Umut diyoruz, İbrani "Tikva" sözcüğünün karşılığıdır. Geçerken söylemek durumundayım, Umut Oran ve Osman Korutürk de İbrani asıllıdırlar. Osman Beyefendi, İttihat ve Terakki'nin ünlü sabetayistlerinden Selah Cimcoz'un torunu olurlar. Selalı'yı, lı'yı atıp, önce

"sela" ve sonra "sıla" okumayı tercih ediyorum, "kaya" anlamındadır. Demek Kaya Çilingiroğlu'na uzanıyoruz.

Bir, üniversiteyi bitirdiğini iddia etmiş, sonra "terk" demiş, ancak uğradığını gören yoktur. İki, terk-i tahsil için üniversite eylemlerini ileri sürmüş, eylülist darbenin ilk zamanlarıdır, üniversite süt liman ve hiç eylem yoktur. Üç, bebeğine Amerikan vatandaşlığı kazandırmak için Amerika'da doğum imkanları aramış ve Kanada'da bulmuştur. Dört, Büyük Kulüp'ün çok tartışmalı şimdiki binası sırasında belediye başkan yardımcısı olmuş ve zenginler kulübüne üye olma imkanını bulmuştur. Beş, "Üyelik için 200 lira yeterli" demiş ve İbrahim Tatlıses, 40 milyon liralık ödeme kağıdını göstermiştir. Altı, Ankara'da Süleyman Demirel'in sokağında bir apartmana yerleşmiş,

"Kardeşimin" demişti ve ben, anap'tan Kars eski milletvekili Kerem Güneş'in oğlu Suat Güneş'e ait olduğunu göstermiş bulunuyorum.Kılıçdaroğlu'nun ikizi ve ikiyüzünden birisi işte budur. Ve hiç şüphe yok, Fethullah Gülen'in cehepe koludur. Buradayız.

Şimdi son haberlerdeyiz, burada iki no'lu yerde, bir süre "Zaman" okuduk, çok malumattar olduğumu söylemek zorundayım. Hep, "Gürsel Tekin'e rağmen Haberal aday" veya "Gürsel Tekin'e rağmen Sağlar'ı almadılar" türünden acıklı haberler aldık. Gürsel Tekin'in, akepe'yi, türbanlı milletvekili için teşvik ve tahrik ettiğinden de malumatımız var. Öte yandan Milliyette, Profesör Melih Aşık, Gürsel Bey ile ilgili internet yazılarından bir bölümünü aktarmıştı. "Gürsel Tekin akepe'den aday olsa sanırım daha akıllıca davranmış olur", bunlardan birisidir ve "artık size oy falan yok, gider akepe'ye veririm" ise ikincisidir. İşte budur. Benzerleri çoktur, ikizinden ikiyüz'üne bunları seçmiş bulunuyorum.

Bir parantez açıyorum, "Odatv" operasyonunda tutuklananların hepsi, Gülen'i eleştirenlerdir, tümüne bir "Gülen İşi" diyebiliriz. Bana gelince, kendimi artık bir "dava mankeni" olarak görüyorum, beni kondururlarsa daha hoş, Karabulut Türkçesi ile, daha "şık" oluyor ve oluyorum.

Burada bir de ilaveten, "odalık" rolüm var; ancak, bir de daha ağır bir roldeyim. Gülen Hareketi'nin cehepe'ye sızmasını deşifre ediyordum;

tutuklanmam, Gülen'in Karabulut'a hediyesidir. Demek bir de "hediye" halindeyim. Son operasyon "Gülen-Karabulut" dalgası olup, dalgada varım.

Ümit Hanım'a gelince en son olarak "İslam Cumhuriyeti" anayasa taslağı hazırlamakla meşguldüler.

Kemal Karabulut, gittiler ve kutladılar, bu aşamada "değişmez" üç madde için ağladılar, pek

"kemalca" demek zorundayım. Yalnız bu üç madde, eğer anayasa mahkemesi varsa, anlamlıdır ve maddedir. Ve artık yoktur; demek, Karabulut bir anayasa mahkemesi olmadığını idrakten uzaktır.

Belki de idrak etmeyi sevmediği için oradadır.

Keşif ve ifşaat benim değil, Soner Yalçın'a borçluyum, asıl soyadının “Karabulut” olduğunu Soner'den öğrenmiş durumdayım. Ne güzel birbirimizden öğrenip duruyoruz, Karabulut da, partizanlarına “kemalci” diyor, galiba benim icadımdır, “kemalci” olmamalarını buyuruyor. Ve bu arada bir üzüntüden diğerine koşuyor, akepe'nin Türk-Amerikan ilişkilerini bozmasından çok üzülmüş haldedir. İktidara gelecek ve düzeltecektir, açıklıyor ve çok sevindirici buluyorum. Bu kadar değil, bir de, akepe'nin, daha doğrusu, Tayyip Erdoğan'ın İsrael'e kötü davranmasından muzdarip olmuştur ve bu nedenle, çoğunluğu İbrani asıllılardan olan bir heyeti, gönül almak üzere, Amerika'ya çıkarmış haldedir. Gittiler ve "B'nai Brith" ile gizli bir toplantı düzenlediler. "Beni Brit"

ve "Ahit'in Oğulları" da diyebiliriz, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Yahudi Partisi'dir. Çok güçlüdür, yakın zamanlara kadar, İsrael'deki Yahudi Partisi'nin üstündeydi. Cehepe diz çökmüştür.

Karabulut, her köşede cehepe'yi çöktürmek üzere bulunmuştur; Baykal ve Sav"ı da kutluyorum.

Barzani, Gülen, İsrael birliktedirler, Karabulut arkalarında ve tüm destekleri Gül'dedir. Gül, başkanlık sistemine karşı çıkmış ve İsrael'den Şimon Peres'i Ankara'ya davet etmiştir; demek her yerde İsrael var. İkisi ve ikiyüzü de burada buluyoruz, nerede ise orada görüyoruz.

Peki "Karabulut" mu, "David Ben Annan" formülüne başvurmak zorundayım. Sekizinci yüzyılda İbrani "Karaim", Latince "Karaid", Rusça ve Türkçe "Karay" mezhep ve/veya dinini kurdular, Kırım yakınındadır. Şimdi Kırım'da azdırlar, "Selah-ı Civit" denilen bir yerde çıkarlar. "Selalı" veya

"sıla" diyoruz, "Yahudi Kayası" veya "Kalesi" anlamındadır. Dinin köküKara'dır, "oku"

anlamındadır ve İbrani "Arınan" adının tam karşılığı "Bulut" olup şimdi "Karabulut" yapabiliyoruz.

Yaptık ve şimdilik burada duruyorum. Devamı çok var.

Lazı asacaklar, sehpaya çıkarmışlar, son sözünü sormuşlar, "Bu bana ders olsun" demiş, ben de

"Olsun" diyorum. Bu, "Karabulut'a ders olsun" yollu ekliyorum. Devamını beklemesini tavsiye ediyorum.

Bir, ben beştaş oynamıyorum. İki, biz bu Cumhuriyet'i sokakta bulmadık. Hatırlatıyorum.

(Pazar, 10 Nisan 2011)

AHMET BİNBAŞI VAKASI

(Pazar, 17 Nisan 2011)

Eski dilimizde, bütün diller güzeldir, "ehl-i vukuf” diyorduk, ehl-i sünneti de biliyoruz, "sünni"

olarak anlayabiliyoruz; önceki, vukuf sahibi, "vakıf', bir bilen ve en nihayet "bilirkişi" demektir.

Bilip bilmemek ise işe göre oluyor; şöyle, bir profesör ile ilgili bir ihtilafı bir asistana vermek, işi bilmez bir kişiye havale etmek ile özdeştir. Bir ordu tatbikatında bir ihtilal bulma işini, Ahmet Binbaşı'ya veriyorsak, bu, işi bile bile bir bilmez kişiye teslim etmekten farksızdır. Bu kadar değil, bu yolla,

asıl, Ordu'yu teslim etmişoluyoruz, olduk. Güzel ve şimdi böyle bir dönemden geliyoruz, açıkça söylemek durumundayız, ”Ahmet Binbaşı Vakası”, bir dönem Yüksek Komutanlık’ın Beşiktaş Savcıları ile işbirliği içinde olduğuna işaret etmektedir, hiç kuşku duymuyorum, ”canlı” tanığı durumundayım.

Geride kaldığına inanmaya hazırımve bu rahatlıkla yazabiliyorum.Şimdi Binbaşı Ahmet, Samanyolu ile Zaman'ın bülbülüdür.F. Gülen artıkAhmet Binbaşı'ya kalmış haldedir. Ve biz buradan çıkıyoruz.

Askeri Mahkeme'de bir kere, Selimiye'de, bundan otuz yıl önce, "şeytana pabucunu ters giydirecek kadar" şeytan olduğum hükme bağlanmıştı. "Ergenekon" klasörlerinde de, "Allah, Yalçın Küçük'ü yaratmakla hata etti" hükmü var; "neymiş efendim", Türkiye'ye bir şeytan yetermiş, ben fazla oluyorum. Bu kadar mı, bir zamanlar pek sevdiğim arkadaşım Ertuğrul Özkök de, Hürriyet'te, başyazısında, beni, en "deccal" ilan etti; demek, şeytan'ı kabule mecburum. Üstelik artık bana hep öyle bakıyorlar, ben de şeytanca hareket ediyorum ve şeytanca yazıyorum. Geç kalmış itirafım işte budur.

Anında, açık bütün televizyonlara çıkarak Ahmet Binbaşı'ya reddiyeler söylemiştim. Ordu’yu çok kınadım ve yine de az kınadığımı kabul ediyorum. Şimdi yeni bilirkişi raporu var, balyoz, Ahmet Binbaşı’nın başına inmiştir, Gülen’in düdükleri her gün biraz daha bozuk çalıyorlar. Yolun başındayız.

Şeytanca bir işim daha oldu, ben 3 Kasım 2002 tarihinde olanları seçim değil hep darbe saydım, buraya dönmüyorum, kitaplarımda var. Bırakıyorum, bunun yerineHilmi Özkök’ü elime alıyorum, seçim günü oy verdikten sonra, uçağa binip Washington’a uçmuştu, bir sapmadır. Seçimler bizde hep kritiktir, yüksek görevliler hep görev başında kalırlar, Genelkurmay Başkanı Özkök uçtular, Washington’da bekleyenleri vardı. Ol tarihte ve daha sonra hep bu uçuş üzerinde durdum, şimdi çok iyi ettiğimi anlıyorum; “Ergenekon” davasının başlama tarihini buraya alıyorum. Wikileaks’deki Amerikan belgeleri de şüphe bırakmıyor, orada, Ordu’nun içini konuştuklarını anlıyoruz. “Biz hepimiz Ahmet’iz” ve “Biz hepimiz Hilmi’yiz”; Ahmet ile Hilmi’leri cami, “ağyarını mani” bir Ordu Savaşı’dır;

Ergenekon işte budur. Wikileaks'e göre, Washington'da açılış tarihi 3 Kasım'dan hemen sonraya düşüyor ve düşürüyorum.

Demek Ergenekon bir "kazıma", bir hendek savaşıdır, hiç şüphemiz yok, bir savaştır, bir "iç savaş" diyoruz, İsrael ve Amerika bu savaşta taraf oldular. Gülen de taraftadır. Şüphe edenler gaflet ve delalet tarafındalar. Demek, açılıyoruz.

Bir de, bir parantez açabilir miyim, dışarda fazla hareket ediyor ve fazla konuşuyordum; şimdi okuma açlığımı hafifletebiliyorum. Burada okuduklarım arasında iki kitaptan söz etmek istiyorum, Doğu Perinçek'in "Türk Ordusu Kuşatmayı Nasıl Yaracak?" ve Tuncay Özkan'ın "Bir Casusun İtirafları: Tuncay Güney", her ikisi de pek zamanlı ve pek yararlıdır. Bu incelemede birlikte alınmalarını tavsiye edebiliyorum. Tuncay Özkan'ın çalışması Tunay Güney'in polis ifadelerine dayanıyor; emniyette bir tiyatro diyebilirim. Yer yer Brechtien müdahaleler var; bu sahnede Gülen polisleri çok fütursuzlar, bir kaygıları yok, göremiyoruz. Her aşamada dış güçleri duyabiliyoruz, mizansen var, hazırlar. Orgeneral Özkök, Washington'a uçabilir, hemen öncesine denk geliyor.

Tuncay Güney'den sonra Hilmi Özkök uçuyor. Havalı'dır.

Güzel ve şimdi sözü kağıda döküyorum ve bir, doğru, sınıflar var, büyük devletler var, bizim hatalarımız ise çok var, bütün bunlar kabul; yalnız, bütün bunların ötesinde, bütün bunlarla birlikte,

"Cumhuriyet'i çökerten üç kişidir" diyebiliyoruz. Bunlar Genelkurmay Başkanı Orgeneral Tağmaç, Orgeneral Evren ve Orgeneral Özkök'tür. Şimdi ve artık tarihte üçü bir yerdedir; 12 Mart 1971, 12

Eylül 1980, 3 Kasım 2002 darbeleri, bunların eli-mahsülüdür, üçü de Cumhuriyet'e karşıdır. Üçünü de Türk gençliğine emanet ediyorum. Ne yazık üçü de İbrani asıllıdır.

İki, beğeniriz ve beğenmeyiz, Necmettin Erbakan bir siyaset kurucusu olmuştu; bunlar, Erbakan'ın sözleri ile "çoluk-çocuk" ve hatta sadece çocukturlar, Farsça "baççe" diyoruz. Bunları hükümete getiren ise

Ordu’dur; islamizasyon ve akepe, Ordu’nun sesidir, burada "nokta" vuruyorum.

Doğrusu bazen daha önce yazdıklarıma ben de şaşırıyorum, kim "şeytan" derse desin, ben, tesadüfe hiç inanmamakla birlikte yine de tesadüfe bağlıyorum. Galiba, "Haberci" ve "Fitne" kitaplarıma aldım, 1976 yılında, Cumhuriyet'te çalıştığım sırada, Türkiye'de faşizmin temelinin islam olacağını yazmış bulunuyorum. Aynı tarihte "ufukta islam var" sözü de bana aittir; aidiyet, Ordu'nun adım adım İslamizasyon politikası izlediği anlamındadır. Adım adım, akepe'yi aradılar, kurdular ve buldular.

Belki de iyi niyetliydiler, ancak "Cehennemin yolları iyi niyet taşları ile örülmüştür" sözü, böyle durumlar için düşünülmüştür. Çok güzel, kemalizmi artık yol bilmiyorlardı, önce işçi sınıfının direngenliğini kırmak, sosyalistleri toprağa gömmek ve sonra, Doğu’yu pkk’dan kurtarmak için İslama ve hatta Gülen’e sarıldılar. Sanki denize ya da gaflet ve dalalete düşmüşlerdi, Ahmet Şık'ın kitabında da var. Gülen için, "Çıkartırız, oynarız, gerektiğinde, zaman zaman iki tokat atarız"

dediler, yakın zamana kadar, tokadı bırakalım, hep kötek yediler. Şimdi acısını duyuyoruz.

Akepe'yi iktidara Ordu getirmiştir, Siirt Seçim Skandalı ile en büyük desteği, cehepe'nin Deniz Baykal'ından aldılar. Kısaca ve özetle akepe'yi devlet partisi yaptılar ve devleti teslim ettiler. Özetle ve kısaca, devleti islamın çocuklarına verdiler. Bunu "kemalizme ihanet ettiler" şeklinde de anlayabiliriz. Kemalistlerin kemalizme ihaneti var. Acısını duyuyorum.

Ne mi yapıyorum, "cürüm ortaklarım" ile beraberim, celse aralarında konuşuyoruz, "mapus arkadaşlığı" dünyanın en iyi arkadaşlığıdır, hep tartışıyoruz. En çok Tuncay ve Yarbay Mustafa Sönmez ile bilgi yarışı yapıyoruz. Doğu ile ise "kaleden kaleye kuş uçuruyoruz". Devam ediyorum.

Doğu Perinçek'in bu son çalışması çok sistematik, çok şematik ve çok değerlidir, kutluyorum. Yaşar Paşa ile İlker Paşa'ya, çekingenlikleri, mehter takımı üslupları, Anayasa Mahkemesi tarafından hukuken kapatılan akepe'nin fiilen açılmasını sağlamaları nedeniyle, özetle, akepe'yi güçlü

gösterdikleri ve Cumhuriyet Mitingleri'ni örttükleri için çok eleştiriyor ve çok hak veriyorum.

Yalnız, Yaşar Paşa'nın ilk ve İlker Paşa'run ikinci dönemlerini ayrı tutma eğilimindeyim; İlker Paşa, yerini Işık Paşa'ya bırakırken, ezcümle, "Çok hasar aldık, anca gemiyi emin sulara çıkardık" demişti ki katılıyorum. Artık yeni dönemin eşiğindeyiz.

Doğu, Işık Paşayı, kuvvet komutanlığından itibaren analiz etmiş durumdadır; başkanlığından itibaren ayrı bir duruşu olduğunu, Ulusal'da. Halil ile birlikte biz de tespit etmiştik. Doğu Yoldaş'ın aynı değerlendirmeyi yapmasını sevindirici buluyorum. Seviniyorum.

Peki, tam güvende miyiz, hayır, titiz olmak zorundayız. Şimdi "polis ordusu" var, temellerini Turgut Özal atmıştı, Erdoğan, siyasi bir hareket olarak ele alıyor. Silahlı Kuvvetler'in yerine koyduğundan hiç kuşku bırakmıyor, bu nedenle de polislerin askerlik hizmet ve eğitiminden

'Yırtmasını" bayram sayıyorlar. Bu kadar değil, yetmiyormuş, yasanın çıkışında Ordu'nun iznini aldığını dahi söyleyebildi; Aydın Doğan'ın Hürriyet ve Milliyet'inden,' birisi, "Konuştuk" ve diğeri

"Mutabakat halinde yaptık" ifadesini kullandılar. Cüret'tir.

Tabii, Tayyip Bey'in her sözünü doğru saymamayı öğrendik, yalnız, eğer doğru ise, Ordu’da hâlâ

”atını vuran kovboylar” olduğuna inanmak zorundayız. İnternet ile açıklamaya ihtiyacımız var. Bu yoğurdu üfleyerek yiyorum.

Bitiriyorum, gerçeğe cesaretle bakmayı öneriyorum. Işık Paşa Hazretleri "Hukuka saygılıyız" diyor ve tabii hem saygılıyız ve hem de Hrant Dink'e olduğu kadar bağlıyız. Ancak ya hukuk yoksa, artık Anayasa Mahkemesi yok, yargıç güvencesi yok, peki ”hukuk bunun neresinde”, sormak durumundayız. Gerçek şudur, şimdi ”adem-i hukuk” devrindeyiz, öyleyse ”müdafa-i hukuk” dönemine dönmek zorundayız. O halde ve şimdi Ordu’nun işi ”müdafaa-i hukuk” açılımıdır. Kolay değil, ancak heyecan doludur ve biz buradayız. Bizde açılım, tarihtedir.

Müdafa-i Hukuk için çıkıyoruz. Aslımıza, sol-kemalizm’e dönüyoruz. Yürüyoruz.

(Pazar, 17 Nisan 2011)

İKİNCİ GORBAÇOV VAKASI ÜZERİNE TEZLER

(Pazar, 24 Nisan 2011)

Şeytandım, işim buydu, referandumdan hemen sonra çöküş'e bir reddiye yazıyordum. On iki tezle, on iki şeytanlık icat ediyordum; yakın çevreme gönderdim. Not düştüm, çözülüş'ü tartışmaya açıyordum. Sovyetler Birliği'nin çözülüşünde cumhuriyetin çöküşünü de görüyordum. Nasıl yaptım, nasıl bu kadar yakın ve bu ölçüde iç içe olduklarını yazabildim.

Bilim bakıştır; çöküş'e bakıyor ve her iki düzenin, Sovyetler Birliği ve 1923 Cumhuriyeti'nin elitlerini görüyordum. Çöküş'ü elitlerin ihanetinde arıyordum.

Sovyetler Birliği, Sovyet elitinin komünizme inancını yitirmesi nedeniyle yıkıldı. Komünizm'in ekonomik ve teknolojik hiçbir sorunu yoktu; tek meselesi kendisi olmuştu, inanç yetmezliğinden söndü, demek istiyorum.

Ne tarih ve ne günlerdi, son genel sekreter Mihail Gorbaçov'u büyük bir sevinçle karşılamıştık, sanki mesih idi, öyle görüyorduk. Gizlice bir mesih peşinde olduğumuzu, Gorbaçov ile yaşadığımız büyük hayal kırıklığı ile fark ettik; çünkü göreve gelen genel sekreterlerin her biri, öncekinden daha çözümsüzdü. Üstelik birbiri arkasına ölüyorlardı, sanki düzen kendini tıkıyordu. Elit, komünizm içinden bir yol arayamıyor ve tabiatıyla bulamıyordu; ölmeye mahkumdurlar. Herhalde "tıkanma", daha katı bir söyleyişle, çöküş'ün eşiği olmalıdır. Sonu ölüm'dür.

Hiç bilmediğimiz, tarım uzmanı bir genç yönetici-adam geldi, "perestroyka" dedi, yüksek heyecan duyduk. Sanki kurtuluşu bilinmezde bulmaya koşullanmıştık, birikimi reddetmekle özdeştir. Çöküş

ile birikimi ve kabiliyeti inkar, el eledir.

Birikimsizliği ve kabiliyetsizliği hiç göremedik, aklımızda yoktu ve birdenbire, bu adamın komünizme inancını tümden yitirmiş olduğunu görüverdik. Ancak bunun üzerine, hem inançsız hem de birikimsiz ve tabii, bilgisiz olduğunu idrâk etmeye başladık. İnançsızlığını görüşümüz öncedir, Sovyet kazanımlarını hızla savurdu, almadan vermeyi seven bir kumarbazdı; Sovyet düzeni barışçıl bir şekilde öldü ve Gorbaçov yaşıyor. Bir büyük çökeltici olduğu için yaşattılar.

Sevincimden ve büyük yanılgımdan o kadar utandım ki, bir avuç lümpen generalin Gorbaçov'u devirip Sovyet Düzeni'ni kurtarma girişiminden dahi umut aldım; bizi durdurmak ve tekrar kırmak için bir sarhoş Yeltsin dahi yetmişti. Tanka çıkardık ve Yeltsin'i böylece yarattık. Daha kaba bir birikimsiz ve tam bir zır kabiliyetsiz'dir. Bir büyük kumarbaz, eğer bir büyük birikimsiz ve kabiliyetsiz değilse nedir, mesele budur. Kaybedecek zincirleri bile yoktur. Lümpen ve yaşlı generallerin önüne çıkma heveslilerini işte böylece doğurmuş olduk.

Türkiye'de kemalistler kemalizm'e ihanet ettiler. Kemalizm'i çok eleştirdim. En çok eleştirdiğim zamanda, "Kemalizm bizi ileriye götürmez ve biz kemalizm'den geri geri düşmeyiz" diyordum.

Şimdi bu sözümüzdeyiz, kuvvetle müdafaa ediyoruz. Tarihsel ilerleme zincirimizde önemli bir sıçrayış ve halka olmuştur. En iyi müdafaa, zenginleştirerek müdafaadır.

Yalnız, Kemal Kılıçdaroğlu'nun kemalizm'e ihanetinden hiçbir şekilde söz edemeyiz. Hiç söz etmiyorum. Türkiye'de kemalizm'e ihanet edenler varlar ve yüksek yerlerdeler; ancak Kılıçdaroğlu'nu bunlar arasına koyamıyoruz. Çünkü, Kılıçdaroğlu kemalize edemediklerimiz arasındadır ve kesinlikle ihanetten uzaktır. Aralarında yaşadığını düşünebiliriz, zaman zaman türkülerine katıldığını tahmin edebiliyoruz, hem hayat olmanın şartıdır.

Ama bu kadar bilgisiz kalabilmesine çok şaşırıyorum. Çöküş, herhalde, bilgisizlerin elitizmi'dir.

Eğişinde sadece bilgisizler yönetici olabilmektedir. Demirel’in yerine Çiller, Sezer'in arkasından Gül geldi; Ecevit'in koltuğuna Erdoğan, Baykal'ın

sandalyesine ise Kılıçdaroğlu oturdular. Yetenek ve bilgi cetvellerinde uçurumlar var. Herhalde "hızlı çöküş" demek durumundayız.

Mutlak dekemalizasyon, cahiliye'ye dönüş ve çöküş'tür.Bu uvertürden sonra tezlere geçebiliyorum.

Birinci tez; kaset işi, Deniz Baykal'ı düşürmeyi aşan bir operasyondur. Cehepe'yi, akepe'nin arkasına koyma işidir. Bir dizi ihanetidir.

İkinci tez; kaset, şimdi tedavüle konulan söyleyiş ile, "yeni kemalizm" için bir işaret fişeğidir. Yeni kemalizm, a- Mustafa Kemal'den kopuş, b- laisizmi red, c-Ordu'ya düşmanlık anlamındadır Üçüncü tez; kemalizm ile "yeni kemalizm" arasındaki ortaklık "kemal" sözcüğüdür.

Dördüncü tez; Deniz Baykal'ın acılı ve vakur veda konuşmasında, F. Gülen'i koruma çabası, bir mantık ve dizgi sapmasıdır; çok açıklayıcıdır. Her sapma bir başka halka ve itiraftır. Her sapma, bir başka sistemin varlığının habercisidir.

Kılıçdaroğlu'nun, Hanefi Avcı kitabını bir polisin anılan olarak görmede ısrarı ve "sayın" Fethullah Gülen'i hep yüksek tutmaya özen göstermesi, Gülen'in referanduma ağır taarruzlarını görmezlikten gelmesi, diğer bir sapmadır ve aynı ölçüde ifşa edici olmuştur. İkincisi birincisini takip etmektedir.

Bir başka düzeni duyuyoruz.

Beşinci tez; operasyonu çok cüretkarane, çok hızlı yaptılar ve ifşa etmiş oldular. Artık "yeni kemalizm" işportaya düşmüştür. 5 Eylül 2010 tarihindedir.

Bu projenin, “yeni kemalizm”, işportaya düşüşünü Soner Çağaptay'a borçluyuz; Washington'da mukim Soner Çağaptay, İsrael lobisi içinde kabul görüyor ve İsrael-Erdoğan çatlağından sonra sert bir anti-Tayyip Erdoğan çizgisini tutturduğunu biliyoruz. Çatlak öncesinde kuvvetli bir akepe destekçisi olarak görüyorduk.

Altıncı tez; "yeni kemalizm", kemalizme son darbeyi indirme hamlesidir.

Yedinci tez; Fethullah Gülen ve Aydın Doğan kaset ve operasyona müdahildirler. İşte ortakdırlar, demek istiyorum.

Sekizinci tez; referandumdan evet çıkması, operasyonun içindedir, gereğidir. O halde, "Yeni"

Kemal'in "ihmal" ile "hayır" oyu, oyuna uygundur.

Dokuzuncu tez; kaset, İsrael-Tayyip Erdoğan ve Washington-Tayyip Erdoğan münasebetlerinin en uzlaşmaz göründüğü bir tarihte gösterime konmuştur. İsrael ve Washington, stüdyoda ve mutfaktadır.

Onuncu tez; Kemal Kılıçdaroğlu'nun cumhuriyet'e yönelen tehditleri, anayasa mahkemesi ile ve hakimler ve savcılar yüksek kurulunun ilga edilmesini hiç görmeyerek, akepe'yi hedef almdan sadece Tayyip Erdoğan'a hücum etmesi, acemice bir iş olmasının ötesinde bir ifşaat değerindedir.

On birinci tez; cehepe, kemalizmden uzaklaşırken. Ordu kemalizm'e hızla dönmektedir. Dönüşte bir yenileşme ve zenginleşme görmek durumundayız.

Kemal Kılıçdaroğlu'nun, a. türbanı çözeceğim" iddiası ve bunun için ulemaya başvuracağını haber vermesi, b, silahlı kuvvetler iç hizmet kanununda bir madde değişikliği ile Ordu'yu müdahale yapmaktan men etme girişimi, c. silahlı kuvvetler komutanları hakkında sürekli "dava" ilanatı ciddi görülmemiştir. Ancak, "bana güç verin Tayyip Erdoğan'ın ayağını kaydırayım" manifestasyonu çok ciddidir. "Yeni kemalizm", senaryo yazarları tarafından ciddiyetle kurgulanmaktadır. On ikinci tez; yalnız ölü doğmuştur. (Pazar, 24 Nisan 2011)

BİR EMİNE'M HİKAYE

(Pazar, 08 Mayıs 2011)

Çok sevgisiz bir dünyaya doğmuş herhalde, hiç kimseyi sevememiş, kitabına, belki de daha çok sevmediklerini almış. En tepede, anneannesi Nazime Nadi ile bir "cumhuriyet" felaketi gördüğü İlhan Selçuk var. Üç kez evlenmiş, sevmiş mi -peki sevmek nedir, sarsarak derine inmek ve sarılarak

bilmektir- hiç bilmiyor. Ve ben kocalarından birisini biliyorum, arkadaşımdı, “bir Marksist ile evlendim” diyor; bendeleri de, eğer Asaf Savaş Akat Marksist ise, ben de Marilyn Monroe’yum, diyorum. Halit Ziyazade Emine Uşaklıgil’den söz diyorum. Bir “Eminem” hikaye okuyoruz.

Amcası Vedat’ı çok seviyor, buna mukabil dayısı Nadir Nadi’nin kemanından işkence saçtığını yazıyor, bu arada Nadir Bey’in ilk nişanlısı Nüveyre Birsel idi, intihar ettiğini öğreniyoruz, İzmir’in

“Birsel” Ailesi’nden geliyorsa sabetayist’tir. Amcası Vedat Uşaklıgil’in intiharını derin acılar içinde naklediyor, çok üzülüyoruz.

Yalnız bu acı hikayeyi telif ederken “ailede başka intiharların da varlığını bildiğim için” demekle çok önemli bir ipucu vermiş durumdadır. Ve bütün bunları “Benim Cumhuriyetim” nam eserde yazıyor, Emine Uşaklıgil’den söz ediyorum, yazı dilinde biraz yükselterek “Emine” diyorum.

Anlaşılıyor, “sabetayist” sözcüğünü hiç duymak istemiyor, demek ki beni sevmemesi için bir de bu var, amma ve yazık bu seferad yüzlü kızcağızı üzmek zorundayım. Sabetayizm’de intiharlar çoktur, Esat Edin de, yakın zamanlarda, çok soğukkanlı bir törenle, önce büyük çocuğuna veda etmiş, sonra güzel yavrularını yanına alarak intihar etmişti. Edin’ler, İngilizce trankripsiyonuyla “Adin”, sabetayisttirler. Ne yazık Emine, Asaf’ı hiç bilmiyor. Sabetayistti, hiç sakınca görmüyorum. “Asaf” ve “Adin”, aynı telaffuzlarla İbraniyet’te isimdirler. Ve güzel, böylece “Eminem” hikayeye başlıyorum.

Sanki bir orgy, sanki bir ritüel; belki de Scholen’in “coin” ettiği bir söyleyişle “emancipation through sin” olmalıdır. Yapıyorlar, Edin’in yanında, sekiz yaşında pek güzel Aliye’yi de alıp gitmesine, Aliye’ye, pek üzülmüştüm, sanki ayin var. Güzel, yalnız, burada kendimi üzüntüye bırakmak istemiyorum, babası Sefir’i Kebir Bülent Uşaklıgil’i çok sevdiği kesindir, demek az seviyi çok seviyor, burası hoştur. Bülent Uşaklıgil’i bana da sevdirdiğini not ediyorum.

Öyle yazıyor, babası Bülent Uşaklıgil için, “1976’dan itibaren Cumhuriyet’in devrimci-demokrat çizgisinden uzaklaşıp koyu bir CHP

taraftarlığına kayması, babamı fena halde sinirlendiriyordu” demektedir. Müthiş! Demek, Büyükelçi Uşaklıgil bunu görmüş, politika dışı birisi ve herhalde bu sezgiyi babasından, Halit Ziya’dan almıştır; ve ben “tam tarih” ve “tam tespit” diyorum. O yıl, 1976

yılında Cumhuriyet’ten ayrıldım. İçinde idim, Bülent Uşaklıgil’İn dışından gördükleri çok doğrudur. Baba Uşaklıgil, kızı Uşaklıgil’e, “sen de onlar gibi düşünüyorsun,” deyip azarlamış; Emine’yi hiç tanımam, kitabının dolgu malzemesinden anladığıma göre, kesin olarak “onlar gibi” düşünüyordur. Emine’nin tarih olarak yazdıklarının hepsi Cumhuriyet’e karşıdır, her geçici ve her muhafazakar varakta bulunacak türdendir. Fransızlar “le pont aux anes” tabir ediyorlar. Öyleyse, biz burada, Gizli Tarih’ yaklaşmış oluyoruz.

Oktay Kurtböke, genel yayın yönetmenimizdi, herkese “tonton” derdi, aslında tonton bir pehlivandı, gösterişsiz büyük idareci ve mert’ti; Emine, Oktay’ın “Ecevit’i tuta tuta tiraj kaybettik, hâlâ anılarını yayınlamak istiyorlar” dediğini de kaydediyor ki, çok doğrudur. Bu, Oktay’ı atıp Hasan Cemal’i getirmenin savaş marşı olmuştu, daha sonra da, Oktay bunu bana söylemişti. Bu kadar değil, ilaveten, Emine, burada herhalde benim Haberci’den, Doğan Avcıoğlu’nun bana, “Yalçın, biz hem Demirel’i hem Ecevit’i toplamaya hazırlanıyoruz, İlhan ise hem bizi hem de Ecevit’i idare ediyor” dediğini aktarıyor, ben hafifleterek aktarmıştım, hafif şekli budur. İlhan hep iki tarafı kollayan bir önemli insanımızdı.

Haymana Zindanı, diyoruz ve kaldığımız yer bir Hristiyan mezarı büyüklüğünde idi. Doğu ile beraberdik. Birbirimize tarih, vak’a, olay anlatıyorduk, Doğu televizyon işinde İlhan Selçuk ile ortaklık görüşmesini anlatmaya başlamıştı. Galiba Ferit İlsever ile gitmişler, hayal kırıklığına uğramış bir hali vardı. Söze giriyordu ki, ben “Dur Doğu, ben anlatayım,” dedim. Dediğimi yaptım, biraz sesimi benzetmeye çalıştım, “Azizim Doğu…” dedim, devam ettim. Doğu çok şaşırdı, “ama sen orada yoktun ki…” diyecek oldu. “Bilirim” dedim, aslında İlhan’ı severim, aynı nehirlerde kürek çektik, “İlhan’ı severim”, “İlhan’ı severim” ancak bilirim. Sevgiyle hatırlıyorum.

Emine’ye göre anneannesi Nazime, en kibar sözcükle despottur ve İlhan Selçuk ise entrikacı; kendisine sorulan “Nadir Nadi, Hasal Cemal yerine Altan Öymen’i getirse daha mı iyi olurdu” sorusunu, “İlhan Selçuk,

deyiniz” şeklinde düzeltmektedir ki, çok doğrudur. Selçuk’un istemediği hiç kimse Cumhuriyet’e giremez, kalamaz ve yükselemez, kural budur. Bu kuralı uygularken çok geniş hareket eder, ikinci sayfadaki yazıları seçip yayınlamak Sami Karaören’in elindedir, Karaören, her darbede “ihanet içindedir”, Selçuk, geri alır ve yerleştirdiğini biliyoruz. Sami Karaören’in mit ile bağlantısını da biliyoruz, “Cumhuriyet’te herkes bilirdi” demek istiyorum.

Sakıncalı mı, hayır. İlhan Selçuk’un politikasıdır, iki tarafı tutuyor; Cengiz Çandar, önce Beni Sadr ve sonra Humeynici olduğu zamanda da, İlhan Selçuk’un himayesinde idi. Çandar akepeciliğe Cumhuriyet’te başlamıştı; ne yazık Emine’nin yanına düşüyorum, tarih ve özellikle gizli tarih zordur. “Zor meslek, zor” demek istiyorum.

Nazime Nadi’ye gelince, Emine’nin çizgilerine göre despottan ötededir. Bir kez, kızı Leyla, Emine’nin annesidir, annesi Nazime’den bir miktar borç para istemiş; Nazime vermiş ve öz kızından, rehine olarak, mantosunu almış, vermemiş. Emine’ye göre, yengesi, “Dayısı” Nadir’in eşi Berin ile Nazime aynı familyadan geliyorlar, karakter planında aralarında sadece derece farkı var.

Her ikisi de İlhan Selçuk’a pek güvenmiyor, üçüncü hanım, Leyla, İlhan’ın isteğine uygun olarak, İlhan’ın isteğini kırmamış ve kızı Emine’nin kovulması için oy vermiştir. O halde öyle anlıyoruz, İlhan Selçuk, Cumhuriyet’te “Hanımlar Kralı” idi, uzun yıllar, öylece yönettiğini öğrenmiş

oluyoruz. Biliyorduk ve şimdi hep biliyoruz.

İçinin yandığı kesin, bu şekilde, bir sırrı açıklıyor, İlhan Selçuk’un annesi “Ermeni” idi, buyuruyor; bu sırrı, Gülçin Çaylıgil’den aldığını çıkarabiliyorum. Gülçin, uzun yıllar benim müdafim ve yakın dostumdu; İlhan ile çocukluk arkadaşlığı var ve İlhan’ın teyzesine “Roz Teyze” diyordu, doğrudur.

Ayperi, Gülçin, Mevhibe; Moda’nın en güzel zamanında, Moda’nın en güzel kızları oldular, en güzelleri Mevhibe’dir ve bir gün Gülçin’in terasında Mevhibe’yi tanıdım, mihrap yerindeydi.

Bildiğime göre üç evlilik yapmış, Öztürk Serengil, İlhan Selçuk ve Muhlis Hassa adlarındadırlar; Muhlis, Gülçin'in fotoğraf sanatçısı kardeşi idi. Ama biz, Doğan Avcıoğlu, Gülçin Çaylıgil, ben ve diğerleri, İlhan'ın eşi Handan'ı çok severdik, herkese "şeker" derdi ve bir şeker'di. Sevgi ile anıyorum.

Galiba televizyonda anlattım, bir parantez açıyorum, Sultan Ahmet Cezaevi'nde Kürt İdris'i koğuşumuza almıştık, karşı mafya ölümle tehdit ediyordu, herkes misli İdris de beni papaz seçmişti.

Bir gün sıkıntılıydı, iki eşi vardı, birisi "görüşme" günü heyecanlanıp ölmüştü, İdris çok dertliydi.

Derdi şu, ölen "Ermeni" idi, İdris, Ermeni ayini ile gömülme sözü vermişti. Mafya lideri sıkılıyordu, papazına açtı; bağırdım, "İdris Bey yapacaksın" dedim, dilekçe yazdım, Ermeni töreni ile gömdüler; İdris Ağa kelepçeli olarak katıldı. İlhan'ın annesi de bir Ermeni olarak gömüldü, burada benim rolümü, kız kardeşi Ülfet'in üstlenmiş olduğunu duydum. Çok sevindim, bize yakışan budur, Mengü Sebel'İn eşidir, sevgilerimi gönderiyorum.

Doğan Avcıoğlu'na dönüyorum, Hasan Cemal'i Doğan yetiştirmişti, sonra, Doğan Çamlıca'ya çekilince bana kaldı; günah ikimizindir. Doğan, "Yalçın, Hasan'ı tanımasam, Cumhuriyet cia'nın elindedir, derim", diyordu; Haberci'de var, "Amerika'dadır" diyebiliriz. Ve bir politikadır; Sefir-i Kebir Uşaklıgil, bunu tam zamanında görebilmiştir, buna, Halit Ziya'nın sanatçı sezgileri diyebilirim, herhalde geçmiştir.

Yetmişli yılların ikinci yarısında, devrimciler ve sol, 12 Mart'tan çok direngen çıktılar, kırmak gerekiyordu; Ecevit'in mavi dalgası işte aranan kırıcıdır. Sovyetler Birliği Komünist Partisi, Ecevit'i, Kıbrıs dolayısıyla anti-amerikan görüyordu; Türkiye Komünist Partisi, güçlü solu, bizi, tasfiye etmek istiyordu, Disk'i Ecevit'e verme operasyonu başlattı. Bir takım sahte grevlerle ve içinden tasfiyelerle, Disk'in içini boşalttılar, ben buna şiddetle karşı çıkıyordum, bana "Yalçın-hırçın", Aziz Nesin'e "Aziz Nesin sen Nesin" kampanyaları açtılar. Öte yandan, Amerika, Ecevit'i biliyordu, meyletti, başında büyük sermaye de burada yer aldı; işte tam bu dönemde İlhan için, Hasan Cemal gerekiyordu. İşte "Eminem" hikaye budur; hep birlikte Cumhuriyet'i bitirdiler. Ne yazık, Balzac külliyatını bitirmiş,

Beethoven’ı toptan dinlemiş bir seferad yüzlü kız, bu yıkıcı işte, Hasan Cemal’in yanına düşmüştür. Hiçbir mazereti yok, tek mazereti bilmemesidir, 27 Mayıs’a hep

“darbe” diyecek, Sencer DİvitçioĞlu’nu bir tarih bilgini sayacak kadar bilgisizdir; amma fotoğraflarına göre hâlâ genç, telafi etmek için zamanı var.

Emine, bana atfen, Haberci’den bir dönemi yazıyor ve şu özeti veriyor: “Bir aileydik, Nadir Nadi hayatta, İlhan Selçuk yıldız, Oktay Akbal öğretmenlere sesleniyor, başlarında sevdikleri Oktay Kurtböke, idarenin başında Sadun Tanju, Okay Gönensin parlama yolunda bir gazeteci. Bu aile geceleri bir olur, meyhanelerde koyu sohbetlere dalar.” Doğrudur, İlhan, bunlara katılmazdı, Türkan gelirdi, Bülent Dikmener, Çetin Özbayrak ve ben, demirbaştık; Hasan, Necla’dan izin alamazdı, arada bir katılabiliyordu. Ne güzel günlerdi, Meserret’in karşısında, İstanbul Lokantası’na giderdik, Bülent, Turhan Selçuk, bozuk kağıt paralarla gelirler, bunları dans eden çingene kızlarının uygun yerlerine takarlardı. Ben yapmazdım, çok utanırdım. Kimseler inanmaz ama utangaç bir yanım var.

Cumhuriyet’te son yazılarımdan birisinde, “Türkiye’de faşizm ancak islama dayanarak kurulabilir” sözü de var, ezcümle böyledir ve “ufukta kuran ve kan var” sözünü de söylemiş haldeyim. Doğru sözlerime, en çok ben şaşırıyorum.

Cumhuriyet’te yazdığım zamanlar Doğan Avcıoğlu’nda kalıyordum, ne güzel tartışıyorduk, söz Hasan Cemal’e gelince rahatlıyorduk. Bir gün, “Doğan”, kutluyorum, nihayet iki kişi yetiştirdin, demiştim. Çok güldü, ağzının içinden gülerdi, ben Uluç ve Hasan’ı kastetmiştim, Doğan, “ben, asıl seni ben yetiştirdim diye düşünüyorum”, dedi, çok sevindim, insan beğendikleri için, “seni ben yetiştirdim” diyor, sevindim. Onurlandığımı düşündüm ve Doğan’a söyledim.

Ben Cumhuriyet gazetesinde yetiştim. Ne büyük okulduk, ben Cumhuriyet Gazetesi’nin çocuklarındanım. İlhan’ı, Turhan’ı, Bülent’i, Çeto’yu büyük sevgiyle anıyorum. O kadar öyle ki, Yakup’ta her gördüğümde Okay’a sarılıyorum; çok ayrı yerlerdeyiz, o kadar öyle ki, her gördüğümde boğmam

gerektiğini biliyorum. Şeytan demelerine rağmen benim de aciz hallerim var.

(Pazar, 08 Mayıs 2011)

GARBAÇOV KEMAL

(Çarşamba, 11 Mayıs 2011)

Nasıl ve ne zaman fark ettim; referandumun en sıcak zamanında oldu ve referandumun dışında kalıyordu; önce şunu bağırdım, “girmiyordu”. Önce son derece bilgisiz olduğunu gördüm, sonra yeteneksiz olduğunu anladım ve nihayet hiçbir inancı yoktu; “eroyka” çınladı ve bu bir Garbaçov’dur. Garbaçov’lu dönem inançsızlık ile başlamıştı, önce inançsızlığını keşfetmiştik, aynı ölçüde birikimsizdi; bir kumarbazı tarif ediyordum. Güzel, ancak, beynim ile kalbim ve dilim savaşa başlamışlardı; söyleyemiyor ve yazamıyordum; 13 Eylül 2010 tarihinde, çok acı, beynim savaşı kazandı, kalbimi kırdı ve dilimi esir aldı, bu Garbaçov Kemal’dir. Referandumda yanlışlıkla oy vermediğine hiç inanmadım, taammüden oy vermemişti; aslında “evet” istiyordu ve başta Fethullah Gülen, pek çoklarına sözü vardı, ol tarihten itibaren herhangi bir sözünü önemsemem imkansızdı. Cüreti cehaletinden gelmektedir.

Aydın Doğan gazete ve televizyonları, 13 Eylül sabahı Garbaçov Kemal’i muzaffer ilan ettiler; Garbaçov Kemal, seçim gecesi saklanmıştı, sabah çıktı ve bir yandan akepe ile bir koalisyon ilan etti ve diğer yandan mhp’ye saldırdı. Fethullah Gülen, seçimlere müdahale ettiği için kendisini tersleyen Bahçeli’ye düşük yoğunluklu bir savaş ilan etmişti ve akepe, mhp’siz, iki partili bir sistem planını ilan etmişti, Garbaçov isteklerin içindedir.

Ne yaptım, Kemal’in referanduma girmediğini, sadece ve sadece Hüsamettin Cindoruk ile birlikte, ayrı ayrı, televizyonlarda açıkladık. Mesele ne idi, son on yılın en önemli iki olayından birisi

“Cumhuriyet Mitingleri” olmuştu, bu heyecanı söndürme işini Yaşar Büyükanıt üzerine aldı.

İkincisi, Sahil Şeridi denilen iklimde Cumhuriyet heyecanı çok yüksekti, coşkuya dönmüştü; Kemal, bu heyecanı çökertmek üzere zuhur etmişti; işini kolaylaştırmamaya çok özen gösterdim. 13

Eylül tarihinde kaleme aldım, çok sınırlı olarak gönderdim ve daha sonra "Sosyalizm Çözülüşü" kitabımda önsöz olarak yayımladım. İki yıkıcı, iki çökertici, aynı yerde ve yan yanadır. İki Garbaçov'un da, bilgisizlikleri, cüretlerini çok aşmaktadır.

Asıl soyadı Karabulut'tur, Alevilik ile bir ilgisini göremiyoruz, "Dersim Arşivi" deyi tutturması Cumhuriyet karşıtlığından gelmektedir, ailesinin Kırım'dan gelme ihtimali yüksektir, karısının adı Selvi/Zilfi olup, damadının soyadı "Nadir" ve torununun adı "Duru", olmakla bu ad bizde bulunmamaktadır. Yaptığım araştırmalara göre, ömrü boyunca, arkadaşları arasında bir tek Kemalist ve bir tek cehepe'li olmamıştır, uzaktan biri var ve şimdi Sayıştay'dadır. Yüksek Ticaret'in en zayıf olduğu zamanda mezun olmuştu ki, tek iftiharı üçüncülükle Hesap Uzmanı olmasıdır, Kemal Unakıtan'ın da hesap uzmanı olduğunu unutmaktadır. "Memur" değil, "küçük" memur kompleksi var, ne arkadaşları ile viski içip briç oynarken, ne başka bir yerde, henüz hiçbir fikri savunduğu görülmemiştir, her paragrafına üç soru koymaktadır; konuşurken sonsuz soru sadece güvensizlik ifadesidir. Öyleyse tam seçilmiştir ve isabet vardır, demek istiyorum. Çok güzel ve öyleyse, komploda Deniz Baykal ile Önder Sav'ın parmağını teşhis edebiliyorum.

Bu bir komplodur, "com" ve "plot" sözcüklerinden oluşuyor, "birlikte kurmak" diyebiliriz; ama

"conspiration" daha uygundur, "birlikte nefes alma" anlamındadır ki, burada, birlikte gizli iş

çevirme manasındadır. Daha uygundur, çünkü, artık çok daha net olarak görüyoruz, Kemal Karabulut'un, cehepe'nin başına oturtulması, dört başı mamur bir konspirasyondur ve buradayız.

Duruyorum ve bildiğimiz dil jargonuna başvurmadan devam ediyorum.

Tam İsrael-Erdoğan gerginliğinin en yüksek olduğu noktada çıkardılar; laisizmi tehlikede görmedi ve türbanın kapıcısı oldu. Erdoğan-Tel Aviv gerginliğine büyük üzüntüsünü ifade ile çözmeyi vaat etti; ilaveten, Türkiye'deki anti-Amerikan hissiyatı ortadan kaldıracaktı, etrafına nereden çıktıkları belli olmayan sabetayistleri topladı. Böylece, kişisel planda, sınıfsal ve politik düzlem hariç, cumhuriyet yıkıcıları sıralamasında, Memduh Tağmaç, Kenan Evren ve Hilmi Özkök'ten sonra dördüncü sıraya oturmuş durumdadır. Bu ise, Tayyip Erdoğan'ın, başta, Garbaçov Kemal'in eline su dökemeyeceği anlamındadır. Demek yeniden buraya gelmiş durumdayız.

Şimdi yeni bilgilerimiz var, hızla sıralamak istiyorum. Bir, Wikileaks belgelerinden öğreniyoruz, Washington'dan, Hillary Clinton'ın bakanlığından Ankara'daki Amerikan dairelerine gönderilen yazılarda, Kemal Kılıçdaroğlu hakkında bilgi isteniyor ve bunlar arasında "CHP'nin erken bir parti kurultayı toplama yönünde hiçbir planı var mı" sorusu da var. İki, Onur Öymen, 19 Nisan 2011

tarihli Aydınlık'ta verilen habere göre, kendisinde olan bir Amerikan raporunda, rapor 2008

tarihlidir, "yaygın yolsuzluk olaylarına dikkati çekmede katkısı olan Kemal Kılıçdaroğlu" tarifi ile Deniz Baykal'ın yerine geçmesinden söz etmektedir. Üç, eski ancak yeni soruyorum, Aydın Doğan televizyonları, çok reklamlı iki show ile, Uğur Dündar'ı tenzih ediyorum, iki kez, dirijanları yenen yolsuzlukların büyük savaşçısı olarak Kemal Kılıçdaroğlu'nu çıkarmıştı, benzeri yoktur. Buna şunu ekleyebiliyorum, bu iki show-business'tan, önceden, Deniz Baykal'ın haberi olmadığını biliyorum.

Dört, yalnız, "Memur" Kemal'i, memur kenti Ankara'dan değil, İstanbul'dan belediye başkanı adayı yapmak komplo içindedir ve Baykal'ın eli-mahsulüdür. Bu kadar değil, Fitne'de var, bir meçhul iken, beni ziyarete gelen Gürsel Tekin, bana Baykal'ın kendisini İstanbul'a İl Başkanı yapacağını söylemişti, yazılıdır; benden destek istiyordu. Demek ekibin kurulması daha önceki bir tarihtedir; "tekrar komplo var", diyorum.

Beş, Kılıçdaroğlu-Gürsel belediye başkanlığı serüveni sırasında, Garbaçov Kemal'in iki veya üç kez gizlice bir Amerikan grubu ile görüşmeler

yaptığını duymuştum, ihtimal vermemiştim ve şimdi pek doğru olabileceğini düşünüyorum.

O halde, şöyle özetleyebiliyorum, akepe'nin kuruluşu ve Erdoğan'ın hükümete getirilmesi, bir İsrael-Washington projesi idi, vurgu İsrael üzerinedir. Garbaçov Kemal'in başbakanlığa oturtulması, made in U.S. damgalı olmakla, vurgu, Baykal sözü ile, Pensylvania'dadır. Tabii vurgu orada ise İsrael buradadır. Biz de buradayız.

Özür dileyerek bir tekrar yapmak zorundayım, televizyonda çok açıkladım, Lenin'den öğreniyoruz, bir partiyi tasfiye etmek için üç faktör-sürece ihtiyaç duyuyoruz. Bir, kadroların değişmesi gerekiyor; çok değişmiştir ve hem biz tanıyamıyoruz, hem de yeniler birbirini tanımıyorlar; iki, program ve ideoloji değişmelidir; şimdi "Kemalci Parti", a- Laisizmi red, b- Mustafa Kemal'den kopma, c- Ordu'ya düşmanlık cephesindedir, akepe'yi aşmak üzere olduğunu görüyoruz. Üç, büyük sermaye tarafından beğenilmesi şarttır; çok beğeniliyor, o kadar öyledir ki, Wall Street Journal'ın ağzı bile açık kalmıştır, bayılıyorlar.

Böylece Garbaçov Kemal'i çözmüş ve tamamlamış bulunuyorum. Ve İzmir Milletvekili Canan Arıtman ile tamamlıyorum, 29 Nisan 2011 tarihli Aydınlık'ta açıklaması var, "Yeni Chp'liler AKP

ile hareket edecekler" diyor ki, çok doğrudur, burada çok gecikmiş bir açıklama olmasının dışında bir eksiklik bulamıyorum. Garbaçov Kemal'in seçilebilir yerlere koyduklarının pek çoğu cehepe karşıtıdırlar ve mürtecidirler. Mecliste akepe grubunun mütemmim cüzü durumundadırlar. Burada bir tartışmamız yok ve sadece şimdiye kadar hiçbir partinin bu kadar cüretli ve açık bir ihanetle karşı karşıya gelmediğini ekliyorum.

Bitti, ama, Gürsel Tekin'siz bitirmek çok zor geliyor; bir sorum var. Bir büyük şehrin bir büyük listesinde, beşinci yerde, bir aday oturuyor, artık milletvekili diyebiliyoruz. Güzel, ancak, bu adayın cehepe ile hiçbir ilgisinin olmadığı kesin, ne işi var, soru budur; cevabında, galiba bir eş çıkıyor ve Yargıtay'dadır. İyi bir dairededir; Gürsel Tekin'in iki yıl dört aylık hapis cezası Yargıtay'da, ilgili daireye inmek üzeredir. Peki, ne ilgisi var ve bir ilgisi var mı; Garbaçov Kemal'e sorabiliriz, ancak, ben artık hiçbir sözüne güvenmiyorum.

Şimdi sonuca geldim, Kemal Bey'in hazırladığı liste, aday yoklaması yapılanları ayrı tutuyorum, akepeliler ve cehepe karşıtlarıyla doludur; Garbaçov Kemal'in listesine oy vermek, o halde, akepe'ye oy atmak, demektir. Ben bunu görüyorum ve bunu söylüyorum.

Ne yazık ki, üzülerek ekliyorum, söylediklerim hep doğru çıktılar. Kemal Bey'i çok uyardım, Gürsel Tekin ile Sezgin Abdulla'nın bir kuyu olduklarını ve Kemal Bey'i çekeceklerini ısrarla tekrarladım. Şimdi neredeyiz, Gürsel artık, cehepe'nin her yerde şamar oğlanıdır, yakaladıkları yerde vuruyorlar ve çok seviniyorum, yakalayamıyorlar. Kemal Bey de bunları, Sezgin Abdulla'yı, Diyarbakır'dan alıp İstanbul'dan ve Barzani'nin hatırı için, milletvekili yapmanın hesabını verecektir. Kemal Karabulut'un yaptıklarının yanına kalmayacağını şimdiden söyleyebiliyorum.

Söylediklerimin teminatı söylediklerimdir.

Hesap mı, ödemekten kurtulabilir, Pensylvania uçağına bir bilet alabilir, tavsiyemdir. Uçağın merdivenlerinde bekliyorum, gözlerimle, "güle güle" demek istiyorum. Tabii, mendilimi sallarken hem üzülürüm ve hem sevinirim. Kaderimde var. (Çarşamba, 11 Mayıs 2011) **ATİLLA ALBAY**

(Cumartesi, 14 Mayıs 2011)

Şimdi geçmişe dönüp baktığımızda, Devlet Bahçeli'nin başına gelecekleri önceden tahmin ettiğini çıkarabiliyoruz. Sincan yargıcı ve pek popüler Osman Kaçmaz'ın adaylık başvurusunu reddetmeden geri aldırmasını, Tayyip Bey'den gelecek ağır tepkilere, tedbirlere bağlamak durumundayız.

Bahçeli akepe tarafından, mhp'yi barajın altına itmek için çok şiddetli bir taarruz bekliyordu.

Referandumun bittiği gün itibariyle, 13 Eylül sabahı, cehepe de bu kirli kampanyaya katılmıştı;

"Silivri'den Meclis'e" programına pek büyük bir ciddiyetle yaklaşan Bahçeli'nin, pek uygun Atilla Uğur Albay'a kapı açmamasının kaynağında herhalde bu var. Ne yazık, Bahçeli'nin dikkati yeterli olmadı, bel edebiyatı

ile çamura batırılmış bir taarruz ile karşı karşıya kalmıştır, hep birlikte utanıyoruz. Utanıyorum.

Kabul etmek gerek, Devlet Bey, Engin Paşa'nın adaylığını erkenden kabul ve açıklamakla

"Silivri'den Meclis'e" programının kapısını açmış oldu, teşekkür borçluyuz. Korgeneral Engin Alan, çok gözde bir Silahlı Kuvvetler mensubu olmasının yanında, Öcalan'ı ülkeye getiren ekibin başı idi. Atilla Albay da, İmralı'da Öcalan'ı sorgulamıştı; çok deneyimli ve çok bilgili bir subaydır.

Türk Devleti bu önemli işi, Öcalan'ı sorgulama, bu genç ve yakışıklı subaya vermişti. Pkk savaşında temayüz etti; yıllardır Silivri'de tutulmasının nedeni, bu önemli görevlerin şimdiki rejim tarafından günah sayılmasıdır. Demek, gerçekten rejim değişikliğindeyiz.

Bu belki de, benim en kolay yazdığım ve en çok yazmak istediğim yazılardan birisidir.

Televizyonlarda Devlet Bahçeli'ye, "Atilla Albay'ı milletvekili yapın, çok yiğit ve onurlu bir subaydır ve mhp eğilimli görünüyor; ancak, Silivri'de bizlerin arasında çok kalırsa kaybedersiniz, zamanla solcu olur" diyordum. Zamanında Devlet Bahçeli'yi ikna edemedim ve doğru çıktım, şimdi Antalya'dan Cumhuriyet adayıdır. Meclis'e gidecek adamdır.

Rejim değişmiştir

Ben bu hikayeyi çok severim, Kürt'ün birisini yetmiş yaşlarında yakalamışlar, evinde harita çıkmış, Türkiye iki parçalı, yargıçlar bırakmak istiyorlar, bir söz alıp bırakacaklar; "bölmüşsün" demişler, ve Kürt, "Türkiye hıyar mı ki ikiye bölünsün" demiş, bırakmışlar. Bir daha gelmiş, bu kez harita Antalya'ya kadar uzanıyor. Kürt de güveniyor; sormuşlar, "Antalya nasıl Kürtler'in olur" demişler.

Ne cevap verecek; Kürt, "hakim beg", demiş, "Kürtlerin narenciye bahçesi olmayacak mı", cevabı budur. Hapse girdiği, hikayenin devamında var.

İşte Pkk'nın narenciye bahçesi Antalya'da büyük eylemler yaptığı ve turizmi sarstığı 1997

tarihindeki bu Pkk savaşında, Türk birliklerinin komutanlığını da Atilla Albay yapmıştı. Pkk hurucunu altı ayda etkisiz hale getirdiğini artık hepimiz biliyoruz.

Bu bir devlet görevidir, hep böyle bakıyordum, İlhan Cihaner Davası'nı izlemek üzere Yargıtay'a gittiğimde de, mahkeme salonunun kapısında çok büyük bir kalabalık vardı. Sonra bunlardan birisini tanıştırdılar, birbirimize sarıldık, sanki birbirini özlemiş iki can dost idik, ben öyle hissediyordum. Turgut Okyay da öyle görünüyordu; Abdullah Öcalan ve benim yargıcımdır. Çok sevinmiştim, beni bir günde "Kürtçülük" suçundan beşer yıldan on beş yıla mahkum etmişti. Başka mahkumiyetlerim de var. Bir devlet görevi yapıyordu ve ben de kendi akıl ve kalbimin bana yüklediği görevi yapıyordum. Burada Atilla Albay'ı aynı görev anlayışı içinde görüyorum, hapishanelerden hiç yılmayan bir hali var. Habur Kapısı'nın açıldığı, Pkk üyesi Kürtler'in kapıdan tahliyelerine karar verildiği gün, Silivri'de, "beni öyle tahliye etmeyin" diye bağırıyordu. Çok etkilendiğimi hiç saklamıyorum. Yüksek onurludur.

Hikmet Çetin Dışişleri Bakanı idi, bir cenazede birlikte olduk, Öcalan'ın Şam'dan çıkarıldığı zaman Şam Büyükelçisi idi. Uzun yıllar Kürt meselesinde Türk Devleti'nin en yüksek memuru olmuştu ve Hikmet bağırıyordu, "bunlar iki bacanak, birisi bir tarafa diğeri öbür tarafa çekiyor" diyordu. Ben hep aynı tarafımdayım. Ancak Cenk'ın, Şam'dan Apo'yu çıkarmaya çalışırken yanından olan Levent Göktaş Albay da buradadır. Cenk'ten, Safiye Tezel'den sık sık Şam'a giden Temren'den, hep Levent Albay'ın kahramanlığını dinlemiştim. Şimdi tutsak Levent Albay'ın çok büyük bir günahı var, Pkk'ye karşı kahramanca savaşmıştır. Demek ki, iyi ki buradayım, hepsi Türkiye Cumhuriyeti'nin en parlak, en yüksek kahramanlarıdır; demek ki, ben doğru söylüyorum, rejim değişmiştir. Hiç kuşku yok, eğer Devlet'ten atılmış savcı Ferhat Sarıkaya tekrar savcı olabiliyorsa, Sarıkaya değil, Devlet değişmiştir. Hepsi bu kadar ve geçerken haber veriyorum, yeni bir yol var, bir daha değişmek zorundadır.

Hizbullah Savaşı'nda da büyük fedakarlıklar yapmış, yüksek lisans sahibi Atilla Albay şimdi çok daha bilgili ve kararlıdır, Antalya'dan Cumhuriyet

için bağımsız adaydır. Her partiden oy istiyor ve en çok cehepe'den talebi var; ve ben ekliyorum, Kemal Kılıçdaroğlu partisinin seçilebilir yerlerini akepeliler ile eski apelilerle, Cumhuriyet düşmanları ile doldurmuştur. Öyleyse Kılıçdaroğlu'unun yaptığı listeye oy vermek, Cumhuriyet'e karşı mevzi tutmaktır.

Hepsi bu kadar ve geçerken haber veriyorum, yeni bir yel var; Devlet bir daha değişmek zorundadır.

Devamı var, sadece bir seçim çıkışı ve yürüyüşü değil, bu bir haberdir. Doğa ve toplum boşluk kabul etmiyor, hem Cumhuriyet ve hem de halk savunmasız ve partisiz kalmayacaktır, haber veriyorlar. (Cumartesi, 14 Mayıs 2011)

MELEK GERİLLA

(Pazar, 15 Mayıs 2011)

İnsanlar nasıl büyürler, büyüyerek mi büyürler, sanmıyorum. Çizgi filmlerde saksılar oluyor, üzerine bir yeşil çam dikili, çam hiç büyümez, sıçrayarak yükseliveriyor ve insanların bazen böyle büyüdüklerini düşünüyorum. Kabul ve güzel, "bazen", ama ne zaman; peki, ama biz ve ben, ne zaman sıçradık, "büyüdük" demek istiyorum, soru budur. Şöyle hatırlıyorum, 1956 yılındaydı, Albay Abdülnasır, Süveyş'i millileştirdi; 1958 yılındaydık, Fidel Castro ve yanında Che, gericiliğe karşı topyekûn savaşı başlattı. Sovyetler Gök'e Sputnik'i attılar, "yolcu" demektir, sosyalizm denen insan uzayın zaptına çıktı ve ben, yüksek öğrenci gençliğinin hürleşmesi ve politizasyonu seferini açtım. Fenerbahçeli milli futbolcu Doktor Memduh, Turan Emeksiz, Kastro Nuri, Nurettin Sözen ve pek çokları yanımdaydı.

Alemdaroğlu'nu rektör olunca resminden hatırladım. Sonra, İstanbul'da 28 ve Ankara'da 29 Nisan'ı yaptık, irtibatlı idik, bilgiler bende toplanıyordu ve 27 Mayıs'ta bir istibdadı yıktık. Ve 61 yılında sosyalist Yuri Gagarin uzaya yükseldi; biz daha da çok sıçradık, yüksek bir dal yaptık.

Yükseliyorduk ve yükseliyorduk… Melek Ulagay işte bu yüksek dalgaya binenlerden biriydi.

Zengin kızıdır, Bebek'te sıkıldı, dağa çıktı; gerilla oldu, demek istiyorum.

Anlattıklarından, aşkları dışında, hiç heyecanlanmadığını anlıyorum.

Yükseliş Çağı

Güzel, peki, tarihlerin tarihi var mı; iki yirmi yılı görebiliyorum, 1905-1925 yılları, yükselen insanların ve devrimlerin patladığı bir dönemdir; 1905 Rus ve 1908 Türk burjuva devrimleri, İran Devrimi, Çin Devrimi, Meksika Devrimi hep bu aradadır. 1917 Bolşevik ve 1920 Kemalist Devrimleri de buradadır, bütün yüksek insanlar bu arada çıktılar. Başkaları bir yana Bloomsbury Society de burada ve arada idi. Hep yazmak istedim, yeni insanı, yeni cinsel yaşamı, aşkı, edebiyatı deniyorlardı, sevmeyenler "bloomschery" dediler. Virginia Woolf, kız kardeşi, İsodora Duncan, Strachey, Keynes, Rus balerin eşi, Bloomsbury Grubu oldular; nerede ise birlikte yaşıyorlardı.

İçlerinde lezbiyen ve homoseksüel çoktu, "normal" azdı, arıyorlardı. Fışkırdılar.

Diğeri, 1955-1975 dönemidir, Lumumba, Nkrumah, Bin Bella, Nasır, Che Guevara, hep bu ikinci arada fırlayanlardandırlar. Bizde ise sosyalizm patlamasını yaşadık, Türkiye İşçi Partisi, insanlarımızı sosyalistleştiriyor ve Avcıoğlu'nun Yön'ü devrimcileştiriyordu; 1965 yılında on beş

sosyalist Meclis'i yardı; dağ-taş sosyalist oluyordu. 1968 yılında ise Batı'da, "Mayıs Devrimi" çıktı, büyük öğrenci hareketidir, o tarihte İngiltere'de idim, Londra sokaklarında "Ho-ho, şi-şi, ho-şimin", diyerek Vietnam için yürüyorduk. Viet Kong, Amerikan emperyalizmini dize getiriyordu.

Yürüyüşten döndüğümüzde üniversite kantinlerinde bütün masalar doluydu, hepsinin üstünde genç bir çifti sevişirken buluyorduk.

Gözlerimiz sevişenlere doydu. Mini etek ve "ban the bra" modası işte bu Devrim'de yayıldı.

İnsanlar doğal hale dönüyorlardı, kızlar artık etekleri ve sutyeni doğal bulmamaya başladılar,

“kahrolsun sutyen” dediler. Melek Ulagay da işte bu tarihlerde liseyi bitirdi, Paris’te bir süre dolaştıktan sonra, İstanbul’da üniversiteye ve Fikir Kulübü’ne girdi. Bu, sosyalizme ve Türkiye İşçi Partisi’ne giriş anlamındadır. Duhulü bu tarihtedir.

Benim her yere birinci girme türünden bir huyum var, kötü huylarımdandır ama çıkmıyor.

Üniversiteye, o zamanlar pek prestijli Siyasal Bilgiler Fakültesi’ne iltihak ettiğimde, “Fikir Kulübü” yeni kurulmuştu, bütün Türkiye’de tek idi. Ben herhalde 27 Mayıs’tan önceki son genel başkandım.

Çok istedik, çok istedim, hiçbir fakültede bir ikincisini kuramadık. Ancak 27 Mayıs Devrimi ve Türkiye İşçi Partisi’nin kuruluşundan sonra pıtrak türünden çoğaldı, federasyon oldu ve tip-mdd ayrımıyla, mdd’de kaldı. Burada, Ertuğrul Kürkçü ve Doğu Perinçek önemli roller oynadılar; Fikir Kulüpleri Federasyonu’nu Dev-Genç’e çevirdiler.

Tekrar ayrıldılar; Doğu, Mao çizgisini kurdu, Melek Ulagay, Doğu’ya gitti. “Melek Gerilla” oluşu bu tarihte başlamaktadır.

Marksistler, Tocqueville’i çok ihmal ederler, aslında pek ihmalcidirler. Ben bu anlamda hiç ortodoks olmadım. Marx, 1848 Devrimleri’ni sosyalist saymıyordu ve ben sayıyordum; Tocqueville de buradadır. Tocqueville, burjuvazinin dine dönüşünü çok erkene alıyordu; aynı düşüncedeyim.

Tocqueville’in, 1856 tarihli “L'Ancien Régime et la Révolution” kitabını çok önemli buluyorum ve başkaldırının önce varlıklı ailelerin çocuklarında başladığı tespiti de çok isabetlidir. Narodniçestvo da yüksek bürokrat ve aristokrat ailelerin çocuklarının marifeti olarak başlamıştı. Bizde de, altmışlı yıllarda, bizim, Türkiye İşçi Partisi gençliğinin en güçlü olduğu yer, o zamanki Robert College ve şimdiki Boğaziçi Üniversitesi idi. Melek Ulagay bunlardan birisi olmalı, tip’li olmak modaydı, zengin kızıdır ve moda sever oluyorlar.

Şöyle ayrıldılar, “normal” olanlar İşçi Partisi’nde kaldılar, zenginler ve köylüler Doğu’ya gittiler, Doğu Perinçek ve İbrahim Kaypakkaya ayrımında ise, köylüler İbrahim’in tikko’sunu kurdular.

Dağdaydılar, Melek Ulagay’ın anlatımından öğrendiğimize göre, dağda, İbrahim Melek’e tutulmuş, ilan-ı aşk etmiş ama Melek İbrahim’e varmamış, ol tarihte ve dağda Bora ile aşk yaşıyorlar. Yine anlatımından haberdar olduğumuza göre, Melek parti hayatındaki başarısızlığına mukabil aşk yaşamında son derece başarılıdır. Zengin ve güzel ve pek layıktır.

Melek’in kardeşi Osman, Doğu Perinçek mensubu idi, eşi Sırma idi, pek güzeldi, biliyorum.

Sırma, Osman’dan ayrıldı ve Doğu ile evlendi, bir çocukları olduğunu da biliyoruz. Bu dar çevrede evlilik, zaman zaman endogami de diyorum, eskiden sol entelijansiyada, Türk diplomatları arasında ve Yahudiler ile Sabetayistler’de pek yaygındı. Osman Ulagay ve tabiatıyla Melek Ulagay da Sabetayist’tirler.

Osman, Sabetayizm’de önemli bir ad olup, “şem hakadoş” diyebiliriz; Fatma Anğ göçmeden önce önemli bir mülakat ile, sabetayizm ile ilgili çok önemli bilgiler vermişti. Evlerinde bazı geceler bir yatağı boş tutarlarmış, “Osman Ağa yatağı” deniyor, Osman Ağa’nın bazı geceler evlerine geleceğine inanıyorlar. Genellikle ilk isim olarak taşınıyor ve kutsaldır; Sabetayist olduğunu bildiğimiz Cengiz Çandar’ın Şem hakadoş adı da Osman’dır. “Ula”, Yahudiler ve tabii, Sabetayizm’de taşınıyor, “boyunduruk” anlamındadır ve Tevrat’a göre “Aşer” kabilesine mensubiyeti bildiriyor; Aşer’e biz “Eser” diyoruz. “Gay” ise yine bir İbrani isim olmakla “Vadi” karşılığıdır. İngilizce transliterasyonu “Gai” ise İngilizce’de “Guy” olarak da yazılıyor, “Gay” olarak okuyoruz. Hepsi bu kadar, tabii bütün bunlara Melek’in Işık Lisesi’nde okuduğunu eklemek durumundayım; benim geliştirdiğim disipline göre, Şişli Terakki ve Işık Liseleri’nde tahsil görenleri Sabetayist mütalaa etmekte tereddüte kapılmıyoruz.

Hiçbir sakınca görmüyorum, hep söylediğimi tekrarlıyorum, Sabetayistler olmasa biz bu Cumhuriyet’i kuramazdık. Bu o kadar öyle ki, Kürtler misli, yeni anayasa’ya “kurucu” olarak adlarını yazdırmak üzere ortaya çıkabilirler, uzun bir kurucular listesi yaparız.

Üstelik Sabetayizm ilerici bir dindir, cinsel özgürlük yanlısıdır ve kuruluşumuzdaki laisizm vurgusunda yerleri çok büyük olmuştur. Yalnız ben bu çalışmalarda ilerledikçe Sabetayist olmayanların hiçbir yere gelemediklerini gördüm ki, çok acıtıcıdır. Manken olamazlar, dizide çıkamazlar, dışişleri bakanı koltuğuna oturamazlar; vesaire ve şimdi bütün tarikatlar da ellerindedir.

Kalpleri İsrael için çarpar; hepsi değil, çoğunluğu böyledir. Ben ise kendimi, bu çoğunlukçu aymazlara karşı bir yeniçeri çavuşu olarak görüyorum.

Aydın Bakışı

Melek Gerilla bu dağlara neden çıktı ve ne yaptı; anlatımından bunu anlayamıyoruz.

Çok heyecan verici bir hayat, ancak duygusunu ve aidiyetini yitirmiş görünüyor. Yalnız reddetmiyor, bir itirafçı ya da bir yeni mürteciye benzemiyor, işte orada var, sanki bir "dava mankeni", yaşadığı aşklar dışında pek yaşamıyor. Bunları da yaşadığını söyleyemiyoruz, "işte öyle" diyen bir hali var.

Yazdıkları ne kadar doğru, aslında yanlış ya da gerçek dışı olsa da bir önemi yok; ancak Arthur Miller ve Harold Pinter'in Türkiye'ye gelişi üzerine yazdıklarına bakacak olursam, "hepsi yalan" demek zorundayım. Can Yayınevi tarafından basılan "Bir Dönem – İki Kadın" kitabında Miller ve Pinter misyonu için, "Onlara Türkiye'de mihmandarlık ve danışmanlık yapanlardan biri de Gündüz Vassaf'dı" diyor ki, külliyen uydurmadır. Miller ve Pinter ile bir akşam toplantısına katılacağı gün evi "polis ordusu tarafından kuşatmaya alındı" buyuruyor ki, her halde kabus görmüştür.

Gündüz'ün bu işle hiçbir ilgisi yoktu, Miller-Pinter misyonunu Ankara'da tamamladı, İstanbul'da Türk aydınları ile tanışacaktı, çoğu İngilizce bilmiyordu. Gündüz'den rica ettik, tercüman oldu. O

zaman tanımış olsaydım, Melek'ten isterdim; yazık olmuş hiç tanımadım. Bir kez gördüm, ben hapiste, Melek kitabını tanıtırken trt'de idi; güzelliğini duymuştum ve "mihrab kalmış" dedim, hepsi budur.

Çok konuşuldu, kısaca not etmek durumundayım, bu çok önemli misyonu, New York'ta Şevket Pamuk hazırladı; Ankara'da temasları Haluk Gerger ile yapıyordu, o tarihte Haluk, Aziz Nesin ve benim çok yakınımızdaydı ve bir tür rezistans'ın dış ilişkilerini düzenliyordu. Doktor Pamuk da, biz de, seyahatin engellenmesinden korkuyorduk, gelişlerini çok gizli tuttuk. Doktor Pamuk, misyonun hareket etmek üzere olduğunu, Haluk'a bildirince, sadece "Doktor Small" ile bir de "Sen'le" konuşacaklar demiş ve Haluk'un bu şifreyi anlaması zor olmamıştı. Tekrarlamıştı, "evet, small ile ve bir de ben'le, anladım" diyordu. "Small" bendim ve Şevket Pamuk, "hayır sen değil, sen" diye cevap veriyordu.

Haluk'un bize aktardığına göre, "sen değil, sen" nakaratı uzun sürüyor ve sonunda "Saint" sözcüğünü buluyorlar. Fransızca "Sen" deniyor; "Aziz" anlamındadır. Misyon, Haluk'la birlikte Aziz Nesin ve benimle muhatap buldu, bizim işaret ettiklerimizle görüştüler, Erbakan ile görüşmeden memnun kaldılar ve Demirel ile görüşmeden memnun olmadılar.

Gerilla Melek, Miller için "çok güzel bakar" diyor ki, ne denebilir, "bravo" diyorum, bakıştan anlayan bir kadın ile karşı karşıyayız. Bir hafta beraber olduk, ben de, Arthur'un gözlerinden çok etkilendim, aydın aydın bakıyordu. Büyüleyici bakışlı Marilyn Monroe'nun bu ünlü kocasını tanıdığımda, aydın olma yolunu seçtiğim için sevindim. Üstün bir aydın ile karşı karşıya idik, yaşlı, ancak ışık ışık bakışlı idi, çakmaklıydı. Havaalanına da asistanım Ömer Kökner'in otomobili ile ben götürmüştüm; yolda, "Profesör Küçük, Harold ile ben, fbı'ın iki polisini oynadık" diyordu. Harold, başta Nazlı Ilıcak olmak üzere pek çoğu için kötü polisti; Arthur iyi polis rolünü oynamıştı, önemli iş yaptılar. İstanbul'da toplam elli iki aydın ile birlikte yemek yediler. Bu yemekte Arthur merak etmiş, "aranızda hapse girmiş olanlar, lütfen ayağa kalksın" demiş, bir veya iki kişi tahmin ediyordu ve yemekte olan Demirtaş Ceyhun'un bana naklettiğine göre, oturan iki kişi dışında elli aydın ayaktadır. Ve bir zamanlar burası Türkiye'dir. Hayatımız zamandır.

"Aşağıda" Bir Hain

Şimdi "aşağıdayız"; Kürtler Bekaa'ya, Şam ya da Filistin'e "aşağı" diyorlardı; ben de kullanıyorum.

Melek Gerilla'nın içinde olduğu gerilla takımı aşağıda ve dağlarda çaresiz kalmıştı. On veya on bir Türk devrimcisiydiler, o zamanın en parlakları ve sonunda Filistin savaşçılarına katıldılar. Filistin kamplarından birinde en korunaklı olan bir yerde bir çadıra yerleştiler; kaç kişi olduklarını bilmiyoruz ve İsrael askerleri bir gün, kampın içinde bir yerde, on veya on bir Türk devrimcisini elleriyle koymuş gibi buldu, hepsini katlettiler.

İsrael komandoları hem öldürmüşler ve hem de her şeyi almışlardı. Katliamı duyunca Gerilla Melek'in "benim mektuplarım ne oldu" diyerek gözyaşı döktüğünü okuyoruz. Bora Gözen'deydi, sevgilisiydi, aşağıda ve dağda mektuplaşıyordu, Bora'nın göğsünde bir süngü yarası vardı. Hepsi bu kadar.

Pek de değil, 1972 yılındaydı, duymuştuk ve hiç inanmadık. O tarihte çok konuşuldu, İsrael'in mutlaka istihbaratı vardı, içlerinden birisi haberci olmalıydı; Cengiz Çandar o gün çadırda değildir.

Çok spekülasyon oldu, Melek Gerilla da bir açıklık getirmiyor, yalnız kitabının bir yerinde, "Cengiz güvenilmez kişi ilan edilmişti" diyor; neden diyor, çözemiyorum. Bu katliamı kastettiği izlenimi almıyorum. Burada bitiriyorum.

İlhan ve Melek Gerilla

Ama şöyle bitiriyorum, yedek subay okulundan çavuş çıkmak istemiyordum, çok dikkat ediyordum, disiplinli yaşıyordum. Birinci oluyorum ama yine de emin olamıyordum.

Yusuf Albay derslerde beni çok tahrik ediyordu, Çetin Altan ve İlhan Selçuk, İlhami Soysal'ın çapkınlıkları üzerine ağza alınmayacak detayları veriyordu; dersimiz psikolojik harp idi. İlhami'yi bilirim, gözü eşi Behiye'den başka hiç kimseyi görmezdi. Daha sonra bunu İlhami'ye anlattığımda, "Yalçın, hep böyle söylüyorsunuz, Behiye'nin onuru kırılıyor ve üzülüyor" diyordu; kadınlar kocalarının biraz da çapkın olmasını istiyorlardı.

Sessizdi, "Sfenks İlhami" de derlerdi, bu büyük gazetecimizi çok severdik ve severdim. Ama Yusuf Albay'ım durmuyordu, 12 Mart döneminde

Binbaşı, İstanbul'da istihbarat subayı imiş.

İlhan'ın telefonlarını dinliyormuş, çok ayrıntıya indi; ben de çok kızdım, çavuş olmayı göze aldım, sınıfta İlhan Selçuk'un cinsel hayatı üzerine münazara yaptık ve ben kazandım.

Sonra bir ara, İlhan'ın Cumhuriyet'teki üst kattaki yerinde sohbet ederken bu son derece karışık epizodu hatırladım ve anlattım. İlhan'ın Gerilla Melek'le büyük bir aşk yaşadığını hep duymuştuk ama bu olduğunu bilmiyordum; İlhan "Azizim Yalçın…" diye söze başladı.

Melek'le beraberliğinin bazı sefahatini telefonla yakın bir arkadaşına anlatmış, Yusuf Albay da, beni yenemediğine kızıp bana aktarmıştı. Böylece, bir Melek Gerilla'nın mahremine girmiş oldum.

Hayatımız romandır.

Gerilla Melek, kitabında İlhan'ın "ilk ben öleceğim, cenazeme bütün sevdiğim kadınlar gelecek, hepsi benim için ağlayacak, ben de yattığım yerden bunun keyfini çıkaracağım" dediğini de yazıyordu. Melek, artık "Gerilla" değildi. "Onun istediği gibi güzelce giyinip süslendim, beyazlar giydim" haberini de bize veriyor. Güzel, mert ve sadık bir kadınla karşılaşıyoruz. Hepsi, budur.

Güle güle İlhan. (Pazar, 15 Mayıs 2011)

ERGENEKON'DAN İKTİDARA

(Çarşamba, 18 Mayıs 2011)

Ergenekon'dan bir tek çıkış var: iktidar. Diğer bütün kapılar kapanmış ve "tahliye" artık bir seraptır, birinci hüküm budur. Tahliye mi, şimdi sözcüğün en has anlamında bir hayaldir; hem büyüklerin, hem çocukların hayalidir, demek istiyorum. Bunu da ilave ediyorum; Mehmet Ali Birand'ın "Otuz İkinci" Gün programında -Tekvin'deki "Genesis" de diyebiliriz, adı budur-sanıyorum Binbaşı Erol Mütercimler, "Ordu gelirse otuz yıl çıkmaz diyorlar" demişti ve ben de "Otuz yıl Cumhuriyet'e yapılan tahribatı telafi etmeye yetmez" kelamında bulunmuştum. Alt yazıdan başlayarak beni

“darbeci” saydılar, hiç alınmadım; ama bu dünyaya “devrimci” doğdum, artık öyle yaşıyorum.

Doğrudur, Cumhuriyet’i bir çöle çevirdiler, köleler ve esirlerin yurdudur. Öyleyse, tahliye bir esaretten diğerine bir yoldur ve bu durumda tek yol iktidardır. Başlıyoruz.

Yahudiler’in çok rahatlatıcı bir kapıları var; büyük felaketleri “günahlarımızın kefareti” biliyorlar ve kitaplarına bu gözle bakacak olursak, devamlı “günah” arayışındalar, sanki define avcısıdırlar.

Belki araştıra araştıra bana da bulaşmış olmalıdır; biz hangi günahları işledik, hep bu soruya geliyorum. Günahlarımız çoktur.

Şahane Altmışlı Yıllar

Peki, yaşamak mı, eğer yaşı uyuyorsa, “Altmışlı” yıllarda yaşamaktır, bazen “Şahane Altmışlı Yıllar” diyorum. Yaşamamışlarsa, hiç yaşamamışlardır. Herkes çok yüksekti, hepimizin boyu uzamıştı, hedefimiz büyümüştü, en güzel çocuklarımız bu on yılda çıktılar ve biz hepimiz daha güzeldik. Ancak bir, “düşman” yarattık; çok doğrudur, Carl Schmitt ile birlikte tekrarlıyorum,

“politika” düşman yaratmaktır. İki, yaraladık. Üç, etkisizleştirmedik, “bertaraf” etmedik; büyük günah budur. Yaralayıp bırakmak, boynumuzu uzatmaktır. Uzattık, bıraktık; günahımızdır.

Çetin Paşa ile, öyle anlaşılıyor, çıkışımız aynı, 1960 yılında ve Paşa Harbiye’den ve ben Mülkiyeden çıkmıştık. İbrahim Paşa, Fırtına, bizden iki yıl sonra olmalıdır, Şükrü Paşa da yakında dönemlerden, hem Harbiye’yi hem de Mülkiye’yi bilmek durumundadır. Harbiyeliler 21 Mayıs 1960 tarihinde yürüdüler ve ben bundan bir haber aldım. Benim “Devrimci” tarifimde de var; dağlar kadar büyük kayaların kılcal damarlar kadar ince yarıklarında, ölmekle yaşamak arasındaki çiçeğin titreşiminden haber çıkarandır; “devrimci” demek istiyorum.

Bütün Türkiye sallanıyordu, gençlerimiz denetleyemediğimiz uç’lara çıktılar; sarsıyorlardı, iktidarı hiç düşünemiyorlardı; “biz” Behice Boran ile

Yalçın Küçük, diyelim, güçleri frenlemeye çalışıyorduk; ama biz de "Kürtler vardır" diyorduk, demeye hükümlüydük. Bunu diyorduk ama büyük politik deha Turan Güneş, bundan dolayı, "Yalçın, Kürtleri tutuyorsanız bitersiniz, ama asıl tutmazsanız bitersiniz" demişti. Trajik bir haldeydik, yetiştirdiğimiz gençler bize "pasifist-oportunist" sıfatını yakıştırdılar. Tren uçuruma gidiyordu, görüyorduk; ama "biz" ancak trenin içinde ters yönde koşuyorduk. Yalnız yine de çok güzel günlerdi, bunları bilerek, bir daha ve bin defa yaşamak istiyorum. Hep hazırım.

Doğan Avcıoğlu'nun Yolu

Bu bölüm ise ahmaklar üzerinedir; "cunta" veya "darbe" dediler ve çok zaman yazıları "Doğan Avcıoğlu" adını koydular. Ahmaklar Avcıoğlu'nun yapılması gereken en doğru işi denediğini bilmiyorlar. İki yol vardı; Tip, "sosyalist devrim" ve tabii "iktidar" diyordu ve bunun karşısına

"milli demokratik devrim" yolu çıkıyordu. Mihri Belli, Doğu Perinçek, yakında kaybettiğimiz Halit Çelenk, Deniz Gezmiş, Mahir Çayan yeniden bir deneme yapan Ertuğrul Kürkçü bu yolda idiler.

Doğan, bu iki yolu birleştiren adamdır, bu sözü kullanmıyorum, istenirse "Allah'ına kadar" Marksisttir, diyebiliyorum. Mükemmel bir devrimci, çok büyük bir öğretmen, çok kibar bir dosttur.

Yetiştirdiklerinden Hasan Cemal, son yıllarında, "sadece Yalçın Küçük ile beraber olmaktan hoşlanıyordu" yollu yazmıştı. Oğlumuz dünyaya gelince "Devrim" adını koyan Doğan'dır. Demek bunları yazacak kabiliyet ve gücüm var.

Benim 12 Mart'ta, Büyük Tevkifat'ta, bir-iki sıyrık dışında fazla darbe almamam bir iki yılı İngiltere'de geçirmemden kaynaklanıyor, "sovyetoloji" çalışıyordum. Ve gelir gelmez, Haziran 1970, Avcıoğlu'na "fırladım", Devrim Dergisi'nin kapısını Gülseli açmıştı, daha sonra eşi oldu.

"Fırtına gibi girdin" derdi, Hasan Cemal de bir odada olmalıdır, çok sert tartıştık. Ne tartıştık; ben Doğan Avcıoğlu'na "yapma, Doğan" demedim,

“Doğan, tutamazsın” dedim, hepsi budur. Çok konuştuk, bazı ahmaklar ve cahiller iyice bilmek zorundadırlar. Kürt Meselesi’ni konuştuk, Doğan,

“burada hareket serbestimiz yok” dedi, Ordu ile iktidara geliyordu ve Ordu her türlü çözüme karşı çok hassastı. Bu bir, Doğan, hiç kimseden daha az Marksist değildi ve Parti’nin iktidarı aldıktan sonra kurulabileceğini düşünüyordu; hoş Bolşevik Parti de iktidardan sonra kurulmuştur, ekliyorum.

Ama asıl eklemek istediğim şudur; Doğan Ordu’ya gitmedi, Ordu Doğan’a gelmiştir. Yine ilave ediyorum, Ordu’nun tahrik edildiği, yoldan çıkarıldığı sözleri ahmaklara aittir; hareket halindeydi, iktidara susamıştı, yükseklerde idi, bir program peşindeydi, Avcıoğlu bunu hazırlamıştır. Pek çok toplantıda tartışılmıştır. Program son çözümlemede Tip-Mdd karışımıdır, bilmek zorundayız.

Sonraki on yılını daha iyi hazırlamaya ayırdığını söyleyebilirim, yetmişli yıllarda çıkardığı büyük kitaplar sadece hazırlıktılar. Ve Ecevit’i hiç önemsemiyordu; mavi dalgası kısa sürdü, yetmişli yılların ikinci yarısında bir şiddetli iç savaş’ın içine düştük. Günde yirmi kişi katlediliyordu, aydınlarımızın kreması yok ediliyordu, mahalleler bölünmüştü, bizden tarafta “Direniş Komiteleri” vardı, silahlı kadınlarımız sabahlara kadar nöbet tutuyordu. İşte ikinci büyük günahımız buradadır, böyle bir durumda tek yol iktidardır. Ve biz gaflet içindeydik. Elimizi soğuk sudan çıkarıp sıcak suya daldırmadık.

Dönebilir miyim ve tekrar edebilir miyim; bir “Avcıoğlu Konspirasyonu” yoktur, Ordu’nun başarısızlıkla sonuçlanan bir iktidar denemesi var. Bütün Arap Dünyası tazelenmişti, Mısır, Suriye ve Irak anti-emperyalist olmuşlardı, Afrika yenileniyordu. Deneyimli ve zinde Türk subayları bunun dışında kalamamaktadır. Türk gericiliği ise bundan bir tek ders çıkarmıştı, “never again”. 12

Mart Darbesi işte bir kazıma karşı-hareketidir. Kazıma için 27 Mayıs’ı tersine çevirmeyi denediler.

“Bir daha asla” dediler.

Ama rüzgar ektiler, fırtına biçtiler.

Bir güzel söz var, “faşizm, iktidarı alamamanın cezasıdır” diyorlar ve ben “almamanın”, düşürememenin kefaretidir, diyorum. Ve bunu ilk defa söylemiyorum, en geç 1976 yılında, yazarı olduğum Cumhuriyet’te “geliyor” deyi bağırıyordum. “Türkiye’de faşizmin temeli İslam’dır” sözü de bana aittir. Haberci’de vardır; ve bu kadar değil, Behice Boran’ın daha sonra hem Uğur Mumcu’ya ve hem bir başkasına “biz yanlıştık, Yalçın doğru idi” dediğini biliyorum. Beni bırakıp kuşku duyanlara gitmişti. Yalnız kalmıştım; DİSK, ne yazık, kendi ellerimizle çökertilmişti. Ancak bir avuç arkadaşım ile bir dergi çıkarttık ve adına “Sosyalist İktidar” dedik. Tarihimizde adı iktidar olan tek dergidir. Demek, iktidar çığlığı atıyorduk ve bir tür kaçık muamelesi görüyorduk.

Doğrudur ve eksiktir; biz hepimiz “kaçıktık”, çünkü büyük bir aymazlık içinde iktidarı Kenan Evren’e bırakıyorduk. Kenan evren bir kefarettir.

Neredeyiz

Şimdi iki sonuca gelmiş durumdayız. Bir, Tayyip Erdoğan bulunmuştur ve getirilmiştir.

Önceleyenleri var, ancak, islamizasyon ve osmanizasyon Türk Ordusu'nun bulduğu çare ve doktrindir. Solu ve aydını yok etmek ve akıllarınca Kürt hareketini nötralize edebilmek için buldukları tek çare İslamdır. 12 Mart'tan 12 Eylül'e kadar Washington ile Türk büyük zenginleri bunu başardılar. İsrael buradadır; şimdi açıklayabilirim; benim "İsrael Türkiye'de İsrael'den daha güçlüdür" sözü ile kastım budur. Ve şudur, İsrael'in en güçlü olduğu iki kurumdan birisi Hürriyet Gazetesi ise, ikincisi Türk Silahlı Kuvvetleri oldular. Ve Akepe ile Tayyip Erdoğan bir vesile idi, İsrael ve Türk Ordusu ve Tüsiad'ın marifetidir, demek istiyorum.

Öyleyse neredeyiz; Kemal Kılılçdaroğlu, Diyarbakır'dan yıllardır cehepeli olanları bir çukura atıp, Barzani'nin adamı, bir cehepe düşmanı, bir Washington muhibbi Sezgin Tanrıkulu Abdulla'yı milletvekili yapmaktadır. Demek ki, Kılıçdaroğlu bir atını vuran kovboydur. Güzel, Kılıçdaroğlu'nun ihanetine uğramış Diyarbakır Cehepe İl Başkanı Mesut Doğan yakında bir açıklama yaptı; Diyarbakır'da lojmanlarda oy veren 4 bin subay var, diyordu. Bunların dördü cehepe'ye, 996 adeti mhp'ye ve üç bini akepe'ye oy verdiler. Bu istatistiği Türk Ordusu'na borçluyuz ve "İşte Paşam ahval-i umumiye budur", diyoruz. Bundan önceki seçimden söz ediyorum, geride kaldı, seviniyorum.

İki, Kılıçdaroğlu, Washington ile Tel-Aviv'in en büyük keşfidir. "Ben Kemal'im" diyor; adama sormuşlar, "adın ne" demişler, cevap gelmiş, "mülayim"; buna "bre sert olsa ne çıkar" karşılığını vermişler. Çok biliyoruz ve şu adama bakın, "ben hesap uzmanıyım, hesap bilirim" buyuruyor. Şu söze bakın, hesap uzmanı olarak İslamcılardan alıp milletvekili tayin ettiği Bülent Kuşoğlu, "tekke ve zaviye" açmak üzere meydandadır. Ve sıkılmıyor Kemal Bey, dolaştıkça ihaneti daha çıplak görüyoruz. Şimdi Selvi/ZİlfiHanım'ı almış, "ben Kemal'im, ben Kemal'im, ben… ben..." deyip dönüyor. Yazık, giderek bu ihaneti Deniz

Baykal ile Önder Sav'a yazmamak için kendimi tutuyorum ve Selvi/Zilfi Hanım yerine Nükhet Duru'yu tavsiye ediyorum.

Tüm zamanlarını boş geçirmiş; henüz Türkiye'de bir Başbakan Yardımcısı'nın, hele hele akepe'den birisinin, mail kullanarak torpil istemeyeceğini öğrenememiş. Önümüzde bir çocuk Kemal var.

Başka ne var; birisi "bel" edebiyatı yapıyor ve diğeri "ben-rap" söylüyor, manzara-i umumiye işte budur. Sonuçta hem bitiyoruz, hem bitiriyorum.

İktidara Davet

İslami politika tükenmiş ve cehepe çökmüştür.

Kapıda yeni bir iktidara davetiye var.

İslamcı siyaset tükenmiştir ve cehepe bir ihanet ile çökmüştür; çökertilmiştir, diyebiliyorum. Bir boşluk var.

Devam ediyorum, "La kitabe" ve "illa" benim kitaplarım, diyorum. Sadece benim kitaplarımda yazılıdır; "31 Mart" gerici iktidarının kuruluşunda da Silahlı Kuvvetler işbirlikçileri rol aldılar. Ve yine Silivri-Çatalca'dan gelen "gönüllü" Ordu ile devrildiler. Şimdi aynı yerdeyiz.

Şimdi geriye bakıyorum; iyi ki Ergenekon var, bulup çıkaranlara şükran duymaya başlıyorum.

Silahlı Kuvvetler'in aslına, 12 Mart öncesine dönüşünde "devrimci" ve istenirse "karşı-devrimci" hareketler etkili oldular. Yavaş yavaş Ordu'ya dönüyoruz.

Ve hala "Balyoz"; şimdi başlarına "balyoz" inmektedir, görüyoruz. Balyozlar iktidara hedeflenmiş

haldedir. Çoğunu uzun zamandır Silivri'ye topladılar; okudular ve iktidarın teori ve pratiğini öğrendiler. Bir tek susamışlıkları eksiktir. Veriyoruz.

Ekliyoruz, aydın her yerdedir. 21 Mayıs'ta, İzmit'te, Doğu Kitabevi'nde kitaplarımı imzalamak için oradayım. Ben yoksam, engel çıkarsa, damgam

oradadır. Ve sevgilerimle. (Çarşamba, 18 Mayıs 2011)

“BEN SANA SARALI DEMEM; SEN BANA SAKAR DEME”

(Perşembe, 19 Mayıs 2011)

Bir söz ile başlıyorum, “topuk vurmak” sözü ile “gazozcu” tarifi arasında ortaklık var mı, varsa,

“çok mu korkuyorlar”; işte Arınç’ın sözünün yol açtığı soru budur. Güzel, peki, Çankaya’da topuk vurmak çok mu şaşırtıcıdır; Muhafız Alay Komutanı Kurmay Albay Osman Köksal da 27 Mayıs’a kadar Çankaya Köşkü’nde topuk vuruyordu; başka ne vurabilirdi, düşünemiyorum. O güne kadar topuk vuran Albay Osman’a Çankaya’yı toplama işi verilmişti, bir daha “Allah Göstermesin” diyebiliyorum. Adnan Menderes’in, dar gelirli subayların gazinoya gittiklerinde sadece gazoz içebilmelerinden hareketle subaylara “gazozcu” demesi çok kırıcı ve tahrik edici olmuştu. Tahrikten imtina etmelerini tavsiye edebiliyorum.

Korkudan kansere

Çok korkuyorlar. Korku kanserdir. Yayılıyor, büyüyor, kemiriyor. Ergenekon I ve Ergenekon II, Balyoz I ve Balyoz II, Zirve I ve Zirve II, Odatv I ve Odatv II… Korkularını yenemiyorlar. Bunlar tümördür ve kanser tüketicidir. Korkmak tükenmektir; tükeniyorlar.

Peki, Kemal Karabulut Kılıçdaroğlu Gorbaçov'a ne oldu da, birdenbire İstanbul'a, ansızın bir akepe şubesine koştu; ana'dan vaz mı geçiyordu, işte bir diğer soru da budur. Bayram değil, seyran değil,

"Ben Kemal" akepe'yi neden öptü; buraya gelmiş bulunuyoruz. Ve tam bu sırada İzmir'e baskın yaptılar. Ben Kemal'i bir akepe binasında buldular. Korku'dur. Yelini duyuyoruz.

Önemli bütün belediyelerine terörle mücadele polisleri girdiler, "Ben Kemal" yoktur. Günler geçti, yine ansızın ve bu kez habersizce İzmir'e uğrayıverdi; yanında Gürsel Tekin yoktur. Korku var.

Korku imparatorluğu deniyordu, şu günlerde Paris'ten yeni gelen Colette Beaune'un Jeanne d'Arc kitabını, Paris 2009, okuyorum; çok güzel bir tarif var. Aktarıyorum, l'hérésie était à leurs juge une hydre sans cesse renaissent, un cancer qui rangeait tout et ne cessait de se rependre, yargıçların gözünde Engizisyon'dan söz ediyoruz, hep yeniden doğan bir ejderha, bir çeşit kanser, her tarafı kemiren ve hep yayılan bir hal ya da sapkınlık diyorlar. Ben "l'hérésie" ya da sapkınlık sözünü çıkarıyorum ve yerine "korku" koyuyorum. Korku artık bir kanser'dir ve yayılıyor; hep kemiriyor, artık kontrolü yoktur. Yayılıyor ve aklı yemeye geliyor. Eskiden var mıydı, bilmiyorum; Tayyip Erdoğan ile Kemal Karabulut Gorbaçov'un vücutlarındadır.

Bir Kanser, İki Metastaz

Kanser, sapkınlık ve korkuyu bir olarak düşünebiliyorum; önce aklı küçültüyor ve sonra tamamen durduruyor. Öyle mi; teori varsa, pratiğe bakmak zorundayız. Baktıklarımızdan birisi, herhalde iktidarın başındadır

ve diğeri, Çetin Paşa Hazretleri'nin "Balyoz" incelemesinden ödünç aldığım sözcükle, "Ama" Muhalefet Partisi başkanlığındadır. Biri sadece bel'li cümleler kuruyor ve diğeri

"ama" diye başlayıp "Ben Kemal" ile bitiriyor; hepsi budur, buna "seçim" de diyorlar. "Ölmüşük de haberimiz yok", bunu ben diyorum. Tükenmişlik budur.

Birisi, başbakan olmuş, cumhurbaşkanı olmuş ve olduğu her yerde sadece ve sadece akepe için yol yapmış ve kanal açmış bir zat-ı muhtereme, içinde hiçbir nezaket ve hiçbir mantık olmayan cümlelerle saldırıyor. Herhalde bu ülke böyle bir düşüşe layık değildir. Diğeri, uzun yıllardır başbakan yardımcılığı yapmış, tarikat kültürü içinde yoğrulmuş bir kimsenin internet ile torpil isteyebileceğini akıl sayacak kadar akıllıdır; hep kendi kendisiyle alay etmektedir. Lefter'e kaleci, Van'a deniz demektedir. Yazık, "Kemaller Kralı" Tayyip Bey de, televizyon yarışlarının rakipsiz galibi Kemal Bey de, artık incarnés tükenmişlerdir. Herhalde bunu bir kavmin başına gelebilecek en büyük yoksulluk diyebiliriz; vücut kazanmış tükeniştirler.

Ne çok severdim, Güney'in müziklerindendir, ipince ve kırmızılar giymiş hanendeler söylerdi,

"kimlere kin ettin de giydin alları, yar yar". İçim bir güzel yanardı ve şimdi aynı yangınları ben söylüyorum. "Kimlere kin ettin de buldun bunları Baykal"; bunların mimarı Deniz Baykal'dır. Her ikisinin de mesul-u mimarı Deniz Baykal olmakla, artık hesap vermek durumundadır.

Bir, Tayyip Erdoğan milletvekili hakkından yoksundu, anayasa'ya müdahale eden Baykal'dı. İki, seçim yoktu, Siirt intihabı gayri kanuni'yi yapan Baykal'dır. Üç, peki, biz geç anladık; yine de önce ben gördüm; idrak-ı nakıs "Ben Kemal'i" keşfeden Baykal'dır. Dört, bazen Tayyip Erdoğan ürkünce, "Korkma Başbakan'ım, tanka kendimi siper ederim" diyen de Gorbaçov Kemal'dir. Bunu duydukça içim yanıyor, sakarlığı var, "ezilecektir"; hâlbuki benim Karabulut Kemal'i Pensylvania'ya ihraç etme akdim var. Baykal'ın ki ise, emekçi halka kindir.

Karanlıkta ıslık çalanlar

Şimdi Ben Kemal’in yeni sözü var, “ben sana saralı demem, sen bana sakar deme”; elektrikli merdivene tersinden binmekle maruftur. Tayyip Bey’e “nöbet”, diyor; “ilacını kim veriyor”, diyor; ben söyleyeyim Mücahit Arslan vermektedir. Böylece aba altından sopa teşhir etmektedir. Anlaşma var, bu panayırda “bel” ve sadece “gel bir televizyona”, var. Şimdi herkesin aklına hücum ediyorlar.

Tayyip Bey, Ben Kemal’den çok memnun, dişine göredir. Bir, cumhurbaşkanlığı için üniversite meselesi ile karşı karşıyadır. İki, sara hastalığını aşmak istemektedir. Üç, Deniz Baykal bunu biliyor, Yiğit Bulut anlatmıştı. Sonra bana geldi, rapor etti. Dört, “Ben Kemal” biliyor, Gürsel Tekin anlatmıştır. Beş, Tayyip Bey, yargıda temiz kağıdı peşindedir, Ankara’da uygun bir asliye hakimi bulmuştur. Altı, Üsküdar’da evine yakın bir ceza mahkemesinden bana bir de ceza davası gönderdi, bütün bunlar yargının zaptından sonrasına denk düşüyor. Gorbaçov Kemal’in haberi yoktur ve bu bi-haber Kemal, Baykal’ın kinidir. Bitiyoruz.

Karanlıkta ıslık çalıyorlar, ecele faydası yoktur, hatırlatıyorum. Dağlardan “Cumhuriyet Yeli” esiyor ve korkuyorlar. (Perşembe, 19 Mayıs 2011)

KENDİNE NEFRET YAZILARI (I)

(Pazar, 22 Mayıs 2011)

Çok zor durumdayım, çünkü “ne demeli” sorusuyla karşı karşıyayım. Eskiden işimiz kolaydı, devrim’in sözcüklerini önce Fransızca’dan ve sonra Rusça’dan alıyorduk, şimdi kendimiz bulmak zorundayız. “İtirafçı” kelimesi bize aittir, “made-in Turkey” ve henüz ihraç edemedik. “Dönek” sözcüğünü Hasan Yalçın yaygınlaştırdı. “Neo-conservative” Washington’da çıktı, “neo-con” diminutif halidir; Fransızlar Paris’ten “Neo-Reactionaire” ile cevap verdiler. Harika, ben “Yeni-Mürteciler” olarak ithal ettim, dönekten ötededir ve hem sol’dan dönenleri, hem de yobazlaşanları,

“akepelileşen” baklagilleri anlatıyor, bu sözcüğü çok beğeniyorum. Yalnız O.B. bu değildir, çok daha “aşkın”. Kendinden nefret etmektedir. “Nasıl yaşıyor”, çok üzülüyorum; insanın kendisini sürekli aşağılamasına, sürekli küfretmesine “ne demeli”, cevabı kitaplarımda var, burada şaşkınlığımı ifade ediyorum.

Fransızların yine de güzel bir deyişi var, “compagnon de route” diyorlar ve biz “yol arkadaşı” tabir ediyoruz. Yürüyüşümüze, yol kalabalıkken, öğrenci ve/veya tv diliyle, “takılırlar” ve bir yerde bırakırlar, bunlar söylüyoruz. O.B. hem bunlardan birisidir ve hem de çok transandant, transcendante, bir hanımdır; çünkü “bize gelmeseydi, yoktu”. İşte yeni tarif budur. Sol dalgaya binince hep kazançlı oldu, öncelikle sadece “oldu”; İstanbul Üniversitesi’nde doktora tezi iki kez reddedildi, isabetlidir; ve işte hemen “solcu” oldu. Böylece soldan “fahri doktora” aldı, yazmasını bilmezdi, “yazar” bile oldu; gezdi, solcu oldu; Almanya’da yaşadı, solcu oldu, Sovyetler’de dolaştı, solun bittiğini düşündüğü andı bu, bindiği dalga’dan indi, mürteci oldu ve şimdi küfür yağdırmaktadır.

Bir tipoloji çiziyorum, çünkü tip’tir ve biz, Türkiye Solu, bunu çok yapıyoruz. Çiğ soğana çok zaman “solcu” hüviyeti veriyoruz; ben yine de korumak için, “O.B.”, bundan sonra “OB” diyorum.

Bir ek yaptım, İki Kadın’dan kullandığı sözcükleri çıkardım, mafya-mürteci karışımı bir lügati var, utanç vericidir. Bir başka ek yaptım, “bebeler” için; işte reddedilen doktora çalışması budur, bunlar, sol entelijansiyanın depremde dahi yapmayacağı yanlışlardır. İlaveten, Sevgi Soysal’dan bir ek aldım, OB sıkılmadan işkence edebiyatı yapıyor, “Karamürsel sepeti” demişler ve bir tokat atmışlar, hepsi budur. Sol’dan dava açmamışlar, mit’e götürmemişler, kısa tutukluluk karnesi pek zayıftır.

Ancak, ol tarihten sonra hep yükselen ve emin dalgalara binmek adeti olmuştur. Hayatı ezcümle, budur. Noya, işte budur; “Noya”, Oya’nın aslıdır; ne’yi atıyoruz, geriye ne kaldığını yazamıyorum.

İtiraflar

Bir yerde “27 Mayıs’ı bayram havasıyla, davul dümbelekle karşıladık” demeden edemiyor. Ancak artık tam bir mürteci ve her yerde “27 Mayıs Askeri Darbesi” ya da sadece “darbe” çığırıyor.

Devrim’i radyodan Albay Türkeş haber vermişti, “memleketi içine düştüğü kardeş kavgasından kurtarmak üzere ordu yönetime el koymuştur” demişti, öyle yazıyor ve şimdi “her zamanki terane” sözünü ekliyor. Kendinden nefret etmektedir.

Acaba aklından kuşku etmemiz gerekiyor mu, bilemiyorum. Bir, “sonradan öğrendiğimiz kadarıyla, chp gençlik kollarında 26-27 Nisan’da çok geniş bir bildiri dağıtmış, slogan söyleme, yer yer protestolar, gösteriler planlamış”. Bunları yazabiliyor. Buna yanlış diyemiyorum, “yalan” diyorum.

Chp, iktidara gelmek üzere olduğuna inanıyordu ve bu tür eylemleri engel görüyordu, hep yapılmamasını istemiştir. İki, “İstanbul Üniversitesi kantininde, çoğu Chp’li olan öğrenciler Halk Mahkemesi kurmuşlar, Demokrat Partili, milleyetçi, sağcı öğrencileri yargılıyorlar, halk adına mahkum ediyorlardı. Ceza dayak veya aşağılama olarak infaz ediliyordu.” Bu da yazılıdır. Müthiş, tam bir itirafçı ile karşı karşıyayız; itirafçı, kandıramayacağını anlayınca daha büyük yalanlar uydurandır. Yalandır, ol tarihte, üniversitelerde dp’li tarif edilen öğrenci yoktu; sağcılık ise henüz üniversite dışındaydı. Üç, “O mahkemelerden, başkanlarından ya da yargıçlarından bazıları şimdi Ergenekon davasının avukatı.” Çok çok güzel, OB ya hiç dayak yememiş ya da saymasını bilmiyor, diyoruz. Sıkılmıyor, sözünü ettiği zaman, Nisan 1960 idi. Bizler yirmi ve en fazla yirmi iki yaşındaydık, şimdi tam 50 yıl sonrasındayız; demek ki, en gencimiz şimdi yetmiş yaşındadır.

Sıkılmıyor, tv de izlemiyor. Silivri’de yetmiş yaşında bir tek avukat var mı; benim ve İbrahim Paşa’nın avukatı Fehmi Demir mi, pek genç avukatlarımız Yiğit mi, Fatih mi, Çetin Paşa’nın avukatı Celal Ülgen mi, henüz bıyıkları terlemiş Hüseyin Ersöz mü, Serkan mı, Tuncay Özkan’ın avukatı Gizem mi; itirafçı, anlıyorum ama aklını mı kaybetti, bilmiyorum.

Bir de şu var , “tam bir kaos ve gençlerin öne sürüldüğü bir savaş”; bunu herhalde iddianameden almış olmalı, Samanyolu televizyonu hep tekrarlıyor. Pek yazık bu kıza, ben söylüyorum. O

zamanlar “kaos” sözcüğünü bilmiyorduk. Kaos ve/veya “vesayet”, Fethullah Gülen “caliban’ın” ileriye sürdüğü, Profesör Ergun Özbudun’un yaydığı sözcükler arasındadır. Bu arada not ediyorum, Ergun, bizim sevgili oğlumuz Devrim’in kayınpederi ve bizim pek sevgili kızımız İpek’in babasıdır, bu sözcükleri çok seviyor. Beyni zaafa uğramış OB için de gerekli olabilir. Devamla, yine gerekli olabilir, Ergun Altmış öncesinde

benim arkadaşımdı, şimdi İslamik Cumhuriyet’in savunucusudur, ne evde ne de dışarıda bunları söylediğini hiç duymadım.

Kişisel Tarih

Şimdi pek kısa bir tarih yazabilir miyim; yazacak olursam, önce ve yine pek kısa olarak, bu tarih için vakanüvis, olay-yazıcısı, olan Y. Küçük’ü tanıtmak zorundayım. Bir, 3 Aralık 1959 tarihinde, yatakhanede -yanımdaki karyolada Özgen Acar yatıyordu- çok erkenden, beni uyardılar, giyindim, aldılar; Çankırı Caddesi’ndeki Birinci Şube’ye götürdüler, kirli ve bakımsız mahzenine attılar, henüz çocuktum. Müdür Niyazi Bicioğlu’ydu. Akşam bıraktılar. Mesele şuydu, Kennedy seçimi kazanmış, Eizenhover o sabah vedaya gelmiş, az kalmış, Ankara’da kaldığı sürece beni mahpus tuttular, usul budur. Ol tarihte bütün gençlik eylemlerinden ben sorumlu tutuluyordum. İki, Şanlı 29

Nisan’ı yaptık, “ya-ya şa-şa Türk Ordusu çok yaşa”, ilk kez o gün çığırıldı, ben başlattım; düşündüm, bir söz gerekiyordu, aklıma bu geldi. Cemal Paşa adını da duymuştum, gençliği Cemal Paşa için de bağırttım, yayıldı. Polis ve asker bizi sarmıştı, 229’uncu Alay kuşatmıştı, bunu tesadüfen biliyordum. Çünkü Alay Komutanı Vekili Albay Sabri Süer’di, sonra bizim Devrim’in dedesi oldu; iki kızı Mülkiye’de idi, ateş açmadılar. Sonra ateş açtılar. Üç, ben hemen saklandım, akşam Tahkikat Komisyonu’nun aradığı haberini aldım, Güney’e indim. Küçük dayım chp ilçe başkanı idi, beni dağlara çıkardılar. Bir süre gizlide yaşadım. Dört, dayanamadım, gizlice Ankara’ya döndüm, 555K’lar başlamıştı. Deniz, Deniz Baykal, önlerdeydi, ıslık çalmak esastı, Menderes’in yakasına yapışma olmadı ve uydurmadır. Beş, bir haber geldi, bir Albay’ın benimle görüşmek istediğini söylediler; gizlide idim, yardımcım Hikmet’i, Hikmet Çetin, gönderdim. Albay Türkeş imiş. Bir Cuma öğle sonrası, saat 15’te, benden büyük bir eylem istiyorlarmış, bunları benden istemek usuldendi. Sonra vazgeçtiler, milletvekillerini gece topladılar, ancak Hikmet’in, İsmet Paşa Hazretlerini bilgilendirdiğini tahmin ediyorum. Ciddi çocuktur.

Altı, İstanbul’da en yakın “comrade in-arms” ,Teknik Üniversite’den Erol Ünal ve İstanbul Tıp’tan, Fenerbahçeli Milli Futbolcu Memduh idi. Memduh bizden büyüktü, ara vermiş, Tıp Fakültesi’ni bitirmek üzereydi.

Ne büyük devrimci idi, Deniz Gezmiş'in yakın akrabası olduğunu da söylemişti.

Yıllar sonra "bizim ihtilal komitemiz vardı, başkanı Yalçın Küçük'tü" demişti; benim bilgim dışındadır, yalnız 27 Mayıs'a kadarki iki-üç yılda bütün eylemler benim bilgim içindedir. Ben merkezdim.

Yedi, 12 Mart'tan önceki iki yıl İngiltere'de idim, döndüğümde hemen Doğan Avcıoğlu'na gittim.

"Doğan, tutamazsın" dedim. Sert tartıştık. Odtü'de hoca idim, sıra sıra eski devrimci arkadaşlarım geliyordu; hepsi de radyoda okunacak bildiriyi yazmamı istiyordu. Memduh, Kastro Nuri ile gelmişti; Kastro Nuri, 28 Nisan'ın kahramanlarındandır, cuntalarla bağları vardı, kalemim kuvvetliydi, bildiri isteklerini kabul etmedim. Büyük bir hüzün ile ayrıldık; her ikisini de bir daha göremedim. Çok özlüyorum.

Sekiz, Tip, Hemingway'in balığı misli küçülmüştü, biz bir yandan "Kürtler vardır" bildirisini ve diğer yandan "Faşizme hayır" afişlerini hazırlıyorduk. Gelmekte olanın faşizm olduğunu görüyorduk.

Dokuz, 12 Mart geldi, Tip liderlerini topladı. Kimseler kalmadı; ben rezistansın adamıyım, tarih bana bu görevi vermişti, Mehmet Selik'i buldum, Kapital'in çeviricisidir, severim ve güvenirim, Mehmet'i kendime genel başkan yaptım ve ben genel sekreter odasına yerleştim. Parti'yi çalıştırıyor, ziyaretçileri kabul ediyordum; ayrı ayrı İsmail Beşikçi ve Mete Tunçay geldiler,

"geçmiş olsun" dediler ve her türlü yardıma hazır olduklarını bildirdiler. Azdılar, unutmuyorum.

On, alaca-karanlık günlerde idik, genel sekreter olmuştum, telefonla konuşuyordum, takır-tukur seslerden sonra araya birisi girdi, "dur" dedi, "bandı takıyorum" dedi; o zamanlar teknoloji geriydi ve tarih kabaydı, dinleme bandını taktılar, beni hiç umursamadılar.

Bir başka gün de yine telefon çaldı, telefondaki yarbaydı, Mehmet Yarbay olabilir, beni tanıyordu, güzelce azarladı. Yıldırım Bölge komutanı imiş,

“Başkan geldi, Behice Hanım geldi, hâlâ yatak getirmediniz” dedi, bana pek kızdı. “Temiz olsun” demeyi ihmal etmedi, henüz ılık günlerdi ve Ordu ne yapacağını bilmiyordu. Sonra sertliği ve aydın düşmanlığını öğrendiler.

Güzel, işte bize gerekli tarih budur ve ben, şimdi, bu İki Kadın’ın evrak-ı metrukesinden OB namlı hanımın hem Tip üyesi ve hem de Ankara’da olduğunu öğreniyorum. Parti’de hem Dördüncü Büyük Kongre’yi hazırlıyoruz, ki burada ve Kasım 1970 tarihinde, “Türkiye’de Kürtler vardır” tespitini ilan ettik; hem de “Faşizme Hayır” afişleri bastırıyoruz. Çok zayıflamıştık, gücümüz sadece afişe yetiyordu. Bütün bu işlerde OB hanımı hiç görmedim. Sonra kimseler kalmamıştı, her gün “dükkanı”, Parti’yi demek istiyorum, açıyordum, OB hiç yoktu ve görmüşlüğüm yoktur.

KUTU:

Döne Döne Dönekçe

Buradaki sözcüklerin hepsini “İki Kadın” kitabından aldım. OB tarafından söylenmiştir, yemin ederim.

**

-Valla, yani, Rahmetli Tahsin Öztin, yani, delege meleğe, doğru valla, ay valla aynen, derin mevzular, mangalda kül bırakmayanlar, aşk meşk meselelerine geldik.

-Vay vay vay, ama şekerim, yani, kurban olayım, atmışın kapağı, kasıntı Muzaffer, ayıp ama öyle işte, aşk meşk peşinde, neyse, her zamanki terane, cabası, sabahın köründe, jeton düştü.

-Lafı ağzından kaptım, ezberi bozdu, Allah’ın kelamı gibi, kafir olursun, ufak ufak, yavaştan yavaştan, hay Allah, karılar.

-Deme yahu, ne aldın, Rahmetli Kemal, Kemal Rahmetli, tamam canım, pisi pisine, teşekkürler ben almayayım, bak ne diyorum...

-…ama yeni bir dünya kurulmakta olduğunu kabullenmeyen Ortodoks çevrelerden kimlerin neler söyleyeceğini biliyorum: “Biri burjuva, öteki küçük burjuva iki tuzu kuru kadın oturmuş, dönek dönek konuşuyorlar”, diyecekler.

KUTU

OB ve BEBELER İÇİN DOĞRU YANLIŞ CETVELİ

YANLIŞ - DOĞRU

1- 1876-1878 Rus Savaşı (s. 39). 1877-1878

2- 1962 yılında seçim kararı (s. 83). 1961 yılında seçim

3- TİP 1965 yılında 15 milletvekili, 21 senatör çıkardı(s. 99). Senato seçimi 1966'da 4- Denizlerin idam kararında savcı Tuğ'un imzası. Kararı Yargıç verir, savcı imzalamaz **KUTU**

OB MASALI: "ÇOK İŞKENCELER GÖRDÜM"

"Terbiyeli olun gibi bir şey söylediğimi hatırlıyorum ve işte o zaman ilk tokatı yedim. Bu kötü muamele bana çok iyi geldi."

**

"İnan bana, onca saat, onca kötülük, çişim bile gelmedi."

**

"Sonunda otur dediklerinde de oturmadım, bu yüzden bir tekmeyle yere yatırıldım."

**

"…Ama dayak, tokat, tehdit, yere atıp tekmeleme, başını duvara çarpma, işkence feryatları dinletip daha kötüsünü yaparız demeler, bunların hepsi oldu."

**

"Bilirsin, gördüğü işkenceyi anlatmak insana ağır gelir."

**

SEVGİ SOYSAL: “YALAN DÜNYA”

Sevgi Soysal da “Yıldırım Bölge Kadınlar Koğuşu” denilen yerde yatmıştı. Behice Boran, kısa bir süre OB ve diğerleri de… Kitabının ilk baskısı 1976 yılında oldu, çok sevmiştik. Sevgi’yi hep sevdik ve hep özlüyoruz.

Sevgi, o zaman da okumuştuk, çok negatif bir OB çiziyor. “Yıldırım Bölge’de o dönemde mit’e götürülmemiş tek kişiydi Oya çünkü” diyordu. O dönemde bu, çok olumsuz değerlendiriliyordu; sadece bu değil, OB için solculuk veya örgüt davası da açılmamıştı. Sevgi “TÖS davasına bağladılar” dedikten sonra, bir de “Oya’dan hiçbir şey eksiltmez” deme ihtiyacını duyuyor. Mit’e götürmediler, öğretmen sendikasına bağladılar; ama önemli değil şerhini düşmektedir. Ancak bu şerh’dir ve Oya’dır, diyebiliyoruz.

Yıldırım Bölge sanki kızlardan oluşan bir “Nuh’un Gemisi”, herkes var, gencecik öğretmen kızlar var, TÖS üyesi idiler. OB bu gencecik kızlara hep, “siz gidersiniz, ben kalıcıyım” diyormuş; Sevgi ise bize şu bilgiyi veriyor: “…TÖS davasından yargılanıp hepsinden önce tahliye oluşu”, doğrusu manken ya da “dönekçe” dilinde, “inanamıyorum” demek pek uygundur.

OB Yıldırım Bölge’den bozuk sicil almışa benziyor; Mamak’tan haber gelmiş, Denizler için açlık grevi öneriliyor, büyük koğuş forum kuruyor; Behice Hanım karşıdır. Gerekçelerini anlatıyor, uzun tartışmalardan sonra oy ile reddediliyor. Ama koğuş şeytanla dolu, oy gizli, ancak tek tek hesap yapıyorlar ve sonunda OB de “hayır” diyenler arasındadır. Koğuş hiç hoşlanmıyor; Behice Boran’ı örnek gösteriyorlar, “Erkek Kadın” karşı çıkıyor, savunuyor ve karşı oy veriyor. OB karşı olduğunu hiç söylemiyor ve karşı oy veriyor; oy ama Oya’dır.

**

“Gözünü bağlayıp götürmüşler, işkence aletleri önünde sorguya çekmişler, bir de tokat atmışlar, o kadar. Kontgerilla azgınlığı başlamamıştı henüz.”

**

Tabii bunları da Sevgi'den alıyorum. "Oya gülerek anlatırdı" diyor ve hepsi budur. Noya'dan Oya'dır. (Pazar, 22 Mayıs 2011)

BÜYÜK GREV VE DİSK'İN ÇÖKERTİLMESİ

(Pazartesi, 23 Mayıs 2011)

Aziz Nesin'in "Büyük Grev" yazısını, belleğim beni yanıltmıyorsa, çıktığı gün, Cuma, okudum; benim en yoğun olduğum gündü, hem Yürüyüş'ü bağlıyorduk, hem de başyazı hazırlıyordum.

Derhal "Büyük Grev" yazısına döndüm, müthişti.

Aziz Nesin mizah yazıyordu, hep acı yazar, bu kez "ekonomi-politik" yapıyordu; hem açıkladım, hem çok övdüm. Aziz Bey'in "Büyük Grev" kitabında var.

Sarı sendikacılık ve sarı grevdi; Aziz Nesin buna işaret ediyordu, fabrikalarda stoklar çok artmıştı, satış krizi çok derindi, Renault türünden çok büyük işletmeler üretimi durdurmuşlardı; Demirel hükümeti çaresizdi, ihracat kapısını zorlamak üzere küçük küçük devalüasyonlar yapıyordu ve işte bu sırada, birdenbire, Disk, metal işleyen işkolunda, 25 büyük işyerinde grev ilan etti. Büyük sermaye bayram yaptı ve lokavt ile cevap verdi. Disk işte o gün çöktü, 30 Mayıs 1977 tarihinde idi ve 12 Eylül'e üç yıl vardı; biz darbeyi silahsızlanmış, desarmé, bir halde karşıladık. Hepsi budur.

Disk'i çökerttiler.

Bir "Sol" Tarihi

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, Tsip, 22 Haziran 1974 tarihinde ve Türkiye İşçi Partisi, Tip, 1 Mayıs 1975 tarihinde kuruldular. Sol 12 Mart darbesinden dirençli çıkmıştı, Disk güçlüydü, otomotiv sanayiinde, dayanıklı tüketim mallarında büyük işletmeler oluşmuştu. Şahane Altmışlı Yılların başında, buzdolabı, çamaşır makinası lüks idi; sonunda, ihtiyaç olmuştu ve her eve giriyordu.

Sendikacılık yerleşiyordu, temsilciler, deneyimli ve çoğunlukla sosyalist işçilerdi. Genellikle Tip üyesiydiler ve ihmal edilemeyecek ölçüde tsip'li vardı. Özetle Disk'e bağlı Maden-İş güçlü ve örgütlüdür; bir sosyalist kale ya da mevzidir, diyebiliriz.

Bursa, birdenbire bir sanayi kenti olmuştu, hem "Fiat" yapan Koç'un Tofaş'ı ve hem de Ordu Yardımlaşma'nın Renault'su Bursa'da idi; her biri bine yakın işçi çalıştırıyordu. "İşçiler kazandıklarını harcarlar, sanayiciler harcadıklarını kazanırlar" kuralı işliyordu, talep yaratan yüksek ücret sistemi vardı, hepsi Maden-İş'te toplanmışlardı. Maden-İş ise Tip'li sosyalist işçilerin elindedir. Diğer yan sanayiler de örgütlü ve Maden-İş'teydi; sanki Bursa'da küçük bir Sovyet oluşmuştu, hakimdir.

Maden-İş, kentin bütün sorunlarıyla ilgilenmek ve hepsini çözmek zorundaydı.

Çözemediklerini bana soruyorlardı, biliyorum. Bursa, sosyalizme düşmektedir.

Doğan Avcıoğlu, baas türü bir iktidar peşindeydi, Marksist idi, ancak "parti iktidar alındıktan sonra kurulur" diyordu, hep tartıştık, 1970 yazında çok güçlenmişti, askeri birlikler çok hareketliydi ve Avcıoğlu-Madanoğlu Partisi çok kuvvetliydi. Sovyetler Birliği yakından ve dikkatle izliyordu, işleridir.

Amma ve lakin bize, sosyalistlere ve Tip'e hiç bakmıyordu ve önem vermiyordu. Ve birdenbire 12

Mart 1971 tarihinde Avcıoğlu kaybetti; böylece Moskova'nın güvendiği dağlara kar yağdığını biliyoruz.

Yurt dışındaki Türkiye Komünist Partisi, Türkiye'nin kaynamakta olduğunu görmüştü, içerde güç olmak istediği bir zamandır, Tsip ve Tip'in kuruluşuna karşı çıktı, Bizim Radyo'dan, kuruluşları,

"provokasyon" ilan etti. Burada durmadı. Tip'ten transferlerle, Nabi Yağcı, Sıtkı Coşkun, Veysiz Sarısözen, Nihat Aksayman ilk akla gelenlerdi, devşirmedirler, ülke içinde örgütlenmeye başlamıştı.

Disk’e bağlı Bank-Sen’i karargah yaptılar ve Maden-İş’e sızdılar. Bu arada Birinci Tip’te beraber olduğumuz Kemal Türkler, İkinci Tip’e katılmadı ve tekape’ye kapıları açtı. Yeni durum budur.

Likidasyon başlamaktadır; çökertme, diyoruz.

Sovyetler Türkiye’ye inmek istiyordu ve artık Avcıoğlu yoktu, ancak Ecevit’in cehepe’si, Kıbrıs’a çıkarak Washington ile arasını bozmuştu, Washington Türkiye’ye silah ambargosu koydu ve şimdi Sovyetler açısından bir umut doğuyordu. Kaldı ki, 1967 yılındır, Başbakan Demirel, ekonominin yine krizde olduğu ve parlamentoda Tip’li bir avuç milletvekilinin Demirel Hükümeti’ni paralize ettiği bir zamanda, Moskova’ya açılmıştı, bir tür önceleyenleri vardır. Başka bir tür detant’e ve yeni bir antant’a imkanlı bir dönemdeyiz. Büyük sermaye sosyalist sendikalardan ürkmektedir, Maden-İş

ve Mess, Madeni Eşya Sanayiciler Sendikası, karşı karşıyadırlar.

Ölü Doğum

Artık tekape yarı-legal haldedir, Disk ve özellikle Maden-İş yönetimleri, taban ve vücut değil, ellerindedir. Kendini göstermek ihtiyacını duymaktadır, gösterilere başvurmak zorundadırlar. Ve Disk, 16 Eylül 1976 tarih ve gününde, “Genel Yas” ilan etti, milliyetçi-cephe hükümetinin istifasını istediler ve işçileri genel direnişe çağırdılar. Ol tarihte genel grev illegaldi ve büyük iş yerlerinde iş

durdu, işçiler genel greve çıktılar. Sanki kalkışma başlamıştı, öyle düşünüyorduk.

Ve akşamın ilerlemiş bir saatinde İstanbul’dan ve Tip’ten beni aradılar, toplantı halindeydiler; fakat sanki “devrim” başlatılıyordu, ancak gerekli işaretler eksikti, bana soruyorlar, telefonda ya Nihat Sargın ve Can Açıkgöz var. Hatırlamıyorum, beklemelerini söyledim, Ankara’da devrim’i aramak zorundaydım. Sonra uyanık ve her tarafa uzanabilen gazeteci arkadaşım, Cumhuriyet’ten, Ekmekçi’yi buldum; akşamdı, saat ona geliyordu, devrimin izine düştük. Cehepe genel sekreteri Özkan Eyüpoğlu idi, Ulus’ta,

Stat Oteli'nde kalırdı, Mustafa telefon etti; cehepe genel sekreteri adet-i veçhile uyuyordu, Ankara kalkışmadan habersiz idi ve mışıl mışıldı.

Arkadaşlarıma ciddiye almamalarını söyledim; almadım ve almadılar. "Genel yas" bir how-business olarak patladı ve söndü, Disk'in dönüşünün habercisidir.

Likidasyona Doğru

Gözü dönmüş bir tasfiye mücadelesi başlattılar, sosyalist sendikaları temizliyorlardı. Kimya-İş çok önemliydi, başında partili arkadaşımız Dinçer vardı; Turizm-İş bütün büyük otellere hakimdi, hepsinde grev yapabiliyordu, genel başkanı partili arkadaşımız Turgut İdi, hepsini yer yer tasfiye ettiler, kalanı aldılar. Disk'te, büyük sendikalarda uzman olarak çalışanlar arasında hiçbir sosyalist bırakmadılar. Sanki bit pazarına cehepe'li yağmıştı, bazen mhp'li de koyuyorlardı, uzman kadrolarını mdd, milli demokratik devrim, taraftarlarıyla doldurdular. Şu nokta var, mdd'nin Mihri Belli tarafından lanse edilmesi yanıltıcı olmuştur, tekape'nin ve aslında Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin iddiasıdır. Artık böyle anlıyoruz. Ol tarihte, cehepe ile mdd yaptıklarını düşünüyorlardı; cehepe ile "milli burjuvazi" tarafına kavuştular. "Büyük politika" budur.

Bütün bunlar varken, sosyalizm ve hatta komünizm lafında çok yüksekten uçuyorlardı, o kadar öyle ki, Behice Boran bunlara "sosyalizm havarileri" adını koymuştu.

Muhalefeti Boran ile ben yapıyordum, Yürüyüş Dergisi ciltleri ortadadır. Diğer taraftan, bu sırada tekape'nin başında İ. Bilen vardı, "Laz İsmail" olarak maruftur, galiba Türkiye'den 1926 yılında çıkmıştı, 1960 yılları başında içerdeki yükselişe sempati ile bakan Zeki Baştımar'ı devirmişti. Boran Baştımar'ı çok severdi.

Ankara'da, tekape'ye Baştımar'ın hücresinden girmişti, Baştımar acımasız işkencelere dayanmış ve hücresini vermemişti; tekape üyesi Boran'ın büyük tevkifat'ta uzun hapis yatmaması bu nedenledir.

Buna mukabil Yıldız Baştımar ile evli Nihat Sargın'ı aramızda tekape yanlısı olarak görüyorduk.

Disk başkanı Kemal Türkler, artık tekape'nin bir drijanı konumundaydı, görünüşe göre bir cephe kurulmuştu, 1976 yılında Cumhuriyet Gazetesi de burada yerini almıştır.

Tekape, dışındaki sola kapanmıştı ve sanki cehepe'nin organı olmuştu. O kadar öyle ki, Emine Uşaklıgil, anılarında, işte tam bu tarihte, babası büyükelçi Bülent Uşaklıgil'in kendisini, devrimci-demokrat çizgiyi terk ile Ecevit'e kapılandıkları konusunda sürekli azarladığını yazmaktadır. Ne tesadüf işte tam bu günlerde, ben de Cumhuriyet'i bıraktım. Çünkü hem Disk'in, hem de Cumhuriyet'in çöküşe açıldıklarını ve ne yazık, yol açtıklarını seziyordum. Haberci'de var.

Disk görkemli bir 1 Mayıs yapmaya mecbur hissediyordu, 1 Mayıs 1977 gerçekten görkemli başladı, ve ne yazık, katliam ile sonuçlandı; ateş açtılar, 37 işçi - 1 Mayısçı öldürüldü. Bir gün sonra Türkler, "saldırganlar cia'nın emrindeki Maocular ve faşistlerdir" demekten geri kalmadı. Ölçüyü kaçırdığı zamandadır.

Likidasyon: "Önce Cehepe Vardı"

Bundan sonra bütün çarklar, bir cehepe iktidarı için döndürülüyordu; 5 Haziran 1977 seçim günüdür.

Bir, kura çekilmişti, 3 Haziran'da Taksim'de miting hakkı Tip'e çıkmıştı, Genel Sekreter Sargın'ın kimselerle görüşmeden bu hakkı cehepe'ye transfer ettiğini sonradan öğrendik. Hediye'dir ve iki, 30 Mayıs 1977 tarihinde, seçimden tam bir hafta önce, Maden-İş 25 büyük işyerinde greve gitti; büyük sermaye bayram etti. Kamhi buzdolabı, Koç çamaşır makinesi satamıyordu, ülke büyük bir ekonomik krizde idi, stoklar her gün daha da artıyordu; büyük işverenler işçilerini zorunlu tatile çıkarmışlardı, derhal lokavt ilan ettiler. İşte "Büyük Grev" budur.

Bu kadar değil, Maden-İş, grevci işçilerine "5 Haziran" müjdesi veriyordu; bir hafta var, cehepe kazanacak ve cennet gelecekti; oylarını, tabii, cehepe'ye vereceklerdi, bu kadar açıktır. Ama, ne yazık, evdeki hesap çarşıya uymadı, cehepe iktidar olamadı ve stoklar çoktu, grevlerin uzaması sanayicilere yarıyordu. En bilinçli, en deneyimli, en sosyalist işçiler, işsiz

oldular. Çok çok büyük bir kısmı bir daha işçi dahi olamadılar; Maden-İş ve arkasından Disk, işte bu tarihte çöktü.

Çökerttiler.

Durdurmak için çok çalıştık; başaramadık, yenildik.

Hep 12 Eylül'e "yenik" girdik, diyordum. İşte budur. En başta Kemal Türkler sorumludur ve benim açımdan hiçbir zaman bir işçi lideri olarak ölmemiştir. Ölümünde acım, bu nedenle, katmerli oldu.

Hem üzülüyorum ve hem üzülüyorum.

İşte Aziz Nesin'in "Büyük Grev" yazısı bu zamandadır ve harikadır; ben Yürüyüş Dergisi'nde bir ekonomi-politik şaheseri ilan ettim. İyi mi yaptım, bilmiyorum; "Aziz Nesin Sen Nesin" kampanyası başlattılar ve bana da "Küçük Balık" demekle hakaretler yağdırdılar. Kimler mi; kimler yok ki, Atilla Coşkun ve Aydın Engin'i zikretmekle yetiniyorum.

Artık Aziz Nesin hiçbir toplantıya gidemiyordu, bindirilmiş kıtalar vardı, "Aziz Nesin Sen Nesin" deyu bağırıyorlardı, terk edinceye kadar sürdürdüler. Çaresiz kaldığını biliyorum.

Ama çaresiz mi, Demirtaş Ceyhun'a "çözeceğim" dediğini de biliyorum. Nasıl çözeceğini de söylemişti, biliyorum. Uçağa bindi ve Moskova'ya uçtu, Komünist Parti'nin Türk Masası ile konuştu, vanayı çevirdiler ve sustular. Hepsi bu kadar ve burada bitiriyorum.

Ve "Aziz Nesin, gerçekten, Sen Nesin" diyorum. Sovyetler Birliği Komünist Partisi, tekape'yi Aziz Nesin'e feda etmiştir. Adetidir, bunu da biliyoruz. (Pazartesi, 23 Mayıs 2011) **KENDİNE NEFRET YAZILARI (II)**

(Pazartesi, 23 Mayıs 2011)

Bir OB Hikayesi

Peki, ne diyebiliriz; artık Tip döneminin bittiğini tespit etmişti. Solun içinde olmalıydı ve tehlikesi olmamalıydı. Böyle bir hazırlık içinde olduğunu okuyorum ve ne yazık, bir şekilde de biliyordum.

Bir “dergi” hazırlıyorlarmış, bu vesile ile “Oya Köymen’le grubumuzun çekirdek kadrosunun iki kadını olarak” yoğun çalışıyorlarmış; Profesör Doktor Oya Köymen ile Odtü ekonomi bölümünde beraberdik, bana da haber verdiler, baktım, ciddi bulmadım ve hizip çalışması olarak gördüm.

Köymen Öya’yı o zamanları çok severdim, şirin ve sıcak bir kişiliği vardı, sonra ben Üniversite’den kovuldum ve bizim Oya, Boğaziçi’ne geçti. Ancak bu ciddiyetsiz işe katılmadı ve bizimle kaldı, ikinci Tip’te beraber olduk.

OB nam Hanım’a gelince, daha önce not ettim, 22 Haziran 1974 tarihinde tsip’i, Tip yerine

“sosyalist” işçi partisi’ni kurdular, aceleleri vardı. Güzel, yalnız bu kuruluş ile ilgili iki nokta üzerinde durmak istiyorum. Birincisi, OB hapiste yatan Behice Hanım’a gittiğini ve “kurun” sözü aldığını yazıyor ki inanmak zordur. Bir kez, Behice Boran hapiste idi, af çıkmıştı, yalnız koalisyon artığı Erbakan sözünde durmamış, solcuların affını önlemişti; Anayasa Mahkemesi’ne gidilmişti, tamamlayıcı affı bekliyorduk.

İkincisi, Behice Hanım’ın arkadaşlarıyla konuşmadan “evet” demesi tümüyle bildiğimiz kişiliğine çok aykırıdır. Nitekim, Boran’ın OB Hanım’a, “Yalçın Küçük ile konuşun” dediğini biliyoruz, arkadaşlarım bana haber verdiler.

Tabii, “bekledim” de gelmedi; sonra, o yılın yaz sıcağında, ben savaşmak üzere Kıbrıs’a gittim.

Gönderildim, demek istiyorum; şimdi adı “Ercan” olan Timbu Havaalanını alanlar ve Magosa’ya ilk girenler arasındayım. Dönüşten bir süre sonra

İkinci Tip'in kuruluş hazırlığına başladık; eşi Nevzat Hatko felç geçirmişti, Behice Hanım çok yorgundu. Karaköy'deki tercüme bürosundan çıktık, koluna girmiştim, "görmüyor musun halimi, beni neden istiyorsun" demişti; "istiyorum, size ihtiyacımız var" cevabını verdim. Kuruluşu, Behice Hanım'ın genel başkanlığı kabulünün öyküsü işte budur.

OB nam Hanım'ın kurdukları parti, Doktor Hikmet Kıvılcımlı'yı bayrak yapmıştı; Doktor mücadeleci ve pek büyük bir adamımızdır. Yalnız, hem Tip'in, hem de tekape'nin bayrak saymasını düşünemeyiz; OB işte budur. Daldan dala sıçrar, yeter ki solda, tehlikesiz bir dala konmalıdır; tehlikesiz solda var olmaktadır.

Benim OB Hanım ile iki basın maceram oldu; birisi "Yeni Ortam"ın çıkışındadır, buna 12 Mart'tan çıkış tarihimizin bir parçası da diyebiliriz. Kemal Bisalman, sık denilecek ölçüde Ankara'ya geliyordu, bizim Oya Köymen'i buluyordu, Oya'nın Volkswagen'i vardı, bir yerden Mümtaz Soysal'ı alıyorduk, Çankaya'da, aynı pastaneye gidip sürekli konuşuyorduk. Kemal Bey, çıkarmak istediği Yeni Ortam'a beni ve Mümtaz'ı katmak istiyordu; uzun uzun konuştuk, önemli bir gazete oldu, anlaştık. Yeni Ortam hem büyük işler yaptı ve hem de Mustafa Ekmekçi, Ali Sirmen, Uğur Mumcu burada parladılar ve sonra Cumhuriyet'e geçtiler, orada buluştuk.

OB, Yeni Ortam'dan çıkamadı, ben ise giremedim. Kararlaştırmıştık, ben günlük ekonomi yazıları yazacaktım, çıkışına yakın, bizim de bir Vokswagen'imiz vardı, İstanbul'a gittim, Yeni Ortam'ı buldum; tarihi, yazı günlerini konuşacaktık, olmadı. Kemal Bey karşıma OB ile çıktı, ekonomi yazılarını OB yazacaktı ve bana dış politika yazıları kalıyordu; bunun beni istemedikleri anlamına geldiğini anladım, Volkswagen'e bindim, sürdüm, Bodrum'da durdum. Yeni Ortam maceram budur.

Doğrusu, o tarihte bunu, Bisalman'ın tercihi olarak düşünmüştüm, şimdi öyle düşünmüyorum.

Şimdi Oyagiller'in bir tertibi olduğundan hiç kuşku duymuyorum ve "İki Kadın" kitabından öğrendiğime göre müstakbel eşi Aydın Engin de oradaymış, bilmiyordum. Aynı kitapta, birlikte parti kurdukları arkadaşları için, "başından beri Aydın'dan hoşlanmıyorlar" diye yazıyor; biz ise

güvenmeyiz. Olduğu yerde olmamak türünden bir huyumuz var. Ama mesele yoktur.

Bir de “Politika” Gazetesi maceramız oldu, unutulmaz. İnsan ve pek sevgili dostum, Ankara Belediye Başkanı “Deli” Vedat Dalokay’ındı. Başında aynı derece yakın arkadaşım Demirtaş

Ceyhun bulunuyordu, beni de istediler, hazırlık yaptılar, afişler hazırlattılar, tam başlayacağım zaman Politika’yı Maden-İş aldı. Maden-İş’e bir de bu şekilde darbe indirilmiş oluyordu, tekape’nin yayın organı oldu ve hem Maden-İş, hem de gazete iflas etti, biliyoruz. OB ve AE de orada imişler ve yine de iflas etmediler.

Hepsi bu kadar ve bir gün Ankara’da Yürüyüş Dergisi’nde, odamda oturuyordum. Oya Baydar geldi, biraz sohbet ettik, yolcu ederken, “Oya tekape’ye giriyormuşsun, öyle duydum” dedim ve bana çok güzel cevap verdi, “Yalçın benden hiç bekler misin” dedi. Beklemezdim, ama üç gün sonra tekape’ye girdiğini duyduk. Tekape daha önce yönetici olduğu Parti’nin zıddı idi, provokatör ilan etmişti, partili yiğit işçi arkadaşlarının hepsini işinden etmişti; ancak kutu kutu açıklamaya çalıştım, o sırada tekape yükselen yıldızdı ve usul yükselen dalgaya binmektir.

Yokluğa Mahkum

Eylül başında Doğan Avcıoğlu’nda idim, Bebek’e geçtim, Demirtaş Ceyhun’da kalıyordum.

Demirtaş, Amele Erol, şimdi yoklar, diğer arkadaşlar, Bebek Oteli’nin önünde oturuyorduk. Tunca Yönder geldi, Ankara’da Tankların hareket halinde olduğunu haber verdi, 11 Eylül 1980

tarihindeydik, sınır kapılarını açık bırakmışlardı, an an haber alıyorduk. Ahmet Kaçmaz… çıktı” diyorlardı. Çıktılar. OB ve AE de çıktılar, Almanya’da oldular, Moskova’ya dahi gittiler, Marksizm-Leninizm öğrendiler, dolaştılar, yaşadılar.

Geldiler, şimdi islami diktatorya var. Ve ondan oldular. Ve bizden olmasalar yoktular. Biz kaldırdık ve şimdi küfürlerini hiç eksik etmiyorlar. Nefret

ettiklerine küfrediyorlar ve kendi kendilerinden nefret ediyorlar.

Ne güzel, Hasal Yalçın ile ortak bir yanımız var, öğrenci mücadelesi ve derneklerinden geldik, ayrıca Hasan da edebiyata bağlıydı. Yaşam, ne yazık, Hasan'ı da, beni de dönek uzmanı yaptı, pek kadersiz olduk. "Döneklik" insanın kendi kendisinden, kendi öz yaşamından utanması ve nefret etmesidir" diyordu. Çok doğru, ama, Oya için çok eksiktir; bunlar ayrı bir kategoridir, "bize gelmeseler, yokturlar" ve şimdi yokluğa döndük. Bizimle oldukları zamandan nefret etmeye mahkumdurlar ve yokturlar.

Hasan ne güzel arkadaşımızdı, hep özlüyorum.(Pazartesi, 23 Mayıs 2011)

SİLİVRİ'DEN ÖNCE: MİTHAT PAŞA MUHAKEMESİ

(Çarşamba, 25 Mayıs 2011)

Başmabeyinci Fahri Bey idi, Valide Sultan Pertevniyal ile ağladılar ve yandılar, Sultan Aziz intihar etmişti, Feriye Sarayı'ndadır. Ben Feriye Sarayı'nda okudum, müdürümüzün geniş, güzel odasını, Boğaz'a bitişiktir, Aziz'in intihar ettiği yer olarak bilirdik, 1876 yılındadır. Beş yıl sonra, birdenbire Abdülhamit'in aklına geldi, evinin içinde, Yıldız'da, bir çadır mahkemesi kurdu, Mithat'ın Cumhuriyeti getirmesinden kuşkulanıyordu. Heyet'in arkasında Ahmet Cevdet Paşa duruyordu, Türk ilericiliğinin can düşmanlarındandır, büyük reformatör Mithat Paşa'yı idama mahkum ettiler.

Fahri bütün işkencelere karşın "intihar'dır" diyordu, on yıl aldı, ama Taif'te otuz yıl tuttular.

Fahri'ye hürriyetini "İkinci Meşrutiyet" verdi, devrim'dir ve bayram'dır. Ve şimdi o günlere dönüyorum, Silivri'de yazıyorum, cezai yargılama tarihimizin köklerine bakıyorum.

Aydın mı, "pratisyen" isterim, doktor mu, pratisyeni severim; işbölümüne, felsefe planında, düşmanlık duyarım, bilim adamı pratisyen olmalıdır. Leonardo da Vinci, büyük pratisyen bilim adamıdır, merakını ve hayallerini hep kıskanırım. Hep pratisyen olmaya çalışıyorum. Bulgar tarihine de merakım var, orada Mithat'ı Bulgarlar'ın büyük reformatörler arasında yazarlar.

Tuna’da Vali idi, hep yenilikler ve düzenlemeler peşinde koşmuştur. Irak tarihini de okumuşluğum var; Paşa, Irakiler’in de büyük ıslahatçısıdır, Bağdat’ta da Vali olmuş, “eli değmiş” ıslahatlar yapmıştı. Burada mı, sadece Ziraat Bankası değil, bizde de reformları çoktur ve bu nedenle olmalı, biz, bu pek fütursuz, pek şakacı, pek devrimci güzel paşamızı boğduk. Ne acı, son mektubunda, bugünlerde beni boğanlar, diyordu ve dediği üzere ossaat boğdular. Hiç durmazdı ve hep başarılı oldu, Sultan Aziz’i, tarihimizdeki ilk öğrenci eyleminden sonra halletmişti, Mithat’a hep yanıyorum. Bunları Silivri’den yazıyorum ve yandığım yerde Silivri’yi okuyorum. Artık tarihimizdedir ve bir yeni tarihe gebedir. Buradayız.

Reis iddianameyi okuttuktan sonra, “nasıl buldun” demiş, oğlu Ali Haydar Mithat’tan öğreniyoruz ve başka kaynaklarda da var, “iki mahalini doğru ve sahih buldum”, bu, Paşa’nın cevabı idi, iki noktasını doğru ve düzgün bulmuştu. Birisi, iddianamenin başındaki besmele ve diğeri sonundaki tarihi’dir. “Kusur yerleri” ise, geri kalan yerler, “yalan ve yanlış ve tutarsızdır”. Cevabın tamamı budur. Ve ne içi yanmış Valide Sultan’ı ve ne muayene eden doktorları dinliyorlar ve “Yıldız Mahkemesi” kitabının müellifi Ordinaryus Uzunçarşılı, Feriye’ye derhal gelen Hüseyin Avni Paşa’nın “umum etibbayı ve sefaret tabiplerini ısmarladık” sözünü de kaydediyor. Derhal elçilik doktorlarını çağırmışlardı, “intihar” dediler, amma Yıldız’da bakmadılar. Paşa bu hali müşahede eyleyince, ürkmedi, sadece “Acaip!” dedi ve “siz bizi idam cezası ile hüküm etmişsiniz” kelamını etti. Pratik idi, “öyle ise, mahkeme namile bu mahale bu halkı toplamaya hacet ne idi?” sualini yöneltti; hacet yoktu, “daha ehven” olurdu, Paşa doğru söylüyordu. Ben de Silivri’den baktığım için doğru görüyorum. Bugünden bakıyorum ve dünü daha iyi görüyorum ve buna Marx’ın öğretisi diyoruz.

Engizisyon öyküleri

Görmek de pek tuhaf, gördükçe daha çok görmek istiyoruz. Gördüğümüz mü, rejimi değiştirdiler; kaldırılana “Ancien Régime” diyoruz, güzel ama ya Ordu, yerine geçirileni “Sabık Rejim” yapmak isterse; demek kökünde korku var. Korku Hamit’indi, Aziz sefahate ve lükse düşkündü, Mithat’ın arkasında Ordu duruyordu, Aziz’in yerine Murad’ı getirdi amma Murad akıl hastası çıktı. Mithat Paşa durmadı, Hamit’ten anayasa sözü aldı ve

Hamit'i çıkardı, yalnız Hamit düzeninden ve dümeninden emin değildi, korkuyordu. O halde, "Yıldız Mahkemesi" korkunun mahsulüdür diyebiliriz; durum budur ve Collette Beaune, Jeanne d'Arc çalışmasında daha açık yazıyor ve "Les juges avaient peur" diyor, yargıçlar kıskanmaktadırlar. Amma ve lakin, korku ise korkan için sınırı yoktur, bir ejderhadır ve bir kanser, sürekli yeniden doğuyor ve korkak korkuya doymuyor. Ve mahkeme, mahkeme doğuruyor. Şimdi Fransa'dayız.

Yüzyıl Savaşları vardı, Fransa'nın büyük bölümü İngilizler'in işgali altındadır ve Manş'ın her iki tarafında da, feodalite çökmekte idi, feodallerin umudu savaşın sürmesindedir. Jan işte bu zamanda, 1412 yılında doğmuştu, 19 yaşında önce kahraman oldu, gaipten gelen sesler duyuyordu, Fransa'yı kurtarabileceğine inanıyordu, Kral da falcı idi, Jan'a inandı. Tarihe, "Orleans Bakiresi" adıyla geçti, Fransızlar "Pucelle" diyorlar; orduları arkasında sürüklüyordu ve kurtarmanın tadına varmıştı, Orlean'dan sonra da devam etti, ama, ne yazık, yakalandı. Yakalayan Fransız Dük, Jan'ı İngilizler'e sattı ve Sorbonne'de, Engizisyon Mahkemesi kurdular. Jan'ı sapkınlıktan yargıladılar, Tanrı ile konuşmakla suçladılar; bu arada not ediyorum, Engizisyon'un kuruluş nedeni sapkınlıktır ve yargılama hep "konuşma" üzerinedir. Silivri'deyiz.

Silivri'den bakıyorum, hiç eylem yok ve hep konuşmaları konuşuyoruz; Jan biraz şanslıydı, ne e-mail ve ne telefon dinleme vardı; biz de Silivri'de başlarda, bütün cürüm arkadaşlarımızla birlikte sadece "konuşmadım" ve "tanımıyorum" diyorduk, bizimki, tekrarlıyorum, hep laf üzerinedir.

Şimdi çok daha iyiyiz, ancak, Jan bizden çok daha iyi idi, konuştuğunu, Tanrı'yı duyduğunu hiç saklamamıştır; önce müebbet hapis aldı. Ama talihsiz Bakire, Engizisyoncular son kez hücresine gittiler, "yine konuşuyorum" demez mi ve bir de erkek giysileri giyiyordu, "sapkın" hükmünü pekiştirdiler, cezasını odun-üstü yakılmaya çevirdiler. Ne kız, "Ya Rabbi", yanarken hâlâ, Je m'attends à mon seigneur, diyordu, Tanrı'yı beklemektedir, Tanrı'nın sesini duymaktadır, yanmıştır.

Demek hepimiz konuşmaktan yanıyoruz. Engizisyon'dayız.

Çok güzel bir ansiklopedim var, eski, 1927 basımı, ağır, altı cilt, Büyükelçi Cenk Duatepe hediye etmişti, izin verdiler, hücremde yanımdadır. Ve kısa

“Engizisyon” maddesi harikadır, burada öğreniyoruz ki, “yalancı tanıklar” ilk defa Engizisyon’da resmileşmişti; “özel yetkili mahkeme” diyebiliriz ve şüpheli adını bilmediği tanığı kabule mecburdur. Ve ben Ansiklopedi’ye Silivri’de baktığım için bunu görebiliyorum. Müthiş ve aktarıyorum, Il est vrai que la faute témoignage entrainait pour son auteur le prison perpétuelle, Orta Çağ’da dahi “yalancı tanıklık” müebbet hapis getiriyordu, Engizisyon’da zorunludur. Tabii bizdeki “yalancı tanıklık” değil, biz “gizli tanık” diyoruz. Adını bilmiyoruz; ama artık Engizisyon’dan miras olduğunu biliyoruz.

Engizisyon’dan mahkemeye

İki türünü biliyoruz, sapkınlık üzerine olanı sıradandı; ama “İspanyol Engizisyonu” en çok duyulanı ve pek korkutucu olanı kabul ediliyor. Cecil Roth bunda otorite olmakla, “The Spanish İnquisition” adlı klasikleşmiş çalışmasında bir de tarif veriyor, “The inquisition nominally dealt not with acts, but with spiritual affairs” demektedir, Engizisyon eylem ile, fiille, ilgilenmiyor, sadece ruhsal meseleler üzerine yoğunlaşıyor. Daha çok inançlar ve tabii gizli inançlara bakıyor ve tabii böyle olunca da tek dayanağı laf’tır. Laf topluyoruz, ilke olarak, insanların ikiyüzlü olduklarını kabul ediyor; bir yüzünden diğerini bulmaya çalışıyoruz. Mesele böyle konulunca işkence, muhakeme düzeninin esası oluyor; usuldendir. Çeşit çeşit, her türlü işkence var.

Nasıl mı başlıyor, “gözaltı” denebilir, “yakalama” sayabiliriz; yerleri var, koyuyorlar, çok basittir.

Roth bunlardan birinin yargılanmasının tam 14 yıl sonra başladığını tespit etmiş durumdadır, ama ortalama üç-dört yıl arasındadır, biz de henüz işin başında olduğumuza göre, ortalamayı yakaladığımızı kabul edebiliyoruz. Hüküm pek çok zaman odun-üstü yakılmadır; önce şehirde bir resmigeçit oluyor, hükümlüye hakaretler yağdırmak esastır. Tayyip Bey’inkileri saymazsak, bizde hakaret yoktur ve seviniyoruz.

İspanyol Engizisyonu’nda sanıklar da tanıklar da çok zaman akraba ve/veya tanıdıklardır; bu açıdan baktığımda, bizdeki sorgularda, hep tanımaya ve bir de bir araya gelip gelmemeye verilen öneme çok şaşırıyorum. Nerede ise tanımak ve birlikte yemek yemek, mahkumiyet için yeterli oluyor; bunların,

“ben sinagoga giderken gördüm” veya “evet, evet, hiç domuz yemiyor” demesi işi bitiriyor. Hepsi budur.

Ancak çok zaman pek de böyle olmuyor, Engizisyoncular mahkumiyet ile birlikte, ruhu temizlemeye çok çok önem veriyorlar. Bu nedenle suçu veya günahı nasıl işlediğini anlattırmaya pek çok çalışıyorlar. Elvira del Campo’nun meselesi de işte burada doğmaktadır, suçunu hemen kabul ediyor, yalnız bir türlü anlatmıyor. Ellerini arkadan bağlıyorlar ve kasnakla tavana doğru yükseltiyorlar, istenen kabul ettiği suçu anlatmasıdır. Ama Elvira için pek acı, kabul ettiği suçu bilmiyor. Elvira suçunu bilmemektedir.

Okurken hep Elvira’nın çığlıklarını duyuyorum, Loosen me, Sonesen, and tell me what, have to say, do not know what, have done, bırakın beni, Senores, ve bana ne söylemem gerektiğini söyleyin, ben hangi suçu işlediğimi bilmiyorum, tavana çok yakın bir yerde, tekrar tekrar hep bunu haykırıyor. O

lord, have mercy on me, a sinner, Allahım bu günahkara merhamet et, suçumu bilmiyorum, bana uçumu söyleyin, bırakın beni; Elvira çığlıklar içindedir. Okuyorum.

Manzara-i umumiye

Çok gittim, her Cuma orada idim, bundan olabilir, Elvira’yı okuyordum ama hep Tuncay’ı duyuyordum; bir Cuma, Mahkeme’de Heyet’e bunları anlatırken, döndüm, Tuncay Özkan’a,

“Tuncay ben seni duyuyorum” diyordum. Çünkü her Cuma Tuncay, “bana suçumu söyleyin” diye bağırıyordu; zamanla sesi azalıyordu, şimdi azaldı, üç yıla yakın yattı ve tek öğrendiği, suçunu öğrenemeyeceği oldu. Artık hiçbir Cuma bağırmıyor ve her Cuma felsefe yapıyor; herkese tavsiye ediyorum.

Son Cuma ilk sırayı bana vermişlerdi, sonra kalktı, ne suçunu sordu ve ne tahliye istedi, aşk ve ekmek üzerine konuştu ve bir de Mithat Paşa’nın kemiklerinin Taif’ten getirilişini anlattı; Celal Bayar’ın Cumhurbaşkanlığı’nın başlarındadır. Çok güzel ama Tuncay’a ne oluyor, ben bilmiyorum.

Artık hepimize “bir şeyler” oluyor ve bunu biliyorum.

Yıldız’a en yakın olanı Balyoz’dur, ihtiyat zabitliğinin bir bölümünü Yıldız Sarayı’nda yaptım. Her tarafını hatırlıyorum, en çok alaturka apteshanelerini sevmiştim, saray misli geniştir. Yıldız’dan Beşiktaş’a inerdim, Balyoz oradadır. Devlet mi, ordu mu, seminerler yapar, konferanslar kurar, Süleyman Demirel Başbakan olduğunda, ben “uzun vadeli planlar” dairesinin başındaydım, İkinci Plan’ın modelini birkaç senaryolu koymuştuk, kolay, zor, tehlikeli haller planlamıştık, devlet işleri arasındadır. Ordu tehlike bulur, modelini yapar ve sonra bunu bastırır, kağıt üzerindedir; başka ne yapacak. Aziz’in intikamından beş yıl sonra, bu modeli Beşiktaş’ta buldular. Çok korktular ve hâlâ korkuyorlar ve ben “Ey Gülen, senin için korkunun sonu yoktur” diyorum. Silivri’den bağırıyorum.

Nerede Jan Dark ve nerede İspanyol Engizisyonu günleri, şimdi CD’ler var, videolar var, yalancı tanık imalathaneleri var ve Sedat Ergin var ve Mehmet Ali Birand var, faute témoignage meselesinde taraftırlar. Hâlâ duyuyorum, “cephane fışkırıyor” diyorlardı, timsah gözyaşları döküyorlardı, İlker Paşa Hazretleri azarlamıştı, yetmiyor ve ben hiç unutmuyorum. Şimdi Engizisyon var, ancak mertlik yok; Sedat var, Mehmet Ali var. Silivri’den görüyorum.

Peki, işkence; Fahri Bey Feriye Sarayı’nda başmabeyinci idi, Saray şimdi bizim Kabataş Lisesi’dir, ancak yakın zamanlarda, pek pahalı, gitmiştim, pek güzel Feriye Lokantası’nı açtılar ve Fahri Bey Yıldız’da “intihar’dır” dedi, dönmedi, kafasında odun kırdılar ve bir de Mithat Paşa’nın hatıratına göre, kafasına sıcak soba borusunu soktular. Dönmedi, yedi yıl verdiler ve otuz yıl yatırdılar; Meşrutiyet’i Sani ile kurtardılar. Devrim’di ve bayram idi, sonra unuttuk ve Silivri’de hatırlıyorum.

Işık Paşa Hazretleri’nin 19 Mayıs’ta, Harbiye’de irat ettikleri nutuk mühimdir ve işaret ettiklerini duyurmamak ve duymamak istiyorlar. Biz Silivri’de duyuyoruz, ve bilmukabele, Abdülhamit’in pek korkak ve sözünde hiç durmaz bir adam olduğunu hatırlatıyoruz.

Bir de şunu hatırlıyorum, intihara intihar demenin tarihi de İkinci Meşrutiyet’tir. İlaveten, Mithat Paşa’nın ününün iade edildiği ve oğlu Ali Haydar Mithat’ın mebus olduğu tarih de budur. Ve meşrutiyet-i Sani,

devrimlerimiz arasındadır, bayramını hep kutluyoruz. Silivri'den kutluyorum.

(Çarşamba, 25 Mayıs 2011)

İKİ KİTAP İKİ ADAM

(Pazar, 29 Mayıs 2011)

Artık böyle başlayabiliyoruz, La Kitabe, "kitap yoktur" anlamındadır ve "illa" bizim kitaplarımız, böyle devam ediyoruz. "İlla," ki biz "ille" diyoruz, Arap-İslam hukukunun temellerindendir. Bunu,

"-den başka," çünkü var ve/veya Fransızca Sinon'a benzetebiliyoruz; artık başkaları yoktur ve sadece bizim kitaplarımız var, devrimdeyiz. Eski devirde, İslami hukukta, hükme "illa" ile ulaşıyorduk, "illa" en etkin nedeni hükme bağlamaktadır. Ben de bağlıyorum; "illa" Turan Dursun'un "Ünlülere Mektuplar" kitabı ile "illa" Hasan Yalçın'ın "Dönekler" kitabı diyorum.

Şimdi "iki kitap" önümüzdedir, aslında önümde "iki adam" var. İlla Hasan ve illa Dursun, başlıyorum.

Biz "İncil" olarak kullanıyoruz, "Bible" sözcüğünü biliyoruz, "Kitap" demektir, "Bibliotek," kitapların çok olduğu yer ve biz "kitaphane" diyoruz; "kütüphane" de olabilir, kitap'tan geliyorlar.

Aslı "Tora," bir futbolcu var "Toraman," kitapçı veya Tevrat'çı anlamındadır. "Tora," vav ile "o" da oluyor, yazılıyor ve "Tevra" okuyoruz, yalnız Arabi'den aldığımız "Cumhuriye" ile "edebiya" sözcükleri önümüzde, "t" ekliyoruz, işte "Tevrat" budur ve "Tora" karşılığı olmakla "Kitap" biliyoruz. "Furkan" da kitaptır, "Tevrat" manası da var, "Tora" bulunca futbolcu ve "Furkan" görünce televizyonda oyuncu yapıyoruz; çok severiz ve çok para veririz. Bu bir gizli aşktır. "Gizli Tarih" yazıyorum.

Arabi "Kura" ve İbrani "Kara" aynı sözcüktür; okuma anlamındadır, Arabi "Kuran" ve İbrani

“Karay” kelimelerine aşinayız. Davutoğlu Ahmet, Refik Halit Karay misli bir Karay’dır, köklerinde Karay İbranileri buluyoruz. Kara-köy de bu kaynaktandır, önceleri Köprülü’nün karşısında yaşıyorlardı, Yeni Cami yapılırken bu yakaya göçerttiler, Kırım kökünden İbraniydiler; biz de ve hükümette çokturlar. “Karaköy” ile yaşamaktadırlar, adlarını verdiler.

Kurucu Davud Bin Annan’dı, “Annan” deyince bir zamanlar çok yakınım Yiğit Bulut’u görüyorum,

“Annan” İbrani “bulut” anlamındadır; sadece Tevrat’ı “kara edin” ve “Talmud’u bırakın” diyordu.

İslam’daki Vahabi ve/veya Selefiler’e çok yakındırlar. Bütün bunları bulup çıkaran bana gelince boş zamanlarımda, pek yoktur, bütün Kara’lara, bütün Bulut’lara, bütün Kaya’lara, Kırım’da sıla-ı cıfıt nam yerde oturuyorlardı. “Sıla” ise İbrani bir sözcük olmakla “kaya” demektir, koleksiyonlarını yapıyorum. Ve “Maşallah” diyorum. Sıla’lar ve Kaya’lar çoğalıyorlar, “Gizli Tarih” işçiliğine devam ediyorum, ve bu paragraf bir parantez idi, kapatıyorum.

Mektuplarda tarih

Peki, neler buluyorum, Turan Dursun’un 11 Temmuz 1984 tarihinde Oktay Akbal’a mektubunu buluyorum, burada, geçerken ol tarihte bir “Cumhuriyet yazarı” olan “Cengiz Çandar” bahsinde

“din” ve “Arap” kokan bir yazar dedikten sonra, bir zamanlar Cumhuriyet’in Şeyh-ül Muharriri Hıfzı Veldet Velidedeoğlu için de “Velidedeoğlu’na ihanet” eden şahıs tarifi veriyor. Yalnız bunu, kendine ihanet eden profesörü, durup dururken Oktay Akbal’a şikayet etmiyor, çaresiz kalmış ve Oktay’a “ülkemizde gericilik ve karanlık aydınlar eliyle koyulaştı” demek için mektup gönderiyor.

1984 yılı yazındadır.

Peki yine ben mi, kendi kendime soruyorum, Turan Dursun’un “Ünlülere Mektupları”nı, bu kaçıncıdır okuyorum, kitaplarında aktarmaları çoktur; Dursun ne farklı insan, Rusça’da

“ragnoçinovtsı” tabiri var, ilk aydın tarifleri arasındadır. Yazdıkları yaşamından, yaşamı yazdıklarından daha çok ilgi çekiyor ve “öldürülecek adam” diyorum.

Şimdi yine zamanı geldi, dedim ve tekrar okuyorum. Velidedeoğlu’na mektubu 22 Ocak 1984

tarihlidir, ol gün Şeyh-ül Cumhuriye, Ceride-i Cumhuriye’de bir fıkra telif etmişler ve Müftü Turan buna itiraz etmektedir. Çünkü Ordinaryus Müderris Velidedeoğlu’nun ol yevm teklif ettiği şudur:

“Bütün mezhep, tarikat, fırka adı altındaki ayrılıkları kökünden kaldırıp İslam’ın ilk doğuşundaki kurallara dönmeli. Bunun olanak dışı olduğunu biliyorum, amma aklım ve gönlüm böyle istiyor.” Büyük Laik ve Üstad-ı Azam Velidedeoğlu bunu istiyor ve okuma yazmayı askerlikte öğrenmiş

Turan Dursun bu isteğe karşı çıkıyor, çok tuhaf bir haldeyiz ve 1984 yılı başındayız.

Velidedeoğlu'na bir mektup var ve mektupta şunlar yazılı: "Sizin bu 'aklınızın ve gönülünüzün istediğini' gerçekleştirmeyi 'ülkü' edinmiş olan Suudi Arabistan'ın Vahhabiler'i, Selefiye görüşünü benimseyenler de istediler ve olanca çabalarıyla işe koyuldular." Ve şimdi, Afrika'nın kuzeyinde de yayılmış haldeler ve biz bunlara şeriatçı diyoruz, buradayız. Ama ne yazık, Turan Dursun çok doğrudur ve Velidedeoğlu, Vahabiliği propaganda etmektedir. Dursun öldürecek adamdır.

İlhan Selçuk'a mektup 11 Mayıs 1990 tarihlidir ve bu mektup İlhan'a yazılanların en ağırı olmakla, o ağır yanlarını almıyorum. Ol tarihte İlhan Selçuk şunları buyuruyor: "Tasavvuf, Türkiye'nin uygarlık tarihinde, edebiyatında, sanatında, felsefesinde çok önemli bir yer tutuyor. Kültürümüzden bütün bu taravvufları dışlayacak mıyız? Eğer bunu yapacaksak geriye ne kalacak?" O halde, İlhan'ın bu tasavvufu olmayan, tarikatsız bir Türkiye'ye gönlünün razı olmadığını anlıyoruz. Yalnız burada bir notum var. Tarikatı ben eklemiyorum, Müftü Turan, "demek, kültürümüzü oluşturan tasavvuf ve bir başka deyişle de şu tarikatlar" ibaresini koymuştur ve böylece tarikatların tasavvufun yolu olduğunu tekrarlamış durumdadır. Hiç kuşku yok, ben bu tespite kesinlikle katılıyorum; "Aydın Üzerine Tezler" ve yakın zamanda çıkan "Çöküş" hep bunun üzerinedir; tarikatçılık, Kemalizm'in Laisizm'den pek erken kopuşu demektir. Bunu yazmaktan hiç yorulmadım ve yorulmuyorum. Turan Dursun ile sürdürüyorum ve sürüyorum.

Yaşatılacak adamlar

Kim bu adam, bir ülkede böyle bir "adam" çıkmışsa hiç korkmamak gerektiğini düşünüyorum ve haber veriyorum. Şule Perinçek'in "Turan Dursun Hayatını Anlatıyor" gerçekten harikadır; Turan Dursun söylemiş ve Şule bize bırakmış, mükemmeldir. "Babam Türk'tü, anam Kürt'tü" sözleriyle başlıyor ve başlarken "Ben bu dünyayı değiştireceğim" diyor, babası davar çobanı, Turan okulsuz bir köylü çocuğu, ilk işi "köy imamı" ve kendini değiştirmek üzere köy köy dolaşıyor. Tabi yetişmek kolay mı, bir yabancı dil öğrenmekle başlıyor ve bu Kürtçe'dir. Gerçekten ben de

"Kürdoloji" tahsil ettim, benimki Paris'te, Kürt köylerinde gerçek hocalar vardır, "mele" diyoruz, Turan'ın ilim peşindeki susamışlığı bana heyecan veriyor; sonunda büyük bir bilgin'dir.

Çok seviniyorum, bir yerde “çok da gururluydum” ve bir diğer yerde “ben değişik olmak istiyordum” diyor; Rusça’ya “raznoçinovıtsı” olarak çeviriyorum çünkü bu tarife ilk önce Rusya tarihinde rastlıyoruz. Tesadüf mü, “intelligentia” sözcüğü de bir Rus icadıdır; Dursun’un söylediği ve Şule’nin yazdıklarının okunmasını şiddetle tavsiye ediyorum. Kısa’dır.

Ama pek yazık kısa da olsa, Hasan hakkında bir kitaptan mahrumuz, çok severdim. Yalnız Hasan Yalçın’ı herkes severdi. Bir ortak yanımız var, öğrenci hareketleri liderliğinden geliyordu, İstanbul Teknik Üniversite Birliği başkanlığı yapmıştı. Bir başkadır, ben de Ankara Üniversitesi Öğrenci Birliği’ni yönetmiştim. TİP’te üye İP’te başkan oldu. Hasan’la galiba en çok Haymana’da görüşürdük. Ben, Doğu ile içerde, Hasan dışarda idi, her hafta buluşurduk; Haymana Zındanı’nda ortada bir demir kafes vardı, ben ve Doğu kafese girerdik, görüşmecilerimiz kafesin çevresinde olurlardı. Doğu’yu bilemem, ama ben, bazen kendimi demir kafeste bir maymun olarak düşünürdüm, içimden gülüyordum. Hapislik mi, bizim için gülme vesilesidir.

Dönek ve Kitap

Hasan Yalçın’ın “Dönekler” kitabı kalıcıdır, “klasik” demek istiyorum, hem aydını ve hem dönekleri çok iyi biliyor, çok güzel yazmıştır. Ne güzel çiziyor ve buraya alıyorum: “Dönmek, kişiliğin kırılmasıdır.

Gerçi o ana kadar bilinci eğilip bükülmüştü, kuşkusuz ama Almanya daveti sonu getiren olaydır.

Oral Çalışlar’ın kırılma noktası” güzel, Hasan bazen, “Herr Daniel Çalışlar” da diyor ve “dönek, kendini önemsizleştirmiş adam” tarifini de ekliyor. Yeterlidir.

Fakat duramıyorum, Hasan da ben de dönek doktoru olduk, eklemeden edemiyorum; başlangıçta büyük korku var. Sonra rüşvet geliyor, ikisi birleşince kendi geçmişinden nefret ediyor; kendini bilemeden geçmişine bakabiliyor ve sınırsız hareket edebiliyorlar. Bunlar, aynada endamlarına bakıp bir yabancı görerek küfredebilen canlılardır. Küfre ve paraya artık doymuyorlar.

Bir adı Daniel, İbrani asıllıların adlarından birisinin şem hakadoş olası şarttır. Oral Çalışlar'ın ki

"Daniel", Tevrat'tan alıyor ve Cengiz Çandar'ınki "Osman", sabetayizm'de çok kutsaldır ve Daniel'in içine önce kuşku düşüyor. Sonra Almanlar davet ediyor, bir başkasını Amerika olabilir, zamanı gelince yazarım; Almanlar "Herr Daniel Oral" diyorlar, "anlat" ve ne biliyorsan "anlat" diyorlar ve çok beğeniyorlar. Çok güzel anlatıyor ve çok güzel beğeniyorlar; "sen de on bin mark ve ben diyeyim on beş bin" ve devamı ile üstü var. Sonta trt var, "oğlunu da getir" diyorlar ve çok güzel anlatıyorlar ve sonra "İlhan abi" çağırıyor ve sonra Aydın Bey; işte size bir "yeni mürteci".

İpek'e gelmeden burada duruyorum. Üstü var, "kalsın" diyorlar. Artık zengindirler, Büyük Ada'ya göçtüler.

Bir yeni-mürteci fabrikasıdır ve artık döneklikte sonu yoktur, ben Osman Cengiz Çandar'da duruyorum. Hasan Yalçın, Çandar için "gerektiğinde Türk, gerektiğinde Osmanlı, gerektiğinde dönme, ama hepsinden fazla Amerikalı" tarifini veriyor. Yerindedir ve almadığı yoktur; Beni Sadr, Humeyni, Talabani, Turgut Özal, İlhan Selçuk, hepsi hepsi dönem dönem varlar. Ve duramayınca, Hasan'ın şu mükemmel tarifini yazmaktan kendimi alamıyorum: "Gerçek bir hayat hikayesi yoktur döneğin. Yaşamının devrimci döneminden nefret eder." Ancak kolay değil, nefreti bölmek zordur, yaşamdan, kendisinden, nefret etmesi zorunludur. Ve şimdi ve böylece, Çandar'ı bitirmiş oluyoruz.

Ama ne mümkün, bir ara Çandarlı sülalesinden geldiğini söylüyordu, ben de Aleksander'in dimunitifinin Sander" olduğunu ve Selanik'te "Çandar" dendiğini göstermiştir, ama bilmiyordum.

Hasan Yalçın'da okudum, en son Selanikli olmaya karar vermiş, "Selanikli bir kültürle büyüdüm" ve "Dedem bana Sabetay Sevi'den bahsederdi" sözleri Çandar'ındır. Şimdi Sabetayizm'in bülbülü olmuş, yalnız Filistin Kampı'nda, Mossad tarafından katledilen sekiz devrimci meselesinde hep susmaktadır. Hasan "Dönekler" kitabında, Cengiz Çandar'ın kampı bırakıp Şam'da yaşadığı sırada, katliam yapanlara herhangi bir yardımda bulunup bulunmadığı sorusunu ortaya koyuyor ve bırakıyorum.

Döneğin dini

Başka bir soruya geliyorum; İlhan Selçuk neden defolu insanlara bu kadar eğilim gösteriyor, Aydın Engin'i, Oral Çalışlar'ı, Cengiz Çandar'ı gazeteci yapan İlhan Selçuk'tur. Neden sağlam adam sevmiyor bilmiyorum ve tekrar Turan Dursun'a dönüyorum. İnatçıdır.

Turan Hoca Hasan Cemal'i de unutmuyor. 5 Ekim 1984 tarihli mektubunda, "sen ve Cengiz Çandar" diyor ve Cumhuriyet Gazetesi'ni "dinlileştirdiniz" sözcüğünü ekliyor, bir yeni tariftir, Dursun'un düşünce sisteminde önemli bir yere sahip görünüyor. Uzatmıyor, "kısacası seni ve Cengiz Çandar'ı biraz islam ve arap kokuyor buluyorum" damgasını vuruyor; daha sonra koku artmıştır, biliyoruz Hasan Cemal de bir İlhan Selçuk product'tır.

Mektuplarının önemli bölümünün İlhan Selçuk'a ayrılmış olduğuna işaret etmek durumundayım; bunların çoğu Cengiz Çandar üzerinedir ve Çandar'ın bir islam mücahidi" rolüyle ortada olduğunu yazıyor, yine 1984 tarihlidirler. Hiçbir işe yaramadığını ben kaydedebiliyorum; ol tarihte, Çandar'ın islamcılığı işportada idi ve kimse İlhan'ı ikna edemedi. Henüz Kenan Evren'in dümeninden çıkmamıştık, diktatorya koyu bir islamiz ile osmanizm çizgisi izliyordu; İlhan, Doğan Avcıoğlu'nun usta tespiti ile, islamizm ve osmanizm ile denge tutuyordu. Hasan Cemal ve Cengiz Çandar denge için vidadırlar ve İlhan da sabırlı bir usta olarak ortadadır. Sona yaklaşıyoruz.

Put kırıcısı laikler

Çok acı, pek laik olamadığımız nettir; laisizm için hiçbir felsefi ve politik temelimiz olamadı, pratik nedenlerimiz vardı. Amma sufizm ile tarikatları hep yüksek tuttuk; bu din duygularını yüksek tutmak demektir ki, Turan Dursun bir mektubunda tersini yapmayı savunmaktadır. Bunu laisizm için en canlı, en yüksek ve en usta formül sayıyorum. Turan Usta, din duygularını rencide etmekten korkanların laik olamayacaklarını haber veriyor. Bitiriyorum.

Öldürülecek adamdı ve öldürdük.

Hasan’ı da çok erken kaybettik, emekçi halkımız için kendisini zorladı, ansızın gitti. Şimdi bana Turan Hoca ve Hasan Yoldaş “çok yaşa” demek düşüyor. Çok yaşa! Hasan’ı biliyordum, Turan’ı yazdıklarından tanıdım, iki adamdılar.

Ve illa kitapları var. Bu iki kitabın yanına bir de “Küfür Romanları” çalışmamı koyuyorum; üçü içimizdeki gericiliklere parmak basıyorlar. İçimizde idiler ve şimdi karşımızdalar.

New York Times’da bir söz var, every morning is a fresh beginning ve yeni başlangıçlar için bizim kitaplarımızı hatırlamak durumundayız. İşte bunu yapıyorum.(Pazar, 29 Mayıs 2011) **HAVADAN SUDAN**

(Çarşamba, 01 Haziran 2011)

Soyutlamak özünü bulmaktır, imam-hatipler eninden sonunda düşünmenin ve öğrenmenin bittiği yerlerdir, öyle tarif ediyorum. İşte önümüzde bir Tayyip Erdoğan var, sekiz yıldır bir başbakan koltuğunda oturuyor; öğrendiği, eğer yeni ise, sadece bir bel’dir ve düne kadar bel’in faziletlerinden söz ediyordu, birden bel keramete erdi. Kemal ise Gorbaçov’dur, bu familya insanlar birikimsizliğe doğuyorlar, öğrenme kabiliyeti yitiktir, inancı yoktur, bir kimsenin inancı olabileceğine hiç inanmıyor, bu ise Ben Kemal’dir. Demek bir “Bel” ve bir “Ben” var, artık ve herhalde, yeni doğacaklara “Gülben” yerine “Belben” adını koyarız, biseksüel taşırız, modadır. Ne de olsa havadan sudan bir dünyadayız.

Memalik-i Türkiya, bir ara bir kör ile bir topal arasında sıkışmıştı, tarih tekerrür etmiyor, şimdi bir

“Bel” ile bir “Ben” arasında atışıyorlar. Birisi “beline” diyor, başka bir şey demiyor, hiç kimseden,

“dinime küfreden bir Müslümandır” çıkışı gelmiyor ve diğeri, “gel gel sana bir televizyon çakayım” diyor ve hiç bıkmıyor; Ben Kemal’den söz ediyorum. Ben de bunlara bakıyorum, başlıyorum, “Ey Türk, senin için Çöküş’ün dibi yoktur”, diyorum ve Dante’nin İlahi Komedya’sını arıyorum.

Dante’nin Cehennemi yedi dib-kattır. Havasız ve susuz bir yer olmalıdır ve biz havadan sudan bir ülkede yaşıyoruz. Boğulmamaya çalışıyoruz.

Türkler’e haftada bir günü, Cuma olabilir, utanç ve ağlama günü olarak öneriyorum. Düşüşümüzün sınırı yoktur ve dibini bulmuş haldeyiz. Pek düşmüş bir kavim olduk.

Düşkün basın

Ey “basın” ve ey televizyon, daha alçağı var mı; “yeni” Milliyet’in “Mhp’ye ikinci kaset komplosu” birinci sayfa başlığı, 8 Mayıs tarihlidir. Bundan sonra günlerce akepe, Tayyip Erdoğan, Fethullah Gülen’in Samanyolu tv’si, Zaman’ı ve Taraf’ı belden aşağı “bel” üzerine yazdılar, konuştular ve durmadılar. Peki, Gülcü Hürriyet’in “Çok çirkin ve tehlikeli” başlığı ise 25 Mayıs tarihini taşıyor, yaptığı bir gülüye’dir, güllemedir ve Abdullah Gül, sadece ve sadece bir akepe sözcüsü ve tayin memurudur. Gül, iki hafta nerede idi ve bir “Gülcü” olan Enis Berberoğlu böyle bir başlıktan dolayı hiç sıkılmadı; doğru, bir müntehirin sıkılmasının imkansız olduğunu ben de biliyorum. Kemal Tahir, “mümkünatı yoktur” diye yazıyordu; artık bir Enis yoktur. Ağlamıyorum.

Kadri Gürsel, Milliyet’in satışından rahatlamış görünüyor, yazdığından anlıyorum ve buraya aktarıyorum: “Ne olduysa oldu; birkaç gün öncesine kadar mhp-seks kasetlerinin tadını çıkaran akepe, cemaat medyası birden uyandı. Şimdi ‘vallahi billahi biz yapmadık, yapan şerefsizdir’

minvalli koşuşuyorlar.” Tabii, konuşanlardan birisi de artık Gül’dür; yeri her zaman F. Gülen korosu içindedir. Öyle mi, Enis Berberoğlu’nun intiharına ağlamıyorum ve havadan sudan yazıyorum.

Hepsi ama hepsi, bir “yel” almışlar, sera’da, nöbetlerden önce bir haberci “aura” diyorlar ve bir

“yel” var, hepsi duymuşlar, sallanıyorlar. Hepsi bir sığınak peşindeler, hepsi daha “demokrat” olmuşlar, bir sığınak arıyorlar. Enis, Devlet Bahçeli’ye sığınmış ve Bahçeli, A.Gül’ü cumhurbaşkanı yaptıktan sonra F. Gülen ile mücadele halindedir. Bütün cehepe’yi kemiriyor, Gorbaçov Kemal duymaz bir kişidir; Deniz Baykal Gülen’e biatını sürdürmektedir ve Gülen gazete ve

televizyonları yeni Gül'ü yazmakta, Ülker Tarhan ise hiç sıkılmamaktadır ve ben bekliyorum.

Gülcü Enis, Bahçeli'ye, Gül'ün "çok çirkin ve tehlikeli" hutbesini sormuş, Devlet Bey, "çok geç kaldı, atı alan Üsküdar'ı geçti" cevabını veriyor, derstir. Bunu 26 Mayıs tarihinde okuyoruz, 27

Mayıs'tan bir gün öncesine denk düşüyor; o günü düşünüyorum ve cehepe'yi çoktan geçmiş

haldeyiz. Haldeyim.

***

İki sözcük sunabilir miyim, "desarticulation", eklemlerini yitirme halidir ve "desarticula" insan külçedir. "Desarticulation", anti-laisizasyon olarak anlayabiliriz, bunu biliyoruz, ama ben

"iradesizlik" tarifini veriyorum, iradeyi başka birine ipotek etme durumudur. Böylece, bir başka yoldan, Orta Çağı anlatmış oluyorum; insandan dönme külçeler ve dün ile yarını olmayan solucanlar devridir. Tabii, hepsini kapsamıyorum, kapsam alanında dönme külçeler ve dün ile yarının matbuat ile televizyonlarının kısm-ı azamisi var.

Kurşun fiyatına

Güzel, peki "Milliyet" el değiştirdi, bir soran oldu mu, günlerce merak ettim, merak eden yoktur; edemezler, çok korkuyorlar. Hepsi ve sadece, yeni patronlarına yaranmaya çalışıyorlar; Gürsel ile İdiz sağlamdır ve yerlerini rahat görüyorum. Sürülerden söz ediyorum, sürünüyorlar; havadan sudan adamdırlar. Buradan devam ediyorum.

Bir, Milliyet ilk kez Abdi İpekçi öldürüldükten sonra satıldı, mühim iştir.

İki, Hürriyet Çetin Emeç öldürüldükten sonra el değiştirdi ve o zamanki sahibi Erol Simavi'nin, Emeç'i "çakma" maktul saydığını düşünebiliyorum. Kurşunları duymuştur, satmak durumundadır.

Kurşunlar gazete sattırırlar.

Üç, bu satışlar kanlıdır.

Dört, Milliyet Korkmaz Yiğit'e satılınca, Korkmaz Yiğit ifşaatına başladığında, Ulucanlar-Memurlar Koğuşu'nda idim, henüz daha vahşisine şahit olmadım, koğuşun ağaları düşmüş ve dişli memurlar, beni ağalar salonuna davet etmişlerdi. Korkmaz Yiğit'i orada dinledim, "aa, hükümet düşer" demişim, gardiyanlar diğer hapishanelere de yaymışlar, "ne derse çıkar", adım o zaman çıkmıştı, taşıyorum. Mesut Yılmaz düştü, Korkmaz Yiğit ölümden döndü, aldığı birkaç sıyrıktır.

Ancak burada bir ekonomi politik var, hâlâ yazmak istiyorum.

Beş, bu defa "Aydın Doğan sattı, Rahmi Koç bozdu", bir senaryo budur ve "Rahmi Koç sattı, Aydın Doğan döndü", bu da olabilir. Henüz çözemedim, bilmediklerim de oluyor, insan halidir.

Altı, Demirören grubu, alıştan hemen sonra, İsviçre'de bir sermaye grubu ile ortak oldu, kimdir, nedir, büyük mü, İsrael tarafı var mı, henüz bilmiyorum. Yalnız bileceğim günler yakındır, haber veriyorum.

Kitapların zamanı

Çifte Telli'deki ahmaklara ithaf ediyorum.

Ahmaktırlar ve düşünmeyi unutmuşlar. Şimdi bir sara nöbetinden önce yel'i oluşmuştur, gözleri sabit, hatları şişkin, Shakespeare'in Sezar'ı misli ağızlarından köpük gelmek üzeredir, havası da suyu da yerindedir.

Bir, son "Şura" zamanında, Beşiktaş'tan gelen tutuklama saldırısında Gülen Yeli vardı, A. Gül de katıldı. İşte bu sırada, Hanefi Avcı'nın "Haliç'te Yaşayan Simonlar" eseri çıktı ve deprem yarattığını biliyoruz. O zamanki Genelkurmay Başkanı İlker Paşa'nın en dik olduğu zamandır.

İki, Ağustos ayında önemli ve büyük kitap çıkmayacağını biliyoruz. O zamandan beri kitap üstü kitap tartışılıyor ve aranıyor. Doğrudur.

Ben ise, şimdi Oda'da cürüm arkadaşım Hanefi Avcı'yı kutluyorum, böyle bir hazırlığı olduğunu duymamıştım, başka bir hazırlığı duymuştum, iyi bir

iştir. Çok sağlam bir yayınevi bulmuş

görünüyor. Oda Mahkemesi'nde görüşmeyi umuyorum. Bunu bir memurun hatıratı sayan Ben Kemal'e kızmamayı öneriyorum, anlayışı kıt bir ademdir.

Üç, Mayıs ayı da önemli bir kitap için fazla sıcaktır, şimdi, "Kandil-Silivri-Ordu" tartışması yenilenmiş haldedir. Ben, Ergenekon'dan ilk tutuklamadan çıktığımda "Ordu-PKK-Ergenekon" trinitesi gündemdeydi, bir dava mankeni olarak ben her yerdeyim. İlker Paşa'nın kitabı da işte bu tarihtedir. Çıkış zamanını önemli bulmak durumundayız. Ve mühim tarihte çıkan kitaplar mühimdir; atasözü yazıyorum.

Dört, İlker Paşa'nın eseri henüz Silivri'ye düşmedi; yalnız, Işık Paşa Hazretleri'nin mühim 19

Mayıs Harbiye Nutku ile deniz tatbikatına inen Balyoz'u biliyoruz. Demek, kitap kitap içine giriyorlar.

Beş, ahmaklar anlayamazlar ve tesadüfen anlatanlar da yazmazlar; ne de olsa havadan sudan insandırlar. Paşa'nın kitabına gelince sızanlardan, (a) Kürtler'in "Büyük Kürdi…" projesi olduğunu yazdığını çıkarıyoruz; "…stan", İngilizce "stand" fiili veya "stadium" sözcüğü ile aynı köktendir, Hint-İran dillerinden geliyor, "oturulan" veya "kalınan" yer anlamında olup, tehlikeli olmamakla birlikte beni tehlikeli gördükleri için söyleyemiyorum. (b) Paşa, Barzani'nin 1982 yılındaki yerde

"stan" ettiğini söylüyor ki, pek yenidir. (c) Her türlü çözümde "Türk" sözünün devletin adı olduğunda ısrar etmektedir; bilimsel ve tarihsel olarak doğrudur. Kürtler de bu devlete ya "Devlet-i Osmani", ya "Devlet-i Rumi" ya da "Devlet-i Türki" derler ve bir ara Kürtçe aslından okuduğum Ahmed-i Hani'de başkasını bulamıyor. Çözümü burada görüyoruz.

Basının Yahudiler'i keşfi

Ne oldu, bir başka yel esiyor, sanki bit pazarına Yahudi yağmışa benziyor. Daha çok, yağma Milliyet'e düşüyor ve çok önemli olmamakla birlikte, madem ki havadan-sudan günündeyiz, ben de düzeltmek zorundayım.

Milliyet, “Yerli Schindler’ler Türk Pasaportu’nda” büyük haberi ile bizleri büyük sevinçlere gark ediyor, 18 Mayıs 2011 tarihinde ve nerede ise bir sayfa boyutundadır. Dört değerli gencimiz, Burak Arkel ve kardeşi, bir Güneş ve bir de Yael Habib, bir güzel film yapmışlar, İkinci Dünya Savaşı’nda, Fransa’da sıkışmış eski vatandaşımız Yahudiler’i Hitler’den kurtaran kahraman diplomatlarımızı yaşatmışlar. Yeni Milliyet’te bayram var ve bize de yansıyor, şimdi buradayız.

***

Bir, çok güzel ama, “Schindler” işinin filmi de yapıldı, aslının olmadığını ve tam bir senaryo olduğunu artık bütün dünya biliyor. İki, tarih yazımında hep Israel bize destek oluyordu, dengesiz buldular ve Israelliler, dengeyi kurmak için hikayeler yazmaya başladılar, örnekleri kitaplarımda yazılıdır. Üç, üç diplomatımızı, Ş. Ülkümen, N. Yolga ve N. Kent’ı böylece keşf ile çocuklarını tuttular ve sevindirdiler. En çok sevindirilen Muhtar Kent oldu; Kent sözcüğünü Yahudiler’in çok sevdikleri “Medina” soyadının karşılığı olarak taşıyoruz. Muhtar Kent şimdi ColaCola’nın başındadır; böylece arada bir Muhtar’ın babası Necdet Bey’i yadetmiş oluyoruz. Kutluyorum.

Daha önce de sevinmiştik, Milliyet’te 15 Mayıs’ta, “Yahudiler 50 yıl sonra Başkale’de” haberi yer almıştı, bir sayfa ayrılmıştı; resimlerde herkes herkesi öpüyordu ve ben de öpmüş kadar oldum.

Milliyet’ten öğrendiğimize göre, bunlar Birinci Dünya Savaşı sırasında Van’a yerleşmişler, sonra gitmişler ve şimdi özlemişler, özlem gideriyorlar. Pek güzel, ancak doğru yanı pek azdır; pek çok tarafı uydurmadır. Elimi uzatmadan edemiyorum.

Bir, Lord Kinross’un ellili yıllarda çıkmış bir gezi kitabı var, “Van bomboştu” diyor, doğrudur.

Osmanlı döneminde Van’da Ermeniler ve Yahudiler yaşıyordu, bazı kaynaklarda beş bin Yahudi bildirilmektedir, Kürtler’in gelişi, çok sonralara denk düşüyor, çoğaldılar.

İki, Siyonist belgelere göre Van, “Erez Israel” içindedir, Vaat Edilmiş Topraklar Nil’den başlıyor ve Van’ı içine alarak tamamlanıyor. Yaptıkları

kutsal bir ziyaret olmalıdır; zaman zaman Rize'ye ve özellikle Hemşin'e de benzer geziler düzenliyorlar. Kutluyoruz.

Üç, Doğu'nun Türkiye'den kopmasının, Israel için ayrı bir önemi var. Not etmekle yetiniyorum.

Dört, hâlâ çokturlar, belleğim beni yanıltmıyorsa, Yalem Erez de Aşkaleli'dir. İbraniyet bağını reddetmek imkansız görünüyor. Adıyla müsemma diyoruz; ad önemlidir, Medina'dan "Kent" ve Erez'den "Erez" her kapıyı açabiliyor, Yalım Erez'i bir ara başbakan dahi atamıştık. Kutlu bir adı var. Erez'i de, atamacısını da kutluyorum.

***

Kemal Derviş ve Mehmet Şimşek'i atlıyorum, soyadları elverişlidir, "şimşek" ibrani'de "Barack" karşılığıdır, biz yanlışlıkla "Burak" diyoruz, ikisi de imf başkanı olmayı dahi hayal ettiler. Başka bir zamanda umuyorum. Derviş'in büyük dedesi "free love" taraftarı pek büyük bir Sabetayist idi, yolu açıktır ama durmuyor. Hem "free" dünya ve hem de "free" aşk taraftarı olduğunu anlıyoruz.

Cehepe'yle kırılanlar

Soner Yalçın'ın başına gelenlerde sabetayizm çalışmalarının yerini önemli görmek durumundayız, oradan yürümek üzere başladılar ama vazgeçtiler. Şimdi nereye götüreceklerini bilmez bir halleri var; yalnız ortaya çıkanlardan üzüntü ile anlıyoruz ki, Soner de bir ara nereye ve nasıl gideceğini şaşırmışa benziyor. İklim'le habercilik, Nuray Mert ile televizyonculuk ve Gürsel Tekin ile politikacılık yoluna saptığını bilmiyordum. Öğrendim, ben de bu arada "dava mankeni" rolümden,

"oda-lık" oyununa terfi etmiş oluyorum. Pek güzel, bir açıdan, "el ile gelen düğün bayram" diyorum.

Yalnız "cehepe oyları bölünüyor mu" başlıklı Oda-haberi saçmadır; bağımsızlara oy vermenin, ebcet hesabı ile cehepe'ye zarar vermeyeceğini anlatmaya çalışıyorlar. Demek, hala bu seçimde, özellikle listeyi

Kılıçdaroğlu’nun yaptığı yerlerde cehepe’ye oy vermemek gerektiğini anlamamış

durumdadırlar. Yazık, kaybetmemiz ihtimalini görebiliyorum. Kılıçdaroğlu listelerinin akepeliler ile doldurulmuş olduğunu görmek istemiyor, Kemalci hastalığı nüksederek devam halindedir.

Görüyoruz.

***

Aynı hastalıktan mustarip Ülker Tarhan’a da acil şifalar diliyorum; başkanı olduğu yarsav’ı, hakim teminatını, lağvedilen anayasa mahkemesini hepten unutmuş, ağzına alamıyor. Çok yakın günlerin mücadelecisi hızla kaybolmuş, karşımıza Gorbaçov Kemal’e hayran bir Kemalci çıkmış

durumdadır. “İkinci Nur Serter Vakası” olabilir, kaygılanıyorum. Tasvirini burada bırakıyorum.

Fethullah Gülen’in Zaman’ı, Ben Kemal’den çok memnun görünüyor, buradan M Ünal, Ben Kemal otobüsüne binmiş, memnuniyetini şöyle özetliyor; konuşmalarında “konuşmalarında ideolojik burgular yok denecek kadar az, rejim, cumhuriyet, laiklik gibi kavramları kullanmaktan özenle kaçınıyor.” Çok güzel, Ülker Hanım dersini çabuk almış, yine Zaman’da, Akman’a, “her gün laiklik laiklik diyerek onu değerli hale getiremeyeceğimizi düşünüyorum” buyuruyorlar. Harika, “sadece laiklik için değil, bunu sosyal devlet için de söyleyebiliyoruz,” böyle devam ediyor. Ancak yeterlidir ve kimse kimseyi ahmak saymamalıdır; bunlar artık likidatör Kemalciler’in besmelesi’dirler. Biliyoruz.

***

Bildiklerimi tekrarlıyorum. Bir, Abdülhamit korkaktır. İki, sözüne güven yoktur. Üç, döner. Dört, bir daha döner. Beş, Mithat Paşa’yı rahat dönebilmek için boğdurtmuştu. Bilgi, bilgidir ve pek yararlıdır, diyorum.

***

Başta Işık Paşa Hazretleri, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin 27 Mayıs'ını tebrik ediyorum. İyi olmuştur ve devrim'dir ve bayram'dır. Aynı yerdeyim ve aynı yerdeyiz.

Silivri'de zinde İttihat ve Terakki yelleri var. (Çarşamba, 01 Haziran 2011)

BALYOZ'A KARŞI BALYOZ (I): FIRTINA

(Cuma, 03 Haziran 2011)

Köyde imam idi, rejim değişti, Meclis'te Başkan oldu; Meclis Başkanları ağır olurlar, seçimde konuşmazlar, ama ne yazık, bu, ancien régime'de kaldı ve konuşuyor. "Generallerin başına balyoz vuruyoruz", haykırıyor ve herhalde 27 Mayıs'tadır ve ben Mehmet Ali Şahin'in adını veriyorum. 27

Mayıs Bayramı'ndalar ve uçuyorlar, Koramiral Kadir Sağdıç'a iki müebbet vurmuşlar; sekiz yüksek rütbeli subayı, çoğu paşadır, 27 Mayıs Devrimi'nin yıldönümünde, Beşiktaş'a çağırmışlar, Demirören-Karacan'ların Milliyet'indeki, "29 general tutuklu, 6'sı daha tutuklanabilir" haberi ile bayram sevincindeler. Devrim'in intikamı var, uzatmalı 31 Mart Günleri'ndeyiz. 28 Mayıs'lı ceridelerde sevinç çoktur.

Biz koğuştayız –ben, Sadi ve Emre– 27 Mayıs akşamındayız, hem kutluyoruz, hem de değerlendiriyoruz. Tv'den küçük bir haber sızıyor; çağırılan paşalar raporlular, 27 Mayıs'ta gitmeyecekler, sevindirmeyecekler; ancak Işık Paşa haber etmiş, "gidin" demiş ve 27 Mayıs'ta Paşalar Beşiktaş'talar. Biz mütalaa ediyoruz, ben, nam-ı diğer Şeytan, "Işık Paşa Hazretleri benim Abdülhamit tahlilimi biliyorsa, tutuklama yoktur" diyorum, tabii şeytan-işi değil ve ilim'dir. Vah vah, ol gece tüm cerideler tevkif müzekkeresi kesmişler, Demirören- Karacan'lardan Milliyet altı paşayı Hasdal'a sevk etmiştir. Aynı aileden Vatan, 27 Mayıs davetine icap etmeyen Bilgin Paşa Hazretleri için, bir intikam birinci sayfası hazırlamış durumdadır ve Bilgin Paşa'nın resminin yanına "Savcı bu belgeyi soracak" hükmünü asmış, "sürmanşetten" veriyorlar. Manşet'e eskiden kol düğmesi ve bir de "başlık" diyorduk, bayramlarını başlık üstü kutluyorlar. Pişman olmamaları için duacıyım, dualarımı eksik etmiyorum. Esir aldılar, dua ediyorum.

Bunlar, Sedat Ergin'ler, Mehmet Ali Birand'lar, Vatan basanlar, Engizisyon'larda şahittirler. Ve öyle bir belge yoktur ve bunlar, Sedat'lar, Mehmet Ali'ler, olmayan cephaneleri bulurlar, başka şeyleri yok, fişek fışkırtırlar ve Vatan basanlar, olmayan belge ile mahkum ederler. Eğer insanlarımız bugün Silivri'de, Hasdal'da dolu ise, bu şahitlerin de sayesindedir.

Sayelerinde ve buralarda zinde bir İttihat ve Terakki havası var. Bendeleri ise, 27 Mayıs'ta gizliden çıkmıştım, Kızılay'da idim, Çetin Paşa'nın çok sevdiği bir sözcükle, sanki "mahşer", böyle kalabalık görmedim, böyle halay görmemiştim. "Sen oyna Menderes, sen oyna" diyorlardı, hem söylüyorlar hem de oynuyorlardı. Bir ara Cemal Ağa geçti, ihtilale baş olmuş, herkes oynuyordu, kimse kimseyi bilmiyordu, herkes herkesi "vatandaş" biliyordu. Soyuttular, soyunmuşlar ve ben o zaman da, şimdi de dans bilmiyordum. Tahkikat Komisyonu'ndan kurtulmuştum, Temren'le havayı kucaklıyorduk, sevinçliydim. Bugün mü, o günden biraz daha gencim, Farisi'de "zinde" diyoruz, Kürtler "zindi" söylüyorlar, "dinç" demektir, "canlı" anlamında kullanıyorlar.

Fırtına'nın Balyozu

İbrahim Paşa, Hava Kuvvetleri Komutanı İbrahim Fırtına, "ben niçin burada bulunduğumu, İddianame'ye göre, anlamış değilim," diyor, yazısı bende, Silivri'de var. İddianame'de, "şüpheli Halil İbrahim Fırtına Balyoz oluşumunun Hava Kuvvetleri yöneticisi konumunda kanaatine varılmıştır" cümlesi mühimdir. Bozuk bir Türkçe'dir ve söylediklerine pek inanmadıkları kanaatindeyiz. Paşa, "benim yapmadığım, etmediğim, içinde bulunmadığım bir şeyi, yani doğru olmayan bir şeyi doğruymuş gibi gösteren iddianame kurgusudur" demektedir. Doğrudur, hiçbir eylem, hiçbir konuşma, hiçbir imza yoktur; "cd" var, efendim, "cd" var, ama imzası yok; "al sana bir cd" ve bir Ordu'yu tasfiyeye yetmektedir. Öyle söylüyorlar ve göreceğiz, görecekler, göstereceğiz. Buradayız.

Devamla, "benim bu planı", Paşa Silivri'de ve bağırıyor, "kaleme alıp hazırladığım kesin bilgisi, hangi gerekçelere, hangi kanıtlara dayanılarak ifade edilmiştir," bağırıyor, bağırıyoruz, bağırıyorlar. "Benim yazdığımı gören mi var, rapor mu etmiş, bilen mi var da söylemiş, benim elimden

çıkan bir şey mi var?" İşte balyoz budur ve inmektedir. (Cuma, 03 Haziran 2011) **YAZARLAR: CAHİT KAYRA VE ŞLOMO SAND**

(Pazar, 05 Haziran 2011)

Birisi çekingen, Cahit Kayra ve diğeri, eseri kitapçılardan çekilmiş Şlomo Sand, iki yazarla karşılaşıyoruz; "varlık vergisi" ile Yahudiliğin kesişme noktasındayız. Aynı zamanlarda gizli tarihimizin labirentlerine iniyoruz; Cahit Bey, "Savaş, Türkiye, Varlık Vergisi" çalışmasını yayınlamış olmakla birlikte gizlide ısrarlıdır, kitabının yeterli okuyucu bulduğunu sanmıyorum.

İsrael'den Şlomo Sand, adının Batı dillerine transliterasyonu Shlomo, "Yahudi Halkı Nasıl İcat Edildi?" kitabıyla, İsrael'deki "Yeni Tarihçiler" arasına girmemekle birlikte, kimler mi, Fitne'de varlar, İsrael milletinin bir "icat" olduğu görüşündedir. Ancak Şlomo Sand, bütün milletlerin, bir anlamda ve bir ölçüde, icat olduklarını bilmez görünmektedir ve yalnız İsrael'de bir iconoclast, putkırıcı olmayı denerken, Türkiye'de Yalçın Küçük'ü, beni, yarı yolda bırakma görünümündedir.

Amma, pek yazık, Aydın Doğan, bunu çok geç anlamış olmalıdır, Şlomo Sand'ın eseri bir "DK" prodüksiyonu olup, yayınlandıktan sonra piyasadan çekilmiş olma ihtimali çok yüksektir. Demek

"bulunmaz" bir kitaptır, amma Silivri Mapushanesi'nde var; peki ama ne yok ki, bu vesile ile bulunmaz "şeylere" meraklı Fehmi Üstadım'a teşekkür ediyorum. Borçlarım artıyor.

The Taraf Ceridesi

Güzel, söze yine Yalçın Küçük ile girdiğimize göre, şöyle bir soruyu formüle etmekten geri kalmıyorum, ben, eninde sonunda talihli miyim, yoksa bedbaht mı; şunun için soruyorum, hayat-i münevveriyem'de her kim ile kavga ettiysem, şimdi alayı The Taraf ceridesinde toplanmış

haldedirler. Bir Murat Belge vardı, herhalde kırk yıl kadar önce hep münazara ederdik, bir defa, aynı masa etrafında, çok kalabalık bir dinleyici önünde, ezcümle, "üniversite yıllarında babanızla mücadele ediyordum, sonra seninle etmeye başladım, yarın oğlunla mücadele edeceğim," demiştim, pek nasip olmadı ve uzun yıllardır Murat Belge'yi de görmüyordum, unutmuştum. Şimdi Silivri'de, her sabah Cumhuriyet'e edilen son küfürleri görmek ve Silivri Mahkemeleri'nde tutuklama kararlarını, kararlardan önce öğrenmek için The Taraf alıyoruz; babası önce solcu ve sonra Menderes'in propagandisti olmuştu, "Menderes'in borazanı" derlerdi, Yassıada'ya gitti, zavallı Belge hâlâ kabul edemiyor ve bu nedenle Cumhuriyet'ten nefret ediyor. Yazma ve varlık nedeni nefretidir. Oradadır ve bir "dönekoğlu" diyoruz.

Ahmet Altan ise, benim Küfür romanları çıkınca, Cumhuriyet'e küfür romanları yazıcısıdır, yazmayı bırakmıştı ve ben sürgüne gidince ve hapse dönünce yine yazmış, ben yakaladım,

"Cumhuriyet'e Karşı Küfür Romanları" çalışmamda var, bir cinsel aşırılık yazıcısı, bir Osmanlı hayranı ve Cumhuriyet karşıtıdır. Her ikisi de, 1992-1993 yıllarında "ver-kurtul" iddiası ile ortaya çıkmışlardı, Kürt illerini Kürtler'e verecek, kurtulacak ve müreffeh olacaklardı; yine karşılarında beni buldular, söz uygunsa bir "Kürt" gazetesinde perişan oldular.

Bir başka ortaklıkları daha var, babası Çetin Altan da solcu olmuştu, bizim partiden iki dönem milletvekilliği yaptı, 12 Mart Darbesi'nde hapse attılar; baba Altan'ın sinirleri bozuldu ve dönekliği seçti. O yıllardan Cumhuriyet'e düşmandırlar, bir bölücü ve bir yıkıcı buldular mı hemen desteklerler; artık bölücü ile yıkıcıyı destekten buluyoruz. Şimdi Murat ile Ahmet Altan The

Taraf’ta el ele, kazma vuruyorlar. Doğrusu, artık vuramıyorlar. Dönekzadedirler.

Devam ediyorum, “Varlık Vergisi” benim de alanım oldu; ben orada bir “Copernicus Revolution” buldum, “yaptım” demek istiyorum, tarih yazımımızı tersine çevirmiştim. İşte bu alanda bir Ayhan Aktar ile karşılaşmıştım, Cahit Bey, bu Aktar’ın, Varlık Vergisi üzerine yazdıklarını, Varlık Vergisi’ni “önce maskara, romana çevrilince palyaço, film olunca orospu olarak betimlemekte” şeklinde özetliyor. Ve bu Aktar, şimdi yerindedir, The Taraf’tadır ve tabii The Taraf da aktardadır.

Nasıl da birbirlerini buluyorlar, Cumhuriyet’e nefret kusuyorlar ve bulurlar.

Kayra ve İslamist Diktatorya’da Yaşlananlar

Cahit Kayra’ya gelince, bir zamanlar çok yakın olduk, yaşlarımız çok ayrıdır, benim büyüğümdür, ancak zaman geliyor, mücadele yaşları eşitliyor; Çankaya’da otururduk, büyükelçilik resepsiyonlarında ve evlerde buluşurduk, Gönül Hanım piyano çalardı, Cahit Bey aydındır.

Müsteşar Memduh Aytür ile sınıf arkadaşı olması gerekiyor, ben ikisinin de ayrı ayrı dostları olma şerefine erişmiştim; bir başka ortak dostumuz vardı, Cemal Süreya, Memduh Bey’i ne güzel çizmişti. Cemal beni “gizli şair” deyip çok abartmıştı, Cahit Bey üzerine çizgilerini ise bulamadım.

Ama ne yazık ve pek yazık, islamist diktatoryadayız, Kayra hem beni ve kitaplarımı, hem de bir zamanlar bakan olduğunu hep unutmuş, kitabında iz vermiyor.

Bunu değil, ancak Cahit Kayra’nın anılarını pek sevmiştim, kalın bir kitap, 1938 yılında Siyasal Bilgiler Fakültesi’ni bitirmişti, ben o yıl dünyaya gelmişim, mezuniyetim 1960, Cahit Bey, anılarında “biz İsmet İnönü’ye güvenirdik” diyor, bu tespiti önemli bulmuştum, hâlâ buluyorum.

Mustafa Kemal Paşa’nın beğenilme eğrisinin hep doğrusal ve endeksinin her zaman yüksek olduğunu düşünmek çok yanlıştır; bu yanlıştan çıkmadan Celal Bayar’ın başkanlığına rağmen İsmet İnönü’nün cumhurbaşkanı seçilmesini anlayamayız. Ancak anılarında cesur Cahit Bey, bu

çalışmasında, çok çekingen ve hatta yılgın görünüyor, çok üzücüdür. İslamist diktatorya'nın etkisini hissedebiliyorum. İslamist diktatorya güzel insanlarımızı yaşlandırıyor ve gençliğin sırrı mücadelededir.

Kayra, bir yerde, "yaşlı avukat Gad Franko'yu Aşkale'ye göndermek zorunda mı idi" sorusunu formüle ediyor; Varlık Vergisi mükellefiyeti nedeniyle pek çok Yahudi İstanbul'dan Van'ın Aşkale kasabasına gönderilmişlerdi, zulüm edebiyatında ve ırkçılık suçlamalarında önemli bir yeri var.

Güzel, ancak, Gizli Tarih'te gösterdim, bir, Aşkale yolcuları içinde, kötü muamele gördüklerini söyleyen, yol işinde çalıştıklarını ileri süren bir tek kişi yoktur, herkes soylu, turistik bir geziden bahsediyor. İki, Israel kaynaklarına baktım, Türkiye'den İsrael'e göçen Yahudilerden hiçbirisi gerekçe olarak Varlık Vergisi'ni göstermemektedir. Hiçbir kaynakta hiçbir Yahudi'nin şikayetini bulamıyoruz. Müteşekkir bir halleri var.

Ah, ne ahmak Cumhuriyet düşmanlarımız var, Cahit Kayra'yı sinmiş bir Cumhuriyet savunucusu sayıyorum ve Gizli Tarih'te, bizim Yahudilerimizin, Sovyet hududuna gönderildiği günlerde, Hitler Orduları'nın Yunanistan'ı, Selanik'i işgal ile, bir kısmı bizimkilerle akraba Yahudileri, konsantrasyon kamplarına sevk etmeye başladıklarını gösterebilmiş durumdayım. Ahmakları bir tarafa bırakıyorum, ama yazıyorum, o tarihte İsmet Paşa'nın Hitler'in Türkiye'ye girişini saat ve saat beklediğini Cahit Kayra bilmek zorundadır. Böyle bir ihtimal karşısında önemli bir Yahudi Cemaati olan Aşkale iyi bir seçimdir; nitekim, daha sonra bir bakan ve başbakan adayı Yalım Erez'in ailesi de oralıdır, İbrani asıllıdır, demek istiyorum. O halde, Aşkale seferi ile Gad Franko dahil seçkin Yahudilerimiz'in koruma altına alındıklarını düşünebiliriz, benim hiçbir kuşkum yoktur. Daha açık yazabilir miyim, Yahudiler'i ve tüm İbrani asıllıları, Türkiye Cumhuriyeti'nde en yüksek yurttaşlardan sayarız ve hep el üstünde tutarız ve tutuyoruz.

Varlık Vergisi, Servet Tarhı

Cahit Bey, sorusunu bir başka soru ile sürdürüyor ve buraya alıyorum, "benim bildiğim romantik ruhlu, avcı acımasızlığı yanında içten merhamet ve insanlık duyguları da olan, eski üstadım Faik Ökte neden böyle yaptı";

bu soruya doğrusu ben de çok şaşırıyorum. Faik Ökte, Varlık Vergisi'ni uygulayan ve daha sonra "Varlık Vergisi Faciası" kitabını yazan zattır, bütün karalamalar bu kitapla başlamıştı. Ancak üstad Faik Ökte, bu kitabı yazdığı tarihte, Demokrat Parti iktidara gelmiş ve İsrael Devleti kurulmuştu; Ökte'ye gelince, bendeki bütün bilgilere göre, İbrani'dir. Bu işte kesilecek düğüm budur.

Bir de vergileri belirleyen ve itirazları değerlendiren bir "Komisyon" vardı ki başında Lütfi Kırdar olduğunu biliyoruz. Kırdar, İhsan Doğramacı ile çok yakın akraba olup ailenin bir büyüğü şimdi Irak ve İngiltere'nin en zenginleri arasında yer alıyor, İbrani asıllıdırlar. "Kır" adını hep "Cyrus" karşılığı olarak yazıyoruz, Yahudiler tarafından özenle taşınmaktadır ve tamamlamış oluyoruz.

"This is our country" dememiz yerindedir; bu ülkede Yahudilik, kripto-Yahudilik ve sabetayistlere hiçbir zarar gelmeyeceğini bilmek durumundayız. Başımızın üstündedirler.

Vergi'ye gelince, bunlara "servet vergisi" diyoruz. Fiyatlarda ani bir yükselme varsa, yolsuzluk artmışsa, nüfus ticareti yükselmişse, hızlı ve görülmemiş zenginlikler ve zenginler çıkmışsa, yapılacak ilk iş bir "varlık" ya da "servet" vergisi koymaktır. Demek ki, "Varlık" vergisi adildir, yerindedir ve tüm ilkel vergiler türünden ilkeldir. Ve biz, bu islamist diktatoryadan hemen sonra bir yeni Varlık Vergisi'ne, bir Servet Tarhı'na muhtacız. Geliyoruz.

Peki bitti mi, iki küçük nokta hariç, "bitti" diye biliyoruz. Bir, Ermeni ve Yunani'leri hep ayırıyorum, hep kaybedenlerdir; Kayra'nın çalışmasında Üstadı Ökte'nin, emlakını satmak zorunda bırakılan bir Ermeni mükellefin malını Ökte'nin aldığı yazılıyor, yargılandığını da anlıyoruz.

Kazananlar ise sabetayistlerimiz oldular; sadece iki Yahudi'nin kaybettiğini tespit edebiliyoruz, çünkü zenginliklerini Bezmen'e ve Koç'a satmak zorunda bırakıldılar. İki, Kayra, Üstad Ökte'nin bir de "Daha Mesut Bir İnsan" adında, 1958 basımı, bir kitabı olduğunu haber veriyor, Yoldaş

Mustafa bulabildi, teşekkür ediyorum. Bizim geleneklerimizde, mapushane, bir "okur-yazar-hane" olmaktadır, geleneklerimizi devam ettiriyorum.

Cahit Bey, “İnsan” kitabını pek önemsiyor, ben pek önemli yanını göremedim, bir tek önemi var ve şudur: “Büyük kitabi dinlere bağlı olanlar arasında bir fark kalmamıştır. Hatta bu dinleri birbirinden ayırmaya mahal kalmamıştır”. Ve pek güzel, ve çok güzel, Hristiyanlığı çok ayrı tutuyoruz ve bunu,

“İbraniyet ile İslamiyet birdir” şeklinde anlıyoruz. Varlıkçı Ökte’yi bulmuş oluyoruz ve kutluyorum.

İbraniyet ile İslamiyet Bir mi?: Şlomo Sand

Artık çok hızlanmam gerekiyor, tiyatrocuların “İtalyan Prova” dedikleri bir usül var, ben “telgraf çekme” diyorum ve telgraflarıma başlıyorum. Başka çarem kalmadı, yazılar uzadıkça uzadılar, amma seçi,m günü bir ara vermek istiyorum, bir “break”, dönüşte, “rentrée”, daha düzenli ve daha yeni olma vaadim var, not ediyorum.

Birinci telgrafı çekiyorum ve bu arada “Aydın Doğan korkma, ben seni korurum,” haberini salıyorum; pek korkar, ve bu telgrafı Aydın Doğan’ın bastığı Şlomo Sand’ın kitabından alıyorum:

“Kur’an, Yahudilik’in başlattığı ideolojik yol açıcılığın önemine tanıktır”. Belki de Faik Ökte, aile okulundan bu İbrani dersi biliyordu, ben telgrafıma devam ediyorum: “‘Cennet’ ve ‘ilahi varlık’

üzerine saptamalardan, İbrahim’in, Yusuf’un ve Musa’nın maceralarına, peygamber olarak adlandırılan Davud ve Süleyman’ın buyruklarına dek Kitab-ı Mukaddes, Kur’an’ın bütün sayfaları boyunca yankılanır durur”. Çok enteresan, gerçekten yankılanır durur mu, peki geriye ne “kalır”; her ne ise bu ilk telgraftır. Ve ben de merhamet doluyum, devam etmeden önce, “kaçma Aydın Doğan, ben seni korurum,” diyorum. Şimdi bir parantez açıyorum, çok zengindir ve çok zayıftır, korurum, diyorum. Şimdi bir parantez açıyorum, Şlomo Sand’ın bu çalışmasını, Esad Bey’in

“Hazreti Muhammed” kitabı ile birlikte okunmasını öneriyorum. Yazarı önce “Kurban Said” idi, bir çeşit Orhan Pamuk ve sonra Yahudi çıktı, Peygamber’i yüceltiyor, çok yeni bir takdimi var ve yeni bilgiler eksik

değil, atın adı Burak olmayıp Barak'tır. Burak'lara duyuruyorum ve Deniz Hakan'ın çevirisini ise pek övüyorum.

İkinci telgraf şu: Burada "Yesrib" geçiyor ki Medine ve/veya Medina'dır; telgraf Medine Yahudileri üzerinedir. İslam'ın yükselişinin arifesinde Yahudilik bu şehir merkezlerinin etrafına yerleşmiş güçlü kabilelerde yayıldı. Bu kabilelerin en bilinenleri – Muhammed de seferlerinin başlangıcında bunlarla karşı karşıya gelmişti – "Yesrib yakınlarındaki Beni Baynuka, Beni Kurayza ve Beni Nadir kabileleridir". Bunlar Yahudi idiler ve Yahudi kaldılar, Hazreti Peygamber, bir anlaşma ile, Medine'den Yahudi olarak çıkmalarına izin verdiler. Ve gittikleri yerlerde "Nadir" ad ve soyadlarına pek bağlı oldular, bunları ben ekliyorum.

Hep peşlerindeyim, televizyon programlarını hatırlayanlar var mı, izlerindeydim, nasıl olmam ki, Garbaçov ve Ben Kemal'in damad-ı kerimi de "Nadir" soyadını taşıyor; Ben Kemal Karabulut'un, damattan olma kerimden doğma, pek sevgili torunları, Yüce Gök sevgisini eksik etmesin, "Duru" adındadır; bu adı Türk ve Arap isimbilimde bulamıyorum, ama İbraniyet'ten çıkarıyorum. Tabii henüz bir sonuca varmıyorum.

Telgrafın arkası kesilmiyor ve üçüncüsünü çekiyorum: "Yemen Yahudileri Yahudi ulusunun en gururlu ve mert kabilelerinden biri olarak kaldılar". Ben bunu şöyle de söyleyebiliyorum; Yahudilik'te çok önemlidirler, Yemen'de çoktular ve pek Ortodoks kabul ediyoruz. Tabii ve yine hatırlanacağını umuyorum, buraya gelmeden hemen önce, televizyon programlarında, sürekli Yemen'e gidiyordum; Şlomo Sand'ın kitabından haberim yoktu, çıkmıştı, ama herhalde hemen dağıtımdan çekilmişti, bilmiyordum. Yalnız, Yemen'i, Yahudiler'i ve Nadirler'i biliyordum, hep arıyordum. Aramak mı, işimdir.

Benim sorum şudur, ve bir, Nadir Yahudileri hangi yolla Türkiye'ye geldiler, Yemen'e gittikleri rivayetinden haberdarız. Ben de gittim ve Yemen'de Nadir'i ararken Terim'i bulmuştum, televizyonlarda yerini gösterdiğimi hatırlıyorum. Ve ne bilimdir bizimki ve izin verirlerse

"benimki" diyebilirim; bir paranteze giriyorum, tünel gibidir.

Biz, Yemeni'ler, çok geç tarihte ve büyük zaiyat ile Yemeni aldığımızda, Yemeni Yahudiler, Filistin'e geldiler, içlerinde Nadir'ler vardılar. İki, Nadir'lerin bir kısmı, doğrudan Suriye ve Filistin'e göçtüler ve üç, bize, Filistin'den çok Yahudi hicret etti, önemli yerlerde olduklarını duyuyorum. Ve bunları ben yazıyorum, yazdıklarıma şaşırıyorum; ayrıca, Şlomo Sand'ın "icat" kitabında yokturlar, ekliyorum.

Şimdi, Telgraf numara dörtteyim, Fitne'de tanıttığım iki yakın arkadaşa, Ben-Gurion ve Ben Zvi'ye geliyorum; artık Ben'lerimiz çoğalıyorlar, birlikte "Osmanlı" oldukları bir dönem vardı, Yahudi Osmanlı'yı, Yahudi Devleti'ni kuracaklardı, yapamadılar. Şlomo Sand bize, Osmanlı'dan sonra gittikleri New York'ta ne yaptıklarının haberini veriyor, aktarıyorum: "Fellahların kökeni, M.S. VII.

yüzyılda Eretz Israel'e ve Suriye'ye boyun eğdiren Arap fatihler değiller. Fatihler, burada rastladıkları çiftçi nüfusu ortadan kaldırmadı." Bu arada not ediyorum, ırgat Arap'a "fellah" diyoruz ve peki, fatihler ne yaptılar, din değiştirmeye zorladılar; demek ki, iki Ben'e göre, Filistinliler, din değiştirmiş Yahudi'dirler ve buradayız. Bir millet imal ediyoruz.

Telgrafı bilgi mi, 1936 yılında Araplar müthiş isyan ettiler, Yahudiler'i ezdiler, Yahudiler "Ergun" kurdular, İbrani "Örgüt" demektir, karşı hücum yaptılar, işte bu zamanda bu ad çok prestij kazandı, çok sevdik, hep koyduk ve biz bu meseleyi, bizim sevgili oğlumuz Devrim ile kızımız İpek'in babaları, akepe'nin baş anayasacısı, benim öğrencilik yıllarından arkadaşım Ergun Özbudun ile çok konuşuyorduk ve şimdilerde pek karşılaşamadığımız için konuşamıyoruz. Ama "Ergun", "e.z.l" ya da "ezel" de oluyor, İbrani'de terör anlamına da geliyor, 1977 yılında teröristler, Menahim Begin ile, Ben Gurion'u yenerek iktidar oldular. Fitne'de yazdım, Menahim Begin, Erdoğan'a model oluyor, ben duruyorum.

Aydın Doğan: Kitapları ve Maaşlıları

Şimdilik son telgrafa gelmiş oldum, "İcat" kitabı Hazar Yahudileri'ni ve Koestler'in kitabını çok ciddiye alıyor. a, Hazar Türk Devleti, Yahudi oldular. b, Yahudi Hazarlar batıya doğru gittiler. c, Hitler, bütün Yahudiler'i ortadan kaldırdı ve sadece, Hazar ve daha doğrusu Türk kökenli Yahudiler kaldılar. d, Bunlar Eşkenaz olmuşlardı. e, Israel Devleti'ni kurdular. Ve ben

“Bravo Aydın Doğan,” diyorum, Şlomo Sand’ı bize kazandırmıştır ve önemli bir kavşağa gelmiş durumdayız.

Artık bitiriyorum, amma önce Aydın Doğan’ın hesabını kesmek istiyorum, çok kısa tutuyorum. Bir, benden sonra sabetayizm üzerine en önemli çalışmaları Soner Yalçın yapmıştı, “Efendi” dizisini, Aydın Doğan’ın yayınladığını biliyoruz. İki, Hürriyet’te sürmanşet, benim sabetayist olduğumu ilan etmişti, hiçbir şikayet ve itirazım olmamıştı. Üç, Marc Baer’in, Stanford’dan çıkan “The Dönme” kitabının Türkçe çevirisini yayınlayacağını duymuştum, olmadı ve Şlomo Sand ile telafi ettiğini görüyoruz. Üç nokta ile bitiriyoruz.

Bir, sabetayizmi, Yahudilik’i özgürletici bulduğumu hiç saklamıyorum. İtirazım, bir bölümünün Israel’e bağlanmasına ve Türkiye’de kendilerinden başka hiç kimsenin yükselmesine izin vermemeleridir. Bunu eşitliğe aykırı buluyorum ve eşitsizliğe itirazım komünistlik sayıldığını ise hep duyuyorum. Ancak yine de yapıyorum, ve kabul ediyorum.

İki, ama şimdi hem Soner ve hem ben hapisteyiz ve bizi en çok maaşlıları M. Ali Birand, Cüneyt Özdemir, Sedat Ergin mahkum ediyorlar, savcılardan kötüler ve bunalttılar; “gel, Aydın Bey, bunları işlerinden kurtar ve ben seni kurtarırım,” demek istiyorum. Önerim, Tayyip Bey ile vergi takasına benziyor ve doktrinde buna “kurtar-kurtar” diyoruz. İkimiz de kâr ederiz ve arkamızda Şlomo var.

Üç, Işık Ergüden’in çevirisi güzel, gerçi henüz Fransızca aslıyla karşılaştırmadım, ama akıcı bir Türkçe okuyoruz. Çeviri kokusu almıyoruz, bir yerde Ben-Gurion’u, devlet başkanı işaret ediyor ki, önemsizdir; önemli olan “mizrahi” sözcüğünü “mezhep” sayması, İbrani olup mizrah’tan geliyor ve tam “doğulu” karşılığıdır. Yalnız dar anlamda “Iraklı” ve daha özel kullanımda, “Yahudi” karşılığı olarak kullanıyoruz. Sevant İngilizce’de “I am Mizrahi”, tam “ben Yahudi’yim” demektir, ve bitirmiş oluyorum.

Yalnız, şimdilerde, çok şükür, biz de savant ve bilgin bir kavim olduk, Kenan Doğulu’yu pek biliyoruz, pek seviyoruz, şarkıcılığına bakmadan pek yükseltiyoruz. Belleğim beni yanıltmıyorsa, Yurdaer Doğulu’nun oğludur, uygundur ve ben henüz hiçbir şarkısını dinleyebilmiş değilim, ama kusur

benimdir. Ben de seviyorum, ve bizim Güneyliler'e benzetiyorum. (Pazar, 05 Haziran 2011) **BALYOZA KARŞI BALYOZ II: ÇETİN**

(Pazartesi, 06 Haziran 2011)

Artık akepe kendi kendini tutuklamaktadır.

Engizisyon sendromuna tutulduk, laf üzerine iş tutuyoruz. "Darbe" sonunda bir kanserojen tümör oldu, kabına dar gelmektedir. Patlamaya yakın duruyor.

Silivri Mahkemeleri'ne en büyük balyoz ise Çetin Paşa'dır; zoru uygulayanlar her defasında tutuklandıklarını sandılar; Paşa, "vazife başına" dedi, koştu ve balyozu ezdi, balyozsuz kaldılar. Biz de duruş'un bir "vuruş" oluşunu unutmuştuk, kavuştuk; balyoza balyoz çıkardık, bu aşamadayız.

Paşa Hazretleri'nin, "İddianamem" nam-ı eserinden şu paragrafı aktarmadan edemiyorum: "Bu arada beni televizyonlarda izleyip vücut dilimden suçlu olduğumu keşfeden, aklından zoru olanlar bile çıktı. Televizyonun bir 'ballı-çiçekli' hanımının, televizyondaki rahatlığımdan dehşete kapıldığını söylemesi de 'vücut dili' falcılığına tüy dikti, diyebiliriz." Çok güzel, mükemmel, bir, bu bir "falcılık" yargılamasıdır, tekrar ediyorum, Engizisyon'u tekrarlıyoruz. İki, balyoz müdafilerinden Üstad Hasan Fehmi Demir ile Yiğit Akalın, birlikte, şu formülasyonu Mahkeme'ye verdiler: "Bütün davalar, medya, siyaset ve emniyet sacayağı ile inşa edilmektedir". Ve gerçekten,

"ballı-çiçekli" Hanım, Memdali Birand, Cüneyt Özdemir bu davada ayaktalar, Sedat ile Ruşen son demlerde korku ile geri çekildiler, ama hâlâ eğer "dava" diyorsak, omuzlarındadır. Bunlar mı, geceleri cephane fışkırtıyorlar, gündüzleriyse kin kusuyorlar; bunların kinleri var, mahkemeye ihtiyaç yoktur, diyebiliyoruz. Peki, var mı, yoktur ve dehşet içindeler. Artık her hafta bir manga paşaya el koymaya tutukludurlar. Tutukludurlar.

Çetin Paşa, aynı balyoz kitabında, hemen ileride bir yerde, "o zaman daha komplonun çapını kestiremediğim için" diyor, zamanlıdır; bu ibareyi, başında, bütün Ergenekon'un, tüm Balyoz'un, en azından kısmen, Silahlı

Kuvvetler desteği ile yürütüldüğünü göremeyişinin kabulü olarak anlamak durumundayız. Paşa, bu aşamada pek naif kaldığı için, televizyondan Uğur Dündar'ın bir sorusuna "eşkiyanın ne yapacağı bilinmez" cevabını vermemişti, öyle işaret ediyorlar ve ben pek çok üzülüyorum.

Çünkü, Silivri'de ilk tutuklamadan çıktığımda, 2009 yılının hemen başındaydık, çağrıldığım her televizyonda, esas hedefin, Türk Silahlı Kuvvetleri olduğunu, inandırıcı bir şekilde açıklamıştım.

Pek yazık, o zamanki Genelkurmay Başkanı İlker Paşa Hazretleri'nin anladığı ve kavradığı izlenimini de edinmiştim; demek, Çetin Paşa, bunu anlamaktan çok uzaktaydı, buraya gelmiş

durumdayız.

Paşa'dan bir aktarma daha yapmak istiyorum, amma önce, çok kısaca, devlet felsefesine uğramak zorundayım. Devlet mi, eninde sonunda, bir zor halidir, güç yaratır, eline alır ve zor kullanır; bu nedenle devlet lâ-hukuki bir realitedir, esası zordur ve zor ile var. Peki, güzel mi, devlet zoru ise, öncelikle, bir kimseyi alıp bir yere kapatmakla başlamaktadır; güzel ve şimdi, devletin esasına girmiş oluyoruz. Bu da güzel, yalnız, devleti devlet yapmaya, ne kadar yaygın olursa olsun, polis yetmez; devlet illa askeri'dir. Bu ise çok daha güzel, çünkü Devlet-i Türki'de her kim kapatılıyorsa, kapatıcı zor, evvela ve ahiren, askeri'dir; bu açıklıktayız. O halde, esasen ve son analizde, askeri asker hapsetmektedir; bunu Hasdal'da, Silivri'de, kampta – İttihat ve Terakki devrinde, Hasdal ile Silivri, Çin Duvarları ile birbirinden ayrılmıyordu – tüm paşalara ve tüm subaylara arz ediyorum.

Haliniz ve halimiz budur ve maruzatımdır, yazıyorum.

Şimdi, aktarıyorum: Yüksek Komuta Kademesi'nin "kendisini Balyoz'un dışında tutma gayreti, cılız birkaç açıklama dışında, seminerin gerçek yüzünü aydınlatıcı hiçbir gayretin sarf edilmemesine; içi boş retoriklere sapmak yerine, konunun kamuoyunu tatmin edecek bir şekilde, kapsamlı olarak araştırılması için bir türlü adım atmayışına kırılmadım desem, yalan olur". Yine pek güzel, demek ki "Ciheti Askeriye" işbirlikçi idi ve Paşa kırılmıştı ve ben de bu kırılmaya

“sevinmedim dersem” yalan olur ve babam bana yalanı yasaklamıştı; bu nedenle, pek sevindim, diyorum. Çünkü “Kırılmış Paşa” kendini öne attı; söz uygunsa “düşman mevzilerine” hep koştu, esir düşmekten korkmadı, ve harekatın seyrini değiştirdi, işte asker budur. Ve bugün Türk Silahlı Kuvvetleri sancı içindedir; öyleyse Çetin Balyoz’a borcumuz var.

Devam ediyorum, İbrahim Paşa buradan devam ediyor, müdafi balyoz’u mükemmeldir, “Oraj Planı denilen iftira” ibaresini kullanıyor, yerim olsa bir manifesto değerindeki balyozunu hep almak istiyorum. Bunun yerine, İbrahim Fırtına’nın avukatları Hasan Fehmi Demir ile Yiğit Akalın’ın sunuşlarını üçüncü “Balyoz” olarak sunmak üzereyim; İbrahim Paşa, “bu komployu yapan,” diye başlıyor, “gerçek darbeci, gerçek cuntacı ve gerçek teröristlerin” hesap vereceklerinden emin görünmektedir. Bu kadar değil, İbrahim Paşa, manifestosunu, “ihanet cevabını mutlaka bulmakta ya da almaktadır” sözü ile vermektedir; içerideki işbirlikçilerin, bundan, kendilerine de pay ayırmalarını öneriyorum. Tutuklamaya yardım-yataklıktan mesuldürler, unutmak yoktur. İsimlerini biliyoruz.

Peki “Paşa” mı, Farisi “Padşah” sözcüğünün dimunitifi, bu görüş yaygındır ve tekrarlıyorum. O

halde “Küçük Sultan” kabul ediyoruz, amma Kamus-i Türki, aslının “Baş Ağa” olduğunu yazıyor, mümkündür, her dilde “p” ve “b”yi birbirinden ayırmıyoruz; ağa’yı ise “aa” ve giderek “a” söyleme eğilimindeyiz. Güzel, yalnız, hem “ağa” ve hem “han” Moğolca olmakla, İran’da yüksek sıfatlar olarak kullanıyorlar; “ağa” beyefendi, “han” ve türevi “hanm” hanımefendi anlam ve kullanımdadırlar. Uzattım, ama mecburum, buradan hareketle, Paşa eşleri için, “Paşahan” sözcüğünü uydurmuş durumdayım. Kabulünü diliyorum.

Paşahan Nilgül, Nilgül Doğan ve diğer Paşahan’lar, bu komployu yırtıyorlar. Sevgilerimi yazıyorum, ve Tagore’nin bir sözünü, her büyük adamın arkasında lambayı tutan birisi var, diyordu, hatırlayarak, Silivri ve Hasdal’daki bütün paşaları, paşahanlarından dolayı kutluyorum.

Vardiyadadırlar. (Pazartesi, 06 Haziran 2011)

CUMHURİYET İÇİN ANAYASA

(Çarşamba, 08 Haziran 2011)

Hayır, artık “çakma” chp olmuyor, “yeni” chp ise yetmiyor. Doğu Yoldaş’ın “neo” chp tabiri de, kendisi misli çok nazik kalıyor; adını koymak zorundayız, tarifini bulmak durumundayız. Tarif ise, ağyarını mani efradını cami’dir, şimdi önümüzde akepe’nin mütemmim cüzü var, tarif budur; amma bunu isim olarak kullanamayız, o halde “ikinci” akepe pek münasiptir, tarihten ve mantıktan desteklidir; İkinci Gorbaçov ise sadece vesile’dir. İkinci akepe, Cumhuriyet tarihinin karşılaştığı en büyük komplodur; Gorbaçov Kemal ise gelmiş-geçecek en çapsız komplocudur, bu nedenle kendi kendine “Ben Kemal” adını koyuyor, başka ne koyabilir ki, en iyi bildiği kelime ben’dir, içinin bomboş olduğunu görüyoruz. Referanduma hiç girmemişti, şimdi meydanlardan hiç çıkmıyor; Tayyip Erdoğan’ı promptor kullandığı için suçluyordu, Ben Kemal ise meydanlardan pankart topluyor. İşte “Paşam” son cehepe budur.

Çöküş

Cumhuriyet’in iki partisinden birinin, Demokrat Parti, başında eski adıyla “Komando” Namık Kemal Zeybek var, Cumhuriyet’in kurucu partisinin başında ise Gorbaçov Kemal duruyor ve hâlâ duruyor. “Ya Rab, seni nasıl kızdırdık da bunları bize indirdin”, bu kadar dibe düşeceğimizi hiç düşünmemiştim. İlki doğduğundan beri komando idi ve bu ise herhalde “komplo” olarak doğmuştur, kandırıldık.

Haddini de bilmiyor, bir de anayasa hazırlıyormuş, referandumun anayasaya karşı bir savaş

olduğunu bilmeyen adamdır, öğretemedim, hep söyledim, “Kemal’im, seni seviyoruz, anayasa elden gidiyor” dedim, her yerde söyledim, her televizyonda bağırdım. Bir, “Yalçın Küçük bizi eleştiriyor” dedi, bir de her kürsüde halka, “bu anayasa paketinin zerdali fiyatlarına ne etkisi var” etti, söylediği en ciddi söz, referandumda “evet” çıkarsa, artık köprü geçiş biletleri için Danıştay’a gidilemeyecek oldu. Kimse, bu referandum kabul edilirse, artık bir daha Anayasa Mahkemesi olmayacağını, Yargıtay’ın de facto sona ereceğini ve tarikat tayinlerinin başlayacağını Ben Kemal’e anlatamadı. Çünkü anlamak istemiyordu ve şimdi kamufle etmeye çalışmaktadır. Şimdi Meclis’ten çıkan bir kanun için Anayasa

Mahkemesi’ne gitmek; şimdi her vesile ile “hsyk harekete geçsin” demek; şimdi 160 blok oyu görmemek; şimdi Yargıtay Başkanlığı’na adaylığını açıklamış olan Ersan Ülker’in “sonuç belli, hsyk’dan bindirilmiş 160 oy bloktur ve başkan Namık’tır” demesine rağmen, bütün bunlardan habersiz kalmak, açık bir ikiyüzlülük ve komplodur. İşte Kemal Kılıçdaroğlu budur ve büyük bir komplo ile karşı karşıyayız.

İhanet zamanı

Peki, güzel ve şimdi iki ifşaatta bulunabilir miyim; ben kartlarla çalışırım, konuşurum, beni tutuklamak üzere mahkemeye sevk eden Zekeriya Öz Bey’e de bir kart göstermiştim. Kartta “beni tutukluyorsun, görevden alınacaksın” demiştim, artık tarih oldu ve pek biliniyor. Ve ben bir defter alırım, hep notlar tutarım, geçen gün Mahkeme’de, Levent Albay’ımın savunması vardı. “Hayır” dedi, “Yalçın Küçük’ü ilk kez Metris’te tanıdım” dedi, ben teyit ettim, “aile bilgimiz var, Temren ve Sefire Hanım bir kahraman olarak anlattılar” dedim, “cezaevinde tanıştık”. Dedim ama Savcı Mehmet Ali Pekgüzel, işte o defterlerimden birinden, defterlerim ve kartlarım polistedir, bir kart çıkarmaz mı, “Levent Gök” geldi, Haymana Zındanı’nda idim, ziyaret ediyordu, avukattır, “Levent Albay’ıma hep şükran duyarım” diyormuşum. Yandım mı, işte böyle bir duruma düşmüştüm.

Güldüm, acı çektim, bizim kahraman Albay Levent Göktaş’tır, bana gelen Levent Gök, arkadaşım, cehepe Ankara İl Başkanı, Levent Albay’ım ise yıllarca beni Selimiye’de, başka yerlerde savunmuş, emekli Deniz Hakim Albay Levent Akyüz’dü; hep şükran duyuyorum. Ve böylece kartlarım ile günlük defterlerimin çok meşhur olduklarını ilan etmiş oluyorum; şimdi hepsi polis nezaretindedir.

Demek ki, ben kendisi hapiste, kartları ve defterleri gözaltında bir insanım. İnsanlarımızın pek çok halleri var.

Uzatmamın nedeni şudur, ve biz, benim kartlarımda, Temmuz sonu veya Ağustos başı itibariyle, Kemal Kılıçdaroğlu’nun referandumda “evet” çıkmasını ve Anayasa Mahkemesi ile hakim teminatı olmayan bir Türkiye istediği yazılıdır. İkiyüzlülüğümün affını diliyorum; başka çarem yoktu,

“Kemal’im seni çok seviyorum, aman ha, Anayasa Mahkemesi ve Yargıtay gidiyor, aman ha, gözünü seveyim,” dediğim zamanda da Gorbaçov Kemal’in bunları sattığına inanıyordum. Bir, hem belki çeviririm umudunu taşıyordum, hem de Sahil Şeridi’ni ayakta tutabilmek için dikkatli ölçüde, Ben Kemal’e karşı uyarıyordum. İki, Ben Kemal’in, bilerek ve isteyerek referanduma oy vermediğini ise, 12 Eylül’den bir veya iki gün sonra kağıda döktüm, çok sınırlı olarak dağıttım.

Ulaştırabildiklerim arasında Deniz Baykal, Süheyl Batum, Şahin Mengü de olmalıdır. Diğerlerini yazmıyorum, uyarabileceklerimi uyardım. Ben Kemal doğru söylemiyordu, Zaman Gazetesi biliyordu, Fethullah Gülen’e söz vermişti, referanduma “hayır” diyemiyordu, karısı Zilfi’yi de alet etti, ben biliyorum. Benim için çok acı, ihaneti görüyordum, insanımızın ümidini kırmamak için ihaneti söyleyemiyordum. Çok acıdır ve hâlâ duyuyorum.

Şu anda “Gülen Matbuatı”, The Taraf vesaire hariç, bize en düşman Vatan Gazetesi’dir. Deniz Baykal Vatan’a konuşmuşlardı. Baykal, ezcümle, “Tayyip Erdoğan’a milletvekilliği ve başbakanlık kapısını açtığım için, beni hâlâ eleştiriyorlar” diyor; beni anlatmaktadır. Ve doğru, artık “Siirt Seçimi” bir kötü tarihtir, skandaldır, kitaplarımda var. Ama ben, yine dardaydık, cehepe’nin batışına karşı çıkar umuduyla, unutmak istiyordum; ama timsah gözyaşları dahi dökmemektedir.

Halbuki şimdi görüyoruz, Ben Kemal’e emanetçisi gözüyle bakıyor, yardım-yataklık hali var.

Bir, Erdoğan’ı başkan yapmıştır. İki, yanına çarşafçı-kuran kursçu has adamını, Gürsel Tekin’i takarak, İstanbul Belediye Başkanlığını bahane ederek, tüsiad ve Amerikan Konsolosluğuna sunmuştur. Aydın Doğan televizyonları desteklediler. Üç, şimdi cehepe, artık ikinci akepe’dir ve demek ki, Deniz Baykal’ın iki yardım-yataklık durumu var. Karşılığı iki siyaseten müebbed olmakla, Deniz’i artık “ben bile kurtaramam.” Bittiler. Cehepe’yi gömdüler.

Yenisini buluruz, eskisinin hükmü yoktur. Ve söylüyorum, zinde bir İttihat Ve Terakki Yeli esmektedir. Görüyoruz. Duyuyorum.

Cahiller Cumhuriyeti

“Bravo Deniz” diyorum, “bu çifti nasıl buldun,” tebrik ediyorum. Burada bir siyaset yasasını daha açıklıyorum, “bilgisiz daha bilgisizin kapısını açar” ve devam ediyorum. Birisi “asimilasyona karşıyım” diyor ve ikinci akepe başkanı, “ben de, ben de”, diyor; geri kalır mı, “karşıyım” diye bağırıyor. Böylesine bilgisizleri gördükçe ağlamak istiyorum. Bu ülkeye yazıktır, diyorum. Hapiste olduğuma yanmıyorum, bu çift’e yanıyorum.

Ne yazık, alfabeye dönmek zorundayım, The Oxford Referance Dictionary, “assimilate” için, “to absorb” ve “to make alike”, “similar” karşılıklarını veriyor; “ey bilgisizler,” asimilasyon, benzemek, demektir, hangi bilgisiz, bizim birbirimize benzememize zincir vurabilir. Bunları yazarken acı çekiyorum. “Ey bilgisizler,” Sovyetler yıkıldı, İç Asya açıldı, şimdi oradaki aslımızı görüyoruz, peki aslımıza benziyor muyuz; çünkü biz burada benzeştik, başkalaştık ve biz “Batı Türkü” olduk. Asimilasyona uğradık, bunu hiç kimse önleyemez; “karşıyız” demek bilgisizliktir, buradan telgraflarla bitirmek istiyorum. “Karşıyım” demek, ilerlemeye düşmanlık yapmaktır ve irtica etmektir; yapıyorlar ve ediyorlar.

İki, “ey bilgisizler,” biz göçeriz, göçenler, karılarını arkada bırakırlar ve buraya gelince, Kürt buluruz, evleniriz; Yahudi buluruz, evleniriz; Ermeni buluruz, evleniriz; Yunani buluruz, evleniriz; bulduk, evlendik, asimile olduk. Erdoğan’ın, Karabulut’un gücü yetmez ve “nokta” koyuyorum. Biz Kürt ile, Yahudi ile, Ermeni ile, Yunani ile birleştik; doğduk ve Türk olduk. Biraz Kürt’e, biraz Yahudi’ye, biraz Ermeni’ye, biraz Yunani’ye benzeriz; bize Türk derler. Bundan hayli memnunuz, bilgisizler anlamazlar. Buradayız.

Üç, bilgisizler hiç mi kitap okumadılar, Amerikanca’da, Amerika’ya “melting-pot” diyorlar, “eritme kazanı” anlayabiliriz. İtalyan, İrlandalı, İsraelli gelirler, kazana atarız, kazanda birleşirler, benzerler, asimile olurlar; bunu kimse engelleyemez. Benzerler, altta eser miktar, İtalyan, İrish, İsraeli renk kalır, bunu kimse kaldıramıyor ve kaldırılmasını istememektedir.

Dört, “ey ümmiler,” Fransız Devrimi’nden önce, nerede ise “Fransız” yoktu, çok azdı, Devrim benzeterek Fransız yarattı, işte süreç budur. Ey okumamışlar, bizleri Halit Ziya, Tevfik Fikret, Halide Edip yarattılar; bize “biçim verdiler”, doğru. Tayyip Erdoğan, Kemal Karabulut bize, bana pek benzemiyorlar, çünkü Halit Ziya’nın, Tevfik Fikret’in tezgahından geçmemişler, medeniyet anlamında “yontulmamışlar”. Demek ki, Erdoğan ve Kılıçdaroğlu benzetemediklerimizdendirler, kusurumuzdurlar. Öyleyse eksiklerimizi başa çıkarıyoruz.

Beş, “ey bilmezler,” yapılanlar yapılmıştır, yapılacak azalmıştır; Yaşar Kemal yakın zamanda Kürt doğduğunu söylemiştir ve Cemal Süreya, seksenli yıllarda, bir gün beni görmüştü, heyecanlı, gözleri sevinçli, kulağıma, “Yalçın ben de Kürdüm” demişti. 12 Mart ve 12 Eylül darbeleri

“Kürdüm” demeyi yasakladılar. Biz açtık, karşıcıların hiçbir katkıları yoktur. Ve devam ediyorum.

Altı, Harold Pinter’e, tabii İngilizce, Diyarbakır’da, hapishanede, bir Kürt Ana’nın oğluyla Kürtçe konuşma hakkı olmadığını ben anlattım. Demir parmaklıkların önünde Kürt Ana ve içerde oğlu, birbirlerine bakıp durdular. Harold işçi sınıfından geliyordu, çok heyecanlıdır, beni dinlerken ağlıyordu. Londra’ya dönünce bunu oyun yaptı, İşte Harold Pinter’in “Dağ Dili” budur.

Diyarbakır’da, Mamak’ta, Sultan Ahmet Cezaevi’nde, biz hepimiz, basınçlı mikrofonlarla marş

dinledik, zulümdür, asimilasyon ise başkadır. Burada duruyorum.

İlerlemeye düşmanlık yapmaktır ve irtica etmektir; yapıyorlar ve ediyorlar.

Hayır durmuyorum, yedi, “Ey Kürtler,” siz artık Türkifiye oldunuz ve dönüşünüz yoktur. Dünyada dezasimilasyon mümkün olmuyor, yapılamamaktadır. a, Ahmet Arif, “bayılıyorum Diyarbakır Türkçesine” diyordu, artık buradayız. Ve, b, “Ey Kürt başınız güzel, başınızı yüksek tutun” diyen benim. Fethullah Gülen televizyonları hâlâ ve nerede ise her gün gösteriyormuş, ayrıca bunlara göre Kürtleri hâlâ ben yönetiyormuşum, öyleyse ey Kürtler bana “kulak verin”, bilgisizlere “kulak asmayın”

diyorum. Kulak asmamak annemin sözlerindendir, seviyorum. “Asmayın,” tekrarlıyorum.

Bir parantez ile devam ediyorum, Abdullah Öcalan, ben Leyla’yı severdim, iki de bir bana, “bırak Hocam, o köylü kızını” diyordu, milletvekili yapmak üzere haber gönderdiğimde ise, Leyla, Mehdi Zana Türkiye İşçi Partisi’nden benim mücadele arkadaşımdır, “sağol Hocam, yaşım tutmuyor” demişti, şimdi de ölçüleri tutmuyor. Kürtler’de türban yoktur, nitekim, The Taraf’tan bir çift, Kandil’e gittiklerinde, kızların başlarını açık gördüklerinde, “aa, bunlar açık, aa bunlar Kemalist” deyu çığırmışlardı. Öyleyse, Leyla’ya, sarsılarak aslına ve tabii, bize, bu arada bana, dönmesini öneriyorum. Yeni bir döneme giriyoruz, bir köylü misli kulaklarımı toprağa dayıyorum ve duyuyorum.

“Kanun Diye, Kanun Diye”

Gülüyorum da, Süheyl Batum, yanına Ciguli Binnaz’ı almış, ikinci akepe için anayasa yapacaklarını açıklamışlar; bunu duyan ilkokul öğrencileri “pek komik” diyorlar. Anayasa Mahkemesi’ni, Yargıtay’ı, yargıç bağımsızlığının güvencesi hakimler ve savcılar kurulunu peşkeş

çekenlerin, bir anayasal kuruluş olan Türk Silahlı Kuvvetleri’ne saldıranlara sessiz kalıp, zaman zaman katılanların bir anayasa yapmalarının mümkün olmadığı mutlaktır. Ayrıca yeni anayasanın başlangıç modeli 27 Mayıs Anayasası olmakla, düşmanlarını bu işin dışında tutmak durumundayız.

Bu “bir” diyoruz.

İkincisi, “Şahane Altmışlı Yılları” yaşıyorduk, Planlama’yı bırakmış, Orta Doğu Teknik Üniversitesi’ne geçmiştim, hepimiz oradaydık. Rektör yakın zamanda kaybettiğimiz Kemal Kurdaş

idi. Profesörler yemekhanesi Rektörlük ile karşı karşıyaydı, yemek yerken rektörlüğü görüyorduk.

Kalabalıktık, Erdal İnönü, Cahit Arf’ı hatırlıyorum. Hep tartışıyorduk ve bir komimiz vardı, adı Satılmış, garson olmayı bekliyordu. Biz yemekhanedeydik, Rektör Kurdaş sağa kaymıştı, devrimci örgütler

eylemdeydiler. Eylem için her öğle Rektörlük önüne geliyor ve “Satılmış Rektör, Satılmış

Rektör” diye bağırıyorlardı, Şahane günlerdeydik. Hep ve hep birlikte bağırıyorduk.

Ama birden fark ettik ki, devrimciler bağırdıkça bizim komi bir tuhaf oluyor ve “ben yapamam, ben yapamam” diyor, titriyordu. Önce anlamadık, sonra komimizin adının “Satılmış” olduğunu hatırladık, “hayır yapamam” diyordu. Devrimciler “satılmış Rektör” dedikçe, “yapamam” sözüyle af diliyordu. Çok mütevazi idi, Süheyl Batum’a da, Satılmış kadar mütevazi olmasını öneriyorum.

“Oyun bitmiştir”, gözlemcilere göre, 13 Haziran itibariyle cehepe üçe bölünecektir, üçün birinde yerini almazsa, sağlam bir yere tutunmasını tavsiye diyorum. Süheyl Batum’un temyizi yoktur ve milletvekilliğini kapmıştır, yeterlidir, tevazu herkese gereklidir, “oyun bitmiştir.” Çok hoş, akepe ve bu arada Süheyl Batum yerel yönetimleri “özerk” yapacaklarmış. “Ah bilgisizler” yerel yönetimler özerktirler. Ne demek, ayrı seçimleri, organları ve kararları var, buna

“özerklik” diyoruz. Peki, özerklikleri yeterli mi, “hayır” arttırılıyor. Ancak, Turgut Özal imar planlarının tasdikini merkezi idareden alarak yerel yönetimlere vermişti. İşte büyük belediyelerin başkanlarının dolar milyarderi olmalarının nedeni buradadır. Şimdi Türkiye’de en büyük yolsuzlukların kaynağından söz ediyorum; milletvekilliği bir hiçtir, Melih Gökçek belediyeyi seçiyor ve Kılıçdaroğlu da seçmişti. Bu ise ikinci akepeye ilk derstir, başlıyoruz.

İki, Kürtler’in sözünü ettikleri, il sınırlarını aşan birlikler ve özerklikler olmalıdır, Türk sisteminde bunun için de kapılar bulunuyor. Sadece birinden söz etmek istiyorum. Devlet hizmetinde benim görevlerimden birisi de, "Antalya Bölge Planlaması Co-Director” pozisyonuydu, bir de Birleşmiş

Milletler tarafından görevlendirilmiş, Hollandalı co-direktör vardı, bana bağlıydı, Antalya-Burdur-Isparta bölgesini planlıyorduk. Çukurova Bölge

Planlaması’nın başında da, arkadaşım Teoman Baykal bulunuyordu, kaybettik. Demek vardır, illeri ve belediyeleri birleştiriyorduk.

Üç, cehepe’li Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı pek sevgili dostum, dahi mimar Vedat Dolakay’ın, kaybettik, resmi danışmanı idik; yerel yönetimleri güçlendirerek valilikleri kaldırmayı rapor haline getirmiştik. Demek, müezzin bıyıklı tarikatçı valileri çok önceden görmüştük ve kolaydı diyorum. Demek, ilk kez düşünmüyoruz.

Dört, “özerklik” ile kasıt federasyon ise, bu bilmezlere “imkansız” yazıyorum, Musul ile bağlantılıdır. Büyük Kurtarıcı, federasyonu düşünmüştür, taslağının İngilizce versiyonu Çöküş’te var, çünkü aslını İngiliz istihbaratı elde etmişti, ol tarihte Büyük Kurtarıcı Musul’u alabileceğini düşünüyordu, istemiştir. Birlikte, alırız, yaparız; önce birlikte mücadele gerekmektedir. Meselenin ruhunu burada buluyoruz. Makul ve birlik için heyecanlı olmalarını bekliyoruz.

u işler cehepe’yi ve Batum ile Ciguli Binnaz’ı çok aşıyor, herkes işini ve boyunu bilmek durumundadır. Şimdi “Cumhuriyet için Anayasa” meselesine gelmiş oluyorum ve telgrafhaneye geçiyorum.

Program üzerine

Bir, yirminci yüzyıl başında, demokrasinin bittiği tespit edilmişti, Hobson’da, Lenin’de, Carl Schmitt’te ve bu arada benim Devlet ve Hürriyet çalışmamda var. Bu nedenle anayasa hazırlığı bu bitmişliği kabul ile başlıyor; 27 Mayıs Anayasası mükemmel bir başlangıçtır, bitmişliği aşmaya çalışıyorduk.

İki, çift meclis şarttır ve 12 Eylül bir diktatorya kurmak için kaldırmıştır. Bugün, Fransa’da, Büyük Britanya ve Amerika’da çift meclis esastır; dışı, diktatorya’dır ve telgraftır.

Üç, mümkün olan “en azami halk” temsili esastır, 27 Mayıs Anayasası “milli bakiye” sistemini getirmişti, bugün getiremiyoruz. “Dar bölge” sistemine geçmek zorunludur; Fransa, Büyük Britanya, Amerika, esasta, dar bölge düzeni uyguluyorlar. Telgrafhanedeyiz.

Dört, Kürtler bir mucize ile dar bölge çıkarıyorlar, bütün engellemelere rağmen bir bölgeden bir milletvekili alıyorlar. Tabii, özel faktörler var ve ancak, bunu yerleştirmeden demokrasiden söz edemiyoruz.

Beş, bir 27 Mayıs mahsulü olan Anayasa Mahkemesi, Yargıtay ile yargıçlar ve savcılar kurulundaki 12 Mart, 12 Eylül ve akepe tahribatının temizlenmesi temeldir. Yök'ün kaldırılacağının ilanını ise ahmakça buluyorum. Üniversitelerde her türlü göreve, sadece ve sadece, üniversite öğretim üyeleri seçim yapma hakkına sahiptir. İlke bu olup, yök-gül vesayeti tarihe gömülmelidir. Bu kadar basittir, diyorum.

Altı, peki bitti mi, hayır şimdi başlıyoruz ve "her yerde tahribat var", topak topak geliyorlar, çuval çuval oyluyorlar. Demokrasi mi top top olmaktan çıkarmaktır; Mustafa Kemal Paşa üniversiteyi kapattı ve açtı, yeniden açıldığında bireyselleşmiş ve arınmıştı. Demek, Anayasa Mahkemesi, Yargıtay, Danıştay ve tüm üniversitelerde arınma şarttır ve demokrasiyi arıyoruz. Yedi, demokrasi, ulusal-üniter devlete özgüdür, burada, Rusça komandnaya vizota denilen kontrol noktalarının devletin elinde olmasını ihmal edemiyoruz. Merkez Bankası, büyük bankalar, tele-komünikasyon, petro-kimya ve benzerleri kamulaştırılmak zorundadır; tabii tekellerin gazete ve televizyonlarını hiç düşünmüyoruz. Ve telgrafhaneden ayrılıyorum.

Evet, akepe ve Erdoğan ve Gülen darbeye kaldılar, kolay bastırılabilir bir "darbe" bekleyişindeler.

Preemptive strike sonrası ise açık islami diktatoryadır. Evet, artık cehepe için "ikinci akepe" bile fazla geldi, akepe'nin kuyruğundalar, model almış durumdalar, Zilfi de podyumdadır. Güçbirliği ise kalan aydınlarımızın tümünün cehepe'den koptuklarını göstermektedir. Demek hem iktidar ve hem de parti boşluğu ile karşı karşıyayız. Lavosier ise, doğanın boşluk kabul etmediğini haber veriyor.

Buradayız. (Çarşamba, 08 Haziran 2011)

BALYOZA KARŞI BALYOZ III: DEMİR

(Cuma, 10 Haziran 2011)

Artık yeni bir rejimde yaşıyoruz, pek yazık, bunu kabul etmek durumundayız. Silivri'de, İbrahim Paşa'nın davası sırasında, hukukçuları Fehmi Demir ile Yiğit Akalın, "artık muhalif olan, iktidar tarafından potansiyel tehlike sayılan herkes," her zaman ve bir sabah ansızın "terörist veya örgüt yöneticisi" olabilmektedir, her an tutuklama garantilidir. Ülke, milli piyango satıcılarının "sana da çıkabilir" nameleri ile yaşıyor ve şimdi herkes birbirine "sana da vurabilir" sözcüklerini fısıldıyor, nasıl ve neden bilmek imkansızdır. Bir gün bir adam, kimdir, necidir, baran mıdır, nedir, meçhuldür; nereden aldığı bilinmez cd veya klasör çuvalları ile Beşiktaş'a düşerse, artık yangın başlamıştır, derhal ve derhal, o andan itibaren artık "şüpheli" listesine alınmış bir kısım insanlarımızın "onur ve saygınlıklarını zedelemeye yönelik yoğun bir kampanya" başlamış

demektir. Memdali Birand, Sedat Ergin, Cüneyt Özdemir, Ruşen Çakır hazır kuvvettirler, üzerlerine her türlü karayı fışkırtmaya başlarlar. Demir ve Akalın bu oyun için, "medya, siyaset ve emniyet sacayağı ile inşa edilmektedir" diyorlar. Yazarken utanıyorum.

Faşist Hukuk ve Silivri

Dava mı, "delilden sanığa ulaşma" ilkesine dayanırdı, artık yoktur ve bütün mesele, bir takım

"şüpheli" icat etmek ile başlamaktadır. Ne kadar güzel ve güzelin bu kadar uyumlu olması çok acıdır, Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral İbrahim Fırtına, kendi sunuşunda, "sanki kalıtsal olarak ihtilal, devrim, darbe gibi hastalıklı bir yapının mensupları olarak gösteriliyoruz" diyordu.

Demir ve Akalın, hemen hemen aynı zamanda "daha Bismarck döneminde filizlenen 'düşman ceza hukuku' Nazi Almanyası döneminde tahkim edilmiş ve doksanlı yıllarda Alman hukukçusu Günther Jacobs tarafından geliştirilmiştir" açıklamasını veriyorlar, işte şimdi hem burada ve hem Silivri'deyiz. Buna göre önce "tehlikeli" insan buluyoruz, sonra bunu "kişilikten çıkmış" yapıyoruz ve sonra bunlardan, "bir insan olarak onur ve hak sahibi olma vasfını" alıyoruz. Tabii, ben

"alıyoruz" diyorum; Memdali Birand, Sedat Ergin, Cüneyt, Ruşen bana iş bırakmıyorlar. Çok çalışıyorlar, "medya, siyaset, emniyet" üçgeninin bir

ayağındadırlar, hiç çekinmiyorlar çünkü davaları var. Bizimle davalıdırlar, normal fışkırtamıyorlar ve sadece kara fışkırtma işinde otoritedirler, haber veriyorum.

Öte yandan, ben de, habire "Lombroso Nazariyesi" diyorum, Cesare Lombroso, suçu ırsiyete bağlıyordu, Demir ve Akalın'ın kullandıkları "tehlikelilik" hali, ırsi bir durum, diyordu. Şimdi ceza teorisyenleri, bu nazariyeyi faşist sayıyorlar. Ancak Lombroso Nazariyesi faşist olmakla beraber, daha esaslıdır, The Oxford Handbook&Criminology, The Lobrosian School primarily emphasized individual constitutional factors, Lombrosyan Okul'un suç işlemede bireye ait yapısal faktörleri ön plana çıkardığına işaret etmektedir. Ne güzel ve ne yazık, bu işaret de, İbrahim Paşa'nın bu dava ile kendilerinin "hastalıklı bir yapının mensupları olarak" görüldükleri tespiti ile tam uyum halindedir.

Dahası var, Üstad Fehmi Demir ile arkadaşımız Yiğit Akalın da "düşman ceza" yargılamasına parmak basmışlardı, demek, Silivri'deyiz ve faşizm kitaplarına dönmüş durumdayız. Kanıt yok, şüpheli ve tehlikeli icat ediyoruz, cd'ler imal ediyoruz, basıyoruz, alıyoruz ve Memdali ile Sedat'a veriyoruz, Cumhuriyet'e bağlılıkları şüphelidir.

Sürekli Dava Teorisi

Pek güzel, nerede o eski mahkemeler, iddianame yazılır, okunur, gün verilir, başkanlar yargılar, iddialar belli, deliller yazılıdır, ama artık bu yoktur. Şimdi "ömür biter cd ve klasör bitmez" dönemindeyiz. Demir ve Akalın şunları söylediler: "İddianın teksifi ilkesine tamamen aykırı olarak, bir kısım delillerle dava açıldıktan sonra, her üç beş oturumdan birinde, yeni kanıtlar bulunduğu belirtilerek davaya yeni klasörler eklenmekte ve bu şekilde davaların adeta sür git istendiği görülmektedir. Bu yöntemin, aynı zamanda zayıflayan kamuoyu desteğini canlandırma yöntemi olarak da kullanıldığı anlaşılmaktadır." Evet, ne müthiş, ilk balyoz ezildi mi, derhal, Gölcük'te bir tahta zemin yarılıyor ve altından bir cd çıkarılıyor ve içinde yok yoktur. Memdali hazırdır ve zaman geliyor bu etkisizleşiyor mu, Eskişehir'de bir ağaçta bir cd yakalanıyor ve Memdali Birand hazırdır, başlıyor ve hiç sıkılmıyor. Harp Akademileri Komutanı Bilgin Paşa'nın tutuklanması üzerine, bir akşam, büyük bir şehvetle ve fışkırta fışkırta bu

cd’den bölümler okumuştu, Silivri’de, mapusta dinlerken yüzümün kızardığını hatırlıyorum. Memdali kızarmıyor.

Nerede eski mahkemeler, verirlerdi polise, verirdi elektriği, hepimiz gül biri hangi darbeyi yaptığımızı söylerdik, şimdi bu şansa sahip değiliz. Çok yazık, işkence yoksunu paşalar, şimdi bunda benim imzam yok, bunu ilk defa görüyorum, bu cd sahte, şüpheli deyip deyip duruyorlar; cevap ise Lombrosyan’dır, “sizde ağır suç şüphesi görüyoruz” ve ekliyorlar, yatın yattığınız yerde, hepsi budur. Gülüyoruz ama şimdi yeni çıktı, bir Bön Kemal var, Çetin Paşa, “Ama” Muhalefet Partisi Lideri diyor, ben “Ordu Düşmanı” ilan etmiştim, “kımıldamayın, kışlada sakin olun, adaletin tecellisini bekleyin” diyor ve ben de “emrin olur” diyorum ve “sen işine bak”, bunu da ekliyorum.

Bunları söyleyen mi, torunu Duru’dan bir hafta uzak kaldığında üzüntüsünden, nerede ise, ağlayan adamdır. Tabii, adam’dır.

Hukukun tükenişi

Yazık, S. E. Cornell ve H. M. Karaveli tarafından Eashington’da 2008 yılında hazırlanmış bir rapor var, elimizde, Onur Öymen duyurmuştu. Sonuçta, üç senaryo yazıyorlar, bir, akepe iktidarda, iki, KIlıçdaroğlu lider olmuş, iktidarda veya akepe ile koalisyonda, üç, Işık Koşaner iktidar olmuş, diğerleri yoklar, hayatları güven altındadır. Peki, şimdi ne olacak, Işık Paşa’yı darbeden yargılayacaklar mı; öyleyse bu davanın temelinde ya bilgisizlik ya da çok kötü bir niyet var. Var ki, İbrahim Paşa, sunuşunda, Silahlı Kuvvetler manevra yapar, hep oyunlar düzenler, simülasyonlar oynar demektedir, bunu not ediyorum ve istenirse her gün beş dava açılabileceğini söylemek istiyorum. Ve artık, istemeden de olsa, bu dersi bitiriyorum.

Peki sonuç mu, Demir ve Akalın, “ceza hukuku, yargının, siyasetin ve toplumun transformasyonu amacı ile kullanılan siyasi bir araç haline dönüşmüştür” diyorlar; demek bir adem-i hukuk haliyle karşı karşıyayız, artık hukukun bittiğini görmek durumundayız. Ortada pek yargılama iddiası da yok, yapısal olarak suçlu, bir büyük aileyi, aile olduklarını bir yerde selamlaşmalarından, aynı yerde görülmelerinden, hatta ve hatta telefonla dahi konuşmalarından, zaman zaman daha da ileri giderek

internetleşmelerinden anlıyoruz, tenkil etmek en büyük hedef ve işimizdir. Şimdi Silivri'de bununla meşgulüz.

Güzel, bütün bunlardan hayırlı bir ders çıkarıyor muyuz; benim çıkardığım iki ders var. Bir, artık bu memlekete hukukçudan çok, bilgisayar uzmanı gereklidir, çünkü Silivri'de en geçerli akçe, bu alanda uzman olmaktır, çok şükür, Ülgen Hukuk Bürosu'ndan Hüseyin Ersöz arkadaşımız, Demir&Demir'den Yiğit Akalın birer mühendis olmuşlar, sahte cd, bindirme telefon mesajı, çatlak disk vesaireyi hemen anlıyorlar, işimiz bunlarladır. Genç Teğmen Çelebi de uzun tutukluluk döneminde bu alanda kendisini pek yetkinleştirdi, polisin bir telefondan diğerine mesaj yükleme oyunlarını çözdü ve kurtuldu, gitti. İşte iş budur. Başı dertte olanlar, avukata değil mühendise, diyorum. Kurtuluş buradadır.

İki, Cumhuriyet Ailesi Reislerine, çocuklarını bilgisayar fakültelerine göndermelerini şiddetle tavsiye ediyorum. Çünkü Silivri'de en çok sahte kayıt çözüyoruz. Gerçi çözüme her zaman itibar etmiyorlar, ama yine de en güvenilir iş olarak görüyorum.

Şimdi sonun sonundayız, a, mahkemeler de bitişi biliyorlar ve mahkeme izlenimini vermek için hakiki dgm olmak istiyorlar. Düne kadar savcıdan ve yargıçtan beşe beş, üçe üç çıkarıyorlardı ve şimdi savcı da ve yargıç da bire iki karalıyorlar, sanki artık adalet dağıtıyorlar. Ve, b, artık akepe, Gülen, Erdoğan planlı, hazırlıklı, içten patlamalı, tertipli, kolaylıkla bastırılabilir bir darbe'ye kaldılar. Başka türlü kalamayacaklarına inanıyorlar, tahrik ve yığma bunun içindir, önlerinde 23

hedefi var. Buna ben "preemptive strike" adını veriyorum, bazen "devrim-kıran" da diyorlar.

Derler, çuval değil ki… (Cuma, 10 Haziran 2011)

İSTANBUL HALLERİ

(Pazar, 12 Haziran 2011)

Dil, kestirmedir; dil, ekonomidir; dil, mucizedir ve bütün diller güzeldir; en güzeli annemizin bize söylediğidir. Bunları hep tekrarlıyorum ve sanki

kendime yazıyorum çünkü bu sözleri çok seviyorum. Gerçekten, ne büyük ekonomidir, bir zamanlar vardı, köylerimizde “singer” dendiğinde dikiş makinesi anlıyorduk, köylerimizde bu makuldür. Çok hoş, hâlâ jilet’e “jilet” diyoruz ve şimdi

“mütareke” denince, yalnızca “Mütareke Matbuatı” aklımıza geliyor. Yanlış olmasa bile, çok eksiktir; çünkü “Mütareke” tarihimizin en kirli ve en utançlı dönemi olup, bir benzerinden geçiyoruz, kelime olarak “silahları bırakma” anlamındadır. Matbuatı ise düşman bir haldedir.

Üç İstanbul’un romanı

Peki, “Matbuat” mı, bu pisliğin bir parçasıdır, rezillerin toplandığı yerdir; amma “Mütareke”nin çok küçük bir parçasıdır ve “Mütareke” teslim olmuş bir kavmin en derin alçaklıkta süründüğü zamanın adıdır. Alçakların toplandığı, toplananların alçaldığı bir yerdi, Bolşevik Devrimi’nden kaçmış

Prensesler ile dolmuştu. Nereyi mi anlatıyorum, Mithat Cemal Kuntay’ın Üç İstanbul’unu. Müşir’in kerimesi, pek güzel, üç dil konuşan Belkıs da, Prens Nebinski ile evlenmişti, yalnız morfinman ve müflis Prens’e artık kardeşi para vermiyordu, Prens Belkıs’ı orospuluğa çıkarmıştı. Ama bir de para vermeyen ve Belkıs’ı beğenen kardeşinden Belkıs’ı döverek intikam alıyordu. Dövdüğü son Türk İmparatorluğu Osmanlı’dır ve bu bir İstanbul halidir. Mithat Cemal ölümsüz romanında Belkıs’ı böyle tasvir ediyordu. Şişman, pörsümüş Belkıs bu pislikten ancak “Hür” dünyaya kaçarak kurtulabiliyordu; işçi olduğu bir tekstil atölyesinde intihar etmişti. İntiharı Serkldoryan’da, bugünkü adı “Büyük Kulüp” dedikodu malzemesi olmuştu, öylece duyuyoruz.

İlk önce otuzlu yıllarda çıktı, biraz daha arı dille basılmışı da var, ben her defa ilk hali okuyorum, bana öyle daha güzel geliyor; hem okuyorum, hem yazıyorum. Ve bu kaçıncı defadır yapıyoruz, her diktatoryada, 12 Mart 1971, 12 Eylül 1980 ve şimdi islamist diktatorya, mutlaka birimiz Üç İstanbul’u bir daha yazmak ihtiyacını duyuyoruz. Fethi Naci de işaret etmişti, Mithat Cemal,

“bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır/ toprak uğrunda ölen varsa vatandır” dizelerini bize bırakan kişidir, bir tipoloji ustasıdır. Süheyla,

Adnan ve Belkıs varlar ve doğru bir tarihsel mekanda yaşıyorlar.

Belkıs, Müşir'in ve Süheyla Nazır Paşa'nın kızlarıdır, konaklarda yaşıyorlar, o tarihte paşa kızları kültürlü olmaya mecburdular. Tarih önemlidir; Adnan, paşa konaklarına derse giden bir Osmanlı aydınıdır ve aynı zamanda roman yazmaktadır. Ve Süheyla Adnan'a, Adnan Belkıs'a açıktır; Belkıs ise Adnan'ı hödük bulmaktadır. Yalnız, İkinci Meşrutiyet ile 31 Mart'tan sonra İttihat ve Terakki döneminde şartlar değişti, Adnan'ın yıldızı parladı, zenginleşti ve konağa yerleşti, iktidara geldi.

İktidarda olmak, Büyük Kulüp'e yerleşmek demekti, Adnan Serkldoryan'dan çıkmıyordu. Belkıs ile evlenmesi doğaldır ve artık Belkıs Madam Adnan'dır.

Evlenmek mi, ne demek, bir Osmanlı modernitesi var. Belkıs, "ben seni aldatmam Adnan" diyordu, ancak Adnan'ı sevdiğini hiç söylemiyordu, "kendimi sevdiğim için yapmam", bunun için aldatmıyordu, aksi halde aldatma saymıyordu. Ancak Adnan ile Belkıs'ın evliliği aldatma öykülerini beklememize ihtiyaç kalmadan bitti; savaş, yenilgi ve arkasından Mütareke, Adnan'ı iktidardan düşürdü, işsiz ve yoksuldur. Belkıs'ın yolu ayrılmıştır.

Belkıs budur ve Süheyla ise başkadır. Babası Maliye Nazırı iken Adnan, Süheyla ile evlenmek istemişti; Süheyla, Adnan'ın kendisini sevmediğini biliyordu, bu istek sadece onurunu kırdı, reddetti. Yüzüne bağırıyordu: "Yalnız Adnan Bey, ben bekleyeceğim, sizin acınacak hale geldiğiniz günü bekleyeceğim ve o gün ben merhamet edecek, ben size 'evlenelim' diyeceğim." Mithat Cemal'in en özenle yazdığı Süheyla'dır. Yazar Süheyla'yı sevmişti; sevmek sevdirmektir, size de sevdiriyor. Süheyla aşık olunacak kızdır ve beklediği zamanı buldu, düşkün Adnan'la evlendi.

Süheyla, Milliciler'e yardım etti, Adnan Milli Mücadele'ye katılmak istedi, Ankara kabul etmedi.

Adnan erken öldü; Süheyla, tabutunun başına bir kalpak koydu, Milliciler'in işaretidir ve başlarında taşıyorlar. Milliciler'i taşıyoruz.

Mütareke İstanbul'u

İstanbul'un erkekleri kadın sevmeyi Mısırlılar'dan, fuhuşu Ruslar'dan öğrendiler. Mehmet Ali Paşa Mısır'ı modernize edip büyük zenginler ortaya çıkınca, zenginleri İstanbul'a hücum ettiler. Her birisi bir Mısırlı'ya ait Boğaz'daki köşk ve sarayların yapılması, bunlara "Sahilhane" diyorduk, işte bu tarihtedir. O tarihe kadar İstanbul eliti, erkekler, sadece güzel oğlanlara aşık oluyordu, Atina'dan kalmadır, İstanbul'u dolduran Mısırlı prensesler Osmanlı asilzadelerine kadına aşık olmayı öğrettiler, araba sefaları ve mendil düşürmeler başladı, Abdülmecit dönemi diyebiliriz.

Elit kültürü mü, ihtilal düşkünlerinden hasat ediyoruz, 1848 Devri'mi mağlubu Polonya göçmenleri ile başlıyoruz, gelenlerin bir kısmı paşa ve bir kısmı kahveci oldular. Nazım Hikmet ve Cihangir semti buradan çıktılar. 1917 Ekim Devrimi ile Rusya'nın prensleri, prensesleri, karşı devrimci generaller İstanbul'a akın ettiler; İstanbul kapıcılık, lokantacılık, şarkıcılık yapan düşkün Rus asilleri ile doldu ama asıl orospular ve homoseksüeller çoktu. Çünkü gelenler paraları bittikten sonra ya eş ve kızlarını ya da kendilerini sattılar, Mütareke dönemine denk düşüyordu, ülkelerini satanlar ile vücutlarını satanlar birbirlerini buldular.

Angelica Balabanova, kaç kişi biliyor, ne romanesk kadındır, Komünist Enternasyonal'in ilk genel sekreteri idi, Ukraynalı çok zengin bir Yahudi ailesinin kızıydı, altı dili konuşuyordu, aşkı aranacak kadındır. Ama içim yanıyor, Mussolini'ye metres olmuştu, sonra komünist oldu, yaşamının sırlarını, Sırlar'da yazdım, severek yazmıştım, aslında bütün yazdıklarımı sevmek gibi bir zaafım var, Balabanova romantik bir devrimcidir. Öyle sanıyorum, soyadının, "balaban", Türkçe kökenli olduğunu bilmiyordu, "doğan" ve/veya "şahin" anlamındadır. Lenin ile anlaşamadı, Avrupa denilen batakhanede anılarını yazarak yaşadı, hepsini okuduğum tahmin edilebilir. Kız kardeşi de İstanbul'a sığınmıştı, kendini satmadı, açlıktan öldü. Ama satanlar bir orospu sektörü oluşturdular; Mütareke bu sektöre dayanıyordu. Her zaman öyledir, içinden geçiyoruz, biliyorum. İşte Işık Paşa'nın sözünü ettiği Mütareke, topyekûn orospuluktur ve geçiyorum.

Etimoloji ve estetik

Sözcüğe gelince, ne yazık etimoloji lügatından yoksunuz, ancak orospu'nun başında "rus" kelimesi buluyoruz, biz r'yi başına "i", irıza, veya "u", urus, koyarak söylüyoruz. "U" ile "o" arasında, "vav" ile yazıyoruz, bir ayrım göremiyoruz, "osman" veya "usman" biliyoruz ve pu'nun ise Farsça

"puşiden" ile bir bağlantısı olmalıdır, Kürtçe "puşi" var, "giyilen" anlamındadır, "orospu" sözcüğünün "rus gibi giyinen" ve "orospu" anlamını vermesi büyük ihtimaldir. Barış'la çalıştık ve bize İran'dan gelmiş olduğunu sanıyorum; şimdi "nataşa" aynı anlamdadır. Güzel ve buna ilaveten, 1918 Rus taarruzunda "haraşo" sözcüğünü de öğrenmiştik, hem bir örgü türü ve hem de güzel kadın anlamına geliyordu.

İstanbul mu, hep kahpe hallidir, Büyük Fikret, "Kahpe Şehir" diyordu, Babil'i kast ediyordu, Yakup Kadri de "Sodom ve Gomore" ile çok uzak düşmüyordu, "sodomized" sözcüğü de var. Hiçbir güzelliği olmadığı kesindir. Buradayız.

Neredeyiz, hiçbir yerdeyiz, İstanbul'u güzel bulmak çok yenidir; Falih Rıfkı, Osmanlı'nın üç güzeli, Selanik, İzmir ve Beyrut diyordu ki, çok doğrudur. Ahmet Hamdi Tanpınar, başta Dolmabahçe, saraylarına soysuz diyordu ki, çok daha doğrudur. Ben de Atatürk Kültür Merkezi'nin yıkılması gerektiğini on yıllar önce ilan etmiştim, dışı karanlık ve içi Karaköy'dür; böyle bir mimariyi Atatürk'e sadece saygısızlık sayıyorum. Boğaz kenarında bir görgüsüzlük abidesi durumundadır.

Hiçbir zaman kendisi olamadı, sözlerimi tanığımızdır. "Ne didar-ı Arap, ne şir-i şotur," diyoruz, İraniler'den almıştık ve "ne Arap'ın yüzü, ne deve sütü" anlamındadır. Araplar'a nefretimiz de ithaldir. Şir-i şotur mu, Orta Çağ'da viagra idi. "Halep oradaysa arşın burada" sözü de Halep'in moda ve estetik merkezi olduğunu anlatıyor, Roma İmparatorluğu'nda da kokular ve güzel kızlar, buradan Roma'ya gidiyordu. Antakya ve yanındaki "Defne", üçüncü yüzyılda San Remo'dur.

Güzellikler oradadır, bu bizim aynı zamanda aile bilgimizdir, gelini Halep'ten almak bir kültürdü ve belki de devam ediyor.

Dışarıdan Kurtuluş

Hep ihanet üretiyordu, hep dışarıdan kurtarıldı, büyük yenilikçi Üçüncü Selim'i İstanbul'da boğdular, Rusçuk'tan çıkan Alemdar Paşa Ordusu kurtardı. 31 Mart'ın kısası patladı, tarikat İstanbul'a hakim oldu, Mahmut Şevket Paşa harekete geçti, Silivri'den, Çatalca'da bir iç savaş ile İstanbul'u aldılar. "Mütareke" denilen orospuluk her tarafımızı iltihap etti, dışarıdan, Samsun'dan, Mustafa Kemal Paşa, yanında Kazım ve İsmet, teşkilatlanıp yine İstanbul'a el koydular. Demek, Tevfik Fikret'in sözüyle, hep el konacak kahpe'dir. Ama tekrar tekrar kaçmaktadır, mesleğidir diyebiliriz.

En son İzmit'ten, Gebze'den hareketle bir sel olan proletarya, Şahane Altmışlı Yılların sonunda İstanbul'u iki gün kontrol etti. Ülkeyi sarsan iki gündür, tüsiad "never again" diyordu, formülü islamizasyon ve Osmanlı sarayında buldular, bugün yaşadıklarımız işte bu nedenledir. Tarikatlar

"bir daha asla" demenin İbranicesi ve Amerikancası oldular. Artık bitirmek zorundayız.

Çıkmaz şehir

Oğlu Tuğrul Akçora ile aynı yıllarda Odtü'de hocalık yapmıştık, şehir plancısı güzel bir arkadaşımızdı, bir gün ansızın kaybettik. Kazanlı Yusuf Akçora aydın tarihimizin en ilginç yüzlerinden birisi idi, Yusuf Harbiye'de başlamış, devrimci olmuş, yakalanmış, sürülmüş, kaçmış

Paris'i bulmuş ve Science Politique okumuştu. Üç Tarzı Siyaset ciddi sosyolojik çalışmalarımızdan birisidir, kısa ama hala kalıcı ve değerlidir. Hep okuyoruz, yirminci yüzyılın başında aranan yolları,

"osmanizm", "islamizm" ve "türkizim" olarak soyutlamıştı. İlk ikisinin çıkmaz yol olduğunda net ve kategorik idi; demek ki, şimdi ülke Akçora'ya göre çıkmaz yoldadır ve bütün çıkmazlar İstanbul'da toplanmaktadır.

Yusuf Akçora düşünebiliyordu, İstanbul düşünmeyi durduruyordu; bu alanda kimler çıktı, kimler kimlerden öğrendiler, demek istiyorum. Şevket Süreyya Aydemir var, Ankara'dandır; Doğan Avcıoğlu var, Ankara'dandır; eğer Doğu Perinçek'i de koyacak olursam, Ankara'dan geliyor.

İstanbul'da benzerlerini bulamıyoruz, zorlarsam İdris Küçükömer'i yazabilirim, İdrisi Tarikatı diyorum, Haberci'de Zekeriya Öz'ü geç gelmiş bir İdrisi tarif etmiştim, Silivri İddianameleri'nde İdris var. Uyum mükemmel ve işte budur. Bir de Kemal Tahir'i ekleyebiliyorum, Tahiri Tarikatı kurucusu sayıyoruz; esasta bir "atütçü" olmakla, ne olduğundan da pek emin olamıyoruz. "Devlet Ana" yazarıdır, çıktığı an beğenmemiştim, ne ilginç, hem İdris Hoca, büyüğüm ve dostumdu, hem Kemal Tahir, büyüğümdü ve aynı nehirde kürek çekiyorduk, solda sayılıyordu; soldan darbeleri ben vurdum. "Sağcı sayılan Peyami Safa'yı biz alalım, Kemal Tahir'i sağa verelim" diyen benim ve öyle olduğunu biliyoruz.

Kuruluş için ütopya: İstanbul'u nasıl yıkmalı

Peki, ne görüyorum, peki ne görmüyorum; ütopyası ve anarşisti olmayan bir ülkeyiz, bir tek ütopyacısı ve bir tek anarşisti yok; arıyorum ve bulamıyorum. Şimdileri bilmiyorum, yıllar önce araştırdım, Türk anarşistlerinin tüm yayınlarını buldum, okudum, sonunda "aa bunlar anarşist değiller" demiştim. Anarşizm yoksa, aydının bir kökü yoktur ve benim dışımda da Türkiye'de ütopyacıları aradıklarını biliyorum. Hiç bulamamışlar, Ankara Üniversitesi'nde yapılan doktora çalışmasında aramışlar ama karşılaşmamışlar; Türkiye'de ütopyaları olan bir adam olarak yalnızca beni bulmuşlar. Ve ne yazık, benim kağıda düşen ütopyalarımın çoğundan habersizler, halbuki ben sürekli ütopya kuruyorum, diğerlerinin eksiğini dolduruyorum.

Her uçakta, İstanbul üstüne gelince, nasıl yıkacağımı planlıyorum, düşünüyorum; benim için İstanbul yıkılacak kenttir. En kolayı ve en basiti, galiba Demirtaş Ceyhun'un Edebiyat Cephesi'nde yazmıştım, Taksim'in bütün çevresini yıkmaktır. Hiçbir otel, hiçbir su deposu, hiçbir merkez bırakmamak, yıllar önce yazdığım ütopyadır. Bir tek yüksek otel bırakabiliriz, genç milletlerin genç devrimcilerine misafirhane yaparız ve trafiği çok yukarıdan çok aşağıya, yerin altından veririz.

Bütün tapınakları, sinegogları, kiliseleri ve camileri etrafından soyup çırılçıplak bırakırız. Bunu yıllar önce düşünmüştüm ve hâlâ düşünüyorum.

İstanbul mu, bu milletin afyonudur.

Yanlış anlaşılmak istemem, İstanbul'u yıkmayı ve bütün tapınakları, sinegogları, kiliseleri ve camileri, tabii tarihi olanları, etraflarını soyup çırılçıplak göstermeyi istiyorum. Şunu da ekliyorum, zaman zaman kendime de dışarıdan baktığımı anladım ve anladım ki, hangi ülke ve kente gidersem, ibadethaneleri, üniversiteleri, Arabi'de cami diyoruz, ve Araplar ibadet yerine "cami" demiyorlar, bir de pazar yerlerini geziyorum, bu tespitime çok şaşırdım. Şaşırdığım için araştırdım, bulabildiğim, buralarda insanlar toplanıyorlar ve dikkatlidirler; toplu, araştıran, kendini aşan insanlar beni çok etkiliyorlar. Pek güzel buluyorum, aralarına katılıyorum.

Yeni bir mimari için

Frankfurt'ta aradım, buldum, Bahai İbadethaneleri'ni gezdim, minaresizdi, beğendim, Suriye'de Emevi Camii'nin minareleri güdüktür, Kuzey Afrika'da camilerde minare yoktur, henüz açılmadan gezdiğim Halep Mescidi'nde, Mosquée mescitten geliyor, heyecanlanmıştım, pek renkli ve parlak idi. Bilkent'e giderken kurulan Doğramacı Ailesi İbadethanesi'ni fazla Jewish bulmakla birlikte beğeniyorum. Güzel.

Peki, ne demek "beğeniyorum", var olanları beğenmiyorum, demektir. Bu ülkeye layık saymıyorum ve ayrıca İstanbul-Ankara yolunda, yan yana, birbirlerinin üzerine bindirilmiş, uzaktan ikiye kesilmiş patatesleri hatırlatanları ise çok yadırgıyorum. Sanki hegemonik işaretlerdir. Güzel ve anlaşılıyor, benim bir ibadethane ilgim var, bu nedenle Semiha ve Şakir Kesebir adına, Karacaahmet'te, Bülbülderesi'ne yakın olabilir, başlatılan mescit yapımını dikkatle izliyordum.

İzini kaybetmiştim.

Silivri'de hoş sürpriz oldu, Sosyologça Dergisi'nin, pek yeni ve Doğu Kitabevi mahsulü, ilk sayısında, Hülya Biçer'in "Şakirin Camii Örneği" adlı incelemesini görünce, iki kez okudum, bu tür dergi ve yazıları seviyorum. Ancak Hülya Hanım'ın, a, Şakirin Camii'ni "modern" bularak,

b, cami geleneğimize aykırı sayarak yaptığı eleştirilere hiç katılamıyorum. Çünkü ve bir, bizde bir cami geleneği var mı, biz namazımızı, önce sinegoglarda ve sonra kiliselerden dönüştürdüğümüz mekanlarda kılmadık mı, ilk sorumuz budur. Türevi de var, bir-a, minarelerin sadece bir topografik ve ses mühendisliği zorunluluğu olduğunu bilmiyor muyuz ve ben bir estetik katkısını göremiyorum. İki, bu kavmin ibadethaneleri modern olmalıdır, diyorum. Şakirin Camii, ışıltılı olduğu için reddediliyor, ben ise, Fransa'da yeni yapılan opera binaları misli ibadethane arıyorum.

Ve böylece "İstanbul'u yıkmak" önermeme dönüyorum.

Dönüyorum da bir bakıyorum, Fikret'in nitelemesi ile bu Kahpe Şehir'de, Beren Saat güzel ve yıldız, Zülfü Livaneli şarkıcı-türkücü, Yılmaz Erdoğan tiyatrocu-oyuncu, Cem Yılmaz mizahçı ve ve ve… Kalemim direniyor. Murat Bardakçı tarihçi sayılıyor ki, bana bir manken Türkçesi ile

"inanamıyorum" demek düşmektedir. Öyleyse ben, ütopyama dönüyorum, bir Kazmacı Mehmet Paşa arıyorum.

Bitirirken

Bu yazıyla, bir Silivri Hali gereği, çalışmalarımı ihmal ettim, bir ara talep ediyorum. Bu arada haber veriyorum, Sosyologça'da başka incelemeler de var, Işılay Göktürk'ün "Eski İstanbul Eğlenceleri ve Hovarda Mekanları" bunlar arasındadır. Yalnız ben işte burada gelenekselim, hâlâ Yedikule'deki Sefa'dan ve Asmalımescit'teki Yakup'tan vazgeçemiyorum. Öte yandan, Sosyologça'yı çıkaranların Kemal Tahir'e bağlı oldukları anlaşılıyor, Tahir üzerine iki incelemeyi doyurucu bulmadım. Buradan Tahir'in, Osmanlı Kuruluşu tartışmalarını başlatan Gİbbons'u önemsediğini öğreniyoruz, ben de çok önemli buluyorum; Üç İstanbul'da Adnan da çevirmeyi planlıyordu, demek ki bu noktada anlaşıyoruz. Bitiriyoruz.

İki nokta kaldı, 12 Eylül Diktatoryası'ndan sonra ilk "1 Mayıs" toplantısında açılış konuşmasını ben yapmış ve "iktidarımızın ilk günü minarelerden ezan okumayı kaldıracağız" demiştim, artık ibadete çağrının daha modern ve uygar yollarının olduğunu söylüyordum. Telefon, i-phone ve diğerleri pek güzel çağrı yaparlar, şimdi daha rahatız. İki, ezan, ibadete çağrıdır ve Kemalizm'de herkesin ana dilinde, "haydi namaza" denilerek ibadete çağırılması esastır. Ve ne tuhaf, şimdi de en azından bu konuda Kürtlerimizin "rekemalizasyon" adımı atmaları tartışılıyor. Kürt imam ve Kürtçe hutbeden sonra, namaza ana dilde çağrı aşamasına geldiler mi, mesele biraz karışık görünüyor. Çünkü iki adım ileri, bir adım geri oynuyorlar; buna son moda "Kürt Hali" diyoruz. Ben de tekrar buluşmak üzere diyorum. (Pazar, 12 Haziran 2011)

GÜLE GÜLE ARSLAN

(Pazartesi, 8 Ağustos 2011)

Çok parlaktı, hiç göstermezdi Büyük bir pratisyendi, teoriyi hiç bırakmadı. Çok iddialıydı, son derece mütevazı yaşardı. "Behice'ye söyledim" derdi, bazen "Doğan yanlıştı" derdi ve bazen

"doğru" bulurdu, "Mehmet Ali Bey iyidir" sözünü tekrarlardı, bunları çok duydum ve bir tek gün Arslan'ın ağzından Boran, Avcıoğlu, Aybar hakkında

kötü söz duymadım. Sevgi doluydu, Türksen'e aşıktı, boşanır boşanır yeniden evlenirdi. Aşkları kalıcıdır; Arslan ülkesine, Türkiye'ye ve sosyalizme aşkla bağlıydı. Güle güle.

Kendini, Aybar, Boran, Aren, Avcıoğlu ile eşit gören bir hali vardı, hepsiyle eşit düzeyde konuşurdu, ancak sevgide ve gerekli saygıda onları lider saymada hiç kusur etmezdi, eksiğini hiç görmedim. Bu noktada da beraberdik, Türkiye İşçi Partili'ydik, üye veya sempatizan hiç önemli değil; ancak Doğan Avcıoğlu ile çok yakındık, Doğan ile politik olarak ayrıydık, ama çok severdik, çok sayardık, çok yararlanırdık. Türümüz çok azdır, Arslan'dan söz ediyorum, kendimi anlatım-mankeni olarak kaydediyorum. Bana en son Sait'le "Yalçın'ın tevkif olmamasına çok sevindim,"

haberini göndermişti, bu yazım mevkuftur.

Türksen'le el ele

Eski bir aydındı, bununla, bütün norm ve protokollere çok bağlıydı, demek istiyorum. O harika Altmışlı Yıllar'da idik, yürüyüşler, Ankara'da, Cebeci'de Fakülteler mahallesinden başlar, uzun kollar Kızılay'dan Maltepe üzerinden Tandoğan Meydanı'na akardı. Çoklukla öğrenciler, çoklukla öğretmenler, devlet görevlileri, güzel hanımlar, en passant söylüyorum, en güzel kürkleri Tandoğan'da görürdük, kalabalıklar ve kalabalıklar yürürlerdi. Arslan kilolu idi, resmi, lacivert elbisesiyle yürürdü, yüksek devlet görevlerinde bulunmuştu, ihmal etmezdi, Kızılay'a gelince yorulmuş olurdu, konvoydan kopardı, bırakmazdı, en arkada, lacivertler içinde Arslan ve yanında uzun sarı saçları belinde, o zaman da güzel ve uzun boylu Türksen el ele gelirlerdi. O harika yılların sineaste kesitlerindendir ve ben hatırlamasını dahi seviyorum.

Tanışmamız, Başbakanlık Devlet Planlama'da idi. Ben meslek memuru olmuştum, küçük bir teşkilattı, ama yetkin kamu görevlileri davetle alınıyordu. Arslan Başer, Maliye'de Bütçe ve Mali Kontrol Genel Müdür Muavini, o tarihte pek yüksek bir yerdi, büyük bir ismi olmuştu, aldılar, benden hayli büyüktü, birbirimizi bulduk. Gerçekten bulduk, İsmet Paşa başbakan idi, daha sonra sırasıyla reis-i cumhur olan Turgut Özal ve Süleyman Demirel, yedek subay-uzman olarak yanımızdaydılar. Birinci beş yıllık plan hazırlanmış, İsmet Paşa başkanlığında, aşağıda, Yüksek

Planlama'da görüşülüyordu. Turhan Feyzioğlu başbakan yardımcısı, o tarihte bizden, sol-ilericilerden ve Ferit Melen, Maliye Vekili, tutucu ve bize karşıydı. Aşağıda savaş vardı, Öncü gazetesi sol-ilericiydi, güzel yayın yapıyordu, Arslan hem güler ve hem anlatırdı, anlatırken hep gülerdi, gülerken sesi çatlardı; Paşa, "Öncü'nün başyazıları Planlama'da mı yazılıyor" diye vurgulu sesiyle sorarmış, Paşa'nın Planlama'da başyazar aramasını keyifle anlatırdı. Doğru, ye ne tesadüf, ikimiz yazardık, Başbakan İsmet İnönü her gün bizi okuyordu. Pek güzel, Arslan çok zaman muzip bir çocuktur.

Arslan'la ben sol muhalefette

Bugünkü Büyük Millet Meclisi, henüz 27 Mayıs havasından kurtulmamıştı; biz, Planlama, Atatürk Bulvarı'nda görüşte, ön bölmede idik, alt katta Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı vardı; Cemal Madanoğlu komutan idi, kurmay başkanı Albay Şinasi Orel Müsteşar'dı, hazırlanan plana sağdan muhalefet çıkmıştı, Paşa arada kalmıştı, Arslan ile ben sol muhalefet olduk, her gün yazıyorduk, odalarımız yan yana, çok lüks bir bina, Arslan yazıyor, ben düzeltiyorum, ben yazıyorum, Arslan yazıyor, içindeyiz. İsmet Paşa her gün okuyor, yazılarımızdaki bilgiye şaşıyor, sonraki toplantıyı dinleyip "Ha ne diyorsun Osman Beyy, buradan mı..." diye soruyor. Devlet budur ve biz işte buyuz.

Planlama umut idi, sonunda, Müsteşar Torun, üç daire başkanı, Çilingiroğlu, Karaosmanoğlu, Erder istifa ile ayrıldılar ve yer yerinden oynamışa. Bu arada, geçerken haber veriyorum, sonunda Başkan Koşaner, Kuvvet Komutanları, Ceylanoğlu, Yiğit, Aksay istifaen görevlerini bıraktılar, yer yerinden oynayacaktır, büyük istifalar büyük oluyorlar.

Öncü'yü Müşerref Hanım çıkarıyordu, "güzel gözlü" gazeteci olarak maruftu; herkesi, ama herkesi toplamıştı, şimdi saymıyorum, Sözcü ve Aydınlık türü bir gazeteydi, ayrı ayrı açılardan her ikisinden de iyiydi, sol idi, İşçi Partisi yeni kurulmuştu, Nazım Hikmet'in teyzesi-oğlu, paşazade, ama "Lord" deniyordu, Genel Başkan Lord Aybar büyük bir rüzgar estiriyordu, bıyıkları ile de önlenmişti. Bir de Kürt Eşkıya Koçero çıkmıştı, halkçı idi, bir türlü yakalanmıyordu, gazeteler Koçero ile de pek meşguldüler. Paşa, hergün maun kaplı toplantı odasına gelince, otururken, "Ha, ne demiş, Koçero bugün ne yapmış," diye sorardı, saf bürokratlar pek

anlamazlardı, İsmet Paşa, Mehmet Ali Aybar'a Koçero adı takmıştı, fazla yadırgamıyorduk Eşkıya Koçero ve Lord Aybar, bir ara, efsane oldular.

Üç arkadaş, şimdi Profesör Türkkaya Ataöv, sonra vali, şimdi göçük Soner Arman, sonradan adı Sosyalist Kültür Derneği olan işi başlattık; Doğan Avcıoğlu ve Mümtaz Soysal solda birer kutuptuk, ikna etmek zorundaydık, zor oldu, ödünlerle başardık. Müthiş toplantılar yapıyorduk, Milli Birlik Komitesi'nin "sol" üyeleri, tabii Suphi Karaman, diğerleri, yüksek bürokratlar, profesörler, hep sosyalisttiler, Fakülte'de iken "komünist" olarak beni siyasi polise bildiren bir arkadaşımız bile vardı, ben her iki halinde de samimiyetine inanıyorum; Müşerref Hekimoğlu'nun Sümer Sokak'taki geniş salonlu evinde toplanıyorduk, Arslan ile yine buluştuk. Ama kuruluş

toplantısında bölündük, Arslan ile ben bir olduk ve bir kaldık.

Çoğunluğun dediği oldu

Müşerref yıldız idi, o zamanlar seçkin evleri Kızılay'da idi, sonra Çankaya'ya çıktı, bir ara Müşerref Hanım ile Çankaya'ya çıkan bulvarda karşı karşıya oturduk, hep geniş ve güzel evlerde otururdu, kurucu sosyalistler ikiye ayrıldık. Çoğunluk ünlülerden, mevki sahiplerinden kurucular istiyordu, biz gençleri ve radikalleri arıyorduk, biz dediğim Arslan ile ben, çoğunluğun dediği oldu, sonunda Planlama'dan ayrılan plancılar başa geçtiler, Müsteşar'ımız Osman Nuri Torun başkandır.

Arslan ve belleğim beni yanıltmıyorsa, Osman Nuri Torun, "Hesap Uzmanı" idiler, ne müthiş bir kurumdu. Şimdiki hesap uygulamalarına, Kemal Kılıçdaroğlu, Hamzaçebi, Bülent Kuşoğlu vesaireye bakmamak ve bunlarla mukayese etmemek gereklidir. Kılıçdaroğlu, Cebi ve Kuşoğlu'na bakınca, bunlar zamanlarını boş geçirmişler, Kemal Dervişçi olmuşlar, akepe'nin bu müstesna kuruluşu katletmesine pek de acımıyorum. Ama Maliye Müfettişliği'ni yıkmalarına pek üzülüyorum, aslında Cumhuriyet'i yıkıyorlar, çok iyi görüyorum; yaptıkları Cumhuriyet'in omurgalarını yok etmektir.

Osman Nuri Torun, Arslan Başer Kafaoğlu önce Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde, sonra Hesap Uzmanları Kurulu'nda yetiştiler. Dönemlerinde

daha iyisi yoktu ve her ikisi de çok güzel insandılar.

Özlüyorum.

Arslan, boş durmaz, Paul Svveezy'nin klasik "Sosyalizm" kitabını çeviren de Arslan'dır. Hep çalışır, hep sosyalisttir, Türkiye İşçi Partisi'ndeki sosyalist mücadelesine İşçi Partisi'nde devam etti. Hep sevecendi, güzel bir münazaracı ve anlatıcı oldu. Masal türü anlatırdı, pek severdim.

Arslan, Adnan'ı hep sevdi

Büyüğü, Adnan Başer'den hep övgüyle söz ederdi. Toz kondurmazdı, Adnan Bey, Maliye Bakanlığı'na Gelirler Genel Müdürü olmuştu, İşçi Partili olmasına aldırmazdı, Demirel döneminde ve araştırmalarında yardımını hiç esirgemezdi. Öyle, ama bana, 12 Eylül'ü kim kurdu yollu sorarlarsa, Coşkun Kırca ve Adnan Başer'in adlarını veriyorum. Başkaları yaptılar, yolunu ikisi çizdi ve 12 Eylül Anayasası'nın iskeletini yazdılar. Coşkun parlak, Adnan akıllıydı, o yola saptılar, Adnan Başer ayrıca diktatoryada bakanlık yaptı. Ne tuhaf, bizde Cumhuriyet Aileleri'nde rastlıyoruz, Tevfik Rüştü ile Doktor Nazım iki kızkardeşle evlenmişlerdi, biri askerken diğeri bakandı; ve ne tesadüf, Doktor Nazım'ın asıldığı gece Tevfik Rüştü, Atatürk'ün önünde eşiyle dans ediyordu, mecburdur. Devam ediyoruz, bizim çok sevdiğimiz Devrim ile İpek'in iki babasından birisi hep hapiste ve diğeri hep akepe'nin anayasa komisyonunun başındadır. Bizde oluyor, Arslan, Adnan'ı hep seviyor, Arslan, sevgi doludur. Sosyalist mi, sevgi dolu, keskin ve akıllı insandır.

Öksürseler kanun olurdu

Arslan, ne güzel anlatırdı, her ikisi de parlaktılar, 27 Mayıs'ta Milli Birlik Komitesi'nin komisyonlarında, birlikte çalıştılar. Çok verimli işler yaptılar, Türkiye'nin yönetimine katıldılar, Arslan mı, gülerdi, sesi çatlardı, o günlerden söz ederken, biraz abartma ile, "Abimle öksürsek kanun olurdu" diyordu, devrimci bir durumdur. Kanun, eninde sonunda, bazılarının öksürüğüdür ve bir zamanlar bizim Arslan öksürüyordu. Ne yapalım, bana "Güle güle Arslan" demek düşüyor. Güle güle, sevgili Arslan yoldaşım.

Ve yine "Herkes gitti, yalnız kaldım meyhanede" söylüyorum. (Pazartesi, 8 Ağustos 2011) **İLKER PAŞA’NIN AÇILIMI (I)**

(Pazartesi, 15 Ağustos 2011)

Bir dönemeçte miyiz; doğru, “turn left” tabelası yok, amma, izinleriyle, ben “sert viraj” işaretini daha doğrusu alametlerini görebiliyorum. Pek çokturlar ve her gün çoğalıyorlar. Bir yüksek komutan ile bir sefir-i kebir bir araya gelmişler, belki de getirildiler ve mühim meseleleri konuşmuşlar, bir büyük gazetede yayımlandı, belki de yayımlattılar, tabii kıyamet diyemeyiz. Fakat pek yenidir, umur-u adiyeden sayamayız. İlker Paşa Hazretleri’ni tebrik ediyorum, selefleri misli Fenerbahçe Ordu Evi’nin sakin evlerinde erken yokluğu seçmediler, müdahale halindeler.

Büyükelçi Şükrü Elekdağ ise, izinleriyle, beni şaşırtmadılar, ulusal ve aynı anlamda bağımsız Türkiye mücadelesinde durmak-bilmez yerindedirler. Gençleştiklerini görüyorum. Bir sade kıyam halindeler.

Ne konuştular ya da ne söylediler, bunu tartışmak istiyorum. Öncelikle, bir araya gelmeleri dahi çok önemlidir, görmezlikten gelemeyiz. Peki, söylediklerinde “yeni” var mı, söyleşmeleri çok önemlidir, ihmal edemiyorum. Paşa’nın söylediklerinde “Terör Örgütlerinin Sonu” nam çalışmasına göre pek çok yenilik ve açılım var. Ama açık mı ve tatminkar mı, Ambasadır Elekdağ’ın hiç tatmin olmadıklarını okuyabiliyoruz. Ne yazık tartışmada bir crescendo asla bulamıyoruz ve sonu, başına göre çok daha karışıktır. Açmak durumundayım. Tartışmalarının tonu ikinci sayfada birincisinden daha düşüktür. Yükseltmek istiyorum ve başlıyorum.

Bir, akepe iktidara gelmedi, getirilmiştir. 3 Kasım 2002 bir seçim değil, darbedir. Bunu ol tarihte ilan etmiş olduğum hatırlardadır. Akepe yüksek komutanların icadıdır.

İki, seçim günü, 3 Kasım, bir Genelkurmay Başkanı’nın uçağa binip Washington’a gitmesi çok çok kötü bir alamet idi, gününde buna dikkat çekmiştim. Bir darbe işareti olarak okudum. Şimdi Genelkurmay Başkanı Özkök’ün bu Washington gezisinde, “Ergenekon” denilen darbe planını görüştüğünü düşünüyorum. Bu tertip 2002 damgalıdır.

Üç, darbeyi tüsiad ile yüksek komutanlar iç içe yaptılar. Bunları bugün söylemiyorum, Kasım ve Aralık tarihinde, ilk akepe hükümeti ortaya çıkınca, bunun, yüksek komutanların “otuz yıldır aradıkları ekip olduğunu” söyleyen benim. Yüksek komutanlar, tüsiad, Aydın Doğan bunun içindedir, tabii, cehepe’nin eli mahsulüdür. Cehepe anayasayı değiştirerek Erdoğan’ı Meclis’e sokmuş, bir hükümet hediye etmiş ve 2007 seçimlerine girmemiştir. Bunları da ilk defa söylemiyorum, cehepe 2007 seçimlerine ve 2010 referandumlarına girmedi; her ikisini de, zamanında, televizyon programlarından ilan ettim, seçime ve referanduma çağırdım, gelmediler.

Kayıtlıdır, Erdoğan’ın bir aktör olmadığını ve senaryo olduğunu tekrarlıyorum.

Dört, 2001 devalüasyonu yapılmışken, kanunen 2004 varken, 2002 yılında seçim ihanettir, darbedir ve sorumlularını biliyoruz. Yüksek komutanlar, akepe için bu usulsüz seçimi desteklediler. Sedat Ergin başroldedir.

Beş, Başbuğ – Elekdağ mülakatında ana mesele bölücülük olmuştur, güzel; zindanda yazıyorum, belleğime dayanıyorum, yanılmak istemiyorum, 2008 yılında Milli Güvenlik Kurulu “Barzani Devleti’ni” resmen kabul etti. O tarihe kadar fiili durum vardı, ele alacağım, işte asıl bölücülük budur. Bu pek vahim ve pek tehlikeli kararın ordu içinde bir ve iki numaralı sorumluları Büyükanıt ile Başbuğ oldular. İlker Paşa’nın bu meşum yerden henüz tam uzaklaşmadığını görüyorum.

Türk Ordusu’nun Barzani Devleti’ni kabulü bir İsrael politikasıdır. İsrael Darbesi, 1993 Çiller Hükümeti ile başlamaktadır.

Altı, akepe bunun devamıdır. Akepe, Washington ve Tel-Aviv işidir. Musul’da “Barzani”, Büyük İsrael Projesi içindedir. Suriye’de Esad’ı düşürmek, bu büyük projenin en önemli halkası durumundadır; Washington – Tel-Aviv – F. Gülen – Aydın Doğan – Tayyip Erdoğan buradadırlar.

Esad’ı düşürmek, İsrael’i yaymak anlamındadır. Gülen-Erdoğan bu iştedirler.

Bundan sonra Diyarbakır’ın eklenmesini çocuk işi sayabiliriz. Çok güzel, bunu da yeni söylemiyorum, “Musul’u almazsanız, Diyarbakır’ı verirsiniz”

deyu deyu on yıldır bağırıyorum.

Musul üzerine Büyük Kurtarıcı'nın vasiyeti ve bu bapta İlker Başbuğ – Yalçın Küçük tartışması var.

Yedi, birinci Ergenekon çıkışında televizyon televizyon gezdim, "hedef ordu'dur" dedim, kanıtlar verdim. İlker Paşa Hazretleri inanır oldu, sonra Erdoğan'a güvenmeyi seçti, buraya gelmiş

durumdayız. Verdiler.

Sekiz, trafik davasına trafik mahkemesi, basın davasına basın mahkemesi bakıyor; darbe ile suçlanıyorlar, askeri mahkeme bakamıyor. Yaşar Paşa başta idi ve arkasından İlker Paşa geldiler ve mahkemeleri verdiler. Bu Ordu'yu vermek anlamındadır. Verdiler, içimiz yanıyor.

Dokuz, Hava Kuvvetleri hukuk müşaviri Albay Zeki Üçok müdahale etti, davaları aldı; sonunda komplo kokan davalar ile tutuklandı. Genelkurmay Hukuk Müşaviri Hıfzı Paşa davaları vererek kurtulma politikası izledi, bu bir teslimiyet yolu idi ve en sonunda Hıfzı Paşa, tek şahit ve destekçisi Kemal Kılıçdaroğlu olan bir tertip "dava" ile tutuklanma ile karşılaştı. Çok acıdır. Hıfzı Çubuklu Paşa'ya Gülen-Erdoğan Partisi'nin freninin patlak olduğunu anlatamadım, benim eksikliğimdir.

On, ben şu anda akepe'ye teşekkürlerimi sunuyorum. Bize bir Ordu veriyor. Tutuklamalara biraz daha devam edebiliriz, "sol-kemalist" bir Ordu doğum sancısındadır. Demek buradan geçmek zorundaydık, "şükran" diyorum.

İlker Paşa Hazretleri'nin konuşmalarının en doğru yanı, Işık Paşa Hazretlerine verdiği destektir.

Mülakatın en can alıcı noktasını burada buluyorum. Güzel, peki, Işık Paşa ne diyor; yaptıkları ne anlamdadır, bunu soruyorum. Şimdi buradayım.

Akepe'nin çöküşünü görüyorum. Nasıl mı, başka bakıyorum ve çöküşü orada buluyorum. Masada-tek halden moral ve sağlık alamadı ve sokağa çıkamadı, sadece iftar edebildi.

Bir, sadece şu söylendi, “tek oturdu, bakın ne güzel oturdu.” Görünüşe göre, “koskoca” insanların bu kadar çocuklaşmaları, çökmekte olduklarını görmelerindendir. Hepsi güzel oturdular.

İki, “Burkay geldi, Burkay” ve şarkı sözü dahi yazamayan birisini şair bile yaptılar. Tanırım, birlikte politika yaptık, Kemal Burkay’dan ne köy olur, ne kasaba. Tepe tepe kullanabilirler. Kemal Bey kısa bir süre sonra Stockholm’e döner, tükenmiştir ve rahatı oradadır. Akepe bir şarkı sözü yazarına düşmüştür.

Üç, Türkiye’nin en islamist-osmanist gazetesi Hürriyet’tir ve A. Doğan Hürriyet’i F. Gülen’e teslim etti. Türkiye’nin en hurafeci-tarikat yanlısı televizyonu Haber-Türk’tür ve T. Ciner, gazetesini F.

Gülen’e verdi. Gülen bir jingoist’tir, daha çok tutuklama, sıfır tahliye ve Suriye’ye savaş

istemektedir. Gazeteleri ve televizyonları, Hürriyet ve Haber-Türk dahil, Erdoğan’ı artık zayıf buluyorlar. Çöküşten korkuyorlar, halleri budur.

Dört, kitap okumaz-gazete almaz Kılıçdaroğlu Ordu düşmanı çizgisini sürdürüyor. Gülen-akepe ise tutuklamaya mahkumdurlar, güçlü görünmek zorundalar. Toprak kayıyor, görüyoruz.

Işık Paşa Hazretleri’nin, Kuvvet Komutanları Ceylanoğlu, Aksay ve Yiğit Paşa Hazretleri ile çıkışları işte bu zamandadır, çok çok zamanlı oldu. Bana Cemal Paşa Hazretleri’nin Adnan Menderes’e hitaben yazıp Milli Savunma Bakanı Ethem Menderes’e bırakarak İzmir’e çekilmelerini hatırlatıyor. Cemal Paşa ol tarihte Kara Kuvvetleri Komutanı idi ve çok kısa bir zaman sonra devlet başkanı olarak döndüğünü biliyoruz.

Işık Paşa Hazretleri’nin söylediği şudur: “Ey Ordu’m, ben ve silah arkadaşlarım yapamıyoruz.

Bizim, kişisel planda, böyle bir hazırlığımız yoktur. Ey sevgili silah arkadaşlarımız, bizi affediniz.

Size güvenimiz tamdır.” Bunu söylediler ve müthiş onurlu hareket ettiler. Bize de onur ve güven verdiler.

Bir, Tocqueville de yazıyor, Fransız Devrimi’ni hiç kimse beklemiyordu ve Lenin, Bolşevik Devrimi’nden kısa bir süre önce, “inşallah 50 yıl sonra”, diyordu.

İki, Cemal Paşa veya Cemal Ağa’yı kimse bilmiyordu, 29 Nisan’da Ordu ve polis tarafından sarılmıştık, hala nasıl aklıma geldi bilmiyorum, bağırmamız gerekiyordu, birileri “ya ya ya şa şa şa Cemal Paşa çok yaşa” deyu bağırdılar, hemen yer-gök inledi. Hepsi budur.

Üç, 11 Eylül 1980 tarihinde akşamüzeri Bebek Oteli’nin önündeydik, Demirtaş Ceyhun, Amele Erol, bütün arkadaşlar oturuyorduk, orada otururduk. Rejisör Tunca Yönder geldi, “Yalçın tanklar çıkmış” dedi, akşamüzeri Meclis’i sardılar. Edirne’yi açık bıraktılar, Ahmet Kaçmaz, Behice Boran çıktılar. Bebek Oteli’nde tankların ve arkadaşlarımızın çıkışını izliyorduk.

Bu mu, Ankara ve İstanbul’da zırhlı birliklerin işidir ve şimdi birkaç filo da gerekebiliyor, uçuyorlar. Mezar kenarından ıslık çalarak yazıyorum, abartmamak gerek, önemli olan Ordu’nun birliğidir. Burada Akepe’ye güveniyoruz. Elinden geleni yapıyor.

Aziz Nesin çok güzel anlatırdı, bölükte komutanla anlaşamamışlar, Mehmet’i çağırmışlar, sormuşlar, “oğlum aşık kime derler”, cevabı Aziz bey çok güzel söylerdi. “Komutanım” demiş,

“kızı istersin, verirler, evlenirsin; vermezler, aşık olursun.” Bu işe, aşk, sonradan olan bir iştir. “Ah yüce gök”, şu Kemal Kılıçdaroğlu kuluna biraz akıl ve biraz bilgi ihsan eyle diyorum. Madde 35, kızı aldıktan sonra işe yarıyor, tülden duvaktır. Hepsi bu kadar amma ve lakin, “demokrasi” şartını iyice koymak gerek, çünkü Türk Ordusu hep demokrasi bozulunca iktidarı alıyor ve programa ihtiyaçları var. İşin raconu budur.

Devam edeceğim, insanlık hapishaneyi çok geç keşfetti, eskiden sürgün vardı. Bonaparte, Dreyfus, Lenin, Mithat Paşa sürgüne gittiler, “Şeref” Vapuru ile bir vapur genç subayı sürgüne göndermiştik.

Tarihimizde çok ünlüdür.

Peki, “şeref “ mi, Sirkeci’den çıkınız, İttihat ve Terakki günlerindesiniz, Meseret Oteli’ni ve kahvesini geçiniz, Osmanlı’nın son günlerindeyiz, çöküyoruz. Sol tarafta Bab-ı Ali var, şimdi vilayettir, devam ediniz, İran Sefareti’nden sağa dönünüz, ilerde “pembe” bina var, İttihat ve Terakki Merkezi Umumisi idi. Bir ara Cumhuriyet Gazetesi orada idi, işte o caddenin adı Şeref’tir.

Şeref Vapuru ve genç zabitlerin adınadır. Şerefleri var.

Tarih mi, ben ütopyacıyım, çok hayal kuruyorum. Taksim Meydanı’nı çok büyütüyorum, artık adı

“Hasdal Meydanı” olmuştur. Kızılay Meydanı’nı çok açıyorum, artık adına “Silivri Meydanı” diyoruz. Deniz havasına ihtiyacımız var.

27 Mayıs’ta Silivri Meydanı’ndaydık. Temren ile el ele idik. İnsanlar oradalar, hepsi öpüşüyorlar ve

“sen oyna … , sen oyna … “ diyorlar ve oynuyorlar. Ben böyle kalabalık, böyle coşku, böyle mutluluk bir daha hiç görmedim. Mutluluk mu, özlemdir.

Devam ediyorum. (Pazartesi, 15 Ağustos 2011)

İLKER PAŞA’NIN AÇILIMI (II)

(Cuma, 19 Ağustos 2011)

Şair-i Azam Abdülhak Hamid, insan-ı muazzam bir şahış idi. Ailesi sıkıntılı, söyleyemiyorlar, dedikodu ayyuka çıkmış, sonunda aile meclisinde bir zat-ı cesur cüret etmiş; “Üstad-ı azam, Lüsyen Hanım aldatıyor” demiş, kızararak oturmuş. Üstad vakur, hiç renk vermemiş, “bakarım” buyurmuş.

On beş gün sonra, aile meclisi toplanmış, “baktım” ile başlamış, müthiş bir heyecan, “aslı yokmuş”.

Duymuşlar ve pek sevinmişler, “Lüsyen’e sordum” demiş. Ve çok güzel, Ambasador Elekdağ çok merak ediyor, “Paşa, pkk’ya karşı çok başarılı olduk buyuruyorsunuz, neye dayanıyorsunuz” soruyorlar ve Paşa, “Rand Corporation raporu var, yazıyor” diyorlar. Peki, ben ne diyorum, “Rand Lüsyen Hanım’dır.” Söylediğim öz olarak budur.

Paşa’nın söylediği ise şudur: “TSK’nın PKK terörüyle mücadelede başarılı olduğunu kitabımda, Türkiye dışında yapılan bilimsel ve saygın çalışmaya dayanarak açıkladım.” Çalışmayı yapanın

“Rand” olduğunu açıklıyorlar, cia’ya araştırma yapan bir tür yan kuruluş olarak kabul ediliyor.

Buradan Amerika ve cia’nın; Türk Ordusu’nun mücadelesinden memnun olduğunu anlıyoruz.

Washington, Türk Ordusu’nun içine kapanmasını ve Barzani’ye dokunmamasını istemektedir.

Başarılı bulması pek tutarlıdır.

Bilgisiz Mücadele

İlker Paşa’nın şu açıklamasını da aktarmak istiyorum: “1992’de Kuzey Irak harekatı çok önemlidir.

O zaman Pkk’nın Kuzey Irak’taki hareketi çok önemlidir. O zaman Pkk’nın Kuzey Irak’taki güçlerini Osman Öcalan kontrol ediyordu ve TSK’ne karşı çok yanlış bir taktik uygulamıştı.” Bunu okurken çok üzülüyorum, hem gerçeklerle ve hem de benim bilgilerimle net bir şekilde çelişiyor.

Çok hoş, Devlet-i Türki, demek arada sırada bir Kemal Burkay buluyor ve vakit geçiriyor; 1992

yılındaki Burkay, Osman Öcalan’dır. Pek yazık, bu bilgilerle mücadele sürüyor. “Ölmüşüz de haberimiz yok” diyorum.

Bir, ol tarihte, pkk’da bir iç mücadele vardı, Mehmet Şener isyan etmişti, öldürüldü. Öcalan bana,

“Hocam şunlara bakın” diyordu, bazı liderlerden söz ediyordu, “Ferhat’ı benim yerime geçireceklerdi, Kamışlı’ya bir muzaffer komutan olarak soktular” diyordu. Galiba kod adı buydu,

“şimdi bana Ferhat’ı öldürmem için yalvarıyorlar” şeklinde sürdürmüştü. Osman’dan hep “zavallı” olarak söz ederdi. Öcalan, Osman’ın Türk Devleti ile bağlantılı olarak hareket ettiğini düşünüyordu.

Burada kızgınlıkla Mehmet Ali Birand’dan bahsediyordu. Bu kadar ve Mehmet Ali’ye sağlıklar diliyorum.

Sınır Ötesi Yenilgisi

Güzel, İlker Paşa Hazretleri’nin kaynaklarına dönmek istiyorum, uzun incelemelerim var, artık kitap içinde yayımlama zamanı gelmiştir. Bunu erteleyerek İlker Paşa’ın asıl meselesi ve hatta en esaslı açılımına dönmek istiyorum. Mesele şudur, Paşa Hazretleri’ne göre, 2003 yılında Amerikan Kuvvetleri ile Irak’a girmek imkanı vardı, görememek büyük kayıptır ve İlker Paşa çok hayıflanıyor. Buradayız.

Ben çok şaşırıyorum ve çok üzülüyorum, çünkü burada çok çok büyük bir mesele var. Şudur, gerçekten böyle bir imkan var mıydı, daha açık not edebilirim, Amerika Türk kuvvetlerini Kuzey Irak’ta görmeyi hiç düşündü mü? Ben hiç düşünmediğini düşünüyorum. Daha açık ifade edebilirim, Amerika açısından Türk askerleri, Irak’ta persona non grata idi ve Türk subaylarının başına çuval geçirilmesini bunun en kaba ifadesi sayabiliriz.

Bir, Büyükelçi Elekdağ, böyle bir imkanı ciddiye almaz görünüyor ve Paşa Hazretleri’ne, “ayrıca Amerikalılar Türk askerine dar bir arazi şeridi veriyordu” diyor. İlker Paşa’nın cevabı, iki, şudur:

“Biz bu bağlamda Amerikalılar’la hemen hemen bir anlaşma noktasına gelmiştik”. Çok çok güzel,

“hemen hemen” ve bir “anlaşma noktasına” gelmişiz, ve, üç, bu anlaşma olsaydı, “Türkiye-Irak sınırında biz bir hat” çizecektik. Ama olmadı, dört, “sonradan ikinci bir tezkere geldi” ve “ Irak’a bir tugay yollayacağız, denildi … amma istemediler”, Paşa’nın bilgisi budur. Ne yazık, bu bilgilere

dayanarak herhangi bir kayıp ve bu nedenle hayıflanmak için bir neden bulamıyoruz.

Musul Suikastleri

Peki, izinleriyle, tarih yazımına katkıda bulunabilir miyim; A. Öcalan, Umum Jandarma Komutanı Eşref Paşa’nın, Türkiye’nin Irak sınırından yukarda bir hat çizmek istediğini düşünüyordu. Bana,

“Hocam duvar örecek” diyordu; bu bir’dir. Ve iki, Eşref Bitlis’in uçağı 17 Şubat 1993 tarihinde düştü ve ben “Eşref Paşa düşürüldü” yazdım. Aynı haftadadır.

Üç, Uğur Mumcu, Ocak 1993 tarihinde, Mossad’ın Barzani’ye silahlı eğitim verdiğini yazdı, 24

Ocak 1993 tarihinde öldürüldü. Dört, demek Ocak ve Şubat aylarında iki şehidimiz oldu ve Nisan 1993 tarihinde Devlet Başkanı Özal yok edildi. Özal da, Musul’un alınması için tutturmuştu, “bir basıp, iki almak” istiyordu. Üçü de öldürüldüler ve eğer öldürüldülerse, Musul yoluna gittiler.

Peki, ama İlker Paşa’nın açılımında, kitabında yeni olan iki nokta var; bir, “Musul’a girilmelidir” ve iki, “Amerika önemli değildir”, biraz bulutlu olsa da bunları çıkarabiliyorum. Ve İlker Paşa’yı korumaya alıyorum ve öneriyorum.

Musul Vasiyeti

Tarih yazımına devam etmek zorundayım; burada Paşa Hazretleri ile münazaramız var. Bendeleri, Büyük Kurtarıcı'nın İsmet Paşa'ya "Musul'u al, İsmet" ve İsmet Paşa'nın da yerine geçen Bülent Ecevit'e, "Bülent, Bülent, Büyük Atatürk alamadı, bana al, dedi, ben sana diyorum, al" dediler. Bu sır bana söyledin, ben açıkladım, Bülent Ecevit beni doğruladı, çok güzel oldu, tarihimizin bir sırrını açmış olduk. Televizyon ve yazılı basında çok büyük bir ilgi uyandırdı, buradayız.

Münazaramız şudur, Paşa bana cevaben, "biz ciddi bir ülkeyiz, antlaşma imzalanmıştır, sadığız" dediler. Ben İlker Paşa Hazretleri'ne, "bu cumhuriyet antlaşmaları yırtarak kurulmuştur" dedim. Ve sona yaklaşıyoruz.

Bülent Bey bu sırrı, o zaman başbakan yardımcısı idi, Amerika'dan "Musul'u alın" teklifi gelmişti, arada-bir böyle teklif yaparlar ve çok heyecanlanmıştı, "Amerika'ya güvensem, hemen" dediler.

Benim söyleyeceğim ise ikidir ve bir, artık Amerika bu tekliflerden çok uzaktır. Amerika Kuzey Irak'ı artık Türkiye'ye kapatmıştır. İki, "kim korkar hain kurttan" ve devam ediyoruz.

Sona Doğru

İlker Paşa'ya bu kaynaklarla hiçbir yere gidemeyeceğini hatırlatmak durumundayım; Yalçın Küçük'ü, İsmet İmset'i, Vamık Volkan'ı okumadan, bilgisiz Amerikalılar ile hep yanlış yazan akepe tandaslı Metin Heper'e dayanarak sağlıklı sonuçlara ulaşamaz. Kaynak ve kaynak diyorum, biz kaynağız, biz hep Dışişleri Araştırma ve İstihbarat Daire yöneticisi, Şam Büyükelçisi Cenk Duatepe'yiz.

Cenk mi, Dışişleri Bakanı ve benim pek yakın arkadaşım Hikmet Çetin "bunlar iki bacanak …" derdi ve durmazdı. Devlet terbiyemiz var, işlerimizi yaparken, Cenk'i pek severdim, birbirimizi hiç görmezdik. Ama Cenk, Temren'e çok güvenirdi, "torba torba dolar götürüp Barzani'ye verirdim"

diyormuş, bizim aile sırlarındandır. Böylece, Yüksek Komutanlar'ımıza bildikleri sırları ifşa etmiş

oluyorum. Çöküşün sırları elimizdedir.

Çöküş mü, yaklaşınca, dış gezilere pek önem veriyorlar. Menderes Irak gezilerine çok erken başlamıştı, Moskova'ya çıkacağını açıklamıştı ki, düştü. Tayyip Bey mi, yüzde elli imiş! Ankara'da duramıyor, Avrupa çağırmıyor, Kıbrıs, Bakü alkış toplamaya çalışıyor. Artık Suriye de yok ve sırada Somali var, "Ah bende Gazze olsa" diyor. İçerde, çıkamıyor...

Çünkü çöküş kapıdadır. Çöküş yüzündedir. (Cuma, 19 Ağustos 2011)

İLKER PAŞA'NIN AÇILIMI (III)

(Pazartesi, 22 Ağustos 2011)

Başkan Mao'nun en çok nesini seviyorum? Ben bir sovyetoloğum, bu alanda inceleme yazan ülkede ilk ben oldum. Rusya'da sosyalizmi bir "türkü" sayıyorduk, Türkiye Komünist Partisi'nden ayrıydık, kendi kafamıza güveniyorduk; bağımsız bir aklımız var. Yalnız Sovyetler'de ücret makasının açılmasından çok rahatsızdım, emek-değer yasasına güvenmiyordum, sosyalist insandan uzaklaşıyorduk. Altmışlı yılların sonunda Mao "kültür devrimi" ile çıktı, bir insan düzelticisi olarak gördüm, başarılı olamadı, ama ben düzeltmenin hala peşindeyim. Silivri'de ve Hasdal'da hepimiz kendimizin kültür devrimi'ni yapıyoruz. Halk'a dönüyoruz.

Görmediğim hapishane kaldı mı, Sinop'a yetişemedim, Sansaryan Han'a yetiştim. Hapiste nevresimi yıkamak zorunda kalacağımı hiç düşünemedim, çok zordur, bir istida yazdım, idareyi inandıramadım. Temren, gözleri biraz yaşlı, "Yalçın neden yıkıyorsun; al al, at - tanesi otuz liraymış"; bağırıyor… Temren ile aramızda doktrin farkı var, biz kültür devrimindeyiz. Burada, bizim için pek ilahi olan emekçi halkımız türünden yaşıyoruz. Ne güzel, halkımıza yaklaşıyoruz, çamaşırlarımızın en kirli yerlerini kendimiz çitiliyoruz. Biz profesörüz, biz paşayız, biz gazeteciyiz ve öğrenciyiz, ama biz burada halklaşıyoruz. Ve bu nedenle bizi buraya tıkanlara şükranlarımı yazıyorum. Halk-misli yaşamak ve halk için okumak, aklımızı bağımsızlaştırmak sevinçtir.

İlker Paşa’nın yanlışları

İlker Paşa’nın açılımından uzaklaşıyoruz, doğrulara dayanmıyor ve “1999’da yakaladığımız örgüt başını…” diyor ki, gerçekten çok uzaktır. Abdullah Öcalan’ı biz yakalamadık, “Sam Amca” yakaladı ve Türkiye’ye verdi. Washington yakaladığını Hükümet’e değil, Genelkurmay’a bildirdi ve Hükümet’te Bülent Ecevit ve Mesut Yılmaz vardılar, istemediler. Haklı oldular.

Hangi başarı, Amerika Lüsyen Hanım’dır; ve şimdi Kürtler’imiz, (a) Kürteli’nde hegemondurlar, istedikleri zaman istedikleri eylemi yapıyorlar; (b) bütün engelleri aşıp milletvekili çıkarabiliyorlar; (c) büyük sermayeyi ve büyük medyayı arkalarına aldılar. Yeni bir dönemdeyiz. Paşa Hazretleri,

“silahlı kanat gerekirse Öcalan’ı dinlemeyebilir” diyorlar ki, yakıştıramıyorum. Ve Paşa Hazretleri,

“artık kanat-manat yoktur” diyorum, bir merkez var.

İlker Paşa, “Murat, Cemil ve Duran…” sayıyor, bazen Ali-Haydar’ı da ekliyor; hepsini bilirim, hepsini tanırım, Kaytan, Siyasal’da Öcalan’ın sınıf arkadaşı idi, bitirdi, şiire meraklı bir Alevi’dir.

Tabii Mustafa Karasu da öndedir, politik açılımları yapıyor; bana “Hocam, chp gençlik kollarında yetiştim” demişti, bu “yeni-durum” bu ekibe aittir. Bdp artık sadece çoluk çocuktur, parmak kadardırlar, ciddiye aldıklarını sanmıyorum. Ben mi, hiç ama hiç önemsemiyorum.

Öcalan’a sevgi ve bağlılıkları yüksektir, ancak kırgınlıkları da var, uzun olmayan bir zamanda ve iki aşamalı olarak Öcalan’ın serbestleştirilmesi vazgeçilmez hedefleridir. Öcalan’dan aldıkları iki ilke var, bir, İsrael ile savaş, iki, Barzani’nin liderliğini kabul etmemek. İlker Paşa ise, Yaşar Paşa ile birlikte, Barzani Devleti’ni kabul ettiler, bu, hiçbir çözüm kapısı bırakmamak anlamındadır. Doğru,

“Elekdağ Mülakatı”, hem Barzani ve hem Washington açısından, “Terör Örgütlerinin Sonu” kitabına göre daha ılımlıdır, ama hala Barzani ve Washington’a bağlıdır. Bir yere gidemeyiz.

Yüksek komutanlar ile akepe işbirliği mi?

İlker Paşa'nın apoletinin üzerinden konuşabilir miyim, Genelkurmay'a, Yeni Erkan-ı Harbiye-i Umumiye Reis'ine dönerek şunu söyleyebilirim, "bu bilgiler ile çıkmaz sokaktasınız", mesele budur. İlker Paşa ve Genelkurmay, akepe ile Erdoğan'a çok yakın duruyorlar, "düz alanda polis" açılımı da bu yakınlığı sürdürme anlamındadır. Güzel ve acı, ben Habur Skandalı'nın bir "Ordu-işi"

olduğuna pek çok kez işaret etmiştim, İlker Paşa bunu 1993 yılı Milli Güvenlik Kurulu kararı olduğunu da açıklıyor. Türk Genelkurmayı'nın yasasızlığı bu kadar sevmesi, beni çok rahatsız ediyor. Şimdi Genelkurmay alt sınırı "sözde" terör örgütü üyeliği olan bir "erteleme" kanunu tertibine başlamak durumundadır. Habur, bir Ordu-akepe kanunsuzluğu idi ve kanun yolu var. Bu yola "giriniz" diyorum.

Kürtçe hakkında kısa bilgi

Şimdi Kitap'a geliyorum, Paşa "dil olarak Kürtçe, Farsça'nın etkisinde kalmıştır" diyor ki saçmadır.

Ben sürgünde, Paris'te Kürdoloji tahsili de yaptım, dil bilimine tutkunum. Hint-Avrupa dili var, bunun bir kolu Hint-İran dilleridir, Kürtçe, "Kırmanci" diyebiliriz, Farsça türü Hint-İran dillerinde bir koldur. "Ez spas dikim", deriz ve Kırmanci'dir; İraniler "men teşekkür mikonam", diyorlar; biz ise "ben teşekkür ederim" söylüyoruz ki, üçü de aynı yapıdadırlar. Kırmanci, Sorani'den ayrı olarak bazı dillerle karışmıştır. Bizim dilimize gelince, İç Asya'dan çıkınca, uzun yüzyıllar İran Platosu'nda yaşadık ve Farsça'nın sömürgesi olduk. Misal mi, baba tarafım Türkmendir, şimdi pek çok sözümüzün Farisi olduğunu çıkarıyorum, köylü-büyüklerim bana "yal-çin" diyorlardı, "gül-çin" ile aynı yapıdadır; "çin", "çindan" fiilinden geliyor, "çiçek toplayan" ve "vazo" anlamındadır. Türk Dil Kurumu pek çok zaman uydurmaktadır ve yalçın'ın "kaya" ile bir ilgisi yok, "yol" veya

"parıltı" ve "şavk" ile "ışık" toplayan demektir. Bu arada, Cuma günü Silivri'de, babası arkadaşım Şahin Mengü'ye de söyledim, "Nevşir" yoktur ve yeni spikerin adı Nuşin'dir ve biz sömürgeyiz.

Eklemiş oluyorum.

İlker Başbuğ liberalizmi biliyor mu?

İlker Başbuğ, Kitap'ta bir de şunu yazmış durumdadır: "Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu duruma bakılınca, Türkiye'de uygulanan yolun ve stratejinin liberal demokrasi olduğu söylenebilir.

Liberal demokrasinin birinci şartı, devletin vatandaşlığa dayalı ulusalcılığı esas almasıdır." Ve ne yazık, her iki cümle de kökten yanlıştır, siyaset teorisinde bunlara rastlamıyoruz. Bildiğimiz,

"liberalizm", Liberal Parti ile tarih olmuştu; Lloyd George ile sonunu bulduk. Her türlü devlet müdahalesi ve işine karşıdır, Thatcher-Reagan gericiliği ile tekrar duyar olduk. Varsa eğer, "liberal demokrasi" devletin yoksullara süt vermesine dahi karşıdır.

İlker Başbuğ'un akepe'li kaynakları

Kaynak sorununa geliyoruz, Paşa Hazretleri, Elekdağ Mülakatı'nda, "Ben bu konuda Profesör Metin Heper'in görüşleri ile aynı paraleldeyim" diyorlar ve bu ifade "ben akepe'yi tutarım" anlamındadır. Ne çok bağlılık duyuyor. Yıllar önce "İlker Paşa'nın Kaynakları" incelemesini yapmıştım, incelememde Paşa Hazretleri'nin Heper'i kaynak göstermesini eleştirmiştim, ama hala Kitap'ta atıflarının Heper'e olduğunu görüyorum, bu hal çizgi dışıdır. Paşa, "liberal demokrasi" ve

"asimilasyon" türü büyük yanlışlarını Metin Heper'e dayandırıyor, çok üzücüdür. Böylece Paşa Hazretleri'ni vikaye etmiş oluyorum.

Metin, Odtü'de hoca olduğum zamanda asistandı, terbiyelidir, çalışkandır, muhafazakardır, şimdi akepeli'dir ve büyük ölçüde bilgi zafiyetindedir. Eşi Handan, Temren'in en yakın arkadaşlarından birisidir, çok severiz, Cumhuriyet Mitingleri'ni hiç kaçırmaz; demek ki, "biz kırk kişiyiz, birbirimizi biliriz". Demek İlker Paşa'yı bu bilgisizlik girdabından çıkaramıyoruz. Çünkü Metin Heper ile paralel bir çizgidedirler.

Subaylar için Musul doktrini

Bitiriyorum, Paşa'nın Genelkurmay Harp Tarihi tarafından yazılan "Ayaklanmalar" cildini okumamış olmasını affedemiyorum. Paşa'dan, Kitap'tan aktarıyorum, "Musul'a sahip olan bir Türkiye, Ortadoğu'daki gelişmeleri yönlendirebilecek bir güç olabilirdi" diyorlar. Güzel, ben cevaben, bir, "Musul'u kolay verdik, Hatay'ı kolay aldık" ve iki, Musul'u almazsak, Diyarbakır'ı veririz" diyorum. Beştaş oynamamayı tavsiye ediyorum.

Kitap'tan alıyorum: "Musul sorunu sırasında patlak veren Şeyh Sait ayaklanması, Türkiye'yi hem diplomasi masasında güç duruma düşürmüş, hem de askeri ve ekonomik olarak da zayıflatmıştı." Öyleyse hayal kırıklığımı not ediyorum; a, Şeyh Sait isyanı Hükümet'in elindeydi. b, Kürtler Musul'un alınmasını istiyorlardı, c, Musul'u hediye ettiğimiz 1926 yılında İngiltere bir iç savaş

yaşıyordu. d, Mumcu, Bitlis ve Özal son Musul Şehitleri oldular. Titreyerek kendimize dönmemizi öneriyorum. Kürt Meselesi vardır ve düğümü Musul'dadır diyorum.

Murat, Cemil, Mustafa, Ali Haydar ve Duran ne açıyorlar, henüz göremiyorum. Bir, Şerafettin Elçi bir Kürt münevveridir, Karakusunlar'daki villaya sık sık gelirdi, konuşurduk ve Barzani'ye yakındır. İki, Altan Tan, Melik Fırat'ın yardımcısı idi, Paris'te görüşürdük, pkk'ya uzaktı ve nakşibendi'dir. Üç, Öcalan, Ertuğrul Kürkçü hakkında olumlu bir fikre sahip değildi, aldılar.

Aldıkları ve açtıkları nedir, henüz göremiyorum. Dört, Gülen-Erdoğan ikilisinin Suriye kumarı çökerse, pkk Suriye'ye daha güçlü dönmek üzeredir ve işte bunu görüyorum.

Asimilasyon üzerine

İlker Paşa Hazretleri yine bir ümmiye dayanarak, Osmanlı'da asimilasyon yoktu, diyorlar. Bedihidir ve söylenmesi fuzulidir, emperyal devletlerde asimilasyon olmamaktadır. Roma'da, Britanya'da ve bizde yoktu; asimilasyon doğal olur ve kimse engelleyememektedir. "Benzeme" ve "benzetme" anlamında bir sözcük Amerika'da çoktur. Amerika'da olana "melting pot" diyoruz, gelenleri bir tencerede eritiyor, birbirine

benzetiyorlar. Geçenlerde bir televizyonda on saniye Profesör Cemal Kafadar'ı gördüm, Profesör Mehmet Öz'ü daha çok görüyoruz, "My God", ne kadar birbirlerine benzemişler, sanki bir kazandan geçmişler. Çok güzel, ben Yale'de okuyordum, baktım, asimile olacağım, engellemek imkansızdır, kaçtım.

Çok azdık, "Türkiye Cumhuriyeti" kurduk, bulduklarımızı türkifiye etmeye mecburduk, İbraniyet'ten, Çerkeziyet'ten, Kürdiyet'ten "Türk" yaptık, zordaydık. Bizim Kürtler hem türkifiye ve hem kemalize oldular, detürkifikasyon artık zordur. Kötü olan zorla asimilasyondur ve ne yazık, yaptık ve ama buna karşı biz solcular, Türkiye İşçi Partisi olarak –Türk ve Kürt, İbrani ve Ermeni–

hep birlikte karşı çıktık, "Kürt halkı vardır" dedik. Ben yine orada idim.

Ve şimdi kültür devrimi kamplarındayız.

Kirlerimizi kendimiz yıkıyoruz.

Kamptaki ve dışarıdaki Paşalar'a kemalizm'den, sol-kemalizm'den, soldan korkmamalarını yazıyorum. Korktukları yeter ve önümüzde yeni bir dönem var. Bunun için kamptayız. (Pazartesi, 22 Ağustos 2011)

IŞIK PAŞA'NIN VİZYONU

(Cuma, 09 Eylül 2011)

Sosyalizm mi, iki bileşeni var. Bir, rasyonalizm veya akılcılık ve iki, iştirak veya ortaklık.

Akılcılıktan hiç ayrılmıyorsanız, hep "hakiki mürşit ilimdir" diyorsanız ve hep her emelde ortaklık peşinde iseniz, hiç kuşku yok, "sosyalistsiniz" ve her daim "jandarma biz sosyalistiz" diyebilirsiniz, kutluyorum. Ve ben ortaklığı pek seviyorum, ne hoş, çocukluğumda köyümüzün yaşlıları, "Abacılı" köyü, şimdi yarısından çoğu Şam'da, beni hep "ortak" der, severdi. Ne yazık, pek az gitmişim, ama hep ortaklık peşindeyim, hep ortaklık veya ortak arıyorum. Işık Paşa Hazretleri ile de aramda bir ortaklık arıyordum ve buldum; ikimiz de gazi'yiz. Ve "gaza" adamıyız, demektir.

“Gaza” mı, bir kişilik yapıcısıdır, başka insan olursunuz, çıkamazsınız. Işık Paşa’nın da, benim de gazi kimliklerimiz ve maaşlarımız var. Mustafa Kemal de gazi’dir ve “Büyük Gazi” diyoruz. Ben Küçük Gazi’yim.

Ordu Düşmanları

Ne çok seviyorum, kırk bin kişilik bir savaşçı ordu bana, “kabadayı profesör asteğmen” adını takmışlardı. Askerlerimi çok seviyordum, dokundurtmuyordum, sonra beni Yeşil Hat’ta sürdüler, hattın hemen ilerisine “düşman” diyoruz, çadırlarda kalıyoruz, hapishanede, Paris’te, sınırda, hiç bırakmıyorum, her sabah koşuyorum. Hat’ta tarlamsı bir yer vardı, askerlerimiz mayın döşüyordu, ben ise yaşamı hep sınırda oynamak sayıyordum, mayın tarlasında seke seke koşmayı pek çok seviyordum. Peki, benim askerlerim mi, mehmetçik’tir; onlar, küçük Mehmetler, sabah döşüyorlar, akşam basıyorlar ve havada parçaları uçuşuyor sonra topluyoruz. Peki, ordu düşmanları savaşmayı ne sanıyorlar, ne ahmak ordu düşmanları var. Şimdi ordu düşmanları ahmaklardan oldular.

Yakınları “şeyhim” derler, Kemal Baytaş, Sözcü’de ordu üzerine “çok vahim bir oyun oynanıyor” diyor ve “başta medya, sözde aydın, yazar, çizer gafiller” sayıyor, bu oyunun içindedirler. Bunlar mı, ordu düşmanlığı için “analarını satarlar”; kimler mi, isimleri ve tercüme-i halleri defterimde yazılıdır. Hesaplarını ödetmeye hazırlanıyorum.

TSK’nın İrade Beyanı

Tabii, aykırı düşünüyorum ve şimdi ifşa ediyorum, Işık Paşa Hazretleri’nin konuşmasını bu

“analarını satanlara” ben sızdırdım, şeytanca bir iş olmasını istedim, aykırı oldum, sızdırıverdim.

Çok iyi yaptığımı, Gazi Işık Paşa “noktasına kadar arkasındayım” dediği zaman bir kez daha anladım. Hepsini tekrar tekrar verdiler, çok önemli bir konuşma ve bir ordu vizyonu’dur. Bu nutuk ile Türk Ordusu, “milletin ordusuyuz” diyor ve “bizi yenemediniz” sloganını atıyordu, “varız”, böyle devam etmektedir. Ne mi yaptım, işleri analarını satmak olanları bu kez ben sattım.

Pazardadırlar.

Cumhuriyet'in Yasası: 35. Madde

Peki, ne için, ne yapabilirim ki. İsmet Paşa'dan söz etmek istiyorum, çocuktum, politikayı nasıl yaptığını izliyordum, hitabetini takip ediyordum. Çankaya'da bir Bayar vardı, "Baer" aslı olabilir,

"İsrael'in zaptına çıktığımız" şu hafta açıklayabilir miyim, Alyans İsraelit'te okumuştu. Paşa devletin tepelerine böyle bir "ümmi" hiç gelmemişti, buyurdular. Arabi "üm", ana demektir,

"ümmi", anadan, "anadan doğma"dır ve pek bilgisiz anlamındadır. Ben şimdi İsmet Paşa Hazretleri'nin izindeyim, chp'nin başında bu kadar "ümmi" birini ilk defa görüyorum. Gorbaçov Kemal'den Ümmi Kemal'e… İç hizmet yasasından 35. maddeyi çıkaracak ve Silahlı Kuvvetler'in iktidarı almasını önleyecek; Ey Yüce Gök, "ne yaptık da bize bu ceza" diyorum, Kemal Karabulut bir cezadır. Fethullah Gülen'den mülhem, Deniz Baykal ile Önder Sav'ın marifetidir ve temizlik işi, Gürsel Tekin'i unutmadan, bu ikilinin omuzlarındadır.

Peki, Gazi Işık Paşa ne buyurdular, silah arkadaşları ile hasbıhalinde, "35. maddeyi kaldır da bilmem neyi koy, ister koy, ister koyma, biz Silahlı Kuvvetler olarak bunun için varız", dediler.

İzninizle, "Gazi" olduğumu söylemiştim, daha önce "aynen öyle" yazmıştım, şimdi asıl balyoz başlarına inmiş olmaktadır ve şaşırmışlar, "aa, bu aynı ordu" diyorlar, hop oturup, hop kalkıyorlar.

Bir oturup bir daha kalkmayabilirler. Şimdi bekliyoruz.

Güzel, biraz dinsel politikaya girmek zorundayım. Girip hızla çıkıyorum. a, Katolizmde günah çıkarma var; b, Bolşevikler bunu aldılar, oto-kritik yaptılar; c, Katolizm'de papaz ile günahkar arasındadır, Sovyetler bunu gösteriye dönüştürdüler, konferans salonlarına taşıdılar; d, onur kırıcıdır, kişiliği ezicidir. Bizim sol bu manasızlığı asimile etti ve "özeleştiri" dediler. Bizden Kürtler'e geçti ve insanlığa aykırıdır. Işık Paşa'nın diskur'unda özeleştirinin ve tabii, itirafın zerresini görmedim; sorumlu vazifeşinas,

güvenli bir komutanın eksiklikleri eksiksiz olarak sayması var. Her ciddi kurumda yapmak durumundayız.

Clausewitz ve İrade Savaşı

Düzeltmeye işaret ettim, savaşa dönmek istiyorum. Yine Yeşil Hat'ta idik, çadırımızdayız. Savaş

başkadır, her savaş aynı zamanda liderlik savaşıdır, zamanla rütbeleri unutuyoruz, yemek masamız yuvarlak, sohbetimiz yerinde. Bir üsteğmenimiz var, biraz sonra, havayı da bulunca, leblebileri alıyor, "bu senin, bu senin" diyor ve ağlıyordu. Nedeni basit; kaçmış, birliğini bırakmış, korkmuş ve arkadaşları korumuşlar, yoksa divan-ı harptedir. İyi ki korumuşlar, benim güzel üsteğmenlerinden birisidir, savaşta çok güzel üsteğmenler gördüm, "kabadayı profesör asteğmen" olduğum için beni pek sever ve sayarlardı. Savaşlar liderlik savaşlarıdır. Tekrarlıyorum.

Işık Paşa çok isabet etmişler, kaçarlar ama ben ekliyorum, "az kaçıyorlar". "Şeyhim" Baytaş da teyit ediyor, bu kadar kötülenen bir ordu için çok az kaçıyorlar. Ben "Birinci Ergenekon Seferinin" çıkışında söylemedim mi, Levent Göktaş Albay'ım önermediler mi, "çık komutanlar askeri vurduruyor de" demediler mi, son 13 kayıpta, Hürriyet'te Enis Berberoğlu, Genelkurmay'ın hareketi anlatan açıklamasını sansür etmedi mi, bir "sivil toplum" heyetinin, kayıpları komutanlara yükleyen açıklamasını yayınlamadı mı, bunlar varsa çok az kaçıyorlar. Savaşmak mı, eninde sonunda, ülke sevgisi ve heyecanına bağlıdır.

Halefi Necde Paşa Hazretleri'ne dönüyorum, tabii, Bilgin Paşa'ya ve Aslan Paşa'ya da hitap ediyorum, Akademi'de Karl von Clausewitz'i okudunuz mu, okutuyor musunuz? "La Guerre" ya da

"Harp Üzerine" bir harikadır, belleğim beni yanıltmıyorsa, Şiar Yalçın'ın çevirisi var, güvenebiliriz.

Savaş'ın büyük teorisyeninden ilk planda öğrenilecek olan ikidir ve bir, savaş düşman tarafın iradesini esir almak üzere yapılan bir mücadeledir; Işık Paşa, Türk Ordusu'nun iradesinin esir edilemediğini göstermiştir. Tam tersine, düşman tarafın iradesi parçalanmak üzeredir. İki, savaş her noktada

ve her adımda ihtimaliyet ile iç içedir. Savaşta her orduda yanlış hedefe sıkmak var, kendi kendini vurmak var.

Medya: Cahiller Ordusu

Peki, ne diyeceğiz, bu tiv'cilere, gazetecilere "ümmi" ordusu mu, analarını sevenler mi diyeceğiz.

Biz Kıbrıs çıkartmasında kendi zırhlı gemimizi bombalayıp batırmadık mı, Ege'de Amerikalılar bizim donanmayı bombalamadı mı, Afganistan'da Amerikalılar kendi askerlerini vurmadılar mı; savaşlar bunlarla doludur. Ey cahil düşmanlar, size diyorum, demek ki Komutan, güvenle, ciddiyetle, yanlışları, eksiklikleri açıklamaktadır; biraz utanma diliyorum.

Önümüzdeki İki Yol

İsmet Paşa'ya tekrar geliyorum, Kurtuluş Savaşı başlarındayız, ihtiyat zabiti savaşa gidiyor.

Paşa'nın bu sözü pek bilinmiyor; zabite, "Harb'e mi gidiyorsun, bil ki halk senin düşmanındır", diyor. Ben çok severim, sanki Yaban'da Yakup Kadri bunu yazıyordu; Işık Paşa, "namerde malzeme verdik" yollu yanıyordu ve "içimizde hainler var" deyi haykırıyor. Sanki başka diyarda bir ordudur ve Doğu Perinçek'in, "içerde kuşatılmış ordu" nitelemesi az kalmaktadır. Şimdi ordu yabandır. Ve iki aşamalı bir yol var, okuyorum, a, sessiz ve/veya dilsiz çalışma; b, düşmanı yaban yapmak; yol budur. Ben biliyorum ve devam ediyorum. (Cuma, 09 Eylül 2011) **IŞIK PAŞA'NIN DEVAMI**

(Pazartesi, 12 Eylül 2011)

Taş mı düştü, yoksa düşen Işık Paşa mı? Ama olan oldu, Tayyip Bey artık eski ve güzel dilimizle,

"müeddep" dili buldu, eskiden "Bakanım Ali" çığırıyordu, "Genelkurmay Başkanım" diyordu; pek garip bir "pazarlama" ağzıyla konuşuyordu. Ne düştü, ama düşen düştü, Paşa Hazretleri'nden

“mesai arkadaşım” demekle, Paşa’nın dersleri üzerine konuşmayı “ahlaki” bulmaktadır. Hepimizin

“emniyet” dilimizle, “susma hakkını” kullanmaktadır. Güzel bir noktadayız ve buradan Işık Paşa’nın Devamı’na devam ediyorum. Necdet Paşa Hazretleri devamındadır.

Hemen Netanyahu’nun yapamadığını yaparak başlıyorum, “özür diliyorum”, henüz takvimli yazılara başlamadan araya girdiğim için affımı talep ediyorum; çünkü ben şeytanca yazıyorum.

Görülmeyeni görüyor, söylenmeyeni söylüyorum. Bir, bana Ahmed-i Nejat aradı, “çek oğlum yol kenarına, bir çift laf edelim” dedik… İşte buna, bu söze, 74 milyonu inandırırsınız ama ben bunun dışındayım. Peki, arayan Ajda Pekkan mı, söz ola… Ve “cepten mi” konuşuyorlar, bir devlet adamının bir adamı vardır, adamı adamını arar, saat tespit ederler. Tabii konuşmuşlardır, başka zamandadır ve yol kenarına durma, sağlık nedeniyledir. Kriz var; “vah vah, yine mi…” Bunu ben diyorum. Kenara çekilmesi “balyoz” işidir.

Özlemişim, Aziz Nesin’İ yükseltiyorum, spiker kızların yüzde doksanı dokuzu ahmak, fıkra yazarlarının yüzde doksan sekizi aptaldır. Geriye kalanları mahkemelere saklıyorum ve bir, Nimet Çubukçu, hem de başbakan yardımcısı olacaktı, olamadı. Bir de boşandı ve peki neden olamadı; şeytan diyor ki, Emine Gülbaran Erdoğan engellemiştir. İki, Ömer Çelik bakan olacaktı, olamadı; Emine Hanım var, frene basmakta, Tayyip bey durmaktadır. Eşinin sözünü dinleyen adamdır.

Aptallara ve ahmaklara kafalarını çalıştırmaları için malzeme veriyorum; ama yok ki…

Emniyette bir Tayyip Erdoğan

Tabii, “itiraf” yok, Işık Paşa Hazretleri vulgar dile kaymış, “özeleştiri” yok, komutan vizyonu ve direktifleri var. Her büyük komutan eksiklikleri cüretle ve dürüstlükle söyleyen subaydır. Şunlar açıklamalarıdır: “Irak hududuna filan siviller bakacakmış. Arkadaşlarım burada. Nasıl bakarlar arkadaş? Tümen komutanım burada. Gülüyoruz, gülüyorsunuz. Hala çıkıyorlar, ‘50

bin kişi alacağım’, ‘sivil teşkilat kuracağım’. Efendim, Avrupa Birliği istiyormuş. Böyle bir sıkıntı var, fazla kulak asmayınız, herkes işine baksın.” Çok güzel, ben iyi yaptım, eski arkadaşlarım, şimdi Fethullah Gülen’in kulları, Hürriyet-başı Enis Berberoğlu ile Haber-Türk başı Yiğit Bulut’u çatlatmak üzere bunu sızdırdım. Teğmen’den, Ast-subay’dan Orgeneral’e kadar, “gülüyorsunuz” ve

“gülüyoruz”. Akepe konuşsun, “herkes işine baksın” ve bakarken unutmamak gerek, casusları var.

Artık dilsiz konuşma çağındayız.

Paşa bütün bunları Tayyip Erdoğan’a söylemiş ve ben burada araya giriyorum. Işık Paşa’ya, Bilgin Paşa’nın şimdi Şura Üyesi, tutuklanmayacağı sözü gelmişti ve sözlerinde durma alışkanlıkları olmadığını yazmıştım. Güzel, Paşa’ya Tayyip Erdoğan’ın cevabı şudur: “Bir siyasetçi olarak beraber çalıştığımız bir yerde mesai arkadaşım olarak şu anda bunu değerlendirmesini yapmayı özellikle ahlaki bulmuyorum.” Buluyordu, Deniz’e kaset çıkınca, Atina’da, Enis Berberoğlu kasetini uzatıyor ve Tayyip Bey “çok ahlaki” konuşuyordu. Artık Enis’i pişman etmek benim boynumun borcudur; şimdi başına bir Paşa-Taş düşmüştür. Erdoğan susma hakkındadır. Daha emniyettedir.

Ordu’nun Yeni Vizyonu

Bu Ordu’ya yeni vizyondur, peki bu memlekette hukuk yok mu, Işık Paşa da, “ben sık sık hukuka saygılıyız diyorum” buyuruyorlar, seleflere İlker Paşa, Yaşar Paşa da söylüyorlardı, “adalete güveniyoruz” diyorlardı. Ben bu sözün manasını bir türlü anlamıyordum, her televizyonda, “askeri mahkeme” deyü bağırıyordum.

Ulusal Kanal’ın belki de en güzel filmi, “Vardiya Bizde” hanım ve beylerinin “adalet bu mu” türküleridir, anlamıyoruz. Şimdi Işık Paşa açıklıyor, “bunun anlamı şu: biz enayi değiliz.” Devamı şudur, “bize karşı olanlar da hukuka saygılı olacaklar.” Ve olacaklar, “bir gün mutlaka” diyoruz.

Vardiya sabırsızlanmaktadır.

Vizyon’da şu da var: “Bir de sözleşmeli er diye bir şey çıktı. Bizim teklifimiz, arzumuz falan değil tabii. Biz herkese eşit süreli tek tip askerlik istiyoruz.” İstiyoruz ve eklemektedir, “biz milletin ordusuyuz, biz kimsenin paralı askeri değiliz.” Ancak ne yazık, “bize karşı olanlar” milletin ordusundan korkmaktadır. Sınıra Fethullah polislerini ve içeriye paralı askerleri koymak istemektedirler. Fakat taş düştü, nazik oldular.

Işık Paşa dersinin bir sonucu da şudur; artık bir yerde, bir konuda tam bir “dizici kız” oldum ve

“ama inanamıyorum” diyorum. Işık Paşa Hazretleri, Tayyip Erdoğan’ı hemen her noktada tekzip ettiler. Söylediklerinin hepsinin gerçek dışı olduklarını öğrendik, doğru olan “ordu ile bir savaşları var” ve şimdi susma hakkını kullanmaktadır. Emniyet’tedir.

30 Ağustos Resepsiyonu

Devamını görüyoruz. Necdet Paşa Hazretleri ayağının tozu ile Abdullah Gül’ü toz duman ettiler.

Müthiş, Çankaya Köşkü’nde bir insan 30 Ağustos kabulü için açıkça, “komutan istedi” diyebiliyor, nerede ise ben, şeytan, inanacaktım. Gülen-gazetesi Hürriyet’te Enis ve Gülen-HaberTürk’te Yiğit sevinçle yaydılar. İkisinin de mumu 6 Eylül Salı’ya kadar sürdü. Necdet Paşa’nın Tayyip Erdoğan’ın başkomutan olma hevesini bozmak için buna razı olduğunu öğrendik, imkansızdır, geçici bir ödün saymak durumundayız.

Bir uçtan diğerine fırlamamayı ve Yaşar ve İlker Paşalar’a haksızlık yapılmamasını öneriyorum.

Bir, Yaşar Paşa’nın Genelkurmay Başkanı olmasını önlemek için Fethullah Gülen’in nasıl saldırıya geçtiğini unutamayız, sabetayizmi çıkardılar, ben göğüslemiştim. Haberci’de var. Şimdilik duruyorum. İki, İlker Paşa’nın Kudüs’te ağlama duvarını ziyareti nedeniyle Gülen nasıl hücum etti, ben karşı çıktım, mossad-mit işi idi. Kudüs’e giden hepimiz bir kez ağlama duvarına gideriz.

Özetle, ikisi de ülkelerine bağlıydılar, sadece İsrail ile Washington'u çok önemsiyorlardı ve düşük-yoğunluklu Kemalist oldular. Işık Paşa, Ordu'yu kemalizm'e çevirdi, büyük katkısı budur ve Necdet Paşa derinleştirmeye çalışıyor. Necdet Paşa, ilk izlenimlerim beni yanıltmıyorsa, "politika kurma" yolundadır, eksikliğini duyuyorduk.

Akep Likud'tur

Güzel, Paşa Hazretleri'ne arzım var, evde çalışma masasının üstünde "Haberci" ve Karargah'ta

"Fitne" olmalıdır; büyük tevazu ile yazıyorum, artık Fitne'yi okumayan bir subayı kabul edemiyorum. a) Likud, "Birlik" demektir, kuruluşunda "Ergun" veya "İrgun" var, "Teşkilat" demektir. "Ezel" Ergun, Zwei Leumi sözcüklerinin baş harfidir, Ulusal Askeri Teşkilat anlamındadır. Terörist idi, 1977 yılında iktidar oldular. Önce yargıyı ve sonra Genelkurmay'ı aldılar, Fitne'de var. Akepe, Likud modelidir; Tel-Aviv, A. Gül'ü İbrani bilmektedir, ayrıntıları Fitne'de var. Wikileaks belgeleri gösteriyor, Washington-İsrael bağlantıları açısından Gül'e güvenmektedir. Akepe'nin kuruluşunda İsrael bağlantısını Gül'ün kurduğu kesindir. Şimdi Star'da olan Nasuhi Güngör'ün kitabı doğrudur. Gül, son sözde-İsrael yaptırımları için, sadece Washington'a ağladılar, "zevahiri kurtarın" dediler. Özetle buradayız.

Anayasa Resepsiyona Karşı

Necdet Paşa, tedbir almış görünüyor, hem Gata'da ve Harbiye'de, Gül ve Erdoğan'a aleyhte bir tezahüratın önünü kestiler, Harbiye'de duvarlara nasıl davranılacağı üzerine yazılar koydular, başta Gata Komutanı, Atatürk vurgusu yaptılar. Harbiye'de teğmenler ve veliler, Atatürk'ü çok alkışladılar. Paşa "aziz milletine", "bağrınızdan çıkan biz evlatlarınıza inanın ve güvenin" dediler.

Yeni dönemdir.

Şu işe bakınız", 7 Eylül 2010 tarihinde, Işık Paşa komutandır, Başbakanlıktan Genelkurmay'a bir yazı gelmiş, bundan böyle 30 Ağustos tebrikatı "TBMM Başkanı, Başbakan ve Genelkurmay Başkanı" tarafından

alınacakmış, müthiş. Tayyip Bey bir yazı ile kendisini “Başkomutan” yapıyor.

İnanılmaz bir ölçüsüzlük ve aşırı hırs kullanımı diyebiliriz. Çok güzel, İsrael’e bir buçuk savaş ilan etmişler, Bodrum’dan çıkamıyor, herhalde hasta ve bir de başkomutan olmak istiyor, herhalde bebeler misli, “Atam, sen kalk da ben yatam,” demek durumundayız.

Gül’e gelince, acı acı gülüyorum. Bir, anayasa, “Başkomutanlık, Türkiye Büyük Millet Meclisi’nin manevi varlığından ayrılamaz” ve yine anayasa, 52. Cumhurbaşkanı “TBMM adına Türk Silahlı Kuvvetlerinin başkomutanlığını temsil eder” demektedir. Her iki madde de, başkomutanlığın Meclis’in manevi varlığına bağlı olduğu kesindir. Öyleyse, başkomutanlık ile cumhurbaşkanlığının ve Gül’ün hiçbir bağlantısı yoktur. Çok çok açıktır, bunlara göre, başkomutanlık sadece ve sadece Meclis’tedir ve sadece “manen” öyledir. Gül’ün çok uzağındadır. Bu nedenle, Tayyip Bey’in yazısı yanlıştır, ancak “az biraz” doğrudur ve amma, Başvekalet hukukçuları, Meclis’e ve/veya başkanına bağlanmadan, Tayyip Bey’in orada durmasının imkansızlığını görmüşler, demektir. Genelkurmay Başkanı’ndan başka hiç kimse Karargah’ta dikilemez, buraya geldik. Dikilme hükümsüzdür.

Ayrıca her iki madde, tarih arkeolojisine giriyor. Bir, Türkiye’de Meclis bir savaş meclisi idi; iki, o Meclis bir başkomutan atamıştı; üç, o başkomutan aynı zamanda cumhurbaşkanı işi yapıyordu; dört, Mustafa Kemal diyorlardı. Hepsi budur. A. Gül’ün “komutan önerdi” sözü ise, tamamen gerçek dışıdır. Komutan’ın yaptığı, Tayyip Erdoğan’ın orada dikilmesini önlemekten ibarettir, buraya kadar doğrudur. Devamı yoktur, diyoruz.

Nasıl da gidiyor, a, Üçüncü Ordu’da yapılan büyük manevradan kaçan Gül değil mi, “ben Saldıray Paşa’yı sevmem” deyip tatbikatı izlemeyen birisi orada dikilemez, nettir. b, Aslan Paşa, aslan ise, Nisa Hanım’ın “önünde saygı duruşu yapamaz” ve bunu husumete çeviren birisinin, “ben başkomutan olamam” demesini beklemek ise çok isabetlidir. Bitirmiş oluyorum. Gül’ü bir daha orada görmemeyi umuyorum. Bu bir şakadır, Işık Paşa, “gülüyoruz, gülüyorsunuz” demiştir, diyoruz.

Silivri’den yazıyorum, sınıflarımı birinci geçtim, üniversiteye birinci girdim, birinci çıktım. Bu nedenle her davada beni “bir no’lu” yapıyorlar, iki numaralı Ergenekon Davası’nda da “bir numarayı” bana verdiler. Klasörler’de Yaşar Paşa Hazretleri’nin telefon dinlemesi de var, Paşa, Abdullah Bey için, “asıl tehlikeli O’dur” diyor ve bir de “İngilizce bilmiyor, gak guk ediyor” yollu ekliyor. Şahidiyim.

Küçük Ek: Pek sevdiğim, pek büyüğüm, güzel insan, devrimci, sosyalist, soyadı benzerim, 27

Mayısçı Sami Küçük Albay’ımı kaybetmişiz. Büyük üzüntü duydum, ailesine, devrimcilere sevgilerimi yazıyorum. (Pazartesi, 12 Eylül 2011)

TAYYİP-GÜLEN TARAFI’NDA TOSLAMA VE FOSLAMA

(Cuma, 16 Eylül 2011)

Ne yazık, nama yazmıyorum, telgraf çekiyorum. Düşüncelerim sıkıştı, telgrafname çıkarıyorum.

Bir, “kahvenin iyisi Yemen’den gelir”, en güzel işlemeler Yemen’dedir, anlamındadır. Ayağımıza giydiğimiz “yemen-i” ve güzel kadınlarımızın başlarına örttükleri güzelim “yemen-i”, Yemen modası demektir. Yemen’den bir de “Nadir” ithal ediyoruz, Medine’deki büyük Nadir Aşireti idi; Yahudi’dirler, Hazret-i Peygamber ile savaştılar, yenildiler. Peygamber çoğunu öldürmedi, Yemen’e ve Filistin’e sürdüğünü biliyoruz. Nadirler’in asili ve bizdeki nadir, Yemen üzerinden, Medine’den gelenlerdir.

Kısa telgraf mı, Kemal Bey’in sevgili torununun adı Duru’dur. İbrani bir sözcüktür. Soyadı, Nadir olmakla anlatmış bulunuyorum, duruyorum. Soyadının aslı “Karabulut” idi, Kırım’dan geliyorlar ve duruyorum. “Kandıralı, sen de dur” diyorum; bedelli askerlikten, Genelkurmay’ın bağlanacağı yerden söz etmek Kemal Bey’i aşmaktadır. Duruyorum. Peki, Cemil Çiçek Kırımlı mı, A.

Davutoğlu Kırımlı’dır, Ülker Ailesi de Kırım’dan, “çiçek” adını çok kullanırlar, duruyorum. Whom it may concern, “durmak iyidir” diyorum. Demek ki, ordu düşmanlığına sınır koyuyoruz.

Kadınlarımız en güzel çorapları giyerlerdi, “müslin” dedik, Musul’dan gelirdi, abartmamayı öneriyorum, büyük bir Arap uygarlığı var; “Halep oradaysa arşın burada” diyoruz, modayı ifade ediyor. Ben, anne tarafından Halepli’yim, Arap değil, Çerkez çıktım; “ne didar-ı Arap, ne şir-i şotur”, İraniler’in Arap nefretini dillendiriyor, deve sütü, Farisi şir-i şotur, Orta Çağ’ın çok pahalı afrodizyakı idi, “Arabın yüzünü görmemek için deve sütünden dahi vazgeçerim” anlamına gelmektedir. Güzelliği bilen bir kavimdiler.

Bilmeyen de konuşuyor ve çok konuşuyor. Antep kaçakçılıktan zengin oldu, Kilis Antep’e bağlıydı.

Suriye’de moda malları kaçakçılar getirirlerdi, bütün Türkiye Kilis’ten ve Antep’te giyinirdi, bir ara yapma ipek uzun çubuklu pijamalar çıktı, Suriye’de getirdiler. Antep ve Hatay Suriye’ye komşudurlar, hep giydik, güzeldiler.

Ama iş çığrından çıktı, “Devlet” sınıra mayın döşedi, kaçakçılar mayın eşeği icat ettiler, saldılar eşekleri, varsa mayın, “bom”, patlıyordu. Kaçakçılar bayram ediyordu, eşek yerine kendisi gitse ölecek, bayram var. Ne bayramları var, ne bayramlar gördük, anlatması zordur. Sürdürüyorum, Ankara’nın taştır yolu, her tarafı mayın dolu; ama çok bayramlar gördük.

Ordu’da müzakereler dönemi

Şimdi terörle mücadelede yeni yollar buluyoruz, çok yaratıcı olduk. Ancak benden de bir teklif var,

“mayın eşeği” kullanmak lazımdır. Bence bu meseleyi akepe ile görüşmek gerekiyor; mayın eşeği meselesi önemlidir ve artık hayatidir. Ben öyle söylüyorum, 6 Eylül Salı günü, Erkan-ı Harbiye-i Umumiye Reisi Necdet Paşa Hazretleri bu meseleyi, mayın eşekleri meselesini, Tayyip Bey ile konuşmuştur, artık acildir. Işık Paşa Hazretleri’nden öğrendik, bu meseleleri konuşuyorlar;

“nagehan” Farisi olmakla “ansızın” muadilidir, Salı Mülakatı’ndan, “ruzname“ de Farisi olmakla gündem demektir, olduğunu tahmin ediyorum.

Necdet Paşa, öyle mütalaa ediyorum, politika inşa etmek istiyor, Malatya’daki beşli mülakat da Kürdi problemlerden öteye geçmiştir. Memleketin vaziyet-i umumiyesi vahimdir, elzem-i müzakeredir, diyorum.

Şimdi telgrafnamemin bu tarafının ciddiyetle ezbere, Farisi’dir, “ez” dan ve “ben” kalp olup,

“kalpten” karşılığıdır, kalbimizde hıfz edilmesini temenni eyliyorum.

Toslayan Akepe

Akepe'yi yüksek komutanlık, tüsiad, Israel ve Amerika kurdular. Cehepe de önünü açtı ve arkasından itti. Şimdi TayyipGülen'in önünü kapatıyorlar, arkasından çekiliyorlar. Çok toslamakta ve foslamaktadır. Bir dönemin sonunu duyuyoruz.

İmralı muhabbeti faide vermedi, merkez artık Kandil'dir, tekrarlıyorum; ne yapıyorlar tam göremiyorum. TayyipGülen'i aradan çıkarıp Ordu ile mi oturmak istiyorlar; Musul çoraplarını giymeyi düşünmeden bir kapı göremiyorum. Öyleyse inisiyatif Ordu'dadır. TayyipGülen tosladı, Aydın Doğan-Turgay Ciner hoparlörleri fosladılar. Öldüklerini görüyorum, Yüce Gök'ten rahmet diliyorum.

Tayyip Erdoğan Suriye'de tosladı; Suriye'yi düşürmek bir Israel politikası idi; Suriye düşerse, Musul ve Büyük Ortadoğu merkezi Diyarbakır'dan Ermenistan'a bağlanmakta ve buradan "ver elini" Moskova, amma tosladılar. Erdoğan'ın Suriye seferini Turgay Ciner ve Aydın Doğan gazeteleri ve tivi'leri çok desteklediler. Yalnız Yalçın Küçük diyor ki, "Israel Türkiye'de Israel'de olduğundan daha güçlüdür." Şimdi "telgrafın telleri" söylüyorum; İşçi Partisi, Aydınlık ve Ulusal Kanal burada pek ölçülü ve pek mühim bir iş yaptılar. Ciner Pavyonu'nun canavar yüzlü kraliçesi, köylü gelini pek fosladılar.

Israel'in bölge politikası

Liberman'ın partisi Rusya Yahudileri'nden kuruludur, hala Rusça konuşurlar, çok güçlüdürler.

Israel şimdi Azerbaycan ve Yunanistan ile çok sağlam ve Ermenistan ile güçlü ilişkiler kurmuş

durumdadır. Yorgo Papandreu'nun annesi Bulgaristan'dan göç etmiş Amerikalı Yahudi'dir, babaannesi de Yahudi idi, karısı "Ada" ve bu ad da İbrani'dir, iyi ilişkileri var. Azerbaycan'da da Yahudiler çoktur; Israel artık Türkiye bağını gevşetmek istemektedir. Israel yeni ittifaklarla Türkiye'yi

kuşatmaktadır. Demek, TayyipGülen toslamakta ve foslamaktadır. Duruyorum.

Akepe milletvekili büyükelçi ile Kılıçdaroğlu'nun söyledikleri doğrudur, Panel'deki temsilcinin çekilmesi lazımdı, gerçi Süleyman Özdem Sanberk'i Tel-Aviv tarif etmişti, Erdoğan Amerika'ya çok güvendi, "özür" çıkacaktı ve buradan Gazze'ye geçecekti, şimdi çok zor durumdadır. Ne yapmalı, alkışı çok seviyor, bu bir iptiladır, Arap sokaklarında, Gazze'de alkış toplayacaktı, tosladı.

Fosladılar. Bu dönemdeyiz.

Washington sefiri Tan Tel-Aviv'de idi, fırlattılar, babası Mehmet Tan'ın tabutunu Erdoğan omuzlamıştı; Siniroğlu da Tel-Aviv'de görev yaptı, "her yere Tel-Avivlikoydular" ve fosladılar.

Şimdi Tel-Aviv, Tel-Aviv'e karşıdır. Birbirlerine tosluyorlar.

Haritasız devlet: Israel

Bu noktanın da ezberini öneriyorum, on dört ve on beşinci yüzyılda, Atamanlılar Devleti'nin –

Osman'ın adı Ataman idi, artık değiştiriyoruz– haritası yoktu. Şimdi Israel'in de haritası yoktur. Sık sık değişiyor, haritasını genişleterek değiştiren devletler güvenli ve küstah olurlar, elçi kovmayı kabul etmezler. Erdoğan ise artık kendisini Bosna'dan, Mısır'a ve oradan Tunus'a kadar bir coğrafyada bir halife görmektedir ve bu ülkede frenler patlatılmıştır. Ama yine de ilişkilerin durdurulmasını açıklamış ve geri almıştır. Çok zayıftır ve Kılıçdaroğlu ile diğerleri haklıdırlar, ortada bir yaptırım göremiyoruz. Israel ise öfkenin geçmesini, Ankara'nın boynunu büküp özür dilemesini beklemektedir. Duruyorum.

Sefir Levi kurtuldu, biz de müsteşar Ella Aphek'i kovduk; adını "Ela" söylüyoruz, soyadını "Afek" okuyoruz, tamı tamına "Ufuk" ve demek ki, bir tek Ela Ufuk Hanım'ı atabildik. Bir de güya Kadima Lideri Sipi LİVni'den "büyük" yardım aldık, babası mossad'ta çalışırdı, "Livane" ile aynı kelimedir, "ak" veya "lavan" demektir. Demek ki, çok iç içeyiz ve ben

de içimizi dışımıza çıkarıyorum. Israel içimizdedir ve en çok "büyük" gazete ve televizyonlardadır. Şimdi memleketi Türki'de, Israel Israel'e karşıdır, toslama ve foslama gürültüleri beni sağır etmektedir. Sesimi yükseltiyorum.

Israel üzerine etütler

Bunları hep ben çıkarıyorum. Bir, Israel ile ilk gizli ikili antlaşma 1958 yılında imzalandı. Ben-Gurion tebdil-i kıyafet geldi. İki, Amiral Sezai Orkut'un bir işaretinden anladığıma göre, Genelkurmay'da kaydı var. Üç, ikincisi 1996 yılında, Erbakan Başbakan, Çiller yardımcısı iken imzalandı, bunu Sky Tv programlarımda açıkladım. Çok küfür aldım, dört, bu antlaşmalar oldukça Türkiye'nin askeri açıdan tam bağımsız olduğunu söyleyemeyiz. Beş, Fitne'de en inandırıcı şekilde var, Kennedy Israel'İn nükleer silah yaptığını öğrenmişti, önlemek istedi ve Ben-Gurion öldürttü, buna inanıyorum. Altı, Obama da inanıyor ki, Israel ile ilişkileri çok bozulduğunda güvenlik tedbirlerini arttırmıştı. Yedi, Tayyip Bey için bir kaybım yok, Israel önemsemiyor. Bunu Davos Nöbeti'ne benzetiyorlar. Sekiz, sonra Israel'in başka manivelaları var. Çalıştırırlar. Başladılar.

Toslatıyorlar.

Silivri'de marş sesleri

Duruyorum, Silivri'de "Ancien Régime" sunuşu yapmıştım. Başta A. Gül hemen sahiplendi, Bülent Arınç bayram saydı, biraz da buna dayanarak "Yeni Türkiye" dediler. Ama birden ve ne olduysa, Ordu "Eski Ordu" olmaya dönüverdi. Ama ne oldu, Chp birden "Eski Chp" olmaya başlayıverdi.

Henüz safralar içerde, ancak cumhuriyetçi bir kuşak yükseliyor. Peki, ne oldu, dolar yükseliyor, fiyatlar tırmanıyor, "tek kurtuluş ekonomik koruma" bağırışları duyuluyor. Başta ekonomi her yerde toslama ve foslama var. Sonun başındayız.

Silivri'de koğuştayız. Konuşma ve marş sesleri geliyor. Gittikçe yaklaşıyor; yoksa… (Cuma, 16

Eylül 2011)

AZ ZAMANDA ÇOK BÜYÜK...

(Çarşamba, 21 Eylül 2011)

İşler yapacağız.

Rüzgar bizden yana esiyor, şansımız açıldı, gücümüz var, yeterlidir. Artık nöbet değişmek durumundadır; bundan böyle akepe'yi iktidarda tutamayız ve cehepe'ye de iktidar veremeyiz.

İktidar bize, sahibine düşmektedir.

Tarihin talihsizliğe dönüştüğü seferleri biliyoruz ve okurken hep, "Napoleon'un talihi Moskova karlarında eridi" diyoruz, bir daha dönmemiştir, sonu Elbe oldu. Turgut Özal İç Asya seferine çıkmıştı, Türk birliği kuracaktı; Musul'u alacaktı, alamadı. Özbekistan'da tersyüz ettiler. "Sen kimsin" dediler. "Bizde bir Cengiz var, sizin Selçuklu'yu ezdi geçti"; yetmedi, "bizde bir Timur var, sizin Beyazıt'ı arkasına taktı, nerelere götürdü, bilmiyoruz," dediler. 1993 başındadır, Turgut Bey'in yüzünü hatırlıyorum. Enver Paşa'dan daha şanslı çıktı, Ankara'da bu dünyadan ayrıldı.

Seferi ölümüdür, öldürüldü ise, Israel eliyledir ve ben bunu hep böyle yazıyorum.

Erdoğan'ın çöle gömülen hayalleri

Tayyip Erdoğan'a gelince, iktidarı Kuzey Afrika çöllerine gömülmüştür, sonu yüzüne düşmüş

haldedir. Ne güzel hayalleri vardı; Amerika, Israel'den bir özür alacaktı, Mısır'a gidip Gazze'ye geçecekti. "Toslama ve Foslama" yazısında işaret etmiştim, seçim gecesi Bosna'dan Mısır'a ve oradan Tunus'a kendisini bir halife ilan etmişti. Ama pek yazık, Mısırlılar Tahrir Meydanı'nı vermediler, Gazze kapısını açmadılar; Libyalılar sadece Avrupa ile Arap Birliği'ni kurtarıcı saydılar, bir de Çemişgezek pazarı büyüklüğünde bir yerde namaz

ve bir de vaaz verdiler. Muhalif aydınların pek çoğu ile cumhuriyetçi paşaların önemli bir bölümünün hapiste olduğu, parlamentosu çalışmayan kararname diktatoryası altındaki bir ülkeden gelir, Nato uçaklarının bombardımanı altındaki bir ülkeye "hürriyet" nutukları attı. Trablus ile İstanbul arasında haftada dört uçak seferi olacağı müjdesi verdi, Türk müteahhitlerinin alacaklarını istedi. Hepsi budur, Israel ile ticaretin devamına muhtaçtır, zayıftır ve diplomatları çekiyor, askeri ateşeye dokunamıyordu, çok güçsüzdür.

İşte Afrika'nın ve Araplar'ın fatihi budur. O halde, trajikomik bir oyun seyrediyoruz.

Cahillere Mısır dersleri

Çöküş'te yazdım, Bizans'ın çöküşünü, yönetime en cahil kadroların gelişine bağlıyoruz. Türkiye insan aklını zorlayan bir bilgisizliğin boyunduruğundadır. Pek bilmezler, Mısırlılar kendilerini Arap saymazlar. "El Mısri" diyorlar ama Orta Doğu'nun liderliğini hiç bırakmazlar, Türkiye'yi asla kabul etmediler. Kemal Paşa döneminde Sadabat ve Menderes zamanında Bağdat paktlarını bunun için denedik ve her ikisinde de kaybettik. İlkinde İngilizler ve ikincisinde Amerika'ya dayandık ve şimdi yine kucaklarındayız. Çok hoş, Tayyip Erdoğan şimdi Kuzey Afrika'dan, "donanmalarımız Akdeniz'de olacaklar" buyurdular; bana göre çok yükseklerden uçtular. Öyle bir iktidar göremiyorum, Afrika çöllerinde gömülüdür ve donanmaya gelince, komutanları Hasdal'da seminerde ve donanma denizlerdedir. Artık gücünün yeteceğini sanmıyorum.

İktidar koltuğu boştur

Buraya kadar hazırlıktı, şimdi başlıyorum. Ancak artık kısa tutmak istiyorum, peki ne yapabilirim.

"Aydınlık okurları" yazıları kesiyorlar mı, "lütfen kesiniz" diyorum. Cumartesi, 17 Eylül, Doğu'nun yazısını okuyunuz, çok açıktır, çok mükemmeldir, "devlet çözülmüştür" demektedir.

"Wither away" diyoruz ve Türkçe çözülme tarif ediyoruz. Doğu Perinçek, "Türkiye'nin devletsiz ve hükümetsiz kaldığını" göstermektedir diyor. Çok

zamanlıdır ve ben de bu nedenle “az zamanda…” sözümüze başlıyorum. Böyle bırakamayız.

Bu kadar bilgisiz birisi başbakanlık koltuğundadır; “mit müsteşarı hükümet adına değil, devlet adına konuşmaktadır” diyor. Peki, Bay Fidan hükümet mi, devlet mi; takiyenin bu kadarını hiç düşünemezdim. Devlet mi, Hegel’e ve Marx’a göre sadece biçimdir, fiktiftir; bekçi yoksa, jandarma yoksa, Necdet Paşa yoksa, Bilgin Paşa yoksa, yoktur. Devlet mi, l'etat,c'est moi, hepsi budur ve çok bilgisizdir, çökmektedir. Kuzey Afrika’da kumların altındadır. Ama eğer Bay Fidan’ın çocuğu varsa, devletten mi, hükümetten mi, çok merak ediyorum.

Yüce Gök, “devlet laik olurmuş”, demek ki, tüm üniversiteler çökmüştür. Laisizm, kanunlaşmış

hümanizmdir; insanın yüksekliği ve aklın egemenliğidir. Laiklik, dinsel davranışın caminin, sinagogun, kilisenin dışına çıkmamasıdır ve Turan Dursun’un mükemmel tarifi ile “din duygusunun geri atılmasıdır”. Erdoğan laik değilmiş, biz de biliyoruz; çok ürkektir, Avrupalılar “İkinci Ahmedinejat” adını takmışlar, bunun üzerine, Müslüman mahallesinde salyangoz satmaya kalktı.

Bir de halifelik hevesine kapılmıştı, “ben laik değilim” diyor. Biz de o halde, “buyrun size aşure” diyoruz.

Bir Mit hikayesi

Telgrafa geliyorum. Bir, Kırım'da "sela-i cifat" var, "sıla" ya da "selah" da diyoruz. İki, Selah Cimcoz vardı, İttihat ve Terakki dönemindedir, İbrani asıllı ve Sabetayist idi. Üç, Osman Korutürk ve Selah Korutürk torunlarıdır. Dört, Zergun, Selah'ın eşidir ve mit'te çalışıyordu. Beş, Erdoğan, Atasagun'dan sonra müsteşar yapacaktı, ben öğrendim, açıkladım. Altı, bir zaman vardı, savak, mit, mossad iç içeydi. Tahran'da Zergun Hanım'ın mossad adamları ile ilişkisi yaşlı mit'çileri rahatsız etmişti. Attılar ve hariciyeci yaptılar, ne de olsa Korutürk'ün gelini idi. İbrani bağı ile yükselmektedir. Güzel, buraya kadarı benim içinde olduğum bölümüdür.

Bundan sonrası bana gelenlerdir. Ş. Atasagun müsteşardı, Tayyip Bey'e gitmiş, Zergun Korutürk kararnamesi yazılı imiş, anlatmış. Geri çektiler ve Emre Taner'i getirdiler. Taner, Atasagun ve Eymür Öcalan'a suikast hazırladılar. Haberim olduğu malumlarıdır. Sonra bu Taner Öcalan'a dost oldular. Yardımcısı Afet Güneş, afat mı afat, önderlike çok bağlıdır. Oslo'ya gitmek ise Fidan'a nasip olmuş, yanında Afet mi Afet var, Türk devletini unutmuşlar. Karşılarında Ok var, galiba tanımıyorum. Mustafa Karasu da var, saçları dökülmüş, diplomatik konuşmayı sever. Zübeyir Aydar yumuşak konuşur. Mustafa'nın chp gençlik kollarından olduğunu not etmiştim. Aydar Siirt İl Başkanı idi ve Ehud Barak, Hakan Fidan'ın İran yanlısı olduğunu söylemişti, bilemem. Kardeşi Mustafa'nın da Gülen'in sekreteri olduğunu ileri sürüyorlar, bilemiyoruz. Erdoğan'ın, "Fidan'ımı yıpratmak istiyorlar" dediği işte budur. Ehud Barak'ın adını "Bir Şimşek" olarak da söyleyebiliriz.

Artık kardeş sayılırız.

Mit içindeki Mossad

Telgrafın çözümü şudur; mit'te olanların hepsi mossad'ta vardır. Kılıçdaroğlu'na gelince, Erdoğan'ın stepnesidir, İklim'e "kaset doldurma" demiyor ve bunu okumuyor. Aydınlık'ta, Doğu'nun yazısının yanındaki Ankara-haberi mutlaka okunmalıdır, Kılıçdaroğlu bizi aptal yerine mi

koyuyor, yoksa Çiçek’e çiçek mi atıyor. Kırım’dan gelenler, “Bulut” ve Kara’lı olanı tercihlidir,

“Kaya” ve “Çiçek” adlarına bayılıyorlar. Birbirine benzerler, sonuç ise şudur. a, mossad hükümete bakmaz, kendisi yapar. b, Israel Türkiye’de Israel’de olduğundan ve mossad mit’te Tel-Aviv’de olduğundan daha güçlüdür. Burada duruyorum.

Israel’in yararları çoktu. Bir, Araplar Türk Hükümeti’nin ayrı devlet peşinde olduğuna inanılan Kürtler ile bu kadar yakın olmasından çok rahatsız olurlar. Zamanlama budur ve Erdoğan’a büyük bir darbe sayabiliriz. İki, Türk Ordusu’nun bundan böyle savaşta vali ve emniyet müdürlerine güvenmeleri zorlaşmıştır, güvenenler kaybederler. Vali ve emniyetine güvenmeyen bir Ordu ile karşı karşıyayız. Üç, Israel hükümeti Erdoğan’a cevap vermeme kararı almış, tenezzül etmeyen bir havaları var. Ayrıca mossad çalışıyor.

Egyptization

Yazıyı bitirdim. Ama böyle bitmeyeceğini biliyorum.

a) Egyptization, ben mi buldum, aldım ve geliştirdim mi, hiç önemi yoktur, “Mısırlılaşma” büyük bir kavramdır. Mısır şeklen bizimdi, başkaları yönetiyordu. “Yahudi Katır Birliği” İskenderiye’de hazırlandı, Çanakkale’de bize karşı savaştı. Jewish Legion da öyle oldu. Erdoğan’ın Kürt Açılımı modelini egyptization olarak görüyoruz.

b) Akif Dedi ki, biri “Musa” ve diğeri “Harun” büyümüştü, ne hoş, biri “Abdullah” ve diğeri

“Tayyip” doğdular. Harun, Nil’de bir sepette bir bebek ile geldi, Firavun’un kızı mı, kardeşi mi, ama sonra karısıdır, Asiye, “sana suda diyorum” dedi, “suden” veya “suden” de diyoruz, Kıptice’dir ve böylece Musa adının Kıptice olduğunu da kaydetmiş oluyorum. Freud mükemmel çalışması Musa’da aynı görüştedir. Ne hoş, bir zamanlar Musa ve Harun’dular ve şimdi Musevi ve Haruniler cenk ediyorlar. İnanalım mı, zorlanıyoruz.

Peki hakkat mi, çöküyor mu, ben başka alametlere bakıyorum. Bir, Gorbaçov’a bakıyorum,

“konuşsun, konuşsun, ama hani bana haber” diyor ve ne zaman Erdoğan tökezlese yardımına koşuyor. Hatırlıyoruz, “tank çıkarsa ben önüne çıkarım” demişti. Çok rahatlamıştım. İki, Ciner Pavyon, Doğan Bar, Gülen’in müezzin bıyıklı, solgun benizli, henüz saçları tarak kabul etmez, bakıcı, sandıkçı, saymakla bitmez genç delikanlılarıyla dolup taşıyor ve kızlar çok memnunlar.

Kulları Enis ile Bulut, çöl sıcağından Sarkozy’nin kıskançlık krizi haberlerini geçiyorlar, kapalı gişe halleri var. Artık ölçüyü, sıkılmayı bıraktılar; bir gazete ve bir tv çıkarıyorlar. Ne yapsınlar, Tayyip Erdoğan çok zordadır. Az zamanı var ve düşmesinden çok korkuyorlar. (Çarşamba, 21 Eylül 2011) **KURT KANUNU**

(Salı, 27 Eylül 2011)

Belki de soyadımın “Küçük” olmasından kaynaklanıyor, zaman zaman bir bakıyorum, yine

“büyük” bir laf etmişim. 12 Eylül günleri idi, bir büyük sempozyum vardı. “Çetin Altan, halkın uyanmasında önemli rol oynadı, uyandık; şimdi korkuyor, uyutmaya çalışıyor,” dedim ve kıyamet koptuğunu hatırlıyorum. Bana çok kızdılar, yalnız hemen de kabul ettiler. Çetin artık sadece kendisini uyutuyor; ama devlet iyi bakıyor, çocuklarını ve torunlarını da abat etmiş haldedir. Artık devlet büyümüştür, “medya devlettir” ve Aydın Doğan, Çetin Altan ile ahfadını bolluk içinde yaşatmaktadır. Yalnız bir nokta var, Çetin çok zeki idi; çocukları bu açıdan çok fukaradırlar.

Demek, küçük-büyük çelişkisini burada da buluyoruz.

Tahir’i verelim Safa’yı alalım

Çelişki mi, yaşamaktır ve yaşamak ise, sevmeyi ayrı tutarsak, kavga’dır. Nazım, bizimkilerin pek itibar etmediği Kemal Tahir’e şiirinde, “Karıma olan aşkımdan başka / Nefsimin herhangi bir rahatlığını / affedemiyorum” diyor ve beni şaşırtıyor. Aşkın rahatlatıcı etkisini hiç görmüyorum, Nazım “vuslat” demek istemektedir. “Ve kavga edebilmek hürriyetidir / en mühimi hürriyetlerin” yazmaktadır, harikadır. Buradayız. Peyami Safa ile Nazım çok iyi arkadaştılar, sonra kavga ettiler, Nazım “provokatör” diyordu. Donanma Davası’nda Kemal Tahir ile hapse düştü, Tahir’i yetiştirdi ve çok seviyordu. Ben de Nazım’ı çok yüksek tutuyorum. Fakat bir gün “Kemal Tahir’i ülkücülere verelim, Peyami Safa’yı biz alalım,” deyiverdim, “büyük” laftır. Bir kıyamet daha koptu. Ama ne yazık, artık ilericiler Tahir’i okumuyorlar; sağın romancısıdır. Üzülmek mi, sevinmek mi gerek, bilemiyorum.

Tahiriler ve İdris

Bütün romanlarını okuduk mu, 1955-1970 döneminde belki de romancımızdı. Romanlarında, anlaşılabilir birkaç hükmün yanında, sayısız anlaşılmaz yargıya yer veriyordu. Bilmiyor mu, bilmiyorum; bu bir “peygamberlik” mesleğidir. Peygamber oldu mu, sanmıyorum ama “Tahirî”

dediğimiz bir tarikatı olmuştur. Halit Refiğ ile İsmail Cem'i "Tahirî" sayabiliriz. Kemal Paşa'ya karşıdır, demek istemem, ancak bizde Kemal Paşa ile bir ortaklık duygusu var, bunu Tahir'de bulamayız. Cumhuriyet'i yanlış bulanlar arasındadır, ama ona düşman sayamayız. Bununla birlikte, yıllar önce –yirmi, otuz yıl evvel– "Ahir Zaman Peygamberi Ebu Cehl Kemal Tahir" diyen ben oldum. Peygamberliğini çok önceden teşhis etmiştim, aynı yerdeyiz.

Yazmak mı, bir hizmet'tir ve "Haberci" cehalete karşıdır, "cehl" sözcüğünden geliyor. Haberci'nin ilk bölümü "Küçükömer'e Darbe" idi, 1969 darbesinin yeni yazımında, Cumhuriyet'e karşı olan budur. Büyüğümdü, dostumdu, Parti arkadaşımdı. 1969 yılında Düzenin Yabancılaşması'nı çıkardı, Cumhuriyet'e küfrediyordu, Mustafa Kemal'e "İngiliz casusu" demek istiyordu. İngiltere'deydim,

"vurdum", darbe indirdim. Avni Özgürel, şimdi akepe'nin hınk deyicisi, trt'nin belgeselcisidir, yazım için "tek vuruş" demiş ve vurdum. Şimdi, Haberci'de, Küçükömer erken gelmiş Zekeriya Öz'dür, diyorum. Ergenekon'un tarihi ve ideolojisi Küçükömer'dir, böyle düşünüyorum. Ne mutlu bana ki, kırk yıldan daha uzun bir zaman önce darb ettim ve şerh koydum. Şimdi Kurt Kanunu'na geliyorum.

Romanesk bir gizli tarih

Tahir'in en güzel romanıdır, tekrar okudum, hoş bir tahirî eserdir; İzmir Suikasti'nde aranan Kara Kemal ile tetikçi Abdülkerim'in hikayesi'dir. Hem tarihi ve hem polisiye, tabii Kemal Tahir'e has cinsellik; Büyük Mal, Yediçınar Yaylası, Karılar Koğuşu romanlarında olduğu kadar olmasa da, burada da okunuyor. Tahir'de, Çankırı ve diğer hapishanelerdeki abaza köy ağaları ile sohbetin etkisi olabilir, annelerimiz, teyzelerimiz, bütün kadınlarımız pek lezbiyendirler, "sevici" diyoruz ve burada, Yüce Gök'e şükürler olsun, normaldirler. Kitaplarında Osmanlı'dan kalma paşa hanımlarının dışında, hepsi orospu'durlar. Romanlarında orospuyu seviyor.

Bu sözcüğün İran üzerinden Rusça'dan gelebileceğini Barış Zeren ile geliştirmiştik; Kemal, "ruspî" demekle beraber, 1925-1926 yıllarındayız, "haraşo" kullanılıyor. Aslı "güzel" demektir, şimdi orospu'yu "nataşa" tabir ediyoruz, demek Ruslar'dan ithalatımız devamlıdır. "Novotni" birahanesi var, bir pahalı fahişe de Nadya'dır.

Kemal Tahir, Kemalistler iktidara geldi, İttihatçılar düştüler, Kurt Kanunu'na göre temizlenecekler, diyor; ben öyle demiyorum. Daha bilimsel ve Darwinist bakıyorum. a) Alemdar Mustafa İstanbul'u kurtardı, Sultan indirdi, II. Mahmud'u çıkardı. Sultan indirenler ölecektir, yasa budur, diyorum. b) Mithat Paşa sultan indirdi, çıkardı, indiren ölecektir. c) Mahmud Şevket Paşa, Abdülhamid'i indirdi, ölecektir ve öldüler. Mustafa Kemal Paşa bu gizli tarihi biliyordu ve hücum etmiştir.

Türkiye'deki Selanik etkisi

Güzel, devam ediyorum. Kemal Tahir romanında yer yer uzun izahatlar buluyoruz. Bir zamanlar cinsellik ve bu basitleştirilmiş tarihi açıklamalar çok okunmasını sağlıyordu. Romanda Kara Kemal şunu söylüyor: "1908'den hemen sonra, Manastır'daki İngiliz cuntasının karşısına Selanik'in Alaman cuntası olarak çıktığımız anda yenik düştüğümüzü..." İşte düğüm budur. İttihat ve Terakki'nin İngiliz ve Alman kanatları var, diyorlar. Enver Alaman ve Mustafa Kemal İngiliz tarafındadırlar. Güzel,

demek, 1909 yılından itibaren İttihat-Terakki Selanik’in ve Türkiye de İttihatçıların elindedir. Böylece romana başlamış ve hızla bitirmiş oluyoruz.

Şimdi sırada parantez var. Bir, “Selanik” sözcüğünü Yahudi ve “Sabetayist” olarak anlıyoruz.

Öyleyse bu paradigma eskiden de vardı, ben geliştirdim, kabul ettirdim ve adını koydum. Suçum budur. İki, şimdi Mısır’da, Kahire’de, 1909 yılında, Türkiye’nin Yahudiler’in eline geçtiği yazılıdır.

Gerçekçilik adına söyleyebilirim, hâlâ öyle düşünmeleri ihtimal dahilindedir. Üç, Küçükömer ve taraftarları Büyük Kurtarıcı’ya “İngiliz casusu” dediler. İki kişi ve sadece iki kişi Mustafa Kemal’i savundu, adları Şevket Süreyya Aydemir ve Yalçın Küçük’tür. Hep yaparız.

İdamla kırılanlar

Tekrarlıyorum, bu sevdiğim bir romandır. Vuslat mı, çok rahatlatıcıdır ama Kemal de “İttihatçıların Küçük Efendi’si Kara Kemal” için, devam ediyor, “kesinkes karar verdi, rahatlamıştı,” çok doğrudur; karar vermek müthiş rahatlatıcıdır. Kara Kemal, kaçak, gizlice gazete aldırıyor, ayrıntılara bakıyor. Politikayı bırakmış, hiç evlenmemiş, kızkardeşi Perihan’la yaşayan, eski İttihatçı Emin’in evinde saklanıyor. Ama kokusunu alıyorlar, Kemal kokuyu alanların kokusunu duyar duymaz intihar ediyor. Hepsi budur. Emin köşkten alınmış, İzmir’de İstiklal Mahkemesi’nde ve hapistedir. Biz de buradayız.

Tahir’in Emin’e anlattığı, Kemal Paşa’nın en yakın arkadaşı İsmail Canbolat’ın başına gelenler, Ali Fuat Cebesoy’un hatıratında yazılıdır, önerebiliyorum. Nazım’ın dayısı Ali Fuat mutlaka okunmalıdır, Canbolat’a hafif bir ceza vermişler, hakaret sayıyor. Gardiyan dolaşıyor, “şikayeti olan var mı”, Canbolat atlıyor. Diğerleri tutmak istiyorlar, tutamıyorlar. Canbolat itiraza gidiyor ve o akşam idam ediyorlar. Cavit ile Doktor Nazım’ın idamları ise Ankara’da oldu. İkisine de yanıyorum, ikisi de İbrani idiler. Doktor Nazım tarihimizin en büyük devrimcilerinden birisiydi, yazmak istiyorum. Devrim en büyük adalettir ve ne çok adaletsizlikler yapabiliyor, tabiatında var, diyorum. Ey Devrim, seni çok seviyorum, özlüyorum.

Korku duvarını aşmak

Romanın kahramanı Emin'i de pek seviyorum. Hapishaneye düştü, yüreklendi, "artık kara pardösüsünün örttüğü kelepçelerinden bile rahatsız değildi". İstiklal Mahkemesi'nin önündedir ve sanki bir yiğit olmuştur, "beni korkutmaya çalışmanız boşunadır" demektedir. Eklediği şudur:

"Yeterince korktum. Daha fazla korkmak gücümün üstündedir. Gerçekten imkansızdır" ve ben ekliyorum, "Bravo Kemal Tahir" çok güzel, bunu Nazım ile "Donanma Davası" içinde öğrendiler.

Donanma Davası, benim kitaplarımdadır, yeni edisyonunu hazırlıyorum. Beklemenizi bekliyorum.

Korkma duvarını aşanlara kimse "bi şiy" yapamıyor. Buradayız. Emin Beyefendi ise artık evindedir, ama artık hep kararsız ve hep huzursuzdur, uyuyamıyor. Gece yarısı sesler duymuş, kapı çalınmış. Kapıyı açan kız kardeşi Perihan'a zorla söyletiyor, Abdülkerim gelmiş, Perihan almamış

ve Emin çıldırmış haldedir. Gece koşuyor, kapıda, karanlıkta haykırıyor: "Arkadaş!.. Arkadaş!..

Emin'i arayan arkadaş!.. Buradayım ben, buradayım!" Emin, bir çıldırmış adam, karanlığa bağırıyor. Ama artık çok geç, İttihatçıların tetikçisi Abdülkerim'in duyması imkansızdır.

Öldürmüşler. (Salı, 27 Eylül 2011)

DİKTATORYA

(Çarşamba, 28 Eylül 2011)

Türklük'ün başına daha büyük bir taş düşebilir mi, "Arap Fatihi" Erdoğan Birleşmiş Milletler'de konuşurken Filistin'i savunuyordu ve Abbas salonda yoktu. Herhalde lobide "ne olur Tayyip Efendi, savunma" diyordu. Hiçbir Arap lideri dinlemedi, kimlerin dinlediğini göremedik çünkü salonu, kürsünün etrafını hiç göstermediler

Daha büyük skandal olur mu, nerede ise kovuldu. Müslüman Kardeşler'in sözcüsü, sonunda Tayyip Erdoğan'a "git işine" dedi, henüz geri aldıramadılar. Müslümanlar'ın karşısında Mısır Ulusal Partisi var, Talat Sedat, Enver'in yeğeni ve partinin lideri, Tayyip Bey'i sahtekar ilan etmiş durumdadır.

Peki, skandalın daha büyüğü mü, bunların Türkiye'de hiç duyulmaması ve hiç bilinmemesidir.

Çünkü Türkiye artık diktatoryadır ve pek karanlıktır. Belediyeler her sabah caddelere, sokaklara, mavi göklere karanlık sıkıyorlar, göremezsiniz. Belediye otobüsleri bütün gün klaksona basıyorlar, duyamazsınız. Diktatoryayı böyle tarif ediyoruz.

Despotizmin tarifi

Peki, Türklük'ün başına daha büyük bir taş düşebilir mi, "Arap Fatihi" Erdoğan Birleşmiş

Milletler'de konuşurken Filistin'i savunuyordu ve Abbas salonda yoktu. Herhalde lobide "ne olur Tayyip Efendi, savunma" diyordu. Hiçbir Arap lideri dinlemedi, kimlerin dinlediğini göremedik çünkü salonu, kürsünün etrafını hiç göstermediler. Daha büyük taş, Türkiye Türkleri'nin bundan hiç haberlerinin olmamasındadır çünkü kör ve sağır ettiler. Türkiye'de despotizm var ve benim kitaplarımdan birisi "Hasta Despot" adını taşımaktadır. Diktatorya ya da despotizmi işte böyle anlıyoruz.

Demek ki, Aydınlık'a ihtiyacımız var, Huxley'in Cüretli Yeni Dünya'sını ve Orwell'in 1984'ünü yeniden yazacağım. Söz veriyorum, Aydınlık'ta birlikte okuyacağız demek istiyorum. Her ikisi de sürüleştirmenin bir komünikasyon teknolojisine, düzenine dayandığını gösteriyor. Huxley'in hiçbir yerde, benim kitaplarım hariç, bulunmaz bir sözü var: "A population & slaves who do not have to be coerced" şunu anlatıyordu; yeni düzen, Batı Avrupa, köleliği seven insanlar imal ediyor. Artık modern diktatorya budur, "servitude" sever insan imalathaneleridir.

Faşizmin temeli islam

Peki güzel, bizimki Ortaçağ'a dönüş halidir, sürüleşme fabrikalarda değil, kurslarda, tarikatlarda ve tekkelerde yapılmaktadır. Bunların hepsi köle imalathaneleridir. Böyle anlamak durumundayız ve ben mi, daha 1975-1976 yılında "Türkiye'de faşizmin temeli islamdır" yazmıştım. Buraya gelmiş

haldeyiz.

Şimdi yeni iki sözüm var, sözlerim bana'dır ve kimseye hitap etmiyor. 2002 Kasım'ında, ben asla seçim demedim, darbe'dir, ol tarihte "bunlar islamın kökünü kazıyacaklar" yollu bağırdım. Yüce Gök'e şükür dediklerimi yapıyorlar. Güzel ve devam. Şimdiki sözlerim ise şunlar, bir, "Türkiye'de Allahsızlaşma sürecine girilmiştir" ve iki, "dinden uzaklaşma var". Yerine,

temeli yalan, ahlaksızlık, bilgisizlik olan bir muhafazakarlaşma koyuyorlar. A. Doğan, T. Ciner. F. Şahenk ve tüsiad bunu istiyorlar.

Şunu da ekleyebilir miyim, a, tekkelerin açılmasını savunacak cehepe'den saylav atanan Bülent Kuş, bir kuştur ve cumhuriyet karşıtıdır. b, onu saylav yapan Kılıçdaroğlu bu kuşun büyüğüdür.

Hesabını vereceği günleri sayıyorum ve kuşun büyüğüne "deve kuşu" dediğimizi ekliyorum. Kuş

ile deve kuşu birlikteler.

Akıl ile görmek

Tabii şöyle bir soru yerindedir. "Ya Yalçın Efendi" Türkler'in duymadıklarını ve göremediklerini talim ediyorsunuz, peki siz nasıl duyuyorsunuz; yoksa "şeytan" olduğunuza inandırmak mı istiyorsunuz. Kabul ediyorum, güzeldir. Cevabı şudur, ben duymuyorum, ben düşünüyorum. Önce diktatoryanın kurgularını ve putlarını kırıyorum ve sonra kendi paradigmamı kuruyorum.

"Düşünüyorum o halde duyuyorum" ve "düşünüyorum öyleyse görüyorum." Hepsi budur. İnsan aklı ile gören yaratıktır. F. Gülen insan aklına taarruz edendir, bir akılsızlaştırma mekanizmasıdır, diyoruz. Cevabım budur. Bakılabilir, Mısır hezimetini önceden yazmış durumdayım. Buradayız.

"… bütün kaleleri zaptedilmiş …"

Devam ediyorum, The Oxford Referance Dictionary diktatör'ü, a ruler with unrestricted authority, olarak tarif ediyor. Koğuşta mevcut altı ciltlik büyük boy Larousse du XXe Siècle ise –ister verilsin, ister elde etsin– bütün iktidarı elinde toplayan adam olarak yazıyor. Tartışmasız ve eksiksiz Oxford ve Laousse'a göre, Tayyip Erdoğan diktatördür ve ben despot diyorum. Şark'a ve bize daha uygun düşüyor.

Yalnız benim, izninizle, kurduğum teori başkadır. Diktatorya bütün kaleleri yıkmak ve sığınak bırakmamak anlamındadır. Şöyle söyleyebilirim, 12

Mart'ta Demirel'in gayreti ile üniversite muhtariyetini kaldırmaya ve 2010 yılında doğru, Büyükanıt ve Başbuğ'un gevşeklikleri ve ilaveten Hıfzı Paşa'nın, şimdi Hasdal'da, işbirlikçiliğiyle, Albay Özok'un aksi çabasına rağmen, ki o da Hasdal'da, davaların sivil yerlerde görülmesine, askeri mahkemeleri kapatmalarına diktatoryaya karşı çıkmamaktır, diyoruz. Kaleleri verdiler, sığınakları yıktılar, yaptıklarını yüzlerine okuyorum.

Üniversiteleri ve mahkemeleri sattılar, bunu yaptılar.

Diktatorya teorisi

Machiavelli okumazlar, sadece yarım yamalak bildikleri yabancı kitaplardaki referansları ezberlerler. Tekrarlıyorum, Machiavelli, Türkiye'yi zaptı zor, idaresi kolay ve Fransa'yı zaptı kolay, yönetmesi zor bir yer olarak tanımlıyordu. Mükemmel; diktatorya tarifi işte buradadır. Türkler fethettikleri yerlerde kale yıkarlar; Fransa'da kaleler ve sığınaklar var, idaresi zordur. Demokrasi

"zor idare" anlamındadır ve akepe'nin işi çok kolaydır. Türkiye'de bir tek kale, bir tek sığınak, bir tek tampon kalmamıştır, verdiler. Ordu verdi, cehepe verdi, tüsiad ve üç kardinal verirken göbek attılar, vermekten çok haz alıyorlar.

İki adam kaldı, birisi Hobson'dur, 1902 yılında Imperialism'i yazdı, emperyalizm varsa demokrasi bitmiştir, diyordu; mükemmeldir. Dışarda emperyalizm, içerde tekeliyet olmaktadır. Partiler gidiyor ve ahlaksızlık geliyor. Hobson otobiyografisinde, kendisine "zındık", heretique demişti, yerindedir; zındık ya da mülhid olmayanı iktisatçı saymıyorum. Affınıza sığınıyorum, ben de "iktisat profesör'ü olarak geçiyorum. İkinci adam Carl Schmitt olmakla, "politika düşman yaratmadır" yollu kuramı ortaya atmıştır. Bu tarifte Tayyip Erdoğan politikacıdır. Düşman bulma hastalığı ile muzdarip olduğunu görüyoruz.

Schmitt'in siyaset teorisine asıl katkısı, 1920 yıllarında parlamento için "fuzuli dekor" tarifini yapmasıdır. Tekeliyette kimlerin milletvekili olacağı dahi bürolarda, holdinglerde kararlaştırılıyor ve listeleri, emsalen, Kemal Kılıçdaroğlu'na veriliyor. Hepsi budur, "Kanun Hükmünde Kararnameler" ile artık "fuzuli" sözcüğü fuzuli olmuştur, artık ayıp kalmamıştır, diktatoryanın hukuken de ilanı sayıyoruz. Bu ilandan hiç çekinmiyorlar çünkü Kemal Kılıçdaroğlu'ları var. Bu kelimeyi melamin anlamında kullanıyorum, yapmadır. Bitirmiş oluyorum.

Gazete okuma kılavuzu

Ekler şunlardır. Bir, tekeliyette gazete okuma kılavuzu: övecekler, laf salatası yapacaklar, araya bir

“sözcük” koyacaklar, eğer aklımızda varsa, bulursunuz. İki, Memdali Birand, adı uzun kısaltıyorum, giderken uçakta Erdoğan’ın Mısır’dan hiç söz etmek istemediğini haber verdi. Beni teyit ediyor, ben de Memdali’ye bir hediye veriyorum, Newyork’taki Yahudi mezarlığına gidebilir, Birand’lı çok mezar taşı var. Türkiye’den gitmişler, arıyordu, bana soruyordu, işte arkadaşlık budur.

Üç, Birand cik cik etmiş, twitter, Milliyet’te var, cik’i şöyle: “Doğrusu en çok aradığım Filistin Devlet Başkanı Abbas ve bazı Arap ülkelerinin liderleriydi.” Hiçbiri Erdoğan’ı dinlemediler.

Protesto anlamındadır. “Dönme” Arapları sevmediler.

Düşünüyorum, o halde görüyorum. Dört, hapisteyiz, iki yanımda Oda’nın civcivleri Coşkun, Sait var. “Çocuklar neden ders alıyorlar”, Erdoğan konuşuyor, küçük bir kare, başka göndermiyorlar, salonu merak ediyorum, “boşluk” hipotezi kuruyorum. Nihayet soyadı çok uzun, yerim yok, Milliyet’te Aslı Hanım, methiyesinin arasına sızdırmışlar, “masalar boştu, ama bütün elçilikler metni anında istedi” yazıyor. Erdoğan demek boş salona konuşuyordu. Aslı Hanım konuşma için, Ahmedinejat ve Kaddafi’ye layıktır ekini eksik etmiyorlar.

Semih İdiz’in beni sevdiğini sanmıyorum, kardeşi Cem ile bir ara yakın olduk, çok ciddi birisi ve besteci olarak hatırlıyorum. İdiz, Kadri Gürsel ile birlikte hiç kaçırmadan okuduğum iki gazeteci.

Kadri Gürsel bu ara biraz dans etmeyi seviyor. Tabii, dağa çıkabilir, yalnız bana güvenmelidir. Beş, Sedat’ın, Erdoğan’a sahtekar nitelemesinin kaynakları İdiz’dedir. Altı, Semih Bey, Gazze kapısını Mısır’ın kapattığını, diplomatik kaynaklara dayanarak teyit ediyor. Yedi, Erdoğan’ın Arap dünyasında sevilmediğini haber veriyor. Ben ekliyorum, sevmezler. Sekiz, Erdoğan’a, “kız seni bana vermezler” şarkısını istiyorum.

The Latest Ergenekon in The Town

Başka zaman yazarım, kartlarım var. Bir, referandum sırasında Kılıçdaroğlu'nun kaçtığını not etmiştim. İki, yanlışlık yok, Referandum'da taammüden oy vermedi; veremez, verilmiş sözü var.

Üç, füze kalkanı kampanyasına imza atmaması da ihmal değil, kasıtlıdır; angajmanlıdır ve korktuğunu sanıyorum. Dört, iyi bir konser, ben maestro rolündeyim, Çağlayan'da, 22 Kasım'da, yerlerinizi ayırtınız. Kemal'i İklim partisyonu mükemmeldir, diyebiliyorum. The Latest Ergenekon in The Town.

Diktatorya'ya gelişte ben de eksikliyim. Ancak Necdet Paşa Hazretleri, Erkan-ı Harbiye Reisi paydaştırlar. Kulağım toprakta ama zor duyuyorum. Paşa Hazretleri'ne İdiz'in yazısını öneriyorum.

Ve Kemalci cehepe, diktatoryanın yamağıdır, diyorum. Bitiriyorum. (Çarşamba, 28 Eylül 2011) **ORDU**

(Cuma, 30 Eylül 2011)

Ordu bir merkez ve karar yeri olmaktadır ve tabii silahları mevcuttur; ne yazık, şimdi bir dağılma taarruzu ile karşı karşıyadır. Taarruzun merkezi mi, birisi Brüksel'dedir ve Türk Ordusu bunun idrakinin çok uzağındadır.

Subaylar lojmanlarından çıkacaklar, kulüplere, aydın kahvelerine, barlara ve lokantalara gidecekler.

Türk Ordusu'nun şimdi önündeki en önemli aşama halklaşmak, aydınlaşmak ve sol-kemalist olmaktır. Mesele budur.

Babası "Ertuğrul" ve oğlu "Orhan" ise, kendisinin "Osman" olması imkansızdır. Adının "Ataman" olduğunu gösterebiliyoruz. Orhun Yazıtları'nda var; ancak Tatarlar veya Moğollar da taşıyorlar, Şolohov'un Durgun Don romanında okuyoruz. İç içeyiz, olabilir; Ataman'ı vermiş, Orhan'ı almış

olabiliriz. "Ordu-Han" da olabilir, "du" düşmüştür; Orhan Bey'e kadar çok az kullanılıyordu.

Atamanlı Hanedanı'nda bir ikincisine rastlamıyoruz. "Ordu" Moğolca'dır, halk, şehir, merkez anlamları var; çadır-kent de Cengiz'in bulunduğu yerdir, biz "ordu" anlamında kullanıyoruz.

Ordu'nun yerleştiği yere "ordugah" diyoruz, "tümen" de Moğolca olmakla "onbin" demektir.

"Gah" ise Farsça "yer" manasındadır, karargah'ı biliyoruz.

'Brüksel Cephesi'

O halde "ordu" bir merkez ve karar yeri olmaktadır ve tabii silahları mevcuttur; ne yazık, şimdi bir dağılma taarruzu ile karşı karşıyadır. Taarruzun merkezi mi, birisi Brüksel'dedir ve Türk Ordusu bunun idrakinin çok uzağında görünüyor. Bu nedenle olabilir, zaman zaman kendini bilmeyen bir ordumuz var, diyebiliyorum. Belki de çadırdayız.

İlk kez Hüseyin Paşa'dan duymuştum, Hilmi Özkök'ten önceki Genelkurmay Başkanımız Hüseyin Kıvrıkoğlu'ndan söz ediyorum, "Avrupa Birliği'ne girmeyi" savunmuştu ve içim yanmıştı, yangın sürüyor. Bu bir intihar ifşaatı idi; çok güzel, bu hafta Brüksel'den çıkan raporda, akepe'ye her cepheden vuruluyor ve bir tek Ordu'ya taarruz alkışlanıyor, subay tutuklamalarına "aman tam-gaz devam" diyorlar. Bu durumda ben ne diyorum; gerçekçi olmayı öneriyorum, kendine güvenini yitirmiş bir Ordu'ya sahibiz ve sadece sürükleniyoruz.

İşte Paşam, Ordu

Seferberlik Dairesi mi, "Kozmik Bina", Bülent Arınç'a bir suikast buldular ve kapısına dayandılar.

O sıralarda arama yapan yargıcın günah saydığı için evine televizyon almadığı da yazılmıştı.

"Açtık" en sır bilgileri saçtık. Ol tarihte Genelkurmay Başkanı İlker Paşa, "açarsak bize güven artar" demişti, utanıyorum; güven içte olmak zorundadır. Anında ve televizyonlarda mevcut seferberlik planlarının

değiştirilmesi gereğine işaret etmiştim ve eğer hala yapılmadıysa, zamanlıdır, diyorum.

Mesut Değer açıkladı, Diyarbakır'da lojmanlarda kalan iki bin subayın yarısından fazlası akepe'ye oy vermişler, geriye kalanı mhp'yi ve dört subay da chp'yi seçmişler, hepsi budur. Doğrudur, "işte Paşam Ordu budur." Buna ekleyeceğim ise şudur, Sky-Tv'de programlarım sırasında Ankara-

İstanbul uçak yolculuğum çok oluyordu, uçakta yanıma oturanlar hep konuşuyorlardı. Genç bir adamdı, Almanya'dan gelmiş, ailesini görmüş, Kürtler'di; babası muhtar, 2007 seçimleri sırasında köye komutan gelmiş, babasını dövmüş, "akepe'ye vereceksiniz" demiş. Şaşkın, "nasıl olur Yalçın Hocam" diyordu; anlattım. Halimiz budur.

Beni Sky'dan işte bu Ordu'yu savunduğum ve Israel ile gizli anlaşmaları ortaya çıkardığım için kovdular. Zamanın Genelkurmay Başkanı Yaşar Paşa'nın dahli olduğunu da söylediler, katılmıyorum. Kovduran Jak Kamhi'dir ve Kamhi ise Orgenerallerimizin gül bebeğidir, kucak kucağa yaşarlar. Peki, Paşalarımız mı, çok bağlıdırlar; kitaplarımda listelerini veriyorum. Bağlarını koparmaya çalışıyoruz.

Devlet üzerine tezler

Ordu mu, a) devlet teorisi ve pratiğini bilmek zorundadır; b) kendine güvenmek durumundadır; c) bu arada, Kemal Kılıçdaroğlu'nun "Ordu Düşmanı" bir küçük memur olduğunu teşhis çok zamanlıdır. Tutturmuş bir "sivil idare", peki kim olacak, Kılıçdaroğlu mu; İsmet Paşa böylelerine

"güldürme beni" diyordu, artık beni de güldüremiyor. "Biz" 27 Mayıs'ta, dört general ve dört bakandan oluşan bir Milli Güvenlik Kurulu kurduk, çok doğrudur, devlet işte budur. "Biz" 27

Mayıs'ta, dört yüksek devlet memuru ve dört bakandan ibaret yüksek planlama kurulu oluşturduk, ben çocuk yaşında bir devlet memuru olarak orada idim. Başımızda İsmet Paşa vardı; doğru devlet budur. Devlet bir despotun ahırı değildir, tekrarlıyorum.

Kim kimi seçti, T. Erdoğan kendisini ve K. Kılıçdaroğlu, Kılıçdaroğlu'nu seçtiler. Üç kitap bile okumamışlardır, oturdukları yerlerin dolu olduğunu dahi göremiyoruz. Ama Obama seçilmiştir, kabul ediyoruz. Bir, Obama seçimden önce, Guantanamo Cezaevi'ni boşaltacağını söylemişti, yapamadı. İki, Irak'tan çekileceğini ilan etti, çekilemedi. Üç, Afganistan'ı bırakacağını bağırdı, bağırdığıyla kaldı. Çünkü Amerika'da Ordu karşı çıktı, Ordu'nun dediği olmuştur. Devlet budur ve bu, Kılıçdaroğlu ve hizbine derstir. Çok oluyorlar. Artık Truva Atı dahi olamıyorlar.

Çözülen devlet

Peki, şimdi ne olacak, dünyada bir kriz grubu varmış, ne iş yaparlar bilmiyorum. Şimdi akepe şikayet etmiş, Kürt İllerinde "operasyon yapan", savaşan demek istiyorlar, silahlı kuvvetler söz dinlemiyormuş, meseleleri budur. Ve son derece açık, Doğu'daki savaşa valileri komutan, polisleri subay yapma projesinin mantığı işte budur. Çok güzel. Mitçiler ile Karasu, Aydar ve Ok görüşmesinde, Başbakanlık Müsteşarı, "valiler ve emniyet müdürleri tamamdır" demiş ve "kimden şikayet ediyorsanız, gidin söyleyin" teminatı buyurmuş. Peki, bu durumda ne yapılacak, Ordu,

"sivil idare" mi diyecek; gerisini yazmaya dilim varmıyor. Dilim şuna varıyor, devletin çözülmesi hali işte budur, ortadan kalkmıştır. "Mütareke" dönemindeki İstanbul vali ve emniyet müdürlerini arıyoruz. Ve ne acı, mütareke'yi çok aşmışız ve hala "mütareke" peşindeler. Buradayım.

Çıkış yolu

Ve şimdi soruya geliyorum. Fenerbahçe'deki emekli paşalarımızın kaldığı lojmanlar mı hapishanedir yoksa Hasdal mı; kendilerini hapseden emekli paşaları ilk kez görüyorum. Görevli subaylara da bakıyorum, otobüsle karargaha ve otobüsle lojmana, sanki sömürgededirler. Subay diyemiyorum, Kemalist ve Cumhuriyetçi hiç demiyorum. Çıkacaklar, kulüplere, aydın kahvelerine, barlara ve lokantalara gidecekler. Türk Ordusu'nun şimdi önündeki en önemli aşama halklaşmak, aydınlaşmak ve sol-kemalist olmaktır. Halkın içine girecektir, mesele budur; ancak İsmet Paşa'nın sözü akıldadır, "halk size düşmandır" ve ben ekliyorum, "silahınızı unutmayınız", beylik tabancanız hep yanınızda olmalıdır. Sol-kemalizm mi, size düşman halkı sizden yapmaktır ve hepsi budur.

Tanzimat’ı böyle anlıyorum, hep savunuyorum ve çok yazıyorum.

Orduyu savunmak

Bana Ordu'yu çok tuttuğumu söylüyorlar, eleştiriyorlar; doğrusu "tutma" karşılıklıdır, 12 Mart 1971 Darbesi ile –bizimki 27 Mayıs'tır ve devrimdir– 12 Eylül Darbesi'nde beni Odtü ve Gazi Üniversitesi'nden attıran ordumuz'dur. Ne zaman gelirlerse beni "tutuyorlar" ve hapse atıyorlar.

Demek ben Ordu'yu tutuyorum, Ordu beni tutukluyor ve Temren bir daha gelmelerinden çok korkuyor. Dışarda havaları bilmiyorum, belki torbamı yine hazırlamıştır, göremiyorum. Ancak daha önemlisi, ben bir gazi'yim, bu Ordu ile birlikte savaştım, çok güzel subaylarımız var, güvenim tamdır.

Bu sözü çok tekrarlıyorum, İngilizler'e aittir, it's right or wrong but it is my country, diyorlar ve Trotsky bunu, "doğru veya yanlış, fakat benim partim" biçimine sokmuştu. Ben de "it's right or wrong, but it is our army" formülüyle söylüyorum. Doğru-yanlış, bizimdir!

Bir gazi olarak, bazan "dâhi" de diyorlar, Necdet Paşa'ya arz ediyorum, her davaya iki zabit-hakim tayin etmesini bekliyorum. Ordu'yu savunmak buradan başlamaktadır. Arslan Paşa'ya, Akademi Komutanıdır, arz ediyorum, öğrencilerinize Genelkurmay'ın yazdırdığı Harp Tarihleri'ni okutmanızı diliyorum. Hepsini okudum, çok çok değerlidir. "Ayaklanmalar" mükemmeldir, İlker Paşa'ya tavsiye ediyorum. Bana İnönü Zaferi'nin olmadığını yazdığım için kızarlar, ama bu, ordunun hazırladığı ciltte vardır. Yalnız Harp Tarihleri'nin bazı yerlerini görünmez mürekkeple yazmışlar, emrederler, gelir açarım. İşim açmaktır.

Lojmanlarda otururlar. Ancak "Lojman Ordusu" dönemi çok geridedir. Çadır Ordusu'nu daha yakın görüyorum.

Kurtuluş Savaşı Ordusu

En çok ne mi istiyorum, Halide Edip Hanım yazmıştı, Kurtuluş Savaşı'nda bir tek uçağımız varmış, bir de pilotu, galiba yüzbaşı... Havadan haber gönderiyormuş, "Le Temps" geldi mi; hem savaşıyor, uçuyor, hem de Paris'ten gelecek dergisini bekliyor, istiyor. Bu gerçektir, her okuduğumda

ve her yazdığımda gözlerim doluyor, seviniyorum. Ve şimdi Kurtuluş Savaşı Ordusu’nu istiyorum.

Buradayız ve oradayız. (Cuma, 30 Eylül 2011)

NUR BABA

(Salı, 4 Ekim 2011)

Halide Hanım, "eser-i deha" demişti, Yakup Kadri 1921 yılında yazdı, "olay oldu." Devr-i Cumhuriyet'te Mustafa Kemal Paşa Hazretleri Baba'yı merak ile Çankaya'ya davet etti. "Bu mu"

dediğini biliyoruz. Tarikatlardaki bozulma üzerinedir; şimdi okunması zamanlıdır. "Nur Baba"

yepyenidir ve her yerde var. Sadece bir Bektaşi Dergahı değil, çok daha fazlasına hazırlıklı olmayı öneriyorum. Bu yepyeni mükemmel romanı okurken "Eyes Wide Shut" filmini şart görüyorum; bu bir seks ayini, daha açıkçası grup seks filmiydi. Grup sekse biz mum söndü diyoruz, başlarken hatırlatıyorum. Yalnız bu mum söndü ve daha ilerisi, çırılçıplak muaneka ve kucaklaşma, Nur Baba vesilesiyle ve ayrıca hep söz konusu edilmişti, ben icat etmiyorum. Bu arada gerekiyor; Stanley Kubrick'in ibrani olduğunu söylemek durumundayım.

Sabetayizm gösterisi

Özür dileyerek tekrarlıyorum, kendimle ilgili "çok mütevazı" bir tespitim var, "beni çıkarınız, ülkede son elli yılda önemli bir tartışma kalmaz" diyorum.

Yakın zamanlardaki Israel, onomastique ve sabetayizm münakaşaları benim marifetimdir.

Sabetayistler bizde Karakaşi, ismail Cem; Kapani, Nazlı Bıçak; Yakubi, Ahmet Emin Yalman, üç kol olmakla, dünyada Hıristiyan Sabetayistler, Frankistler, Müslüman Sabetayistler ve Yahudi Sabetayistler olarak geliştiler. Kubrick'in senaryosunu yazarak yönettiği film, Viyanalı Arthur Schnitzler'in bir romanı üzerinedir. Schnitzler bir Frankist ve film tümüyle bir sabetayizm gösterisidir, diyebiliyorum. Tekrar gösterilmesi teklifim bakidir. Sydney Pollock da var, Tom Cruise ile Nicole Kidman birlikte

oynuyorlar; bir cinsel ayin filminde Kidman tekrar tekrar izlenebilir, sanıyorum.

Sürülerle bozulma

Halide Hanım, tarikatlardaki cinsel bozulma ve sürüleşmeyi anlatan Yakup Kadri'nin yazdığı ayinler için, "ortaya attığı insanlarda zevk ve behimiyetinde" ifadesini kullanıyor.

Karaosmanoğlu'nun anlattığı cinsel seanslarda, "hayvanlaşma" görmektedir; ilaveten Halide Edip'e göre, "Celile" romanın baş kahramanıdır ki katılmıyorum. Celile, önceki Mürşid'in eşi idi, Mürşid gittiği yerlerden köylü bir genç, Nuri, getirmişti ve oluverdi. Celile bu Nuri'yi hem Baba ve hem de Koca yaptı, artık kendisi Bacı'dır. Bunu, modern anlamda, "mama" olarak düşünebiliriz. Celile'nin görevi Mürşid'e yeni "muhibbe" bulmaktır. Dergah'taki ayinlerde muhibbeler yan yanadırlar ve roman, Ziba'nın yerini Nigar'a bırakmasının gerginliği ile başlamakta; Nigar'ın çöküşünü anlatmaktadır. Her ikisi de köşklerde oturuyorlar; Ziba, Nigar'ın halasıdır. Her yerde sürüleşme ve çöküş okuyoruz.

Tekke mi, İsmail Habib Sevük, "Tanzimat'tan Beri Edebiyat Tarihi" kitabında, çok güzel özetliyor, aktarıyorum: "Nigar'ı selefi Ziba, kendi eliyle götürmüştü. Nigar, halefi Süheyla'yı kıskanamıyor.

Şehvetin azgın tekkesi yaşlandıkça kadında yaşı indirmektedir; ihtiyar Celile bacıdan görgülü Ziba'ya, sacında aklar dolaşan Ziba'dan taravetli Nigar'a, porsuyan Nigar'dan körpe ve bakir Süheyla'ya inen bir çıkış!" Aslında "çöküş" demek daha doğrudur; tarikatlar önce kadını ve onunla birlikte erkeği sürüleştiren teknelerdir. Yakup Kadri Karaosmanoğlu bunu pek güzel, yer yer tiksindirerek yazıyor. Tarikat teknelerinde kadının alçalmasını acıyla okuyabiliyoruz.

Köleliğe koşanlar

Huxley "Cesur Yeni Dünya" romanında, tarikatlardan çıkan "insanların", başka sözcük bulamıyoruz, köleliğe koştuklarını yazmıştı. Tarikat ve tekke kadınlarında da kadınlıktan ve insanlıktan kaçış görüyoruz. Mürşidin yatağını ve kucağını kaybedenin tek işi, mürşide yeni birisini bulmaktır. Bu,

Nur Baba'nın benzeri olan Refik Halid'in "Kadınlar Tekkesi" romanında daha açık görülüyor; şeyh veya mürşid birisine göz koyunca, eski kadınlar, büyük bir aşk ve hırsla bu körpeyi şeyhin kucağına oturtmaya çalışıyorlar. Buradaki kölelik, "mama ruhu" çok şaşırtıcıdır. Ne hoş,

"Kadınlar Tekkesi”'nde şeyhi bilebiliyoruz, akepe hükümetince Vatikan Büyükelciliği'ne atanan Kenan Gür'ün dedesi, Rıfai Tarikatı'nın kurucusu Kenan Rıfai'dir. Kenan Rıfai, Alyans Israelit'ten mezundu, İbrani asıllı olduğundan şüphe etmiyoruz.

Sabetayizmden Bektaşiliğe

Yakup Kadri okula Fevziye Mektebi'nde başlamıştı, Selanik'te kurulmuş okullardandır, ilke olarak Sabetayist aileler çocuklarını gönderiyorlar. Bunun önemi, Yakup Kadri'nin, Nur Baba romanı ile Bektaşilik'ten çok Sabetayizm'i eleştirdiğine inanılmasıdır, içinde böyle bir eğilim ve damar var.

Kaldı ki, Sabetayizm'in temeli olan Kabala, İspanya'da İslami sufiler ile iç içe gelişmişti. Sabetay Sevi de Scholem'in yazdığına göre, İstanbul'da Bektaşi tekkelerine gidiyor ve ayinlere katılıyordu.

Dolayısıyla birisini hedef alırken, bir taş ile iki kuş vuruluyor. Ben de taşları çoğaltmak üzere, Refik Halit Karay'ın da bir Karay Ibranisi ve Mehmet Akif in akrabası olduğunu ekliyorum. "Çöküş"

kitabımda varlar, her ikisi de Türkçe'yi güzel kullanıyorlar.

Celile, romanda "anne bacı", seansların icra edildiği meydan'ın sanki amiridir. Ama zaman zaman tahammül edemiyor, "Baba kendinden geçmiş, evlatlar her istediğini yapıyor, rapt yok zapt yok"

deyü yakınıyor. Dans sabaha kadar sürüyor, mumlar sönüyor, halkımız bu durumlara "herkesin eli herkesin cebinde" diyor. Ziba, Baha'nın yanında sanki "baş kadın", "Erenler" iledir, bazen "aman artık tahammülüm kalmadı, hiç de mi insafınız yok Erenler" yollu bağırmaktadır. Erenler meydan'da Ziba ile hem "muakeka" halindedir ve hem de Ziba'ya, Nigar’ı ikna ile getirmesi için baskı uygulamaktadır. Bir köle adayı peşindeyiz.

İşte tam bu sırada Frankist Schnitzler'in romanına dayalı Kubrick'in filmini seyrediyorum, ikisi arasındaki fark, filmdeki grup seks için başka sözcük bulamıyorum, solennellement diyorum, burada törenin çok gösterişli ve ağırbaşlı olmasıdır. Ne yazık Nur Baba, fazla "à laturca" bir akıştadır.

Çürüme

Sevük'te var, ve hep söylüyoruz, “Nigar halefi Süheyla'yı kıskanamıyor", bunu biliyoruz, ister Eyes Wide Shut filminde, isterse bizim folklorumuza giren "mum söndü" ayinlerinde kıskanma yoktur.

Tabii, ben hep yazıyorum, kıskanma yoksa aşk yoktur, yerini behimiyet'e bırakmış durumdadır.

Çok güzel, şimdi kıskançlık yok, "pişti" var. İki kız iki oğlan, birisi diğeri ile, sonra birden çiftler değişiyor, malum yerlerde karşılaşıyorlar, tv'ler ve gazeteler "pişti" oldular yazıyorlar. Pişti oynuyorlar, "eş değiştirme" de diyorlar.

Dizilerdeki kızlar ve oğlanlar, ilke olarak Sabetayist'tirler. Mankenler genellikle İzmir'den ithal ediliyorlar, Seferad'tırlar. Vatikan için ise genellikle ibrani asıllılardan büyükelçi çıkarılmaktadır, biliyoruz.

İsimleri çoklukla İran'dan alıyoruz, "hande" farsça "gülüş", İbrani karşılığı Isak'tır, "Zib" ziynet olup "Ziba" süslü veya güzel oluyor. Ve "Negaşten" fiiline geliyoruz, "negar", biz "nigar" diyoruz,

"resim yapan" veya "resmi yapılan" demektir; böylece "güzel" anlamına ulaşıyoruz. Yakup Kadri, Zlba ve Nigar'ın çirkinleşmesini yazıyordu, tezat'tan yararlanmaktadır. Edebiyat'ta sıklıkla başvuruyoruz.

İnsanlıktan çıkış

Final mükemmel, Macit ablası Nigar'ı kurtarmaya kararlıdır, çağırıyor, buluşuyor, ablasına acımakla tiksinme arasında gidip geliyordu. Macit artık Nigar'ı götürmek üzeredir. Nigar birden "bu işe mutlaka onunla birlikte karar vermemiz icap eder" dedi. O, Baha'dır. Nefret Macit'in her yanını doldurmuştur. Bıraktı, elini sıktı; tarikat, ablasını başka bir yaratık yapmıştı,

artık tek başına karar veya oy veremezdi. Nigar'ı korumadı, bıraktı. Bitirmiş oluyorum.

Edebiyat tarihçilerine zeyl'im var, pek roman okumazlar, bu son, Goncarov'un Oblomov'undan esinlenmedir. Gonçarov'un bu klasik romanında, Oblomov'un eski sevgilisi; Alman asıllı, başarılı, Rus, genç iş adamı eşiyle Oblomov'un yanına geliyor, kadın kapıda bekliyor. Genç kapitalist giriyor, sonra dışarı çıkıyor, Oblomov'un sevgilisi de içeri girip onu görmek istiyor; ama hayır, içeride artık başka bir yaratık vardır. Bunun üzerine kadın gözleri yaşlı oradan ayrılıyor. Müthiştir.

Lenin'in Oblomov'da göremediği işte budur, Yakup Kadri ve biz görüyoruz. Demek tarikatlar

"sürü" imal ediyorlar. Ve "son" veriyorum. (Salı, 4 Ekim 2011)

MAHKEME (I)

(Çarşamba, 5 Ekim 2011)

Çok güzel değil mi, Israel'e savaş tamtamları çalıyoruz, Kıbrıs'a savaş borazanı öttürüyoruz, İskenderun'dan üç kulaç ötede, Suriye'ye karşı harp nizamına geçiyoruz ve tam bu sırada birdenbire, amirallerin önemli bir bölümünü, kurmay albayların çoğunu kodese atıyoruz. Peki, güzel, biz enayi miyiz? Ben değilim, "lamı cimi yok", bu bir çökertmedir.

Mahkeme (I)

Öyle söylüyorlardı, "Adliye Sarayı". Ancak Mithat Paşa'yı Yıldız Sarayı'nın bahçesinde muhakeme ettiler, bize benziyor. Biz de Adliye'de değil, Silivri cezaevleri kompleksinin bahçesinde yargılanıyoruz. Paşa Hazretleri'ne iddianameyi sormuşlar, çok şakacı olduğunu bir kez yazmıştım, iki noktası "sahih" demişler, başındaki besmele ve sonundaki tarih, hepsi budur. Aynı yerdeyiz, biz de bizim iddianamelerin başındaki "TC" işareti ile sonundaki "Zekeriya Öz" kelimelerini doğru kabul etmek durumundayız. Çok güzel, peki sonra, Paşa kısa muhakemenin bir yerinde birden,

“Acaip” deyu bağırmışlar, “siz bizi idam cezası ile hüküm etmemişsiniz”, ilave etmişler ve öyle olduğunu biliyoruz. Öyle yaptılar, bir kısmını Taif’te boğdular, sağ kalanlar hükümden, 27 yıl sonra 1908 Meşrutiyet Devrimi ile çıktılar. Ve Silivri’de vaziyet “aynen öyledir”. Her tahliye isteğinin reddinin bağlandığı “ağır suç şüphesi” işte bu anlamdadır. Hüküm var, delil peşindeler. Hükmün kesin olduğunu, şüphenin ağırlığıyla anlatıyor. Yıldız’dayız, yıldız olduk.

Hükümden delile gidiyorlar, daha doğrusu, delil arıyorlar. Tuncay Özkan, Mustafa Balbay uzun yıllarca “bana suçumu söyleyin” yollu haykırdılar. Söyleseler ve bilseler aramaya katılacaklar, demek bunlar suçu ve davası olmayan mahkemelerdir. Çok tuhaf değil mi, Mithat Paşa da, “öyle ise mahkeme namı ile bu mahale bu halkı toplamaya hacet ne idi” vecizesini telaffuz etmişler. Bu sual hala mevcut ama biz cevabına yakınız. Şimdi vecizeler, güzel sözler dönemindeyiz.

Polis itirafları

Ah ne güzel insandı, Ceyhun Atıf Kansu, şairdi, doktordu, devrimci idi. Beni çok severdi.

Cumhuriyet Gazetesi’nde yazdığım zamanlar bana “iktisat ozanı” diyordu. Fakat daha güzel bir sözü var, “Yalçın yazdıklarını okuyorum, anlamıyorum; bir daha okuyorum, hiç anlamıyorum, ama çok hoşuma gidiyor, tekrar okuyorum.” Bu söz doğrusu nedenini bilememekle beraber, beni çok rahatlatıyordu, yetmişli yılların ortasındaydık. Şimdi oğlu Işık da Cumhuriyet’te; 26 Eylül 2011

tarihli bir haberi ile hepimizin içindeki şüpheyi yırtıp kaldırmış, hepimizi rahatlatmış oldu. Mesele şudur, Türk Polis Şefleri Amerikan Büyükelçisi’ne gitmişler, bilgi vermişler, ancak bu arda “şecaat arz ederken sirkatin” söylemişler; söylediklerinin Wikileaks dinlemelerine takıldığı anlaşılmaktadır.

Harika, artık çok rahatız, dava veya mahkeme denilen işin “emniyet-medya-tarikat” trinitesinin marifeti olduğu gün misli açık ve ortadadır.

Amerikan Büyükelçisi, Emniyet'in bu bilgilendirmesini Washington'a raporunda şunları da kaydediyor: "Polis yöneticileri Ergenekon soruşturmasının mevcut Anayasa Mahkemesi hakimleri ile çeşitli ordu generalini tuzağa düşürebileceğini söylediler." Çok doğru, çok güzel, her dava bir veya daha çok polis tuzağının açılımından ibarettir, itiraf etmişler. Biz de biliyorduk, davalar mı, emniyet işidir, diyorduk. Işık Kansu teyit etti.

Arz ediyorum

Şimdi çağımızın vecizelerini sıralıyorum ve bu arada Ulusal Kanal'ın en güzel prodüksiyonunun

"Vardiya Bizde" olduğunu işaret ediyorum. Bir, "vardiya bizde" haykırıyor, "adalet bu mu", ilk vecizemiz budur. İki, Işık Paşa tersine çeviriyor, "enayi miyiz". Üç, Şura'dan Bilgin Paşa, Balanlı, işaret veriyor, sonuna kadar "savaşacağım". Küçük bir katip olan ben de, yüksek dikkatlerinden kaçmış olabilir, Erkan-ı Harbiye-i Umumiye Reisi Necdet Paşa Hazretleri'ne arz ediyorum. Artık burada duramayız ve geriye gidemeyiz.

Orduyu çökertme operasyonu

Araya tarihçe ile girmek durumundayım. İlhan Selçuk 2008 baharında "ergenekon" gözaltısından çıktığında, "sorulardan anladım" dedi, "hedef ordu", ekledi. Ben 2009 başında "Ergenekon" cezaevinden çıktım, o zaman daha gencim, televizyonları dolaşıyorum, "emniyet Ordu'ya karşı iddianame hazırlıyor" açıklamalarını yaptım. "Beni emniyet tutukladı" sözünü, ilk defa o sırada telaffuz ettim.

İlhan Selçuk da, ben de doğru işaret ettik ancak çok eksik söyledik. Meseleyi, Ordu'nun dekemalize edilmesi ve bir "imamın ordusu" yaratılması olarak aldık, şimdi geride kalmıştır ve bu nedenle çok yanlıştır. Şimdi "çökertme" mahkemeleriyle karşı karşıyayız, önce Deniz Kuvvetleri ile başlıyorum.

Artık mesele Deniz Kuvvetleri'ni çökertme taarruzudur. Bu bir taarruzdur, Türk Silahlı Kuvvetleri'nden kanunlara uygun ve belgeli bir Gazi olarak arz ediyorum. Bu bir taarruzdur.

Vecizeler mi, kısa ve basit sözlerdir, severiz. Ben de Stalin'in çık söylediği şu söz sık sık tekrarlıyorum: "Bu bir tesadüf müdür yoldaşlar, hayır yoldaşlar, bu bir tesadüf değildir"; sözümüz buradadır. Çok güzel değil mi, Israel'e savaş tamtamları çalıyoruz, Kıbrıs'a savaş borazanı öttürüyoruz, İskenderun'dan üç kulaç ötede, Suriye'ye karşı harp nizamına geçiyoruz ve

tam bu sırada birdenbire, amirallerin önemli bir bölümünü, kurmay albayların çoğunu kodese atıyoruz.

Peki, güzel, biz enayi miyiz? Ben değilim, "lamı cimi yok", bu bir çökertmedir. Bu planlı ve daha önce Washington'a bildirilmiş bir çökertmedir, bu noktaya gelmiş oluyoruz. Mahkeme bahanedir ve aslı çökertmedir.

Malta sürgünleri

Önümde bir açıklama var, şudur: "Dış destekli olduğu ayyuka çıkan davalar ile cumhuriyet donanmasının 25 muharip amirali, sayıları 70'i bulan en seçkin komodor, albayları ile fırkateyn, hücumbot, denizaltı komutanları ve Sat komandoları, helikopterler ve deniz karakol uçağı pilotları 50 kuruşluk sahte cd'ler ve sahte deliller ile Hasdal'da, Silivri'de, Maltepe'de, kendi ülkelerinde tutsak edilmişlerdir." Bu açıklamanın altında "Hasdal-Silivri-Maltepe Sürgünü Denizciler" imzası yazılıdır ve bana, Malta Sürgünü, "Hamidiye Kahramanı" Rauf Bey'i hatırlatıyor. Rauf Bey, Malta dönüşü Anadolu'ya geçti, öncesinde Amasya Genelgesi'ne imzasını koydu. Güzel, Doğu Akdeniz'de deniz savaşları kabadayılığı ile amiral ve denizci subaylara taarruzu aynı anda yükseltmeyi hiçbir şekilde tesadüf sayamayız. Bir, bunun adalet olmadığını biliyoruz ve iki, enayi değiliz. Üç, arz ederiz.

Hedefteki Paşa

Hedefte Bekir Paşa var. Jandarma Umum Komutanı, tuzak bozulursa, izleyen Genelkurmay Başkanı olması beklenen Orgeneral Bekir Kalyoncu'dan söz ediyorum. Türk Polis Şeflerinin Washington'a, "çeşitli üst düzey ordu generalini tuzağa düşürebileceğini" söylediklerini Amerikan Kriptolarına dayanarak tekrarlıyorum. "Mahkeme" safahatımızda Bekir Paşa Hazretleri'nin kulağını çınlatıyoruz.

Operasyon tuzağı

Her tuzak bir tuzaktır, her birinde bir demans'la, bunamış bir eski mafya, bir İklim, bir İbrahim Şahin, bir Fatma, miktar-ı kafi ülkücü, tabii solcular, hiç ama hiç ilgisi olmayan kişiler var. Demek ki, Türk polisi Reichtag yağının çok etkilenmiş görünüyor, aklı kıt olanlara tekrar ediyoruz. Ancak

bizim Fahri eşi bulunmazdır bir kez tahliye için dilekçesini okuyordu, Başkan Köksal Şengün,

“yazmışlar, eline vermişler, okuyamıyorsun, ver birine okusun” demişti. Okuması çok kıttır, yüz sözcükle konuşabiliyor, ancak bazen yine de Talat Paşa oluyor. Susurluk’tan hükümlü, heyet raporlarına göre bunamış, başında duymasını sağlayan büyük bir teçhizat olan, hapiste yattığını farkında görünmeyen, Genelkurmay tarafından yeni ve müthiş bir devlet teşkilatının başına müsteşar olarak getirileceğine inanmış İbrahim Şahin’i işte bu Fahri bazen Kayseri’den arıyor.

Telefonda, şimdi Talat Paşa olmuştur, İstanbul’a geleceğini, Çevik Bir ile de görüşeceğini söylüyor.

İbrahim Şahin beklemededir. Bazen “ktv” santralından konuşuyorlar, “askeri”, ancak öyle bir santral yok, tuzak budur. Fahri mahkemede “bu nedir” sualine, “seslendirme yaptık” diyor, ne olduğunu bilmiyor. Fatma’nın fikri, Fatma tuzakta başroldedir. Pek işi yok, ilkokul mezunu, cezaevinden çıkmak isteyen bir halini göremiyoruz; mitçiler ve siyasi polisle konuşmalar yaptığını saklamamaktadır. Sorular karşısında söylemeye mecburdur.

Sıcak yerlerde ampule yapışkan bir şerit bağlarlar, sinekler ışığa gelir, şerite yapışırlar; İbrahim-Fatma tuzağına neler yapışmamış ki. Genç subayları, genç pilotları birer birer bulmuşlar, “teröre karşı büyük teşkilat, gelir misin”; tabii cevap, “seve seve” oluyor, ama “kimseye söyleme”; hepsinin telefonları kayıt altında, toplamışlar. Bir tanesi Kenan Temur. Şahin’in koruması, polis, birkaç kez yazmış, “bu adamdan olmaz” demiş, onu da almışlar, Zekeriya Öz’ün eşinin de koruması, şimdi Mehmet Moğoltay’ı, eski bakan, koruyor. Anlamı şudur, kendileri yapıyor ve suikastçi olduklarına hiç inanmıyorlar. Oyun oyundur, tuzak tuzaktır. Genelkurmay’ın büyük bir suikast teşkilatı kurmak üzere olduğunu göstermek zorundalar. Adama ihtiyaçları var, ancak insafları yoktur. Bunları dinlerken, bu acemi tuzakları kuranların Allahlar’ı olmadığına ve dinden uzaklaştıklarına mutlak inanıyorum.

Büyük teşkilat, alevi liderlere suikast yapacaklar, Ermeni Patriği’ni ortadan kaldıracaklar, hep konuşuyorlar, ilkokullu Fatma mediatör, İbrahim Şahin’e

bir telefonu var, “abilerin güzeli”, bazen de “başkanım” diyor, ‘muvazzaf paşalar geliyorlar, abilerin güzeli artık geliyorlar, kimler mi, Bekir Kalyoncu Paşa, muvazzaf paşalar geliyorlar’. Bunamış, raporlu Susurluk hükümlüsünün Genelkurmay’da müsteşar olma günleri yakındır. Yakındır vaad ettikleri günler Fatma’nın; Bekir Paşa, İbrahim’i ziyarete çıkmış, geliyor, yakındır.

Hazırlık var

Hepsi kayıtlıdır, hepsi telefondadır. Mit’in, polisin haberi var, ellerindedir. Mahkemede hukukçumuz Cavit Subaşı’nın şu sorusu da kayıtlıdır: ‘Hepsi dinlendi, devlet dinledi, mit dinledi, polis dinledi, peki neden Bekir Paşa’ya, neden Metin Paşa’ya, Metin Gürak, neden Genelkurmay’a haber vermediler’, işte soru budur. Çünkü tuzağa ihtiyaçları büyüktür. Fatma hala “ben işlettim”, İbrahim “beni işlettiler” demiyor, çünkü oyun böyle kurulmuştur ve devam ektedir. Mahkeme ise Genelkurmay’ın bir suikast mafyası kurduğuna inanmak durumundadır, her tarafı dökülen davayı düşürmemektedir. Çünkü hedefte kara ordusu, Bekir Paşa ve Genelkurmay var. Yazıcıoğlu ile yedeğini hazırlıyorlar. Ve devam ediyorum.(Çarşamba, 05 Ekim 2011) **MAHKEME (II)**

(Cuma, 07 Ekim 2011)

Tesadüf mü, ben tesadüflerin varlığına inanmayanlardanım. Tesadüfü, açıklayamadığımız beraberlik ya da ittifak’a verdiğimiz addır, yollu tarif ediyorum. Ancak Işık Kansu’nun deşifre ettiği, polis şeflerinin Amerikalı şeflere, her general için bir tuzak tertipleneceği açıklaması ile, kısaca “Karasu-Fidan Müzakereleri” diyebileceğimiz pkk-hükümet konferanslarında, Türk tarafının Kürt tarafına, “kimden şikayetçi iseniz, valiler-emniyet müdürleri bizim, icabına bakarız” açık kartı, bu tarifle bir tesadüftür; “ittifak-ı Hayriye” diyebiliyorum. Güzel, bu hayırlı tesadüfe dayanarak hemen, “peki mahkeme bunun neresinde” sorusunu formüle edip ortaya koyuyorum. Nedenlerim ve dayanaklarım mevcut ve pek çoktur.

Cürüm ve hukuk

Bir, Atilla Uğur Albay’ım 30 Eylül’de mahkemede, ertesi günkü Aydınlık’tan aktarıyorum, Heyet’e hitaben şunu söylediler: “Hakan Fidan

adlı kişi, pkk terör örgütü mensubu ile görüşürken,

‘Güneydoğu’da beğenmediğiniz devlet görevlilerini söyleyin, ben gidip içişleri bakanı ile görüşeceğim’ diyor. Bu ihanet ve pazarlıkların 2004 yılından beri yapıldığı biliniyor. Bu görüşmelerde pkk terör örgütüne intikam amaçlı benim isminim de verildiği açıktır. Benim burada bulunmamın nedeni işte budur. Mevcut asker ve polis arkadaşlarımızın burada yargılanmalarının amacı da budur.” Bu ifadeye çok büyük ölçüde katılıyorum. Mahkemeye çıkarılanların kısm-ı azamisi, nerede ise tamamı, para-judical nedenlerle buradadır. Ceza hukuku açısından tertemizdirler ama Attila Albay’ımın mümtaz, yurtsever bir subay olmasının yanında, Öcalan’ı sorguya çekmek türünden büyük bir cürmü vardır. Söylemişlerdir.

Kitabını henüz okumadım, Mahkeme’de lütfetti, bana verdi. Ayrı cezaevlerinde kalıyoruz, ben gelince, kitabı cezaevi yönetimine vermek zorundayım; okurlar, damga vururlar, sonra bana verirler, usulümüz budur. Okuduktan sonra üzerine yazmam tabiidir, yalnız şimdilik, Öcalan’ın Mustafa Kemal ile ilgili pek övücü sözlerinin pek samimi görüşleri olduğunu hemen söyleyebilirim.

Ho Şi Min’e ve en çok Mustafa Kemal’e hayrandır, Kürtler’in Mustafa Kemal’i olmak isteyen bir halini görüyorum, etkisi olduğunu düşünebiliyoruz.

Kahramanların hapsi

Türk polisi için “dahi” diyebiliriz, Attila Albay’ı burada tanıdım, ikimizi aynı suça koydular,

“cürüm ortağıyız” ve ben cürüm başıyım. Çok hoş, Levent Albay’ın da resiyim, önce duymuştum, ama burada tanıdım. Şam’da Büyükelçilik’te görevliymiş, Büyükelçi cenk Duatepe ile benim aramdaki yakınlık artık umumun malumudur, yalnız Levent Albay bizim ailede bir “efsane”, bir kahramandır; her milletin kahramanları vardır. Albay bizim milletimizin kahramanıdır, birlikte tutuklandık, ilk önce Metris’te, doktor Alp’le tanıştık, beni görünce ağlamaya başladı, ben de çok sevinmiştim. İnsanlar sevdikleri kızı veya güçlü bildikleri bir erkeği görünce ağlarlar; yine cürüm ortaklarımdan Profesör Kemal Gürüz, nezarette, parmak izi işkencesinden

dönünce beni görür görmez, ellerimiz kelepçeli, Metris'ten Silivri'ye gelirken başını omzuma dayayıp ağlamıştı. Çok hoş, kendimi biraz Kudüs'te ağlama duvarına benzetiyordum, öyle değilmiş; Levent Göktaş

ağlamayı severmiş, ben bahane imişim, üzülerek öğrenmiş bulunuyorum. Bu ifşaatı savunması sırasında yaptı, ben ikide bir fırlayıp, Temren'den öğrendiğim bilgimle, "O bir kahramandır" diyordum, Albay da "biz eşimle hep ağlarız, ağlamayı severiz" diyerek beni bozuyordu. Cezaevi halimizdir.

Levent Albay'ın hiçbir cürmü yok; olmayınca, bürosuna, Hasdal sürgünü amirallerimizin tespiti ile 50 kuruşluk bir cd koymuşlar, Gülen'in müritleri bu cd işinde ve yerleştirmede çok ustalaşmış

haldedir. Her türlü cd imal edip, her yere koyuyorlar. Levent Albay ise Kürtlerimizin elindeki Zap'ın fatihi oldu, özel kuvvetlerdendir, Türk Ordusu'nda en çok madalyalı subaydır ve gerçek bir Türk kahramanıdır. Bu nedenle kodestedir, Tayyip Erdoğan Kürtler'e "sizlerle iyi savaşanları ben hapse atıyorum" demek istemektedir. Ve ben de Genelkurmay Başkanı Necdet Paşa'ya, önce

"mahkeme bunun neresinde" diyorum ve sonra, "bana güvenmek durumundadır" ibaresini ekliyorum. Ben mi kimim, ben "inanılan adamım", herkes bana güvenir ve bu nedenle buradayım.

Silivri'den cürüm öyküleri

Peki, ben hiç korkmaz mıyım, çok korkağım ve ne yaparsam korkarak yapıyorum. Yalnız büyük zenginlerin gönderdiği kadınlardan, polisten gelecek güzellerden daha çok korktuğum için hep kaçıyorum. Kurşun göndersinler, hapis göndersinler, kabulümdür. Paket-kadınlardan ise ödüm kopuyor.

Üç, Ahmet Zeki Özok Albay'ıma gelmiş durumdayım. Bu arada itiraf ediyorum, Biz Sabri Çarmıklı, Ankara Şark Halı, pek çok fabrika sahibi Ahmet Aslan, İnci Baba'nın oğlu Müjdat, Tuncay'dan Kemal Türk'ü alan Bugün'ün sahibi iki kardeşten Tekin İpek, İlhan, bir arkadaş

grubuyuz. Sabri Londra'da doktora yapıyordu, tamamladı, geldikçe Sheraton'da buluşuyoruz, Çarmıklılar'dandır. Bana göre güneş dünyada en güzel Bebek'te doğar, Polatlı'da batar, Sheraton terasında güneşin batışını seyretmek de hoş oluyor. Zeki Albay'ım ile ilk kez ve son kez orada tanıştım, Ankara Emniyet Müdürü Ercüment Bey ile oturuyordu, lütfetti masamıza geldi, tanıştık ve konuştuk. Tekrar buluşmaya karar verdik, bir "tuzak" ile aldılar. Beni tuzaksız alıyorlar, tuzak kuramıyorlar. Ayrıca tarihleri biliyorum ve bekliyorum, geliyorlar.

Ahmet Zeki Özok aslında idamlıktır ve Fethullah Gülen yine de insaflıdır. Genelkurmay "işbirlikçi" ve Hava Kuvvetleri doğru ise, Albay Özok baş hukuk müşaviridir. Davaları askeri mahkemeye almak için çok uğraştı, çoğunu aldı ve asıl cürmü işte bu oldu. Tuzak kurdular ve aldılar içeri; aynı sorudayız, "peki mahkeme bunun neresinde" diyorum. Devam ediyorum.

Taylan Komutan

Dört, Üsteğmen Taylan Özgür Kırmızı, doğuştan suçludur ve bütün suç babasındadır. Taylan ilk öldürülen solcu gençlerimizden birinin adı idi ve bir de soyadı Kırmızı'dır. Başka bir suçu yok, yalnız bir tesadüf mü, Reşadiye Jandarma Bölük Komutanı, İbrahim Şahin de oralı, işitmiş, tebrike gidiyor. Annem yaşasaydı, "gitmez olaydı" derdi; dokunduruyorlar ve dokunduklarını alıyorlar.

Mahkeme safahatından öğrendik, Taylan müthiş bir savaşçıdır, birlikte savaştığı astsubaylar, teğmenler, üsteğmenler Taylan Komutan'a çok güveniyorlar; güvenmeseler daha iyi idi, hepsini toplamışlar. Genelkurmay'dan bir suikastçı müsteşarlığı yapmak istiyorlar; ihtiyaçları var.

Hapiste milletvekili

İzmir Milletvekili Mustafa Bey'i Cuma günü pek kutladım. Kürsüde müthiş bir konuşma yaptı, Osman Bölükbaşı'nı saymazsak, Osman Paksüt'ün babası Emin Paksüt ile Coşkun Kırca, benim tanıdığım en meşhur parlamenterlerdendir. Mustafa Balbay geliyor, boşlukları doldurmak üzeredir.

Dinlerken heyecan duydum, bu teğmen ve üsteğmen ile damda arkadaşlık yapmış, pek güzel anlattı.

Belki Levent Albay'dan bulaşmıştır, gözlerim doldu. Taylan hariç tahliye oldular, hepsi ellerinde silah savaştadırlar. Eli silahlı teğmenleri bırakıyorlar ve İzmir Milletvekili Mustafa Bey'i tutuyorlar, korkuyorlar.

"Ne yapmalı"

Üstadım Fehmi Demir Ankara'ya geldiğinde, Sheraton ya da Trilya'da buluşuyoruz, Yargıtay üyesi dostlarımız da oluyorlar. Samanyolu tv'de biliniyorlar. Bir defasında Üsteğmen Muhammed Sakarya telefon etti, Taylan'ın arkadaşlarındandır, Yiğit Akalın, Fehmi Üstad savundular. Trilya'ya çağırmasını rica ettim, geldi, çok dertliydi. Savaştan almışlar, karargaha vermişler; bu haksız hapislik hiçbirini kırmamış ve Muhammed'te de gördüm, üstelik Kürtleri çok seviyorlar.

Muhammed'e bir subayın yetişmesinde karargah çalışmasının önemini anlattım, rahatlamış

göründü. Savunmada sıra Muhammed Komutan'a gelmek üzeredir.

Necdet Paşa Hazretlerinin bu genç subayların müdafaalarını dinlemesini çok istedim, genç subaylarında iftihar edeceğinden hiçbir kuşkum yoktur. Güzel, yalnız dinledikten sonra "ne yapmalı" demek durumundadır; zor zamanların zor sorusu olduğunu biliyoruz. Ve Paşalar artık

"adalet bu mu" diyorlar. Kutluyorum.

Ah henüz mahkemenin başındayım. Deniz Kuvvetleri Komutanlığı Plan Prensipler Başkanı Tümamiral Cenk Gürdeniz'in işaretlerine hala gelemedim. Hasdal'da sürgündedir ve yakında yazabilmeyi umuyorum. Mahkeme'ye devam ediyorum.(Cuma, 07 Ekim 2011) **THE DÖNME**

(Salı, 11 Ekim 2011)

Bazen günde üç kez telefon ediyordu, bir "üvey" damat hali vardı. Sema Doğan, eşi Şule'nin teyzesiydi. A. Güçlü ile birlikte, Aydın Doğan ile randevusuz görüşebilen iki kişiden biri oldu. Yiğit Bulut'tan söz ediyorum. Bana aktardığına göre, Aydın Bey "Hocan bana Yahudi diyormuş" diyordu ve Yiğit de, "o kadar mı Aydın Bey, bir de Kürt Yahudisi olduğunuzu ekliyor" cevabını veriyordu.

Abartmış, benim, Aydın Doğan'ın Kürt Yahudisi olduğu yollu bir tespitim yoktur. Bilakis, "Ayşe Arman-Yalçın Küçük Mülakatı", Soner Yalçın'ın iki Efendi'si ve Şlomo Sand'ın "Yahudi Halkı" kitabının arkasından Marc David Baer'in "The Dönme – Jewish Converts" çalışmasını da yayımladığı için teşekkürlerim çoktur. Sanki benimle rekabet ediyordu ve pek hayırlı buluyorum.

Ve bir türlü ilerletmek için zaman bulamadığım İbranice'mle "toda raba Aydın Adon" diyorum.

Farisi, "teşakkor mikonam Aga-i Aydın" ve Türki, "teşekkür ederim Aydın Efendi" ile pekiştiriyorum.

Amerika'nın en önemli üniversitelerinden Stanford University Press tarafından 2010 yılında yayımlanmıştı. Türkçesi gecikti, Boğaziçi Üniversitesi tarafından yayımlandığını duymuştuk, dağıtımdan geri çektiklerini tahmin ediyoruz. Amma Aga-i Aydın cesurdur, ben Silivri'de iken çıkardılar. Doğan Yayınevi'ni ve bu arada Yalçın Küçük'ü kutluyorum. İçinde şu veya bu şekilde, Ilgaz Zorlu, Ergin Poyraz, Soner Yalçın ile her türlü isim var. Ama benim adım yoktur. Demek ben bu işte yok durumundayım. Ancak esas olarak Yalçın Küçük'ün yazdıklarına dayanıyor.

İngilizceleşmiş olmaktadır ve pek çok seviniyorum. Artık “Sabetayist yoktur”, Yalçın Küçük uyduruyor, “hepimizi Yahudi yaptı” diyenlerin utanacaklarını umuyorum. Artık Türk Sabetayizmi üzerine Amerika’da yayımlanmış “kapı gibi” bir kitap var. Sonunda bu işi de, Türk Sabetayizmi’ni, enternasyonal bir disiplin olarak yerleştirmiş durumdayız. Seviniyoruz.

Dönmeler tarihi

Tanıtmak için Ankara’daki kütüphanemde bulunan İngilizce aslının getirilmesini bekledim, Temren gönderdi. Çevirisini denetledim, güzel Türkçe olduğunu söyleyemem, ancak pek dürüst bir çeviridir. Hemen baktığım paragrafı buraya alıyorum: “Dönmelerin İTC’de fazla temsil edilmesi ise, insanların 1908 Devrimi’nin bir Dönme Komplosu olduğuna inanmalarına ve sonrasında, yeni Kemalist elitin çoğunluğunun Dönme olmamasına ve çoğu Dönme’nin Kemalist elite mensup olmamasına rağmen, Kemalizmi Dönme diniyle denk tutmalarına neden olmuştur. Mustafa Kemal Atatürk’ün Yahudi atalarının bulunduğuna dair ortada hiçbir kanıt olmasa da, onun gizli Yahudilerin çıkarlarını gözeten bir devlet kurduğu varsayılmıştır. Lenin’in de, Atatürk’ün de soy ağaçları gizli tutulmuştur. Yahudi kökenine sahip olduğu varsayılan ama kendilerini Yahudi olarak görmeyen devrimciler, kökenlerini önemsememişlerdir. “ İşte “aynen öyle” demek durumundayız.

“Yeni” lafı, “new Kemalist elite” aslında var, herhalde bulandırmak için yeni/new sözü eklenmiş

olmalıdır. Buradayız.

Çok ciddi bir ima ile karşı karşıyayız. Baer çalışmasının pek çok yerinde Mustafa Kemal’i Yahudiler’e yaklaştırıyor ve ben çalışmalarımda uzaklaştırıyorum. Kemal Paşa’ya atfedilen, Şemsi Efendi’de okuduğu bilgisi Yalman’ın açıklamasıdır. Bir Yakubi olan Ahmet Emin Yalman’ın açıklamalarına pek güvenmiyoruz. Şemsi Efendi Selanik’te küçük bir oda idi ve Galip Pasiner’in görgü tanıklığı da teyide muhtaçtır. Peki, bunlarla ne demek istiyorum, “bana güvenin” diyorum.

İttihat ve Terakki İhtilali'ne bir "Yahudi işi" olarak bakıldığı doğrudur; Kahire 1909 yılında Osmanlı'nın Yahudiler'in eline geçtiğine inanmıştı ve değiştiklerini sanmıyorum.

Bütün kapılar açılır

Son günlere bakmamayı öneriyorum, Erdoğan'ın kendine hakim olamayan halidir ve akepe'nin önemli atamalarının hemen hemen hepsi İbrani asıllıdır. Zergun Korutürk'ten ve Vatikan'daki Kenan Gür'den söz etmiştim; Washington'daki Namık Tan'ı da ekliyorum. Strasbourg'taki Işıl Karataş ile bir akepe fanatiği Eser Karakaş'ı unutmayın, aslı "aşer" olup "mesut" demektir. Aga-i Aydın'ın güzel kızlarından birisinin kayın validesi de Eser/Aşer adındadır, damatlar Boyner ve Sabancı olmaktadır. Pek güzel diyorum.

Profesör Baer, Mustafa Özyürek'e çok teşekkür ediyor, "bütün kapıları açtı" demektedir. Mustafa, Varol ve Sönmez Köksal ile Fikir Kulübü'nde benim yönetimimdeydi. Sabetayist olduğunu düşünmedim, eşi olabilir ve Baer'in kayınpederidir. Kızı Esra ile İstanbul'da, Yahudi usullerine göre yapılan bir düğün ile evlendiler. Kızı, Amerika üniversitesindeki kapısına "Ezra" yazdırıyor, Yahudi yazımıdır. Ezra'nın doktorası Amiral sözü ile elli şikel etmez ve Ezra akepe yanlısıdır.

David Baer ise onomastique bilmiyor. Halbuki Freud, Musa'yı yazarken onomastique kullandı; Hobson telefon rehberine bakarak 1898 yılında Johannesburg'un Yahudi kenti olduğunu yazmıştı.

Şekel veya Şikel, Çağla kızımızın adı olup İbranice para anlamındadır.

Sabetayizm'in üç kolu

Üç koldurlar; Karakaşi, Kapani ve Yakubi olarak biliyoruz. Sabetay Sevi Sabetayistler'in Türk-Müslüman ile evlenmeleri bir yana, cinsel ilişkiye girmelerini bile günah saymıştı. En ortodoksları Karakaşiler'dir; bir Karakaşi kız, çok istese bile, saf bir Türk ile cinsel ilişkiye girememektedir.

Tekstil sektörü ve film sanayii bunların elindeydi, İpek Film'i biliyoruz. İsmail Cem İpekçi Karakaşi'dir. Yakubiler, Türkler'e en yakın olanlardır,

ilişkiye girerler. Selanik Belediye Başkanı Hamdi Bey, Yalmanlar ve tabii, Ahmet Emin ile akraba ise Aytaç Yalman, Yakubi'dirler. En geniş

tabanlı olanlar Kapaniler'dir, Kapancı ve Kapanlı da deniyor. Nazlı Ilıcak'ın övündüğü dayısı Turan Kapanlı'yı hatırlıyoruz, Kapani'dir. Kapaniler günah işlerler, az da olsa Türkler'le ilişkiye giriyorlar ve evleniyorlar. Karakaşiler ticarette, Kapaniler ticaret ve politikada, Yakubiler devlet hizmetinde varlar, çokturlar.

Teşvikiye'de ve şimdi Kadıköy'de İlahiyat Fakültesi'nden kaldırılıyorlar ve Bülbülderesi ile Nakkaştepe'de ve Aşiyan'da yatıyorlar. Yeni Kilyos mezarlığını da beğeniyorum, pek havadar bir hali var.

Birbirlerini çok sevmezler, kız alıp vermezler, kulüpleri de ayrıdır. Yakubiler Beşiktaş'ta, Kapaniler Fenerbahçe ve Karakaşiler Galatasaray'da güçlüdürler ve yönetiyorlar. Okulları da ayrı, Karakaşiler eski Fevziye ve şimdiki Işık'ta; Kapaniler Şişli Terakki'de okuyorlar. Bu durumda Kürt Muhibbesi Nuray Mert'in Kapani olduğuna hükmedebiliyoruz. Demek ki Aga-i Aydın Sabetayistler ile çalışmaya çok önem vermektedir.

Günah modası

Bir 'sır', Ustad Scholem, "emancipation through sin" diyordu, günah işleyerek kurtulma, Marx'ın krizler ile devrim analizine benzemektedir. Doktor Baer, swinger adını veriyor, ben "wife swapping" tabirini tercih ediyorum ve Baer'e göre, eş değiştirme Karakaşiler'de var. Tabii artık grup seks modası yayıldıkça önemi azalmaktadır. Ve bir "müjde", Sabetay Sevi'ye göre Kürtler Türk sayılmamaktadır, onlarla ilişki günah sayılmıyor. Böylece Sabetayizm'de Kürt modasının köküne inmiş oluyoruz.

Yahudiler'in yönetimi

Bu kitaptan çok memnunum, ancak Profesör Baer'in Sabetayizm'in çok uzağında olduğunu belirtmek durumundayım. "Gerçekte Türkiye Cumhuriyeti hiçbir zaman gizli bir Yahudi tarafından yönetilmemektedir" diyor ki, tahrifat değilse, pek bilgisiz buluyorum. Bu konudaki bulgularımın en çok milyonda birini yazmak durumundayım, Devrim'e bırakıyorum

ancak zorlanıyorum. Bir, bizim Yahudiler'imiz Baer'i, "Bayar" yazmak durumundalar, ama buna uzun zaman izin vermediler ve

"Bayar" soyadını aldılar. İki, Mahmut Celal İbrani asıllıdır ve "tahsili hususi", Alyans İsraelit'i kapatmaktadır. Üç, Baer burada soyadı alırsa, Mustafa yardım eder. "Bayar" olacaktır ve on yıl cumhurbaşkanlığı garantilidir. Dört, Adnan Bey'in asıl soyadı Ertekin'dir. Önce Aydın Menderes ile tartıştım, yazmak istemedim, sonra Soner'e verdim. Doktor Nazım, Adnan Bey'in büyük dayısıdır. Beş, Abdullah Gül'ün Sabetayist olabileceğini ileri sürmüştüm, bana yazdığı mektubu Milliyet'te tam sayfadır. Altı, Erdoğan ve Gül'e, Musa ve Harun yakıştırması yapan Akif Beki'dir.

Yedi, Gül'ün İbrani asıllı olduğu görüşü İsrael'de ve benim kitaplarımda yer almaktadır.

Arkadaşımın damadı Baer'e tevazu diliyorum. Silivri'ye bekliyorum.

Sabetayistler'i kazanmak

İki nokta kaldı. Birincisi, kızlarının kıskanma adeti yoktur. Bunu aşkı bilmiyorlar olarak anlıyorum.

İkincisi, Osman Edin ile arkadaşlığım oldu, "Adin" yazılıyor, "güzel" demektir, yaygın bir sabetayist ailesi var. Aliya/Aliye "uçuş" demektir, Sabetayistler'imiz bu adı çok seviyorlar. Esat Edin, sekiz yaşındaki güzel kızı Aliye'yi de yanına aldı, gitti. Sabetayistler'de intihar çoktur ve çok üzülmüştüm. Buradan dillendiriyorum.

Amiral Vedii Bilget'i sevgi ile anıyorum. Doğan Avcıoğlu ile birlikte iktidarı almak istediler ve kaybettiler. Sabetayist'ti, büyüktü, arada "bizim Yalçın" dediğini duyuyordum, Sabetayistler'i tekrar Cumhuriyet'e toplamaya çalışıyorduk. Sabetayistler'imiz olmasa, biz bu Cumhuriyeti kuramazdık, hep tekrarlıyorum. Hatırlardadır, arkadaşım Ertuğrul Özkök bir kez, "bir Yahudi sevgilim olmadı" diye yazmıştı. Ertuğrul'a çok üzülüyorum. Jüri seçtiler, orada sağına soluna bakmasını öneriyorum. (Salı, 11 Ekim 2011)

GÜL – YAZICIOĞLU – GÜLEN

(Çarşamba, 12 Ekim 2011)

Orduya karşı yeni bir taarruzun Almanya'da başlatılmasına ilk kez tanık oluyoruz. Demek, Ergenekon çöküyor, Balyoz inandırıcılığını hepten yitiriyor ki, Abdullah Gül Beyefendi Almanya'da birden bize, "o kara kutuyu keçiler söküp götürmedi" yollu bir açıklama yapıyor.

Bunun üzerine, Fethullah Gülen'in adamları hemen konuşmaya başlıyorlar. Gülen'in sözcüsü Gülerce, " 'Genelkurmay açıklama yapacak mı?' diye sormuşken, aynı gün beş ilde eş zamanlı operasyon düzenlendi" diye yazdı. "Ne tesadüf" demiyoruz. Böyle yapıyorlar, artık biliyoruz. Gül ve Gülen yan yanadır, cumhurbaşkanı seçimleri yaklaşmışken, Gül, Gülen'e daha çok yaklaşmaktadır. Bir "dava" daha açılmaktadır.

İç savaş siyaseti

Fethullah Gülen adına Gülerce, "siyasetçiydi ama siyaset üstüydü" demektedir, ilk bakışta uzun yıllar ülkücü olmuş, iç savaşta yer almış bir insana "siyaset üstüydü" denmesini anlamak zordur.

Ben anlayabiliyorum; cenazesinde Süleyman Demirel'in, Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'un ve Rahşan Ecevit'in bulunduklarını daha önce yazdım. Demek "siyaset üstü" bir hali var. Meselenin Aziz Mahmut Hüdai'ye kadar uzandığını, Hacettepe'de Tacettin Dergahı'na defnedilince pek çok

"siyaset üstü" olduğunu daha çok anladım. Öyleyse iç savaşta siyaset üstü bir rol oynuyordu, bu nettir. Bu Muhsin Yazıcıoğlu'dur.

İkinci Ergenekon Davası'nda Fatma-İbrahim ikilisinin, Genelkurmay bir suikast teşkilatı kurmak üzeredir, Ermeni Patriği'ne suikast yapacaklar, bir de Sivas'taki Ermenileri, adları kayıtlı, katledecekler, dediklerini biliyoruz. Benim ekleyeceğim şudur, Sivas'ta normal, Hıristiyan Ermeniler'den başka bir de "Pakrudini" denilen Ermeniler de yaşıyordu. Bunlar Ermeni ancak Yahudi'dirler ve pek çoğu "Müslüman" bilinmektedir. Gül'e, Gülen'e, Gülerce'ye benim anlatacağım işte budur.

Trabzon’da bir rahip, Malatya’da Hıristiyan misyonerler ve İstanbul’da bir Ermeni öldürüldü.

Hepsinin, Yazıcıoğlu ile bağı olduğu ileri sürülen Alperenler ile ilişkisi aranmaktadır. Öyleyse Gülen’in Gülercesi’ne “bravo” diyorum, acaba “siyaset üstü” demek, bu mudur, öyle anlayabiliriz.

Teskin etme açıklaması

Daha önce Hıristiyan dünyanın bu kadar Hıristiyan öldürülmesine çok üzüleceğine işaret etmiştim.

Abdullah Gül Bey’in beni bu kadar ciddiye almasından dolayı artık hayli utanıyorum. Almanya’da bu bombayı patlatmasının biraz da buna bağlayabiliyorum. Almanya’yı teskin etmek istemiş

olabilir. Hedef Genelkurmay’dır ve sırtının pek yumuşak olduğunu görüyoruz ve bekliyoruz.

Abdullah Gül ile eşleri, evlilik öncesi soyadları ile Hayri Nisa Özyurt hakkındaki bilgiler Fitne’dedir. Tamamlayıcı sayabiliriz.(Çarşamba, 12 Ekim 2011) **MAHKEME (III)**

(Cuma, 14 Ekim 2011)

Hiç mi eleştirmiyorum, hayır ve çoktur, Zübeyde Annemiz’in cenazesine, İzmir’deydi, gitmeyişini ben buldum. Tezler’de var, Türkiye Üzerine Tezler mi, Aydın Üzerine Tezler mi hatırlamıyorum ve çok canım yandı. Büyük Kurtarıcı’yı eleştirdiğim mutlaktır. Ama Yüce Gök’e şükürler olsun, Israel, güzel günlerinde Tayyip Erdoğan’ı “İkinci Atatürk” ilan etmişti ve şimdi Tenzile Hanım’a bir

“Valide Sultan” cenazesi yaptılar, teselliler eyledim. Ne acılı gün idi, İç savaşın üç kardinali –

Doğan, Şahenk ve Ciner– seferad yüzlü spiker kızlarına siyahlar çektiler, bahtlarının kararmamasını dilerim, pek tazedirler. Bu yaptıklarının şeriatta yeri yoktur ve mesuliyeti mükelleftirler. Amma

“gözyaşları sel oldu” demek adetimizdir ve tane tane aktılar.

Doğan matbuatıyla kavga

Enis Berberoğlu çoktandır kul oldu. Tek işi seyahatlere katılıp bir methiye yazmaktır ve ancak artık hiç ölçü tanımıyor. Üste bir fotoğraf koymuş, “1982’de Tuzla’da yedek subayken Tayyip Erdoğan’ı” göstermektedir; pek büyük tahrifat diyoruz. Orası okul’dur, piyade okuludur, yedek subay yetiştirir ve Tayyip Bey yedek subay değildir; tek bildiğimiz bu okula gittiğidir. Elimizde sadece diploma için çekilmiş demirli bir fotoğrafı var, yedek subay olup olmadığı ise meçhulümüzdür. İşte buna benimle Aydın Doğan matbuatı arasında beş yıldır süren bir kavga diyoruz. Ben, a, Erdoğan’ı yedek subay olarak tanımış bir tek subay bilmek; b, üniversite diplomasını görmek istiyorum. 2007 Cumhurbaşkanı seçiminde, Sky Tv’deki programlarımda çok söyledim, sonunda aday olmadı. Erdoğan bana üniversite diplomasını gösteremedi, beni cumhurbaşkanlığını önleyen adam saymaktadır. Enis bunu pek iyi bilmektedir ve “çok ayıp” etmektedir.

Kısa askeri tarih; Piyade Okulu Çankırı’da idi, Komutanı Albay Süer’di, Tuzla’ya getiren komutan O’dur. Okulun hemen önünde çok güzel bir denizi vardı, komutana derme çatma bir yer yapmışlardı. 27 Mayıs’tan hemen sonra, Devrim yeni doğmuştu; Albay, Devrim’i ve Devrim, dedesini çok severdi; götürürdük. Fotoğraflarımız var, yoksa veririz.

Kayıtları istiyorum

Ergenekon klasörlerinde var, “teknik takip” yemişiz. Park Fora’nın özel küçük salonunda bir yemek yemişiz. Dyp Genel Başkanı Mehmet Ağar, Ankara Ticaret Odası Başkanı Sinan Aygün, dyp Başka Yardımcısı Timur Hoca, Hürriyet’ten Enis Berberoğlu ve Ertuğrul Özkök düşürülünce birlikte Hürriyet’i yönetecekleri Yiğit Bulut hep beraberiz. Biz hep takipteyiz.

Konuştuklarımız şunlardır, a, Erdoğan yedek subay oldu mu, Tuzla’ya gittiği kesin, ancak subay olarak hiç fotoğrafı yok ve hiçbir bileni yoktur. b, üniversite diploması var mı, yoksa iki yıllık özel bir okuldan mı mezun oldu. c, yoksa saralı raporu mu var, böyle duyumlar alıyoruz. Tabii, asıl konuşulan Musul idi ve Ağar bu toplantımızdan sonra, “Musul bizimdir” demeci vermişti; aldığı cezayı yaptıklarından daha çok buna bağlamak

durumundayız. Bu tertibin kayıtlarının mahkemede açılmasını isteyeceğim tabiidir. Devam ediyorum.

Hasta despot

Şimdi yerim yok, amma yine de "erdoğanca" yazıyorum, kimsenin hakkını yemek istemiyorum.

Bir, Erdoğan'ın "kasılma" ve "ağlama" halleriyle ilgili ilk kayıtlar Barış Yarkadaş'ın kitabında yer alıyor. Tayyip Bey 1991 seçimlerinde, Erbakan'ın kendisini seçilemeyecek bir yere koyması nedeniyle kriz geçirmişti, Yarkadaş tanıktır. İki, "Kaptan" çok zalimdi, çocuklarını, Erdoğan'ı çok dövüyordu. Tenzile Hanım kurtaramıyordu, tavana asıyordu, sonra neler neler, sonra hep birlikte ağlıyorlardı. Tavana kollarının altından asıyordu, anlatan Erdoğan ve yazan Leyle İpekçi'dir, Yeni Yüzyıl'da ve tabii, benim kitaplarımda, Caligula'da, Epilepsi'de, Saralı Cumhur'da mevcuttur.

Leyla İpekçi, İbrani Laila yazıyoruz, Taraf'ta idi, şimdi Zaman'dadır. The Dönme yazarına artık

"Davud Bayar" diyebiliriz, Binbaşı Sadık'tan bir aktarması var, "pious dönme are pious Muslims" diyorlar, has dönme ehl-i tekva'dır buyuruyorlar. Yerlerini buluyorlar.

Oda'dan haberler

Sırada "koğuş haberleri" var, Coşku ve Sait şimdi güzel vakit geçirme imkanına kavuştular, "Oda" klasörlerine daldılar. Neler yok ki, cinsellik dedikoduları çok yüksektir. Ben henüz iddianameyi okumadım ve klasörleri bakmadım çünkü burada sadece "dava mankeni" durumundayım. Ancak koğuş bilgisine binaen bazı eksiklikleri görebiliyorum. Oda'nın Jandarma Genel Komutanı Necdet Özel Paşa'yı Erdoğan'ın "adamı" ilan ettiğini sonradan duymuştum. Nereden çıkardılar bilmiyorum, "sert protesto" gönderdim, yokmuş, bu protestonun klasörlerdeki yerini almasını istemem tabiidir. Bu, Aydın Doğan'ın çizgisidir; "oda", dinlemeye takıldığı zamanlarda sanki Doğan yayın oldu; göreceğiz. "Doğan Medya" hala Necdet Paşa'yı görmek istemiyor.

The Greatest Show in The Ergenekon yakında Çağlayan'da; Güzel Tekin ve Kemal Kılıçdaroğlu davetlidirler. İklim Bayraktar da aramızda, bekliyorum. Ben oynamıyorum, haber veriyorum.

Maruzatım var

Şimdi sırada maruzatım bulunmaktadır; bir, Genelkurmay Başkanı Torumtay, Özal'ın Kuzey Irak senaryosunu "maceracı" bulduğu için, durdurmak üzere kendisini feda etmiştir ve durdurduğunu biliyoruz. İki, Genelkurmay Başkanı Koşaner müdahaleden başka çare göremediği ve bunu yapmak istemediği için, komuta heyetini de alarak istifa etti. Üç, Türk Esas Teşkilat Hukuku'na göre, Dışişleri Bakanları'nın cenk ilan etme yetkileri bulunmamaktadır ve benim, galiba Çöküş'te Karay olduğuna işaret ettiğim, Kırım'a bir cenazeye giderek doğruladılar, Davutoğlu'nun yazıyla ikaz edilmeleri isabetlidir. Dört, ilan değil, savaşa yönelişte dahi başbakanları serbest düşünemeyiz, savaş öncelikle Yüksek Komutanlık'ın alanıdır. Beş, züccaciye dükkanına fil mi girdi, Beşar Esad'ın, Hamaney'in çıkışlarının muhatabı Genelkurmay Başkanlığı makamıdır. Altı, Başbakanlık'ta oturan zatın sağlığı ülke savunmasının kalbidir, diyebiliriz. Daha önce Hilmi Özkök'e "hocam" diye hitap eden Erdoğan, seçim sırasında Bingöl'de "Diyarbakır ses ver" diyebiliyordu. Milliyet'te soyadı uzun Aslı Hanım, Erdoğan'ın promptoru kullanmadığı zamanlarda dış politikayı dağıttığını yazmıştı. Ülke promptor bozukluğu ile karşı karşıyadır. Maruzatım işte budur.

Hasdal amiralleri

İşte bitiriyorum, Deniz Kuvvetleri Plan Prensipler Başkanı Tümamiral Cem Gürdeniz'in işaretine değineceğimi yazmıştım. Geciktim, özür dilerim. Sanki tümamiraller deklarasyonunu beklemiş

oldum. Güzel, artık "en seçkin amiral ve albaylar 25 kuruşluk cd'lerle kendi ülkelerinde esir tutulurken" demektedirler ki elli kuruşa göre bir düşüş buluyorum. "Tutsak" veya "sürgün" amiraller ki, bana göre "Hasdal'da seminerdedirler", kendilerini ve ne yaptıklarını biliyorlar. Bunlar Doğu Akdeniz'de en muharip amiral ve albaylardır, seçilerek tutuklanıyorlar. Cem Paşa Doğu Akdeniz'deki petrol ve doğal gaz rezervleri hakkında bilgi veriyor; Türkiye bunlardan uzaklaştırılmak ve sadece Antalya alanına, rezervlerin yüzde beşine sahiptir, hapsedilmek istenmektedir. İşte oyun, belki de "oyun içinde oyun" budur. Amiraller "mavi vatan dediğimiz Karadeniz, Ege ve Akdeniz'de" hak savaşındadırlar ve tutuklamalarda, donanmayı hazırlıksız bir savaşa sokmakta hedef budur, diyorlar. 25 şikellik cd bahane, mesele donanmadır. Mutlak katılıyorum.

Bir harp bilgisi

Bir de Ergenekon’da “cürüm arkadaşım” Mustafa Dönmez Albay’ın tespitini aktarmak istiyorum:

“Hazırlıksız yakalanabilecek Türk donanmasına karşı Israel’in Doğu Akdeniz’deki elektronik harp üstünlüğü tartışmasızdır” ve buradaki harp gemilerimizi “bir anda körleştirmeleri” ihtimal dahilindedir. Demek ki, bir daha “oyun içinde oyun” demek durumundayız. İki, amiraller,

“cumhuriyet donanmasına tarihin en büyük baskısını, emperyal buyrukları ile icra ettiren hükümetin başını ve üyelerini” Heybeliada’ya daveti, cumhuriyet karşıtlığı olarak görüyorlar. Müthiş ve sona yaklaşıyoruz.

Mahkeme diye, mahkeme diye

a, Kürtlerden Selahattin adında bir çocuk var, Cumhuriyet düşmanlığı yapıyor, “benim adım Yalçın Küçük” diyorum. Görüyorum. Mustafa Haberal, Engin Paşa olmasa “bizimkileri bırakacaklardı” demektedir. b, Murat Karayalçın, paşa paşa tahliyelere söz verdiler, açıklamasından sonra,

“hakimler hükümete bağlıdırlar” yollu eklemektedir. c, yalancı tanık, “gizli tanık”, Engizisyon’da 1250 yılında icat edilmişti. Bizde hala var. d, Mithat Paşa’nın ölüme mahkum edildiği mahkemede mahkemedir, Yıldız’da, Sultan’ın evinin içinde kurulmuştu. Yalancı tanık kullandılar. Devam ediyoruz.

Rüzgar bizden yana esmektedir. Post-Erdoğan döneme yaklaşıyoruz. (Cuma, 14 Ekim 2011) **KİMLİĞİNİ KAYBETMİŞ ADAM**

(Salı, 18 Ekim 2011)

Aziz Nesin konuşmalarımızda, "Abdülkadir" diyordu, pek sevmiyordu, sevenleri azdı; Abdülkadir'in beni gördükçe, "seni seviyorum, Doktor'a benziyorsun" dediğini hatırlıyorum. Ben ise Doktor'u seviyor ve bu sözü sevmiyordum; Doktor'un pek nefis teşhis ve formülleri vardı amma orada kalıyordu. Abdülkadir hapisten çıktıktan sonra soldan uzaklaştı; "Doktorcu"

biliniyordu, şimdi çok yaşlı, kimliğini kaybetmiş durumdadır. 93 yaşındadır, Tarafta seri çıkıyor; bizse hapisteyiz, aleyhimizde ne varsa almaya mecburuz. "Heval Öcalan" deyu ağladığını okuyoruz.

Artık Öcalan için yanan ve ağlayan bir Kürt'tür.

Çocuktum, meraklıydım, "51 Tevkifatı" başlamıştı; ellili yıllarda, başlarında Sevim Tarıadında bir genç kız. Beyazlar giymiş, ne kadar çok etkilendim, gazetede bir fotoğraf, aşık oldum mu; sonra bunu galiba Stockholm'de Sevim Belli ve Mihri Belli ile konuştuk. Gerçekten mücadele edenler beni hep heyecanlandırıyor, öğretmen yüzbaşı, üniformasıyla mahkemede, Abdülkadir Demirkan, komünist yüzbaşı, şimdi de aynı ölçüde heyecan duyuyorum. Ancak artık kimliksiz bir adam; kimliksiz olanları hiç sevmiyorum.

Bekaa yolunda

Şam'dan Beyrut'a giden yoldayız, otomobildeyiz; arkada "Muhaberat", Suriye gizli servisi var.

Yavaşladık, Hamza, -Hamza'yı çok sevmiştim, Öcalan'a "Apo" diyebilen tek Kürt'tür, çocukluk arkadaşıdır- "hadi atla Hocam" dedi, tepeye tırmanıyoruz, içimden "Yalçın, Yalçın işte böyle yerde öldürüyorlar..." diyorum, tekrarlıyorum. Bekaa'ya ilk çıkışım budur. Çıktım, indim, hapiste yattım, Kürtler kendileri için yattığımı düşündüler, ben Türkiye için yattım. Kürtler'i "kardeşim" bildim, çok seviyorum ama kimliğimi hiç kaybetmedim. içlerinden bazıları, Yaşar Kaya misali,

"aramızdaki Kemalizm'in ajanı" dedi, yazdı ve değildim. Ancak birazcık sevinmediğimi de söyleyemem, çünkü kimliğimin üzerimde olduğunu göstermektedir.

Bekaa'ya tırmanırken kendimi pek kafasız buluyordum, ölüm burnumun ucunda ama kendimi durduramıyordum. İşte ben buyum.

Kimliksiz yazılar

Romanını, "Bir Gün Tek Başına", tahlil ve deşifre ettim. 27 Mayıs Devrimi devrimci gençlik için bir senaryo istemişti, Abdülkadir artık "Vedat Türkali" olmuş, Yeşilçam'a senaryolar yazıyordu.

Devrimci gençliği bir gecekonduda yaşayan bir sosyaliste bağlıyordu. Raşit Ateş, Hikmet Kıvılcımlı'nın adını aratmıyordu, beğenmemiş, sözüm ona çevirmişti. Biz değildik, yazdıklarını estetik bulmadım, beni sevmeme dönemidir. Aslında insanları sevme kabiliyeti azdı; altmışlı, yetmişli yıllarda solun uzağındadır. Hep hırçın ve mutsuz gördüm.

Galiba doksanlı yıllarda Kürtleşmeye başladı, Kürtler'in imkanları artmıştı, bir güzel film yaptırmalarını beklediğini düşünüyorduk. Yaptırmadılar ama artık Kürt olmuştu, şimdi ikide bir Erdoğan'a mektup yazıp Kürtler'e iyi davranmasını istiyor. 91 yaşında da yazmış ama hem Tayyip Bey cevap

vermemiş, hem de "alındığını bildiren bir işlem" bile yapılmamış, çok üzülüyor. 93

yaşında bir daha yazıyor, "Heval Öcalan" ile anlaşmasını, Heval Öcalan'a iyi davranmasını talep ediyor. Pek acıklı bir hali var; Vedat Bey için ağlamakla ona kızmak arasında tereddütte kalıyorum.

Yüzbaşı Abdülkadir idi, hapiste o kadar subay var, rektörler var, ben varım. Türk-eli soyadını almıştı, bir zamanlar Türk idi, artık çok yaşlı bir Kürt'tür. "Heval Öcalan" için ağlıyor; Ertuğrul Kürkçü de sadece KCK tutukluları için yanıyor; her ikisi de Kürtler için ellerini sıcak sudan soğuk suya sokmadılar. Kürtler şimdi imkanlıdırlar.

Abdülkadir Türkeli'ye sözüm bitti. Ertuğrul'la ise "bir gün tek başıma hesaplaşacağım" mutlaktır.

Kimliksiz insanları sevmiyorum. Böylelerine çok acıyorum. (Salı, 18 Ekim 2011) **CHP'DE ÜÇ FETTULLAH**

(Salı, 18 Ekim 2011)

Eskiden "efkârı umumiye" diyorduk, opinion publique doktoru Hakan Bayrakçı, Ulusal Kanal'da Kemal Kılıçdaroğlu için, ez cümle, kötü politikacıdır ancak bir yardımcı olabilir; ama "iyi insandır", demişler, Aydınlık'ta okudum. Birincisi kesinlikle doğru ve ikincisi kesinlikle yanlıştır.

"İyi insan" tarif ve şartlarından çok çok uzaktır. Ancak "en az insan" tarifine çok yakın olduğunu söyleyebilirim. Samimiyet ve doğruluktan çok mesafeli görüyorum, Referandum'a oy veremez, sözü var ve Füze Kalkanı'na karşı imza atamaz, zimmetlidir, "zımni'dir" de diyebiliriz ve ilkine

"yanlışlık" ve ikincisine "unuttum" diyecek adamdır. "Bu mu iyi insan?" Bunlara inanacağımızı sanıyor çünkü "hercai" bir köylüdür, her'i biliyoruz, "ca" yer anlamındadır, her yerde biten bir köylü olduğunu söylemek istiyorum. En son bittiği yer ise cehepe oldu; şimdi cehepe'de bir Fethullah'tır. Yanına iki Fethullah daha almış ve anlaşıp kravatları atmışlar,

fotoğraflarını temaşa ettim, çok utandım. Ey Yüce Gök, “ne günahlar eyledik de başımıza bu günahları attılar”, diyorum.

Ve atanları biliyorum, atanlar Önder ve Deniz adlarındadır. Sav ile Baykal’ın işleridir, temizleyecekler. Böyle başlıyorum. Peki, temizlemezlerse, silmek zorundayız.

28 Temmuz

Qou Vadis

1- Ordu Nereye?

2- Anlaşılmıyor.

3- Ya Teslim ya Hücum.

***

29 Temmuz

Show-Down

1- Ordu-Akepe show-down var.

2- Koşaner-Erdoğan Çankaya'da bugün görüşecekler.

3- Koşaner'e istifa düşer.

***

30 Temmuz

Başladı

1- Işık Paşa, Erdal Paşa, Hasan Paşa, Yiğit Paşa ayrıldılar.

2- Erdoğan'a darbe vurdular.

3- Işık Paşa'nın ayrılış mesajı çok iyi.

4- Bundan sonra yapılacak bellidir.

5- Hazırlanacaklar.

***

Nasıl bilim yapıyorum

Buraya bu üç küçük kartı nasıl çalıştığımı göstermek için almış bulunuyorum. Defterlerimdekiler dahil belki elli bin kartım var; polis alıyor, veriyor, çok azını tutuyorlar, bilimsel kartlardır. Çok zaman kendimi deniyorum, 29 Temmuz sabahında Işık Paşa'nın istifa edeceğini yazmış olmam beni de şaşırttı. Kartları şimdi koğuş halkına gösterdim, doğrular. Ama televizyonlar istifayı haber verince unutmuşum, yine de kendi kendimi kandırmaktan korktum, kullanmış olduğum kalemleri kontrol ettim,

sonradan yazılmamış ve doğrudur. Çok basit, beynimin çalışma dinamikleri ile Türk toplumunun hareket dinamiğini özdeşleştirmeyi deniyorum, öncede düşünüyorum. Pkk'nın Suriye'ye dönmek üzere olduğunu yazalı da çok oluyor ve çok yazık, Kemal Bey'in referandumu satacağını 2010-Ağustos başında görmüştüm, artık bir sözü olduğunu biliyordum. Kartım var, beyhude uğraştım, sevgi gösterdim, tehlike işareti verdim; olmadı. Anayasayı, anayasa mahkemesi'ni, yargıç bağımsızlığını ihale etmişti ve sadece Tayyip Erdoğan'a karşı Abdullah Gül için kampanya yapıyordu. Aydın Doğan ile Fethullah Gülen'in istediklerini buldu; halkımız böyle durumlara "emrin olur" demektedir. Şimdi en yakınında iki Fethullah var, kravatlarını atmışlar.

Atmayacakları yoktur; paspas veriyorlar. Fethullah'tan Fethullah'a bir yol gidiyor.

Susarak muhalefet

Hercai bir köylüdür, bildiği bir jandarma, “ordu” sayıyor ve nefret ediyor; gördüğü bir vergi memurudur, “devlet” biliyor, sadece küfre layık görüyor. Ve ben bu Kemal’i önceden okuyorum; Işık Paşa kıyami işaretini verdiğinde tatilde idi, “susun” dedi ve susturdu. “Sayın Başbakan bir açıklama…” demekle yetindiğini biliyoruz. Karasu-Fidan konferansı açıklandığında, merkez komitesi’ne doldurduğu sağcı görüşlüler ile yine susma kararı çıkardı; Erdoğan’a yöneltiği bir takım manasız sorularla geçiştirdi. Aşırı ürkektir, hiçbir düşüncesi yok, zamanını tamamlamış bir anneanne misali art arda soru sıralamaktadır. Hakan Bayrakçı’yı dikkatle izliyorum, yararlanıyorum, ancak burada çok yanılmaktadır. Sadece titrek cümleler kurabilen birisine “iyi insan” diyemiyorum. Hiçbir bağlantısı ve heyecanı olmayan bir hercaidir, Abant’ta bir köylüden aldığı bir demek çiçeği, Eşi Zilfi’ye “al” diye veren adamdır.

Anti-Kemalist komplo

Bu bir komplodur, Aydın Doğan ve Fethullah Gülen’den iyilik beklemiyorum. Yanına bir Fethullah koydular, Gürsel Tekin adındadır, söylediklerinin hiçbirisinin doğru olmadığını göstermiş

bulunuyorum. Profesör Haberal’ın adaylığı açıklandığı zaman, Fethullah Gülen’e bir demeç vererek, “yanlış oldu, düzeltirim” demişti. 11 Ekim tarihli Fethullah Gülen’in gazetesinde diğer Fethullah’ın mülakatı var. “Artist” misli Hamza Bey, sabahları spor yapmazsa çok rahatsız oluyormuş, Ankara’ya gidince İstanbul’u düşünüyormuş, “pozitif muhalefet” yaparmış; yüksek seçim kurulu, Hatip Dicle meselesinde, “milli iradenin meclise yansıması konusunda soruna yol” açmış, düzeltirmiş… “Emrin olur” diyorlar. Üç Fethullah’ın taziye ziyaretleri var, kravatları atmışlar, aşırı yaranmacı haldeler. Başkaları da olduğunu biliyorum, en çok güvendikleri Hamza Fethullah ile Gürsel Fethullah isimlerini taşıyorlar. Şu sırada üçü de anti-kemalist, atık kravat demek istiyorum, geziler düzenliyorlar.

Sadece soru cümleleriyle konuşmak aşırı güvensizliğin işaretidir. Kemal Kılıçdaroğlu sorusuz cümle kuramayan adamdır. Politika mesleği ise bu

türü hiç bilmemekte ve kabul edememektedir.

Hem karşı tarafı yoktur ve hem de devamlı karşı tarafta dayanak peşindedir; şimdi Gül'ü bıraktı Çiçek'e kapılandı. Çok hoş, bu sözcük de, Gül, Farsça olup "çiçek" demektir; bunu anlıyorum, fakat bu Çiçek'te ne buldular, onu anlamıyorum. Hamza ve Kemal Fethullah'lar son zamanlarda sürekli Çiçek'in faziletlerini anlatıyorlar. Anayasa'yı Çiçek'e hediye etmiş görünüyorlar; Çiçek'in gönlüne göre üç çiçek gönderiyorlar.

Alan Fethullah, veren Fethullah

Soru şudur, gerçekten almadan mı veriyorlar. Buna inanmakta zorlanıyorum. Çünkü çok yakın bir zamanda bir gün, Kemal Kılıçdaroğlu birden bire belgelerle, fotokopilerle ortaya çıktı. "Hasan Dağcı" dedi, "Sayın Başbakanım tanıyor musun"; mutadı üzere sordu, büyük yolsuzluklardan söz etti. Böylece Erdoğan'a "cevap" ısmarlandı. Peki, amma ne oldu, hem Erdoğan sustu, hem Kılıçdaroğlu sustu; sustular. Neden, yoksa bilmediğimiz bir alışveriş mi var; bu soruyu iyi bir araştırmacı olduğunu bildiğim Hakan Bayrakçı'ya yöneltiyorum. İpucu da veriyorum, benim

"Epilepsi ile Orgazm" kitabımın 214. sayfasına bakmasını tavsiye ediyorum, ismi kayıtlıdır. Bu arada Fethullah Gürsel Tekin ile de konuşabilir; şimdi Dağcı çok zengindir, "yeni zengin" olarak tabir ediyoruz. İki Fethullah neden attılar, neden kaçtılar, aldılar mı, verdiler mi; "iyi insan" tarifi üzerindeyiz.

Öyle görünüyor, kurultayı uzağa ve mümkün olursa seçimlerin yakınına alma peşindedir; bütün

"demokratizasyon" vaatlerini yutmuş görünmektedir; Aynı usul, merkezden tayine dayanan bir seçim planlamaktadır. Bu durumda ben de sorularımı planlamaya başlıyorum; bu kadar kolay ve imkan varken, gerçekten milletvekillerini hediye mi ettiler, manken Türkçesi ile "ya inanmıyorum".

İnsan satar, karlı bir iştir. Alıcısı çoktur. (Salı, 18 Ekim 2011) **MURAT KARAYILAN'IN YENİ SÖZLERİ**

(Çarşamba, 19 Ekim 2011)

Abdullah Öcalan ile ilk kez Bekaa Vadisi'nde görüşmüştüm. Vadi denmesine rağmen aslında tepedir. Dönüşümde beni hücreye koydular ve kasetleri trt'de yayınladılar. Daha sonra dava açtık, telif hakkı aldım. İkinci önemli görüşme Şam'da oldu; tedbirli döndüm, hücreye koydular, kayıtları aldılar. Ancak bir nüsha da Avrupa'da idi. Sokak Dergisi'ne verdik, Nadire Batur ve İpek Çalışlar çalışıyorlardı; çok başarılı oldu, sevgilerimi yazıyorum. Karayılan'ın Taraf'taki demeci üçüncü önemli açıklamadır; büyük boy sekiz kitap sayfası uzunluğundadır. Yeni sözler duyuyoruz.

Şimdi "Önder Apo" diyorlar, "önderlik" hala geçiyor ancak bunu daha çok Merkez Komitesi veya Polit-Büro için kullanıyorlar. "1999 süreci itibariyle dağda sisteme kavuşmuş olan bir gerilla örgütlenmesi vardır" diyorlar. Bu yenidir, Öcalan döneminden ayırdıklarını görüyoruz.

Devlet yapısı

Kendi hukuklarını yapmak isteyen bir halleri var, "KCK bir örgüt değil, bir sistemdir" ifadesi bir örnektir. Body politic, demek istediklerini anlayabiliyoruz, devletsi bir yapı veya devlet yapısı kastedilmektedir. Öcalan'ın dillendirdiği bir politikanın bulunduğunu, hem BDP'nin ve hem de KCK'nin buna bağlı olduğunu saklamamaktadır. Dolayısıyla BDP'nin ayrı veya uzak durması saçmadır, diyorlar. Havanda su dövmeyin tavsiyesini veriyorlar.

Hareketlerini çok güçlü ve Erdoğan'ı çok güçsüz buluyorlar. "Fethullah Bey" demekle Gülen'i dini bir hareket saymadıklarını belli ediyorlar; Fethullah Bey'i akepe ile bir tutmaktadırlar. Tayyip Erdoğan'ı hükümetini devam ettirmek için her işi yapabilecek birisi olarak tarif ediyorlar. Hem referandumda hem de seçimlerde eylemleri durdurarak, akepe'nin şansını pek çok yükselttiklerini kabul ediyorlar. Yalnız burada inisiyatif ve sorumluluğu Öcalan'a veren bir hali teşhis edebiliyoruz.

Çok beğenmediklerini çıkarabiliyoruz.

14 Mart-14 Mayıs tarihleri arasında eylemsiz kaldıkları sırada, 49 kayıp vermişler; görüşmelerde akepe tarafı bunu Ordu'ya bağlamış ve

önleyemediklerini ifade etmiş. KCK tutuklularını peyderpey tahliye edecekleri konusunda vaat almışlar; ama samimi bulmuyorlar. Murat, “hakimler adamları” demektedir. Kısmen aldatıldıkları düşüncesine sahip durumdadırlar.

İmralı – Kandil

Dünya konjonktürünün lehlerine olduğunu ifade ediyor. Güvenleri yüksek görünüyor. İran’da silahlı eylemi kendilerinin bitirdiği iddiasında ve şimdiye kadar hiçbir yenilgi almadıkları düşüncesinde. Öcalan’ın yakalanmasını bir yenilgi saymıyor; Amerika’yı hedef biliyor.

Muhtemelen İran’da yumuşama ve Suriye’ye dönme imkanlarıyla ilişkili olabilir. Artık merkez Kandil oldu demektedir.

Açıklamalarını “Biz birlikte bir ulus yaratabiliriz” ifadesiyle bitirmektedir. Aydınlık’ı ve bizi takip ettikleri izlenimi ediniyorum. (Çarşamba, 19 Ekim 2011)

BEHİCE BORAN HIRSIZLARI

(Cuma, 21 Ekim 2011)

İktidara dayanmamak bir yana, hiçbir zaman yakınında olmadı, tarikatların hep karşısında idi. Hep cumhuriyeti savundu, bütün yaşamı boyunca Robespierre'e çok yakın durdu, bir devrimci sosyalist oldu, şimdi adını çaldılar. Yirmi dördüncü ölüm yılı ilanını Tarafa vermişler, bir soygun yapmışlar.

Bir de "Türkiye işçi Partili ve Genç Öncü'lü Arkadaşları" demişler; kim bunlar, neredeler, adları var mı, birisi çıkacak mı, bekliyorum.

Kim bunlar, "Büyük Grev" çocukları mı, "Aziz Nesin Sen Nesin" çığırtkanları mı, "İ. Bilen içimizdedir" diyenler mi, Nabi Yağcı mı, Tarafta yazıyor ve yoksa Ergin Cinmen mi, Tarafın avukatlığını yapıyor. Bir hırsızlık var.

Bir Behice Boran tarihi

Behice Hanım'ın bana anlattığına göre, varlıklı bir ailenin kızı idi, Amerika'ya doktoraya gitmişti, Amerikalı bir erkek arkadaşı olmuş, arkadaşı da Marx'tan söz ediyor, ilk defa işitiyor ve bırakmıyor.

Dönüşünde Dil-Tarih' te öğretim üyesi oldu, kovdular. Kore'ye asker gönderdiler, Barış Severler'in başkanı idi, karşı çıktı, hapse attılar. Oğlunu hapiste doğurdu, Melih Cevdet'in "Dursun Bebek" şiiri bu doğum üzerinedir. Dursun oğlunun adıdır.

27 Mayıs'tan sonra Türkiye İşçi Partisi kuruldu, yönetici oldu. "Türkiye'de Kürt vardır" dedi, 1970

yılındadır, ilk söyleyiştir; 12 Mart'ta hapse atıldı. Savunmada yiğitti, sosyalizmden dönmedi, 15 yıl aldı, afla çıktı. Karaköy'de yürüyorduk, eşi sevgili Nevzat Hatko beyin felci olmuştu, çeviri yapıyor ve ona bakıyordu; bana "halimi görmüyor musun, neden ısrar ediyorsun" diyordu, Türkiye işçi Partisi'ni tekrar kurduk. Başımızda olmasını istedim. Oldu.

Peki, "Yalçın Küçük problemi mi", sosyal mücadelemizde bunlar oluyor. 1977 yılında yenildik, ben

"darbe geliyor" diyordum, bana çok güvenirdi, ayrınca Sovyetler "en zayıf halka" yazıyordu, gitmesi gerektiğine inandırdılar. Ben gitmedim, bir günah keçisi gerekiyordu, beni buldular. Benim Behice Hanım'a büyük sevgim var. Ancak ayrıldıktan sonra hiçbir mücadelesi olmamıştır.

Türkiye Komünist Partisi'ne üyelik mi, bana anlattı, üyedir, Muzaffer Şerif ile aynı hücredendir.

Zeki Baştımar yiğitti ve bu hücreyi korudu, 51 Tevkifatı'ndan mahkum olmadılar.

Cumhuriyet Savaşı'ndan kaçanlar

Hep anlatırım, İsmet Paşa ve Mevhibe Hanım atlarındalar, Dikmen üzerinden Çankaya'ya çıkıyorlar, şimdi bizim evin üstünden, Çukurambar'dan, şimdiki Armada'ya, eskiden ıssız olan Söğütözü'ne geliyorlar. Yedek subay öğrenciler kampta ve isyandalar. Paşa istediklerini yaptırıyor, atını sürüp gidiyor; sonra bir bakıyor, yine isyan var. Milli Eğitim Bakanı Necdet Uğur anlatmıştı, o tarihte yedek subay okulu kampındadır; Reisi Cumhur çıldırmış, atını bir öğrencinin üstünden diğerine sürüyor. "Seni tanıyorum, İnönü'den kaçtın” diyor, öbürüne "Sakarya'dan kaçtın" diyor; hep kaçak görüyor. Hep kaçak görüyorum Bunlar hep kaçaklar ve şimdi Erdoğan ve Gülen kampındalar.

Bunlar Cumhuriyet Savaşı kaçaklarıdır. Tanıyorum. (Cuma, 21 Ekim 2011)
KİMSİNİZ SİZ ANAYASA YAPACAK

(Cuma, 21 Ekim 2011)

Güzel bu sonuca ulaşmış durumdayız ve şimdi “siz anayasa yapamazsınız” diyorum. O kadar beklediniz, biraz daha bekleyiniz, bunu da ekliyorum. Geliyoruz, gelince yaparız.

Van Gölü’ne “Van Denizi” diyen ve elektrikli merdivene tersinden binen adamdır. Kendi sözünden çok korkar, bu nedenle hep soru sorar. Biliriz hiçbir samimiyeti yoktur, bu nedenle üç ayda bir başkan yardımcılarını değiştirir. Referandumda oy vermez, “yanlışlık” der; Füze Kalkanı’na karşı kampanya açar, imza atmaz, “unuttum” der; ancak dış politika yardımcısı Faruk Loğolu’na savunuyorum dedirtir. O halde ben de, “anayasa yapmak” size mi kaldı, derim.

Diktatorya mı, demeritoloji olarak tarif etme eğilimindeyim. İnsanları hep çıkmamaları gereken yerlerde görüyorduk, demeritokrasi’de yaşıyoruz demektir. Hep ehil olmadıkları pozisyondalar; oryantal despotizm bu halin daha yüksek ve islamofaşizm ise en yüksek aşamasıdır. “En yüksek” olan patalojiktir; patolojiyi bırakıyorum. Aydın Bolak’ın eski gelini, Cem Boyner’in eş ve sekreteri, faşige Ümit Hanım’a geliyorum. Daha bilgisiz olabilir mi, “inanamıyorum”; dolaylı vergiye “kolay vergi” deyiverdi. Deyişi hem bilgisizliğinden, hem de sınıfi pozisyonundan kaynaklanıyor. Emekçi, sigara almak için yürümektedir ancak ücretinden gelir vergisi öderken hiç kımıldamamaktadır;

“stopaj” derler, işçi uyurken ücretinden alırlar, çok çok kolaydır. Tüsiad’ın baş kadını, faşige kadın-efendisi, adı üzerinde dolaylıdır; “gayri adil” vergi derler. Adaletsizdir, ama bunu demeye çok korkarlar, diyemezler. Ama ben, siz kimsiniz anayasa yapacak, diyebiliyorum.

Devlet üzerine

Tayyip Bey’e gelince, artık literatüre düştü. Aslı soyadı uzun Hanım, prompter’e bakmadığında nerede ise kulaklarını kapattığını yazıyordu, Birleşmiş Milletler’in salonunun boşaldığı kesindir.

Çok güzel, ne denebilir ki, imam-hatip’te öğretmemişler, Mustafa Karasu ile “ben konuşmadım, devlet konuştu” diyor. Kastettiği Bahçeli Devlet değildir; belki “ruh” demek istemektedir. Devlet bir “hal” ve bir toplamdır; sistem ve tipler Montesquieu’nun söylediği üzere, l’esprit des Lois, Ruh’tur. Bunun dışında, Tayyip Bey’in yanlış anlamamasını diliyorum, bir organ’dır. Köyde muhtar ve mahallede bekçidir; her ikisi de, Gül ve Erdoğan, ne yazık, devleti bilmiyor ve bilmedikleri çoktur. Yazık, bunları görecek benden başka adam kalmadı mı, yoksa çok mu korkuyorlar ve “inanamıyorum”. Şu söz de Erdoğan’ındır: “İnanın pantolonlarının duble paçası içindeki kırıntıları verseler ayağa kalkar hepsi. Ama onların oraları gördüğü yok. Ondan sonra kendileri obezite oluyor.” Utanıyorum, gözlerim doluyor. Ey Büyük Kurucular, “bizi affedin”, bu hale düşürdük. Kulları Enis Berberoğlu’nun gazetesi Hürriyet’ten aktarmış bulunuyorum; prompter’i yine düşmüştür. Devletler birbirlerine böyle hitap edemiyorlar, herhalde “kusuruna bakmıyorlar”; “obezite” ise şişmanlık olup, insanlar “obez” oluyorlar. Hiçbir yerde “obezite oluyor” denmemektedir ve ben yine “siz kimsiniz anayasa yapacak” diyorum. Ve sırada Karabulut Kılıçdaroğlu var, gidemiyorum. Bugün utanç günümdeyim.

Satılık anayasa

Van Gölü’ne “Van Denizi” diyen ve elektrikli merdivene tersinden binen adamdır. Kendi sözünden çok korkar, bu nedenle hep soru sorar. Çocukların ve ninelerin konuşma şeklidir. Biliriz hiçbir samimiyeti yoktur, bu nedenle üç ayda bir başkan yardımcılarını değiştirir. Kibar değildir, Selvi ve/veya Zilfi’ye çiçek sunamaz, “al” der ve kendisini “kurnaz” saymakla birlikte köylü kurnazıdır.

Referandumda oy vermez, “yanlışlık” der; Füze Kalkanı’na karşı kampanya açar, imza atmaz,

“unuttum” der; ancak dış politika yardımcısı Faruk Loğolu’na savunuyorum dedirtir. O halde ben de, “anayasa yapmak” size mi kaldı, derim. Satılık anayasa var ve “sattım” demektedirler. Türban, laisizm ve referandumdan sonra “anayasa”yı da satıyorlar.

Tarih dersleri

Peki, güzel, cahiliye devri'ndeysek, en mühim silah ilim'dir ve burada tarih'tir; kısaca tarihe geliyorum. Ders bir, bizde anayasa tarihi Mithat Paşa ile başlıyor; buna ilk "aydın devrimi" dahi diyebiliriz. Paşa, Sultan Aziz'i indiriyor, Murat'ı çıkarıyor; ancak Murat'ın akli muvazenesi yerinde olmadığından, onu indiriyor ve Abdülhamit'i çıkarıyor. 1876 yılındayız. Mithat Paşa çıkarırken Hamit'ten 'anayasa ilan etme' sözü almıştır. Böylece ilk anayasamıza kavuşmuş oluyoruz. Paşamız mı, indirip çıkarmayı oyun bilmektedir, çok şakacı olduğunu yazmış bulunuyorum.

Gerçi Hamit anayasa ilan ediyor amma korkuyor; Mithat'ın "Cumhuriyet" ilan edeceği dedikoduları yayıyorlar. Paşa hatıratına da koymuş, "bunlar Kanun-u Esasi'nin yürürlüğe girmesiyle birçok şahsi menfaatlerini yitireceklerinden korkup üzüntüye kapılmışlardır" diyordu ki, doğrudur. Korku var, binnetice, Kanun-u Esasi kaldırılmış ve Mithat Paşa boğdurulmuştur. Ders işte budur.

İkinci ders, istibdat var, üç genç zabit –Enver, Niyazi, Eyüp Sabri– dağa çıktılar, Hamit'i zorladılar.

Kanun-u Esasi'yi yeniden yürürlüğe koydurdular, buna "Meşrutiyet İhtilali" diyoruz, 1908

yılındayız. Halide Edip, o gün Mülkü Osmani'de bir tek suç işlenmedi, notunu düşmüştü. Sevinç ve mutluluk var, aynı anayasa ancak ikinci ilan sayıyoruz. Devrim ile getirdik, biliyoruz.

Üçüncü ders, Cumhuriyet'i kurduk, 1921'de bir geçici anayasa var; Meclis, "Kurucu Meclis" oldu.

1924 Teşkilat-ı Esasiye Kanunu'nu yaptı; demek ki, Cumhuriyet Devrimi'ni ve anayasayı yaptık.

Hepsi budur, buraya geldik.

Anayasa'yı nasıl yaptık

Tekrar istibdat geldi, şimdi ben varım, ne tesadüf. Dağa da çıktım, Suriye sınırında dağlarda saklanıyordum. Adnan Menderes “Vatan Cephesi” ilan etti, Tahkikat Komisyonu kurdu, tuttuklarını alıyorlar, ben de kaçıyorum. 27 Mayıs 1960 tarihinde “devrim” yaptık, Ankara’da, yeni adıyla Silivri Meydanı”ndaki bayramı unutamıyorum, milyonlar dans ediyor ve birbirini öpüyordu.

Kurucu Meclis kuruldu, İstanbul Üniversitesi Rektörü Ord. Prof. Sıddık Sami Onar’ın başkanlığında anayasa komisyonu tertip edildi. Profesör Hüseyin Nail Kubalı, Profesör Ragıp Sarıca, Hıfzı Veldet, Tunaya, Aksoy, hepsi varlar. Yalnız bir nokta daha var, bunlar anayasacı, hukukçu oldukları için orada değiller, hürriyet mücadelesinin içinden geliyorlar. Bir; biz, aydın gençlik hareketiyiz, hürriyet uğruna kıyamdayız. İki; üniversitemiz var, Ankara’da bizi taradılar, İstanbul Üniversitesi’ni polisler işgal etti, Sıddık Sami karşı çıktı, yerlerde sürüklediler. Hüseyin Nail’i hükümeti eleştirdiği için kürsüden kovdular. Demek ki, devlet felsefesinin pratiğinden geldiler; Süheyl Batum’da, Rıza Turan’da, Atilla Kart’ta ne felsefe, ne pratik görebiliyoruz.

Yapamazlar ve sadece satarlar, derhal istifa etmek zorundadırlar.

Rejim ve anayasa

Darbe, 12 Eylül Darbesi'dir ve 1980 yılındayız. Kurucu Meclis misli çalıştılar, yaptıkları darbe anayasasıdır. Ve demek ki, bir önemli sonuç çıkmaktadır. Devrim ile veya karşı-devrim ile, Marx

"karşı-devrim de devrimdir" diyor ve çok söylüyor, rejim değişmemişse anayasa yapamıyoruz; yapacakları butlan ile maluldür. Yapılmamış saymak durumundayız. Bitti.

Bir ek nokta şudur, Tayyip Erdoğan'ın istediği yalnızca başkanlık sistemine bir icazet olup, diğerleri boştur. Şu aşamada bunun dışında bir engel görmüyor ve görmüyoruz. Geriye kalanın hepsine razı, çünkü bir kıymet-i harbiyesi yoktur ve ben fiili durumdan söz ediyorum.

Çift meclis, seçimlerde dar bölge, anayasa mahkemesi… Bunlara dönmek üzere bitiriyorum. Yalnız bunlar ve devlet güvenlik mahkemelerinin bihakkın lağvı çok mühimdir ve amma sonuçta mutlak boştur. Önemli olan üniversitelerin, yargının yobazlardan temizlenmesidir ve mühim olan dinin insan aklını terk ile kiliseye, sinagoga, mescite, "cami" yerine kullanıyorum, çekilmesidir.

Güzel bu sonuca ulaşmış durumdayız ve şimdi "siz anayasa yapamazsınız" diyorum. O kadar beklediniz, biraz daha bekleyiniz, bunu da ekliyorum. Geliyoruz, gelince yaparız. (Cuma, 21 Ekim 2011)

TARAF: "VER KURTUL"

(Salı, 25 Ekim 2011)

Ortak yanları ne kadar çok, saymakla bitiremiyorum. Bir, babalarının çocuklarıdırlar. İki, babaları devr-i Cumhuriyet'te çok solda ve çok etkili oldular, sonra en sağa geçtiler, orada kaldılar. Üç, babaları hayli womanizer'dır, çok az kullanılan bu İngilizce sözcüğe karşılık olarak Dominique Strauss Kahn türündendir, diyebilirim. Tabii, söz meclisten dışarı, imf'in bu sabık başkanı Yahudi'dir, malumat kabilinden ekliyorum.

Ve dört, babaları hiç beklemedikleri bir zamanda, birisi 27 Mayıs ve diğeri 12 Mart 1971'de hapse girdiler. Beş, çocukları Cumhuriyet'ten nefret ettiler.

Altı, "ailecek" düşman oldular, her türlü karayı çalmaktan geri kalmadılar; önce İslamcı ve sonra Kürtçü yazılar yazdılar. Yedi, Cumhuriyet'e karşı her kapıya yazılma kabiliyetindedirler. Sekiz, bir ara, sene 93 ve mevsim sonbahar, "ver kurtul" reçetesinde buluştular. Benim için çok hoş, çocukları için çok yazık. Buna sadece ben karşı çıkmıştım; Kürtler'in yoğun yaşadıkları illeri Kürtler'e vermekle Türkiye'nin daha müreffeh olacağını savundular. Dokuz, büyüğüne Murat Belge ve küçüğüne Ahmet Altan diyorlar. On, şimdi Taraf'ta buluştular ve benim ele alma zamanımdır.

Kadavra

Hasan Fehmi Üstadım işaret etmişti, Marx'tan söz ediyor demişti. Doğrusu koğuşa Taraf sokuyoruz ancak sadece Baransu ve Uslu'yu okuyabiliyoruz, çünkü mahkemeler ile ilgileniyoruz. Ancak burada Murat Belge'ye Marx'tan bilinen bir vecizeyi hediye etmek istiyorum: "The anatomy of man is a key to the anatomy of the ape"; insan anatomisi, maymun için bir anahtardır. Çok doğru; yalnız "Taraf", Marx anlamında, insanın insan hali mi, maymun hali mi, burada şaşırıyorum. Bu nedenle, "Taraf" bir kadavradır, diyorum ve orada Belge ve Altan'ı çok iyi görüyorum. Bütün çıplaklıkları ile oradadırlar.

Güzel, bazen bana çok kızanlar olduğunu duyuyorum, "kendine çok güveniyor" diyorlarmış. Öyle mi bilmiyorum. Ama bu reçeteyi, Kürtler Türkler'den boşanırsa Türk Devleti'nin masrafı azalır ve ayrıca Kürt köylülerinden kurtularak güzelleşir reçetesini, işte "aynen böyle", bu iki çocuk savundular. Sadece ben karşı çıktım. İnceden inceye bilgisizlik ve mantıksızlık olduğunu yazdım ve çok ilginç, bunu "Kürt" gazetesinde yaptım. Ben "Kürt" gazetesi olarak görmüyordum; ancak ne Abdullah Öcalan, ne de bir başkası itiraz etti. Yirmi yıl öncesi diyebiliriz, bunları yazmış olduğum için hayli memnunum. Bazen kendime "Yalçın amma da şansın varmış, hem Bekaa'ya gittin, hem bunları yazdın" dediğim oluyor. Pek tabii, bir daha 1988 olsa, Bekaa olmayabilir ve bir daha 93

olsa, Belge ve Altan yazmayabilirler ki, "döndür Allah, dönüyorlar". Hiç durmuyorlar.

Tetikçi matbuat

Murat Belge ile çok tartıştık, bir zamanlar paneller yapardık, birlikte çok çıkardık. Kendisinin sosyalist olduğuna inanan bir hali vardı ki, ben saymıyordum. Bir ara yan yana idik, salon çok kalabalıktı, "çocuktum, babanla mücadele ettim, şimdi seninle mücadele ediyorum, yarın çocuğunla mücadele edeceğim" demiştim. Var mı, göremiyorum. Ben çocukken babasına, Burhan Asaf Belge,

“Menderes’in borazanı” derlerdi, şimdi Taraf’a, Fethullah borazanı demek mümkün. Ama bu sözcük eskidi, “Fethullah tetikçisi” çok daha uygundur. Bu nedenle alıyoruz.

İşportacı ikili

Yalnız ben, Murat’ın özgün bir fikri olabileceğine hiç inanmıyordum, bu “ver kurtul” reçetesi çıkınca, yanlış buldum, ama sevindiğimi hatırlıyorum. Çok hoş, ürünlerimize pazar oluyor ve işgücümüze kaynaklık ediyor, vererek nasıl kazanıyoruz, bunu anlamıyordum. Amma özgün idi,

“diyalektik” kabilindendi; bu nedenle belki de içimden kıskanmıştım. Ne zaman ki, sürgün yıllarımda bir konferansta, Mehrdad Izady ile beraber oldum –daha önce “Kurds – A Concise History” kitabını elde etmiş ve incelemiştim– Murat Belge ve Ahmet Altan’ın orada kopya ettiğini anlayıverdim. Çok üzüldüm ve çok kızdım. Murat hep bunu yapıyor, ithal malı fikirlerin işportacısıdır. Daha ağır bir söz etmem gerekiyor, etmiyorum. Çocuk desem de kocamandır ve duruyorum. Büyük Paşa da herkese “çocuk” diyordu, hep tekrarlıyorum; İran’dan alıyoruz, “baççe” hitap şeklidir.

Türkçe’ye çevrilmiş, orada da adını “Mehrdad” yazmışlar, yanlıştır. Yakında kaybettiğimiz devrimci büyüğümüz Mihr-i Belli ile aynı addır, Farisi “Mihr” sözcüğünün hem “güneş” ve hem de ısıtan, “muhabbet” anlamı var. “Mihriban” kelimesini de biliyoruz, “Güneş-verdi” ve dolayısıyla

“Allah verdi” ile özdeş sayıyoruz. “Bagdad” veya “Hududad” aynı sözcüklerdir; yalnız Izady’yi Allah değil, cia vermişti, bunda bir kuşkumuz yok, uzatmıyorum. Sadece şunu not ediyorum, sürgünde, Paris’te Kürdoloji tahsil ettim, yayımlayan firma da cia’ya iş yapmaktadır. Güzel, demek ki, Murat ve Ahmet tarafı cia reçetelerinin second-hand satıcısı olmuşlar, bunu ortaya çıkarmış

oluyoruz.

Kişisel tarih

Çok kendime güveniyormuşum, kime ne ve ayrıca ben bunu istemiyorum. Önemli olan, bana güvenilmesidir ve bunu çok istiyorum. Ne demişim, 1970 Kasımı'nda, Behice Boran'ı başkanlığında, Tarık Ziya Ekinci ve Kemal Burkay'ı da hatırlıyorum, "Türkiye'de Kürtler vardır" dedik. Belge ve Altan o sırada bizi bölücü saydılar. Başka ne demişim, "Türkiye'de Sabetayistler var". Güzel, herkes, bu arada Ahmet İnsel namlı biri ve Nuray Mert adındaki bir diğeri, bu ikincisi bariton sesi ile adımı söyleyerek, demediklerini bırakmadılar. Kürt muhibbesi bu Nuray Hanım ile Soner Yalçın televizyon kuruyordu ve Kılıçdaroğlu'nun cehepesi yapıyordu. Yakında "Oda" davası var, görüşmeyi umuyorum. Ve pek taze "The Dönme" kitabını okumalarını tavsiye ediyorum, ölçüleri oradadır.

Peki, ne demişim, "Kürt Yahudileri vardır" sözünü etmişim. Sanki küfür söyledim ve Barzani Ailesi'nin Yahudi kökenine işaret ettim, kıyametleri üzerime çektim. Asil Kürtler'de Yahudi olmazmış, çok hoş. Ben henüz Kürt milletvekilleri içinde Yahudi kökenlileri ele almadım. Biraz beklesinler. Sadece Hasip Bey'den hareketle, "Kaplan" soyadının Rusya'da ve New-York'ta Yahudiler tarafından taşındığına işaret ettim, "kohen" demektir. Peki, Mihrdad heval ne demekte imiş, işte şudur: "Yahudi Kürtler arasında Kürt kadınının görece özgür oluşu, Kürdistan'a birçok Yahudi okulu açan ünlü Hakan Samuel Barzani'nin, ölümü 1680, kızı olan Hakan Asenaz Barzani'nin" haham olması ile başlamıştır. Demek "Asenaz daha sonra Musul'daki … Yahudi Akademisi'nin başına getirildi". Hepsi budur. Ders olmalıdır ve böylece Musul'a gelmiş oluyorum.

Musul & Israel üzerine

Musul'a gelmek mi, Büyük Israel'i görmek ile mümkündür ve mutlaka Suriye'yi bilmeyi gerektiriyor. Ama ne yazık, bunu ileri bir incelemeye bırakmak zorundayım. O zamana kadar, Çöküş'ten İsrael'in kuruluşunun ve Fitne'den, Ben-Gurion ile Menderes ve Kennedy'nin ölümlerinin ele alınmasını diliyorum. Haberci'de de ek okumalar var. Bunlar ayrı; Octobre 2011 Le Monde Diplomatique'de ise Alain Gresh ile Irène Gendrier'ın iki büyük sayfaya yayılan Israel-Filistin üzerine incelemeleri var. Burada 1848 yılında Israel'in kuruluşundan söz ederken Profesör Gendrier, les observations des militaires américains qu'Israël pourrait devenir un des atout important pour "protéger" la Mediterrannée orientale, le Proche-

Orient et les intêrets petroliens, demektedir. Daha o tarihte Amerikan kurmaylarının Israel'in La Mediteranèe Orientale, Doğu Akdeniz'i kontrol edebileceğine güvendikleri anlamındadır. Üç kitabımda da çok önceden yazılıdır.

Demek ki, önemli olan yazdıklarıma güvenmektir. Buradayım.

Anayasa mı, ver kurtul

Bitiriyorum. "Acil" anayasa, bir, Erdoğan'a başkanlık; iki, Türkiye Federatif Devleti'nin kapılarını açmak için acil olmuştur. Bu kapılar ise, "ver kurtul" reçetesine gelmektedir ve Amerika'ya çıkmaktadır. Bu, Belge ve Altan için Amerika'yı bulma anlamındadır.

Reçete mi, Allahverdi, Mihrdad Izady'de var, "Kürdistan'dan kurtulmuş bir Türkiye" diyor. Bu kadar değil, Doz Yayınları'nda aktarıyorum: "Bugün Kürtlerin yaşadığı merkezi Kürt bölgelerinin tümünü kapsayacak böylesi büyük bir bağımsız pan-Kürt devletinin kurulmasından, akademik, sosyal ve uluslararası ilişkiler bakımından en karlı çıkacak ülke Türkiye Cumhuriyeti olacaktır." Demek ki, Türkler ahmaktır ve bunu anlayamamaktadırlar. Doz yayınları devam etmektedir:

"Türkiye'nin böyle bir bölgeyi ve nüfusu elinde tutmaya çalışmakla, yükünü fazlalaştırmaktan başka bir şey yapmadığını görmek için kahin olmaya gerek yok." İşte bu nefis ve iyi ki çocukları, Murat ve Ahmet varlar. Ve ne hoş, ikisi de şimdi hem İslam'a ve hem de Kürtler'e düştüler.

Babasının oğlu

Çocuklar bitti, womanizer babalara geldik. Çetin Altan son zamanlara kadar istidatlı hanımları davet edip roman yazdırıyordu. 12 Mart'ta hapse düşmüştü, "Büyük Gözaltı" romanını yazmıştı.

Hapiste hep işkence duyuyordu ve ses veriyorlardı. Sadun Bey ile konuşuyorduk, birlikte Türkiye İşçi Partisi'nden milletvekili oldular, üzülmüştüm; Sadun Aren, "üzülme Yalçın, Çetin hep uydurur" demişti. Irsi mi, bilmiyorum.

Büyük çocuk Murat'a gelince, Zsa Zsa Gabor'u, Ça Ça Gabor da diyebiliyoruz, Paris'te sadece Nanterne'de bulabilmiştim. Macar Yahudisi'dir, çok uzun bacaklı, daha sonra Hollywood'ta büyük şöhret oldu, Murat'ın üvey annesidir. Murat'ın babası Burhan Asaf da İbrani asıllıdır, Çankaya'da evleri var; Ça Ça anlatıyor, Mustafa Kemal Paşa hep gelirmiş, bir "aşk yuvaları" olduğunu okuyoruz. Eve hep Burhan'ın arkadaşları gelirmiş, Mustafa Kemal'e çok muhalifler imiş, Ça Ça aşk yuvasında bunları tatlı tatlı Paşa'ya anlatırmış, hepsi budur. Öyle sanıyorum, Murat bu işi onur meselesi yapıyor ve Cumhuriyet'e çok kızıyor. Halbuki, ben Ça Ça'nın anlattıklarına inanmadığımı yazmıştım. Fakat Murat bana güvenmiyor. Çok üzülüyorum.(Salı, 25 Ekim 2011) **SURİSTAN**

(Çarşamba, 26 Ekim 2011)

Tekrarlamıyorum, çubuğu tersine büküyorum. Bizler, daha çok "Türkmenler" diyorum, Arabize olmadık, İranize idik. Bir Türkmen olan babam bana, "Yalçın hava serd" derdi. Farsça öğrenince Farsça konuştuğunu anladım, "hava soğuk", demektir. Biz Osmani Türkleri, Arabi, "Suriya" demiyor; Farisi'den etkilenerek, "Suristan" tabir ediyorduk. İskenderun'u Halep'in limanı sayarlardı, Suristan ile aramızda Belen Geçidi var, sayfiye yerimizdir. Teyzelerimin hanları, konakları, otelleri vardı, yazları daha çok Belen'deydik. Çocukluk, üniversite yılları, Menderes'in son dönemleri, tanklar, asker yüklü cemseler, yaz sonuna doğru Belen'den Suriye'ye geçerlerdi.

"Suriye'nin zaptı yakın" derlerdi, öyle düşünürdük, sonra dönerlerdi. Alamazdık, "alamazsınız". Bu kaçıncı, diyerek başlıyorum.

Annem bize tarihi masal okurdu, "Dede Korkut" olduğunu çok sonra öğrendim, hala çok severim ve kızlarla erkekleri güreş tutmalarına bayılırım. Annem, "komşumuzun oğlu Fransız üniforması ile geldi" derdi, Ermeni komşularımız vardı, Fransız dönemimizdi, ben bir Fransız olarak doğmuşum, tuhaf buluyorum. Annemler bazen sokağa çıkamazlarmış, Araplarımız, "İl vataniye Suriya, istemezuk Turkiya" diye yürürlermiş, daha sonra onların çocukları benim en yakın arkadaşlarım oldular. Benim çocukluk arkadaşlarım arasında Araplar ve Hıristiyanlar çoktular. Çok özlüyorum.

İç içe tarihler

Bir sırrımı ifşa etme zamanı geldi, peki ben ne yapıyorum. Son zamanlarda Israel'in kuruluş tarihi ile, Manda – 1920 başı, Türkiye'nin kuruluş tarihini, Meclis – 1920 başı, iç içe yazıyorum.

Manda'yı ikinci Yahudi Devleti bildiler, bir bestelerini marş yaptılar, "Tikva", bütün dünyada çaldılar. Ümit Haluk Bayülken'in Dışişleri Bakanı olması bu ada bağlıdır. Bazılarının kafalarında iki devlet, hem alternatif, hem de rakip doğdular. Devamla 1996 yılında Erbakan Başbakan, Çiller yardımcı, A. Gül defacto Dışişleri Bakanı iken, Türk-Israel gizli antlaşmasını imzaladılar. BU

antlaşmaya göre, Deniz hariç, Silahlı Kuvvetlerimiz Israel ile iç içedir. a, bu nedenle son krizde, Ankara ateşemiliteri çekemedi ve b, Hatay'da birliklerimiz tatbikat yaparken Israel kuvvetleri yakında idi, antlaşma var. Şimdi Ankara'nın Israel'e bağırması, karı-koca kavgasıdır. Koca rolünde Israel ağırbaşlı davranıyor, "geçer" diyen bir halini görüyorum.

Gizli tarih ve Musul

Şimdi Necdet Paşa, Hayri Paşa, Murat Paşa, Mehmet Paşa ve tabii Bekir Paşa Hazretleri son üç kitabı okumak, imzalatmak durumundadırlar. Okumazlarsa ne olur, hiiç, "okumamış olurlar".

Haberci, Çöküş, Fitne, bunlar da vardır. Son kez Paşalar Israel'e gittiler; sadece ben mi, koca koca Paşalar, 1959 yılında gizlice Israel'e çıktılar ve Suriye'yi zapt üzerine ortak planları gözden geçirdiler. Kimler mi, Genelkurmay Başkanı Erdelhun, İkinci Başkan Sunay, Kara Kuvvetleri Komutanı Gürler, Deniz Kuvvetleri Komutanı Korutürk ve Hava'dan Arıburun idiler. Karşılarında Plan-Harekat Komutanı İzhak Rabin vardı. Yapacaktılar, yapmadılar. Rabin'i sonra öldürdüler.

O zamandan beri Israel ile Washington, Türk Kuvvetleri'nin Suriye ve Musul'a ayak basmalarına hiç izin vermezler. Basarsa çıkmayacağına inanırlar. Bu konuda Deniz Bölükbaşı'nın söyledikleri yanlış ve İlker Başbuğ'unkiler ise çok yanıltıcıdır.

Gizli antlaşmalarla gelenler

Pek güzel, yalnız bu kadar değil. Israel'e gizli sefer yapanlardan Cemal Gürsel, Cevdet Sunay, Fahri Korutürk sırasıyla, arka arkaya Cumhurbaşkanı oldular. Çok hoş, belki Israel'de büyü yaptılar; bunu da ekliyorum. A. Gül'ün Cumhurbaşkanı yapılmasının arkasında da 1996 Israel gizli antlaşmasını buluyorum. Bu antlaşmayı Türkiye'ye ben duyurdum, o sırada Sky'da sürekli program yapıyordum, önce kafama taş yağdırdılar ve sonra attılar. Attıran Jak Kamhi ve daha doğrusu Israel idi. Türkiye'de çok güçlüdürler, şimdi Gül-Doğan-Gülen birdirler ve eğer Abdul Tayyip bin Berberi'nin başında olduğu Hürriyet bu kadar Ordu karşıtı ise, bu, Israel nedeniyledir. Artık ayrı yazıyorum ve Ordu düşmanlarını deşifre ediyorum. Başka deyişle, The Other within, içimizdeki öteki'nin gücünü kırma savaşı veriyorum.

"Doğu Birliği"

Başka ne yazıyorum, bir, Adnan Menderes Suriye'nin zaptı peşinde idi, öldürdüler. Israel var. İki, Turgut Özal Musul'u istiyordu, öldürüldü. Israel'i görüyorum. Üç, genç Kennedy Israel'in atom bombası yapmakta olduğunu tespit etmişti, önlemek istedi ve öldürdüler. Öldüren Ben-Gurion'dur.

Demek ki şimdi birlikte yazdığım tarihi açıyorum. Suriye'ye dönüyorum. Öcalan'la görüştüğüm zamanlardı, Cemil Esad'ın, Beşar'ın amcası ve Hafız'ın kardeşidir, görüşmek istediğini haber vermişlerdi. Görüşmedim, ne söyleyeceğini biliyordum; İskenderun'u isterler, cevaben "veririz" dedim, yalnız Suriye bizimle birleşmek zorundadır. Suriye ve Azerbaycan ile birleşmek, Musul'u Türkiye'ye restore etmek, işte benim "Doğu Birliği" planım böyle başlamaktadır. Ve bunu yapamazsak, "Kürt sorunu" ile cebelleşiriz ve yaparsak, Kürtler'le yaşarız. This is The Question.

Mesele bu ise, çözüm buradadır.

Araplaşmış aileler

Tevrat'ta "Aram" diyorlar, dilleri "Arami", ancak Syriaque, Suriak, da tabir ediliyor. Yüksek kültürleri var, politikayı pek bilirler, Hataylı bir ailenin çocuğu olan Hafız Esad, Suriye'yi modernize etti. Mişel Eflak'ın iki kurucusundan biri olduğu Baas modern bir partidir, Doğan Avcıoğlu, Yön'de çok yazmıştır, hatırlatıyorum. Nüfusu çok heterojendir ve Ermeniler, Türkler, Çerkezler çoktur.

Osmanlılar, Büyük Göç'te Çerkezler gelince, Samsun'dan İskenderun'a, buradan Halep'e bir çizgiye yerleştirdiler. Adapazar'ı ve Sivas'a kol çıktılar, Ürdün'de güçlüdürler. Çerkezler çok savaşçıdır, bu nedenle hep isyancı aşiretlerin yanına kondular. Çocukluğumda beni ya

"Küçükefendiler'den" ya da "Sabuniler'den" "Yalçın" olarak bilirlerdi. Sabuniler, bizde "Sabuncu" da diyorlar, hala Halep'in en geniş ailelerinden birisi olmalıdır. Çerkez, İbraniyet bulaşmış

görünüyor, Araplaşmışlar. Türkmen Küçükefendiler'in bir bölümü ise şapka giymemek için Şam'a gittiler, büyük bir mahalle oldular, Araplaşmışlar. İşte Suriye budur, bizden daha renklidir diyebiliriz.

Israel & Suriye

Golan Tepeleri'ni Israel'e kaptırdılar, Çerkezler yaşıyordu, şimdi Israelli oldular. Israel'e gelince, kuruluşunda en önemli isim, öyle yazdım, Clark Clifford'tu, I considered such action a historical and strategical necessity, demişti. Araplar'ın tepkisinden korkan Truman'ı ikna etti, 1948

yılındayız. Israel'in kuruluşu Amerika için "stratejik" bir zorunluluktur ve tarih budur. İlave mi, Profesör Gendrier, Le Monde Diplomatique'in Ekim sayısında, başından itibaren Israel'in Doğu Akdeniz'i kontrol edeceğine güvenildiğini kaydediyor. Buradayız.

Pek güzel, aynı Le Monde Diplomatique'de, Alain Gresh'in incelemesini okuyoruz, Kemalist dönemde bizim toprak reformuna benziyor, Washington, Filistin Devleti'nin kuruluşunu hep ertelemektedir, bunu yazıyor. Fakat bu kadar değil, 1999 yılında Haymana Cezaevinde idim, Gresh yine Le Monde Diplomatique'de, Suriye'nin Öcalan'ı Türkiye için değil, Israel ile müzakere kapısını açabilmek için çıkardığını not etmişti. Doğrudur. a, Türkiye-Suriye ilişkileri yumuşayacak, b, Ankara Israel ile arabuluculuk yapacak, c, Suriye Israel'i tanıma karşılığında Golan Tepeleri'ni alacaktı; yine çok doğrudur. Suriye bunu denedi ve bu nedenle iddialarını geri çekti; Erdoğan birkaç kez, "Golan'ı verecekler" müjdesini verdiyse de, ben "hemen" imkansız diyordum. Bitirmiş oldum.

Musul meselesi

Son soru ve nokta şudur, Araplar pek mi yanıldılar, hep mi sessiz kaldılar; pek çok hayır, 1936

yılında çok başarılı oldular. Nerede ise Yişuv'u dağıttılar ancak "Ergun" müthiş bir çıkış yaptı, Arapları perişan etti. "Ergun" terör örgütü idi, Jabotinsky "revizyonist" yaptı; Menahim Begin, pek çok terör eylemi ve suikastla devleti hazırladı. Ergun'un iktidara gelişi 1977 yılında ve Begin ile beraberdir. Likud, Ezel'in devamı olmaktadır ve Suriye bu flört arayışında sonra kendine dönmek üzeredir. Türkiye her ikisini kaybederken, Suriye ve Kürtler birbirlerini yeniden bulmaktadır.

Barzani ise pek çok zayıflamaktadır ve Musul yine ortadadır. (Çarşamba, 26 Ekim 2011) **APPEASEMENT & ŞANTAJ**

(Cuma, 28 Ekim 2011)

Clausewitz hem savaş teorisini kurmuş, hem de tesadüfün rolüne dikkat çekmişti. Politikada da öyledir, Lenin arızi bir olayın önemli sonuçları olabileceği konusunda her zaman öğretici oldu.

Bunu görüyoruz, Silahlı Kuvvetler'in, tabir uygunsa, sahaya inmesi; polis ve "özel ordu" ile "savaş" projelerini nagehan bertaraf etmiş olmak bir yana, "Ordu'ya kara çalan" taraf'ta, "ordumuz" edebiyatına dahi kapı açmış görünüyor. Şimdi "Necdet Özel iyidir, ekibini kurarsa" aşamasına gelmiş bulunuyoruz.

Özel değerlendirmeler

Bir geçmişi var, a, Hürriyet Necdet Paşa'yı reddetti; b, Sözcü hep güvensizlik saçtı; c, OdaTv ise,

'Tayyip Erdoğan'ın kucağında' yazmaktan kaçınmadı. Bu değerlendirmeler kötü niyet unsurları ihtiva etmekle birlikte, büyük ölçüde bilgisizliğe dayanmaktadır. Necdet Paşa Hazretleri çalışkan, soğukkanlı, risk almakta dikkatli, Kemalizm'e bağlı bir komutan olarak bilinmektedir; yönetime

geldiği andan itibaren bütün komutanlar, her konuşmalarında, Atatürk ilkelerine bağlılık ifade etmede eksikli davranmadılar.

Yalnız burada Doğu'nun, Doğu Perinçek, işaretini ihmal edemeyiz, 21 Ekim'de şunları söylemektedir: "Mevcut Genelkurmay Başkanı Org. Necdet Özel, Org. Koşaner'in bu tarihi tavrını örnek alıyor izlenimi veriyor. Umarız Türk Ordusu bu teslimiyete son verir ve komutanını da sorumlu bir uygulamaya yöneltir." Türk Ordusu'nu dikkat ve özenle irdeleyen Doğu Yoldaş'ın tespitini not ile, şu aşamada ciddi bir kaygı içinde olmadığımı ifade etmek durumundayım.

Başkomutanlık meselesinde Necdet Paşa bir emrivaki karşısında bırakılmıştı, hem esas hukukumuzda ve hem de kuruluş tarihimizde, Mustafa Kemal Paşa dışında, Genelkurmay Başkanı'ndan ayrı bir başkomutan olmadığını biliyoruz. Dönmelerini bekliyoruz.

Hediye politikası

Yalnız, bizde yüksek komutanların appeasement tuzağına kolaylıkla düştüklerini biliyoruz. Bu sözcük "teskin etme", ilk önce 1939 Münich Mutabakatı vesilesiyle kullanılmıştı; Hitler'i appease etmek için ülkeler verdiler. Bizde Yaşar ve İlker Paşalar'ın askeri mahkemeleri hediye etmeleri, Birinci Ordu'da "Binbaşı Ahmet Vakası" ve hele hele İlker Paşa'nın Seferberlik Dairesi'ni teslimi,

"bize güvenirler" demişti, vahim işlerdir. İşaret ettikten sonra "chantage" meselesine geliyorum.

Sızan belgeler

Wikileaks belgesi, "FM AMEMBASSY ANKARA" ve "TO RUEHC"/SECSTATE WASHDC

IMMEDIATE 8110" işaretlerini taşıyor. Ankara'da Amerikan Büyükelçiliği'nden Washington'daki Dışişleri Bakanlığı'na gitmektedir. TNP, Turkish National Police, Amerikan Büyükelçiliği'ne,

“briefing” veriyor; “an extensive briefing on Their investigation into Ergenekon”, Ergenekon soruşturmaları üzerine geniş çaplı açıklama yapıyor, yapan Türk Emniyeti’dir. Sağlam, güvenilir, inanılmaz diyorum ve “ölmüşüz de habarımız yokmuş”, ekliyorum. Şimdilik iki nokta üzerinde durabiliriz.

Bir, TNP has told Legatt that the Ergenekon investigation could snare current Constitutional Court judges as well as several active-duty high-ranking military generals, Türk Polis Şefleri, Anayasa Mahkemesi üyeleri ile halen görevde bulunan, çok yüksek rütbeli birçok generali tuzağa düşürebileceklerini söylediler. Güzel, “snare” sözcüğünü “başlarına çorap örmek” olarak anlayabiliriz ve “military” sözcüğü Amerikan İngilizcesi’nde, sadece kara kuvvetlerini anlatmaktadır. Buradayım.

İki, They had discovered photos and documents relating to the sexual activities of former... Polisler, bazı çok yüksek görevli generallerin aileleriyle ilgili cinsel fotoğraf ve dokümanlara sahiptirler. Bu bilgileri Washington ile “paylaşmış” olduklarını anlıyoruz. İsimler var, saklıyorum. Ayrıntıya girmiyorum.

Şantaj halleri

Burada duruyorum. Tabii bu fotoğraf, film de olabilir ve dokümanların ilgili yüksek görevdeki generallere, görevde oldukları zamanda, gönderilmiş olduğunu tahmin ediyoruz. Yüksek Komutanlığın bilgilerine arz ediyorum. Hasdal’a soruyorum, bir de bu haller var. Bazı gazetelerde olduğunu sanıyorum.(Cuma, 28 Ekim 2011)

İKİ DEVLET

(Çarşamba, 02 Kasım 2011)

Devlet mi, anlatımı çok basit olmalıdır, ancak Marx’ta dahi Hegel’den kaynaklanan bir karışıklık okuyoruz. Ben kolay yazıyorum, kabul etmek gerek Aşıkpaşazade, ilk tarihçimizdir, on beşinci yüzyıl sonlarında yazmıştı; koğuşta Atsız edisyonu var, en çıplak yazanımızdır. Şunları söylüyor:

“Kadı kuruldu. Subaşı kuruldu. Pazar kuruldu ve hutbe okundu. Bu halk kanun ister oldular.” Oldularsa, devlet de oldular. Tarifi buradadır.

Asker var mı, “subaşı”, zor’u temsil ediyor; kadı var mı, adalet dağıtıyor ve kısmen idare ediyor.

Bir de ideoloji mevcutsa, “hutbe” diyoruz, devlet çıkmıştır. Pazar, ekonomi ve kanun kaçınılmazdır.

Varlarsa, adına “devlet” demek gerekmiyor ve benim “Devlet ve Hürriyet” çalışmamda, “İki Kumpanya Devlet” bölümünü tavsiye ediyorum. “Doğu Hindistan Kumpanyası” dört başı mamur devlettir. İdaresi var, ordusu var, hükmediyor ve savaş yapıyor; idamları eksik değil; devlettir.

Buradayız.

Kuruluşun paşaları

Peki, biz ne zaman devlet olduk, cevaben yine pek basit; Havza Mülakatı ve asıl “Amasya Tamimi” bizim devlet olmamızın başlangıcıdır. Emir veriyordu, enkazdan bir devlet kuruyordu. Şarkta Kazım Paşa, Samsun’a çıkmış Mustafa Kemal, “Hamidiye Kahramanı” Bahriyeli Rauf emir verdiler, tuttular; devlet çıkıyordu. Bu devlet 15. Kolordu, Kazım Paşa ve 20. Kolordu, Konya, Ali Fuat Paşa üzerine kuruludur. Her devletin temelinde kuvvet bulunmaktadır. Devlet bir zor pratiğidir; “sivil darbe” lafı saçmadır, ekliyorum. Varsa, ordu içindedir. İçindeyken ve daha sonra içinden çıkıyorsa, yoktur. Peki, bırakıyorum; şimdi bir değil, iki devlete sahibiz.

Haber veriyorum

Silivri'de, Mahkeme'de "Ancien Régime" açıklamasını yaptığımda, Tuncay Özkan karşı çıktı.

Mahkeme'de "Yalçın Hoca'ya katılmıyorum", dedi. Daha doğrusu, "hayır, yenilgiyi kabul etmiyorum" diye bağırdı; ekledikleri arasındadır. Birkaç gün sonra da, "ne yaptın" diyerek ilave etti. Abdullah Gül, Bülent Arınç, artık bizim "kadim devlet" ya da "devlet-i sabık" olduğumuz tezine pek bir sarılmışlardı; Tuncay ise karşı çıkıyordu. Haklı olabilir ama ben öyle görmüyordum.

Yalçın Küçük haber ve Tuncay Özkan moral veriyordu. İkisine de ihtiyaç duyuyoruz.

İki yol, iki devlet

Şunlar oldu, bir, başta Erkan-ı Harbiye-yi Umumiye Reisi Işık Paşa, Kuvvet Komutanları Erdal, Uğur ve İlhan Paşalar ayrıldılar ve tamimler çıkardılar. Geriye Necdet Paşa'yı bıraktılar. İki, Türkiye adına Fidan Heyeti, Kürt tarafı adına Karasu Heyeti'ne Türk Ordusu'nu şikayet etti, "söz dinlemiyor" dedi. Üç, Kandil'de Murat ve Brüksel'de Zübeyir, "yeni bir teşkilatta anlaşmıştık, Ordu hücuma geçerek bunu bozdu" açıklamasını yaptılar. Söyledikleri, iki devlet halidir.

Dört, Ordular komutanı Necdet Paşa, pkk-akp hükümeti müzakereleri için, önceden "haberim olmadı" beyanında bulundular; gazeteden okumuşlar. Bu, her türlü devlet tarifi kitaplarının dışındadır. "Ayrılmışık, habarımız yok" mu diyeceğiz; henüz oraya gidemiyoruz. Ancak teorinin iflas ettiğini kabul etmek durumundayız.

Cumhuriyet resepsiyonu korkusu

Beş, Abdullah Gül, muhtemelen, Yüksek Komutanları'ın icabet etmeyeceklerinden kaygılanarak, Çankaya'da Cumhuriyet Bayramı Resepsiyonu'nu kaldırdı. Erdoğan ise, tüm 29 Ekim Cumhuriyet törenlerini iptal etti. İlk kez Cumhuriyet sevincini örttüler. Necdet Paşa ise, 29 Ekim tebrikatında,

"Ebedi Başkomutan Atatürk" ile başladı ve Atatürk düşüncesi ile Cumhuriyet'in birbirinden ayrılmadığını vurguladı. Altı, Meclis'teki törende ise, artık bir Cumhuriyet karşıtı olan Kılıçdaroğlu'nu hiç görmediler, sanki sildiler; Erdoğan'a da çok yabancı baktılar. Brechtien "Y" Efekt uyguladılar, diyebiliriz. Belki de iki devlet aşamasındayız.

O halde, "yeni" yerde pek duramıyorlar. Sallanıyorlar. Sallıyoruz. (Çarşamba, 02 Kasım 2011) **AMERİKAN ELÇİLİĞİ'NDE POLİS ŞEFLERİ**

(Cuma, 04 Kasım 2011)

Tarihi, Amerikan İngilizcesi ile "turnpike", Fransızca "autoroute", Türki "devlet yolu" olarak düşünebiliriz. Ama üzerinde "tarih taşları" yoktur, biz var olduğunu düşünüyoruz. Feodalite, Orta Çağ, Yeni Çağ, kapitalizm ve sosyalizm; sanki bu tarih taşları dikilidirler ve ayrıca taştan taştırlar; çünkü kafamızdalar. Buna "peryodizasyon" diyoruz ve şimdi Ergenekon'u peryodize etmek, daha doğrusu bunu denemek istiyorum. 27 Nisan 2007 Bildirisi ve Dolmabahçe'de Büyükanıt-Erdoğan Mülakatı ile başlatabiliriz. Kararlılığı gördüler, mülakat 2007 Mayısı başındadır, bunun üzerine darbeye karar verdiler. Adına "Ergenekon" dediler; Ümraniye'de bomba bulunması ya da icadı da 12 Haziran 2007 tarihlidir; böylece tutuklamalar başlıyordu. Çankaya'ya türbanın çıkışı bu tevkiflerin akabinde, Ağustos diyebiliriz ve Bush-Erdoğan görüşmesi ise 5 Kasım 2007 tarihinde, Washington'da gerçekleşti. Tuncay Özkan bu görüşme için, "Ergenekon Operasyonu talimatı verildi" demektedir, "onay alındı" diyebiliriz. Peryodizasyonu başlatıyoruz.

Dalga Dalga Ergenekon

Güzel, peki, Tuncay'a ne ad vereceğiz, "Silivri Kuşçusu" olabilir, ancak "Ergenekon Tarihçisi" daha bilimseldir. Şimdi önümde Tuncay Özkan'ın "Ergenekon Kitaplığı" dizisi var, çok yararlıdır.

İki'de "Ergenekon Zamanlaması" görüyoruz, kronolojik tablo pek değerli, yalnız, General Veli Küçük'ün tutuklanması atlanmış. Ama bu bilgiyi, "Dalga Dalga Ergenekon" bölümünde buluyoruz, 22 Ocak 2008 tarihinde Sevgi Erenol da var. Ben onuncu dalgada boy gösteriyorum; bir yıl sonra,

"şok dalga" da demişler ki, bana da yakışıyor, itiraz etmiyorum.

Gizli belgelerdeki komplo

Tuncay'ın kitaplarından başka masamda "police lift curtain on Ergenekon probe" başlıklı, 8 Kasım 2009 tarihli, gizli Amerikan belgesi de var. Polis, Ergenekon üzerindeki perdeyi kaldırmış; yüksek düzeyde polis şefleri Ankara'da Amerikan Büyükelçiliği'ne gitmişler ve bir elçiye, legate, tüm Ergenekon'u anlatmışlar. Büyükelçilik, "extensive", kapsamlı ve "seamless informational overview", kesintisiz bir genel bilgilendirme, demektedir. Türk Polis Şefleri, Turkish National Police, Washington'a Ergenekon'un çok geniş, mali imkanları sağlam, çok iyi örgütlenmiş bir

"network", şebeke olduğunu anlatmışlar. Batı karşıtı ve ABD karşıtı propaganda yaparak müfrit milliciler topluyorlar. Çok tehlikelidirler.

En tehlikelisi ise, the key role played by former General Veli Kucuk, General Veli Küçük ve former ASAM think tank head Umit Ozdag, oluyorlar. Bu confidential document'a güvenecek olursak, Veli Paşa, bizzat Özdemir Sabancı, Hrant Dink ve Mustafa Duyar'ı öldürmüştür. Amerikan gizli belgesinde, The police chiefs in The Embassy grubundan "briefers" diye söz ediliyor. Bu brifingçiler Amerikan elçisini, no other country has been offered such a detailed brief, hiçbir başka ülkeye, af diliyorum, böyle bir "kıyak" yapmadıkları konusunda temin etmişler. Tabii, başka ülkelere de briefing var, ama bu, bir tanedir, "ballı-börekli" olanıdır. Bunu vurgulamışlar.

Örülen çoraplar

Polis şeflerinin Amerikan memurlarına övündüklerini anlıyoruz. Ellerinde, o sırada chp lideri Baykal'ın, a bribe paid to CHP leader Baykal, rüşvet aldığına dair belge var. Bu bir ve ikincisi, Alman Neuman ve Adenauer Vakıfları'nı zor duruma sokacak bilgilere de sahiptirler; bu bilgiler, Erdoğan'ın yakın zamanda açıkladıkları olabilir, Alman Vakıfları Kürtler'i finanse ediyorlarmış, duymuştuk. Üç, başka bir vesile ile söz etmiştim, polis şefleri Amerika'ya -belge USG'ye gönderilmiş, United State Government demek olup, biz Amerikan İngilizcesi'nde bunu "Devlet" olarak anlıyoruz- Anayasa Mahkemesi üyeleri ile Kara Ordusu'nda,

muvazzaf, pek yüksek görevde bazı generallerin başlarına çorap örebilecek doküman ve film benzerlerinin de ellerinde bulunduğunu söylüyorlar. Örnekten, aile efradına ait ve pornografik olabileceklerini çıkarıyoruz.

Ricacı polisler

Polisler, Ümraniye'de elde ettikleri bombalar üzerinde çok duruyorlar; Ordu imalatı ve hem Danıştay'a ve hem de Cumhuriyet'e atılanlar bunlar. Bunların onlar olduğunu, Sedat Ergin yönetimindeki Milliyet'te adliye ve polis muhabirleri Gökçer ve Tolga ispat etmişlerdi. Ergin'in idaresinde bu iki gazeteci, bombaların Cumhuriyet'e ve Danıştay'a atıldıklarına bizi inandırmışlardı. Burada da polislerimiz, Amerikan Devleti memurlarını ikna etmeye çalışıyorlar.

Ne için mi, The briefing focused on Ergenekon's anti-U.S. tilt, which suggested TNP hopes to gain USG direct or tacit support for their efforts, Elçilik değerlendirmesi budur. Polis şefleri, Ergenekon'un Amerika Birleşik Devletleri'ni hedef aldığını gösterme eğilimindedir ve Amerikan Devleti'nden doğrudan ve dolaylı destek bekliyorlar. Çok gayretlidirler.

Ergenekon & Pkk

İki önemli soruları var, connection between Ergenekon and the PKK, bu soruya polis şefleri, hiç şüpheleri olmadığı cevabını veriyorlar. Ergenekon-Pkk bağlantısı pek "clear" ve bunu da, Ergenekon tutuklamaları ile birlikte, polislere ve karakollara pkk saldırılarının hızla, rapid, artmasından çıkarıyorlar. Pkk ile Ergenekon birlikteliği nettir ve kaldı ki, Ergenekon, Ordu eli ile, akepe iktidarını devirmek istemektedir. İşte mesele budur.

Kesinleşmiş yargı

Peki, ikinci soru, "nasıllar", polis şefleri buna "legally strong" cevabını vermişler, hukuk planında

"kuvvatlı" haldeler. Çünkü, they have compiled the necessary proof for a successful prosecution, başarılı bir yargılama için bütün delilleri çoktan toplamışlar. They were optimistic about gaining convictions, tutuklananları mahkum ettirme konusunda çok iyimserler ve hiç şüpheleri yoktur.

“Gaining conviction”, bu sözü biz, tutukluluğa itirazların reddinde, “atılı suçu işledikleri konusunda ağır şüphenin varlığı” olarak duyuyor ve dinliyoruz. Bu bizden önce Washington’a söylenmiştir, buradayız.

Peki, ne sonuç çıkarıyoruz; bir, “ölmüşüz de habarımız yokmuş” ve şimdi olmuştur. İki, “devlet bitmiştir” ve yenisini kuracağımız için gidene üzülmüyoruz. Üç, çıktığımızda, Tuncay ile bir özet

“Ergenekon Tarihi” yazarız; Amerikan Devleti’ne, USG, okuturuz.(Cuma, 04 Kasım 2011) **BÜŞRA İLE RAGIP VAKASI**

(Salı, 08 Kasım 2011)

Her ikisi de, muhtemelen farklı davalardan, aynı tarihte, 12 Mart 1971 Darbesi’nden sonra hapse girmiştir. Sonra, tam kırk yıl geçmiş, adlarını politik ya da entelektüel bir vesileyle hiç duymamıştık; bu kez, nagehan, aynı davada birden tutuklandılar. Üzerinde durmam gerekiyor, pek açıklayıcı buluyorum.

Hiç kimse 12 Mart Darbesi beklemiyordu, Avcıoğlu-Madanoğlu’nun iktidarı kapıdaydı, Arap dünyasında Baas iktidarları vardı, Sovyetler Birliği benzeri bir rejim umudu içindeydi, bir tek biz faşizm geliyor, diyorduk, kimseler dinlemiyordu. Öyleyse, el ile gelen düğünbayram sözünde işaret edildiği üzere, pek çoğumuz türünden hapsedildiler. En geç 1974 Affı ile çıktıklarını düşünebiliriz.

Hapisten çıkmak

Ragıp Zarakolu’nun eşi ile birlikte orta boy bir yayınevi vardı, yazar olduğunu bilmiyordum, ilk kez duymuş oldum, daha çok azınlık tarih ve politikası ağırlıklı kitaplar basardı, Ermeniler üzerine uzmanlaşmıştı, diyebilirim. İlericiydi, ancak parti mücadelesinden uzaktı, yakın zamanlarda bir ikinci Taner Akçam olmuştu, dışarıda bir clientelle oluşturmuştu, herhalde hep dolaşıyor; gazetelerden öğrendiğime göre, tutuklamaya karşı itirazlarını da konuşma davetlerine dayandırmış; her hafta dünyanın bir köşesinde konuşma daveti var. Böylelerimiz çıkıyorlar, kck ve Kürt politikasıyla hiçbir ilgisi olduğuna ihtimal vermiyorum. Büyük haksızlıktır.

Şuraya geliyorum, Nazım Hikmet ve Doktor Hikmet ve Şefik Hüsnü farklıydılar, girerler ve çıkarlardı; ama 12

Mart'tan sonra, tek hapislik modeli geldi, yerleşti. Bir kez hapse girenin, sonraki tek hedefi bir daha girmemek oluyordu. Başkalarını bırakıyorum, en çok sevdiklerim, şimdi yoklar, Doğan Avcıoğlu ile İlhan Selçuk da birde kaldılar. Biz, tek Doğu ile ben, bu modelin dışına çıktık, model kırıcıyız, Doğu Perinçek, galiba altı ve ben beş defa girdik. Çıktık demiyorum, çıkarız. Bize çıkmak düşmektedir.

Solculuk oyunu

Yalnız hem tek hapislik modeli ve hem de solda kalmak çok zordu, bir tür "solculuk" oynamak gerekiyordu, bu dönemde solun hastalıklarından birisi olmuştur. Bunu en güzel ve ısrarlı, Ertuğrul Kürkçü'nün yaptığını biliyoruz; uzun hapisliğinden çıkınca, yine 12 Mart'ta girmişti, devamlı parti kurma oyunları kurdu, oynadı. Bunlardan "Kuruçeşme süreci" çok meşhurdur, uzadıkça uzadı, Ertuğrul'un parti kurma niyeti hiç yoktu, oyununu iş yapmıştı. Sonunda Avrupa fonları ile "bianet" adında bir internet sitesi kurdu, hem geçindi, gitti ve hem de parti saydı. Kürtler Ertuğrul'a bir milletvekilliği verince rahatladılar, solumuzu kurtardılar. Kürkçü Arkadaşımız, şimdi kck tutuklularına üzülmekte ve yasa değişikliği peşinde koşmaktadır. Bunu da iş bileceğinden hiç kuşkumuz yoktur ve devam ediyoruz.

Kürtler, 91 Seçimi'nde, ayrı ayrı Doğu Perinçek ile bana da teklif ettiler. Doğu'nun anlaşamadığını duymuştum ve ben öneriyi duymamayı tercih ettim, küçümsediğim için değil, hiç düşünmüyordum.

Düşünsem, kendi partimizi arardım, bana uygun değildi, buradayız.

Modanın getirdikleri

Adı çıkınca, Büşra Ersanlı'yı nereden tanıdığımı düşünmeye başladım, bulamadım. Gazetecilik bitmiş, yine Yalçın Doğan yazmış, okudum; Cem Behar'ın eşiymiş, Cem'i çok severdim. İkinci Türkiye İşçi Partisi'nde benim çevremdeydi, çok sevimli ve ciddiydi, Fransa'da doktora yaptı, iktisat dışında, Türk klasik müziği üzerine yazılarını, çalışmalarını hep izledim. Cem'in bunu yapması çok yerindedir, klasik müziğimiz açık veya kripto yahudilerin elindeydi, Elgazi ailesi bunlardan birisidir, "Gazi" İbrani onomastique'te "Gazzeli" demektir ve Hale Soygazi de buradadır.

Ufki üzerine çalışmasını tartışmak istedim, ama herhalde artık benden uzak durmak istiyordu, ne de olsa, "suç taşıyıcısı" sayılıyoruz. Sevgilerim var.

Büşra Hanım, sonra ayrılsa da, güzel bir evlilik yapmış, kutluyorum. Ancak anayasayla manayasayla bir ilgisi yok; bu Kürtlerin bir de komisyona almaları, herhalde dekoratif olmasından kaynaklanıyor. Yine gazetelere intikal eden şekliyle, savunmasına inanıyorum; politikadan uzak, ama uymuştur, moda bilmiştir ve gitmiştir. Tutuklanmasını yine büyük haksızlık sayıyorum.

Kürt muhipleri

Bunu en uçta Nuray Mert Hanım yaptı. Kürt muhibbesi olmuştu, hali hapiste beni eğlendiriyordu; hepsi Sırrı Süreyya değil ki, bir zamanlar arkadaşım olan Sırrı Sakık misli, yemek bilen, sohbet eden gençleri de var.

Ayrıca, Akepe ile iç içeler, Brüksel ve Washington'dan destek alıyorlar, paraları yerinde, dış

seyahat gani, üstelik "mazlum bir halkın" kurtarıcılığı hazırdır. Nuray Hanım ve benzerleri, "altına hücum" ettiler, ama bir yandan Türk ordusu ve diğer yandan Kandil, mutluluklarını bozdu. Nuray da mertliğini bozdu, kaçtılar ve artık ilgimi çekmiyor, okumuyorum.

Lombrosso Doktrini

Şimdi Lombrosso Doktrini'ndeyiz. Bir yeri, bir organı, belli ırsiyeti "suç" tarif ediyoruz, bundan sonra, kolaydır, değeni "suçlu" hükmediyoruz. Hukuk ve mahkeme işte budur, "değdi" artık hapis yolundadır. Bir, önce "ergenekon" suçunu bulduk, sonra bulaşanı hapse soktuk. Sonra, iki, "kck" suçu organı oldu, önünden geçeni hapse atıyoruz. Zarakolu ve Ersanlı herhalde çok şanssızlar, modaya direnerek, önünden geçmede biraz daha sabırlı olsalardı, şimdi "hür" olurlardı, üzücüdür.

Ancak bu yolla da "meşhur" oldular ve tanıdık. Üstelik, yedi yüz akademisyen imza attılar; Taraf ve Radikal gazeteleri ile Sabancı ve Bilgi üniversitelerinden çıksalar da, bunlara eskiden "mahutlar" diyorduk, imza yine de imzadır. Seviniyoruz.

İki nokta da Murat Karayılan'dan ve bir, "hakimler hükümete yakındır" demişti, tutuklamalara bağlıyor ki, inanmak durumundayız. Güzel ve iki, Murat, şimdi de Akepe Hükümeti bize, "biz değil, hükümetteki ötekiler yapıyorlar" dediler, ifşaatında bulunuyor. Bu ifşaattan, "içimizdeki Fethullah" mı çıkıyor, pek emin olamıyorum. Bildiğim, Taraf ve Zaman, tutuklamalara karşı çıkmıyor ve bu yüzden biz de "iyi Akepe" ve "kötü Akepe" ikilemi ile karşı karşıya geliyoruz.

Güzel, şimdi bayram ve bu önemli meseleye bayramdan sonra devam etmek üzere, iyi bayramlar.

(Salı, 08 Kasım 2011)

KEMALİZM'İN DÖNÜŞÜ

(Salı, 15 Kasım 2011)

Dönemeçteyiz ve dönüşü görebiliyorum. "İki Devlet" teorisi belki de gözümü ve görüşümü açıyor.

Kemalizm'in dönüşü dönemine girmiş durumdayız. Birbirimize anlatıyorum.

Ötekilere hiç anlatmıyorum, anlamaları imkansızdır; ben imam-hatip mekteplerinin anlamayı ortadan kaldırdığına inananlardanım. Ayrıca öğrenme kabiliyetini de yok etmektedir. Yalnız ve tabii burada dar anlamda i-h mekteplerini kastetmiyorum, tüm mektepler “aynen öyledirler”.

Hapisteyiz, “T” ve “Z” gazetelerini almaya mahkumuz, yazarlarının yazdıklarını anladıklarını sanmıyorum ve biz de hiç anlayamıyoruz. Bir tek ve her gün “Kemalizm’i yendik” tamtamları yapıyorlar; burada da, büyükleri, ilk işaretleri bizden aldılar. Ben tamtamlara devam etmelerinden yanayım. Sürdürmeleri isabetlidir; meslekleri, kafalarını indirip kaldırıp tekrar üzerinedir.

Biliyoruz.

Kemalizm’in doğuşu

Doğuşu otuzlu yıllarda oldu ve bir şanssızlığı ile bir şansını yazabiliyorum. Avrupa’da demokrasiye inanan kalmamıştı ve İtalya ile Almanya’da faşizm yükseklerde dalgalanıyordu, şanssızlıktır.

Ancak, Amerika ile Sovyetler ve hatta faşist Almanya büyük şantiyelerdi, yapmak ve yönetmek esastır. Kemalizm yapıcı ve yöneticidir.

Atatürkçülük ile Kemalizm’i tam özdeşleştiremeyiz, ancak İkinci Dünya Savaşı’nı izleyen dönemde, Atatürk ilgisi gerilemişti; Harbiye derslerinde pek geçmediğini biliyoruz. Ellili yılların ikinci yarısında ise hem Atatürk’e ve hem de Kemalizm’e yöneliş başlamıştı, ama zayıftır.

Yönelişten daha çok, “arayış” diyebilirim. Yalnız Şahane Altmışlı yıllarda doğum sancısını yaşadık.

Ama çok daha güçlü bir rüzgar ile karşılaştık.

Kemalizm’e ihanet

Sosyalizm uzaya ilk çıkan oldu ve Castro ile Che Guevara sanki vakumdular, çekiyorlardı. Bir yandan da Ho Şi Minh ve diğer yanda Abdul Nasır; Kemalizm sosyalizmin gölgesinde kalmıştı.

Gençlerimiz hızla başlarına koydukları kalpakları acele ile çıkardılar, Deniz Gezmiş'in parkası, parkadan çok, bir dönemdir. Bugün yaşadıklarımız, o hep yaşamak istediğim çağa tepkidir; islamizasyon ve köleleştirme, oligarşi'nin politikası olmuştu. Ordu islami çekici tutarken kendisinin İslamlaşmayacağını sanıyordu, saflık diyebilirim; İspanya'da Katolizm'e dönen Yahudiler, hem Musevi ve hem de İsevi oldular. Kural budur. Kemalizm en büyük ihanetini yaşadı. Buraya geldik.

Çöküşe davetiye

Ve akepe hem 12 Eylül'ün devamı, hem de ürünü olmuştur. Büyük sermaye, ordu ve kurucu parti chp'nin işidir; bütün kapıları açtılar ve her türlü kolaylığı verdiler. Ama islam her türlü yönetme yeteneğinden yoksun olduğunu ispatlamış durumdadır; tam toslama ve tam foslama içindedir.

Türkiye'yi büyük felaketlerle karşı karşıya getirdiğini görüyoruz; sırması dökülmüştür ve kısırdır.

Akepe her gün kaos peşinde görünüyor ve galiba bu, islamın doğasında var.

Sol rüzgar

Bunları yazmak mı, hiç de önemli değil, doğa ve toplum ve pek deneyimli halk duymaktadır. Ben de duyuyorum. Bir de şu var, Mustafa Kemal çok şanslıdır; yalnız doğmakta olan Sol Kemalizm'dir. Bunu görüyorum, mengene işte böyle sıkıştırmaktadır.

Tepeden çökerttiler. Yerden ve soldan dönüyor. Artık yenilmeyecek bir güç görüyoruz. "İki Güç" dönemine giriyoruz ve sıcaklığını duyuyorum. Çıkıyoruz ve aşıyoruz.

On yedinci yüzyılda Fransa'da Colbertizm, Avrupa'da Merkantilizm, Büyük Bunalım'dan sonra Amerika'da Keynesianizm yapıcı ve yönetici oldular. Akepe ise derin bir buhran, şiddetli bir nöbet ve uzun bir 31 Mart'tır ve dönüş, hem ihtiyaç, hem de şarttır. İşaretleri var ve biz de varız. (Salı, 15

Kasım 2011)

APO İLE ALBAY (I)

(Çarşamba, 16 Kasım 2011)

Gönyeli'deydik, mekanize top bataryası, Mustafa Yüzbaşı'nın korkuları vardı, Mamak'ta Deniz Gezmiş'e tokat atmış, "bana ne yaparsınız" diyordu. Bir de İkinci Harekât'ı istemiyordu, ben teğmenim, ama bana güveniyordu, hep soruyordu, "olmaz" diyordum, ihtimal vermiyordum, memnundu. Bir öğle saatinde, "yüzbaşım, başlıyor", bağırdım. Radyo yayın değiştirmişti, kahramanlık türküleri ve marşlara geçmişti; radyoların kendine özgü bir dili var, savaşın başladığını anlıyordum. Öğleden sonra "mevzi değiştirin" emrini aldık, sonra bir yamacın üstüne konduk.

Sabaha doğru parola geldi, "zaferi uygulayın", bundan sonrasını anlatamam, Tolstoy olamadım.

Timbu Havaalanı ile Magosa'nın zaptı seferidir. Bazen kendimi "Magosa'yı alan adam" olarak da düşünüyorum; bir "kabadayı profesör asteğmen" idim, Güneyli idim, kabadayılığı hiç bırakmadım.

Şimdi Silivri'deyim.

Cürüm arkadaşım

Atilla Albay, karısına "çilemi çeken" diyordu, artık tanıyorum. "İki numaralı komutan" telefon etmiş, Kurmay Başkanı olabilir, "evladım ekibinle birlikte hemen" demiş; Atilla Albay'ım, çile çekenin hazırladığı kahveyi içememiş. Bursa'ya çıkıyor, ne için bilmiyor. Ben biliyorum. Çok mert ve yakışıklı idi; televizyondan Devlet Bahçeli'ye seslenmiştim, "sizden milletvekili yap, yoksa bizden olur", solculaşır demek istiyordum. Görevden habersizdir. Ben ise Haymana Cezaevi'ndeydim; Doğu'dan ayırmışlardı, kahramanlık türküleri başladı, marşlar çalınıyordu, Abdullah Öcalan hep uçuyordu, içimden "yakalandı" dedim. Atilla Uğur Albay, "devletin böyle bir görev için bizi seçmesi büyük bir onurdu" notunu düşmüş, İmralı'ya gitmektedir. Şimdi Silivri'deyiz ve Ergenekon'da cürüm arkadaşıyız. Tanıdığıma memnunum, beni yanıltmıyor.

Bekaa görüşmesi

Daha “iyisi” olabilir mi, Atilla Uğur Albay, sadece yiğit değil, bir de pek alicenap, ne kadar sevindim. Abdullah Öcalan’a bir tek ağır, kırıcı sözü yok, “bize yakışır” demek durumundayım.

Öcalan hep asılmaktan kaygılı, Atilla Albay hep güven vermiş, “yargılanacaksın” diyor ve Öcalan’ın sığınağı olmuş, diyebiliriz. Sıkıldıkça Albay’ı çağırıyor, içini dökmüş, kayıtlıdır.

Asılmaktan korkmak mı, bu türün yaşama içgüdüsü güçlüdür. Türkiye’den erken ayrıldı, ben hâlâ dağda kalmamasını anlayabilmiş değilim, işlerinin bitmediğini düşünüyordur, dayanmasından belli; bir de, düvel-i muazzamaya pek güvenirler. Ancak söylediklerinin pek önemli kısmının samimi fikirleri olduğuna tanıklık ediyorum; “Atatürk’ün önderlik hususlarını hep takdir ettim” diyor ki, söylediğinden de fazladır. Beni de pek şaşırtmıştı, Mustafa Kemal’e hayran görünüyordu ve Türkler’i değil, Kürtler’i eleştiriyordu. Bekaa’da ilk görüşmemizden sonra, beni hücreye koymuşlar, görüşme kayıtlarını ise trt’de yayınlamışlardı; Abdullah Öcalan için “bakın Kürtleri ne kadar aşağılıyor” dediler. Bunu yapıyor, böylece temizleyeceğine inanmaktadır.

Çelişkiler ülkesi Türkiye

Öyle bir türkümüz var, “kaleden kaleye kuş uçurdum”; ama gerçekte kuş değil, Aysel Tuğluk uçuyordu. Her hafta Gebze’ye hapishaneye geliyordu, Aysel’e Kemalizm’i anlatıyordum, akıllı kızdır. Doğrusu, ol demde, Öcalan’ın yeni diskuru kafalarını pek karıştırmıştı; ben ise şimdi Albay’dan okuduklarıma şaşırmıyorum ve o zamanda Mahkeme Başkanı Turgut Okyay’a söylediklerine şaşırmıyordum. Turgut Bey ikinci dgm’de benim de yargıcımdı, bazen bir günde beşer yıldan üç ceza kesip on beş yıl hüküm kesiyordu, Öcalan’a idam cezası veren yargıçtır.

Vermeye mahkumdur. Turgut Bey ile en son Yargıtay’da, İlhan Cihaner Davası’nın kapısında karşılaşmıştık, emekliydi, birbirimize sarıldık; burası Türkiye’dir, en çok çelişkilerini seviyorum.

Kendimi de bu güzel ülkenin güçlü çelişkilerinden biri olarak biliyorum.

Sorgu ve özeleştiri

Albay'ım, yüz yüze ben "Albay'ım", Atilla Albay da "Hocam" diyor, bir yerde "herkesi tek tek ele veriyor" demektedir ki, katılmıyorum. İki nokta var, birincisi, pkk'da bütün bilgiler açıktır ve ikincisi burada Murat, Halil ve diğerleri için yaptığı eleştiriler çok hafiftirler. Serxwebun'da, med tv'de yaptıkları çok ağır ve yer yer aşağılayıcıydılar; Kürtler buna "özeleştiri" diyorlardı. Bir gün yüzüne karşı, tv'de, katolizm'den bolşevizm'e, orada Türk soluna geçen bu "özeleştiri" pratiğinin kötü bir hastalık olduğunu anlattım, bir gün kurumasını umuyorum.

Başka türlü bakmak gerek, Cemil, Duran, Ali Haydar, Murat, Mustafa Karasu; Öcalan'ın Atilla Albay'a verdiği isimler bunlardır; Şemdin ve Nizamettin, sanıyorum, tasfiye oldular ve Halil galiba geri plandadır. Ortaya çıkan resim ise şudur, bu ekip en azından yirmi yıldır pkk'yı yönetmektedir ve böyle bir durumu benzer örgütlerde görmüyoruz. Öyle anlaşılıyor, ortak bir idare kurabilmişler ve Menderes'in bir sözünü hatırlıyorum, "odun koysam..." diyordu; bunlar da koyduklarını milletvekili yapabiliyorlar. Ve bir vesile ile not etmiştim, tekrarlıyorum, Abdullah Öcalan, şimdi Türkiye'de moda sözcükle, "onursal başkan" durumundadır. Biz de buradayız.

İki mit

Güzel, peki, araya girebilir miyim, Türkiye'de iki "mit" vardır, birisi mit'tir ve diğeri Dışişleri Bakanlığı "Araştırma ve İstihbarat" Genel Müdürlüğü idi. Büyükelçi Cenk Duatepe genel müdürü idi, şimdi kaybettik. Bu bilginin iki uzantısı olmalıdır. Bir, Cemil Çiçek artık Meclis Başkanı'ndan çok, akepe'nin "ocak" başkanını andırıyor, "mit pkk ile görüşür" diyor. Hayır, bilmiyor, görüşülecek ise, makam Dışişleri'dir. Talabani ve Barzani ile görüşen hep bizim Cenk oldu; o kadar öyle ki, Cenk'in oğlu Aslan, bazen Temren'e, "Teyze, babamı arıyorsan, şimdi havaalanında, Talabani'yi karşılıyor" diyordu. Cenk de çok kızdığında, evde, "Barzani'ye torba torba dolarları ben verdim" diye yanıyormuş; benim bilgim dışındadır, ama aile sırrıdır. Gerekiyor. İkincisi, düzgün dönemlerde, mit müsteşarları hariciyeden oluyordu; ben Paris'te sürgündeydim, Temren haber etti,

"Cenk'i mit müsteşarı yapacaklar, Ağabey'im ne diyor", soruyormuş, ben Aile'ye uygun bulmadım.

Mesut Yılmaz da Şenkal Atasagun'u yaptı, Emre Taner'den öncedir. Atasagun'un ise Haymana'da ben ve Doğu'yu telef etmek istediği rivayeti var.

Israel & pkk

Öcalan'ın Atilla Albay'a cümlelerinden birisi de şudur: "son hadep genel kurul toplantısında Türk bayrağının indirilmesini de ilk kınayanlardan biri ben oldum." Evet, doğru, kınamıştı, ben o sırada hâlâ sürgündeydim, yazı gönderiyordum, bayrağı indirmişler, çok sert yazdım. Arkasından Öcalan'ın çıkışı gelmişti ve arkasından, kongre'den memleketlerine dönen "birkaç" Kürdü indirdikleri haberi geldi, böyle yapıyorlar.

Şu sözünü de, "Almanya'nın yalnız bize değil, Ortadoğu'ya açılma politikası çok güçlüdür", dikkate değer buluyorum. Yakın zamanlarda, Amerikalı gazeteci Hersh de, Israel-Barzani ilişkilerini ortaya çıkarmıştı; kaynağının Alman istihbaratı olduğunu biliyoruz. Ve öyle anlıyoruz ki, Öcalan, Albay'a konuşurken, gerçekten yardımcı olmaya çalışıyordu. Bu bölgede "politika ve senaryoları İngiltere oluşturur, Amerika uygular" teoremi bu cümledendir.

Dürüst, önemli bir kitap, devamı olabilir, ben de devam edebilirim, ancak şimdiden ve çok kısa olarak not ediyorum, düğüm Israel'dedir ve artık Musul'un "İkinci Israel" olduğuna hep inanıyoruz.

Bu nedenle Amerika ve Israel, Türk kuvvetlerinin Irak'a girişini yasaklamış haldedir. Öte yandan Israel, pkk'nın Israel ile savaşmasına ve pkk da, Israel'in Öcalan'ı yakalatmasına çok kızmaktadır.

Ve ben buna, Öcalan'ın Barzani'nin liderliğini hiçbir zaman kabul etmeyeceğini ekliyorum.

Musul meselesi

Atilla Albay'ın kitabında, Öcalan'ın şu sözlerini okuyoruz: "Daha önce size söylemiştim, Talabani ve Barzani'nin maşa olduklarını, Türkiye'ye dost görünseler bile asla güvenilir olmadıklarını. Şimdi benim durumumdan sonra Amerika'nın en büyük yatırımı bunlara olacak ve Türkiye için tehdit bana göre daha da büyüyecektir. Bunların oyunlarını boşa çıkarmak için ben hizmete hazırım, örgütü sizin uygun göreceğiniz şekilde bunların üzerine yöneltebilirim. Tabii bunun için imkan vermelisiniz." Ama pek yazık, Atilla Albay'ın buna verdiği cevap, "Apo'nun yine cinliği tutmuştu" olmaktadır. Peki, cin mi, bilmiyorum ve Bekaa'da konuştuklarımızı hatırlıyorum.

Hoş, hep "Musul'u almazsanız, Diyarbakır'ı verirsiniz" diyorum. Ve bazen havanda su dövüyorum.

Ve hep Israel barajını aşamıyorum. Çözümün önünde ve içimizde Israel var. Yeneriz ve Albay'ımı kutluyorum. (Çarşamba, 16 Kasım 2011)

MÜTHİŞ KİTAP: ÖĞÜTLER

(Cuma, 18 Kasım 2011)

Yazdıklarına şaşırmıyorum, bunları nasıl gördü ve nasıl yazdı, buna şaşırıyorum. Hapis benim alanım, uzmanlığım; bir de Dostoyevski tutkum var. "Güzel" hapishanelere yetiştim, Sansaryan Han'a dahi uğrayabildim. Peki, bunlar mı, hapishane değil ve "mezarlık" demek pek yerindedir.

Tuncay Özkan'ın yazdığı ise şudur: "Hapis, mezarlıktan beterdir. Eğer hazır değilseniz ya da kendinizi acele olarak hazırlamazsanız kabir azabı neymiş, ölmeden, can vermeden ölmek, hatta ölüp ölüp dirilmek, ama, işkencenin bitmemesi demekmiş, yaşayıp öğrenirsiniz." Müthiş müthiş; başka ne diyebilirim, okuduklarım için hem yanıyorum, hem de kitap-perver ve edebiyat-perest bir kimesne olarak müthiş seviniyorum.

Bu, Tuncay'ın ilk hapisliği, "They shoot prisons, don't they", nerede o güzel mapuslar, en kötüsünde, Dostoyevski'yi saymazsam, en güzelini

yazıyor. Bir de şunu kayıt ediyor, “Türkiye yaşadığı bu kindar ve korkunç dönemin”, diyor; “kindar” ve pek kindar, daha uygununu bulamayız.

İslamın bu kadar kindar olabileceğini hiç düşünmemiştim ve bazen bunların islam olmadığına hükmederek yanılgımdan kurtulmaya çalışıyorum. İnsana büyük hınçları var, burada “T” ve “Z” gazetelerine de bakıyoruz, bir tek tahliye karşısında bile kalp krizi geçiriyorlar, Fethullah Bey’in krizidir.

Ama Kaşif Kozinoğlu’nun kalp krizine sevinmişlerdir. Hiç şüphe duymuyorum.

Mezarlıkta korku olmaz

Öğütleri mi, o tarafı da güzel, ancak o yanı ile pek ilgilenmiyorum, keşke roman olsaydı; ama yine de “korkmayın, mezarlıkta korku olmaz” aksiyomu filozofça’dır ve doğrudur. Şunlar ise çok daha doğrudur: “Bu kavgadan kaçamazsınız. O sizi bulur. Cezaevi sistemi mutlaka sizi sınayacaktır. Bu noktada gözünüzü budaktan sakınırsanız sizi kırarlar. Hakkınızı aramaktan bir kez vazgeçerseniz bir daha hakkınızı alamazsınız.” Ne demeli, insanı kapatmanın mantığı budur. Hapsetmek, insana en aykırı haldir; bu benim sözüm ve Tuncay buna nasıl isyan edilir, bunu görmüş durumdadır.

Birinde bir Şahin vardı, iç savaş yıllarında, iki arkadaş sırt sırta verirlermiş, sonra “beş”, beş adım sonraki mağazayı soyarlarmış, soydukları mağazalar sayısızdı. Hapisten kurtulmak için deli taklidi yapardı; horoz olur, sabahlara kadar öterdi, uyuyamazdık. Duvara ayaklarıyla çıkardı, kurtulacak; ne tesadüf avukatı bizim Üstad, Hasan Fehmi imiş, zor yaşıyorduk. Gülçin gelmişti, ünlü Avukat, avukatım, askerlik öncesi sara ve hapislerde deli taklidi çok yaygındır, bana “ne yapıyorsun,” demişti. Ben de nasıl oldu bilmiyorum, “akıllı taklidi yapıyorum,” demiştim. Hep yaparım, akıllı taklidi, hapiste benim isyan halim’dir.

İnsanlıkta direnmek

Tuncay’ın iki yolu var. “Spor, cezaevinin, hapsin zulmüne direncin ve bu canavarı yenmenin, kendinizi özgürlüğe hazır tutmanın birinci yoludur. İçeride güçlü kalmanın tek çaresidir, unutmayın.” Tuncay, bana göre,

hapisliği değil insanlığı yazıyor ve bu acıtan şartlarda insan olarak kalmayı değil, “daha insan” olmayı hedef gösteriyor. “Dik yürüyün” ve “mezarlıkta olduğunuzu unutmayın”; ben ekliyorum, “daha insan” olmazsanız, sürü olursunuz, mapus bir sürüleştirme fabrikasıdır. Bu açıdan baktığımızda, içerisi ile dışarısı arasında fark yoktur; tek fark, buraya insanlıkta direnenleri göndermeleridir. Bu nedenle burada Huxley’in “Cesur Yeni Dünya”, New Brave World, şaheserini yaşıyoruz.

‘Bugün görüş günüdür’

Peki, iki, belki kendisidir ve şudur: “Bir çay alıp oturduğunuz sandalyeye dönün. Sevdiklerinizi düşleyin bir yudum çay alıp; onlara içinizden selam gönderin. Bunun gibi ilaç yoktur mahpusta. Her derde devadır, hasret dışında.” Bir açıdan, hapsi daha yakıcı yapar; ancak daha heyecan katar ve çabuklaştırır, haftayı bir güne indirmektedir.

İktidarımızın ilk gününde, Sultanahmet’teki “Four Seasons” Oteli’ni yıkacağız, bunu otel yapılmadan önce ilan etmiştik. Osmanlı’dan kalma güzel bir bina idi, hapishane oldu, biz hepimiz orada yattık, devrim orada yatıyordu, müzesini yapacağız, Aziz Nesin ile birlikte bağırmıştık. Orada keşfetmiştim, dünyalıların bir haftası, içerdekilerin bir günüdür. Sonra bunu, daha önce Nazım Hikmet’in keşfetmiş olduğunu da keşfettim. Mahpusun bir günü vardır; mahpuslar “görüş” günü yaşarlar, gerideki altı günü yaşamazlar; bir gününüz var.

Eski bir bina idi, ampullerden elektrik çalardık, su ısıtıp tuvalette banyo, bir yerden demir bulup rezistans ve hele arife gecesi, ütü üstüne ütü yapardık; iki de bir sigortalar atardı, bayram öncesi geceler karanlıkta yaşardık. Bir yanı var ki çok şaşardım, köy kökenli yazgıdaşlarım ayakkabılarını da boyarlardı, akıllıca bulmazdım, çünkü gelenlerin görmeleri imkansızdı. Ama süslenirlerdi, süslenirdik. Tuncay da “süslenin” vaazını eksik etmiyor. Ve ben biliyorum, halkımızın ne güzel bir türküsü var, “sen süslenmesen, ben süslenmesem, nasıl çıkarız görüşlere”; ne hoş ama hoş olduğu kadar da acıdır, ağlarız.

‘Ölü Evinden Anılar’

Önümde Dostoyevski'nin Ölü Evinden Anılar'ı var, kaçıncı kez okuyorum. Dostoyevski hapishaneye "ölüler evi" diyordu. Nihal Yalaza Taluy çevirisi, ne güzel Türkçe, galiba Rusça anadili, bir yerde, "böyle dostluklara mahpuslar arasında hemen hemen hiç rastlanmaz" ibaresini okuyoruz, not ediyorum. Fakat Tuncay çok acımasız, "cezaevinde tek korkmanız ve kendinizi korumanız gereken insandır" diyor ve yetmiyormuş sanki eklemektedir, "insandan korunun". Ben mi, hiç sevmediğim laf "tecrübe konuşuyor" lafıdır ve ne yazık, pek doğrudur. Güzel, Tuncay'ı bırakıp Dostoyevski'ye dönüyorum.

Ölü Evinden Anılar'da Dostoyevski, "insan her şeye alışan bir yaratıktır" demekle kalmıyor ve bunu insanın "en iyi" hali olarak tarif ediyor. Katılmıyorum, her zaman, ancak mapusta daha çok, alışkanlık insanın en büyük dostu ve en büyük düşmanıdır. Alışkanlık misli, insan cezaevinde en can dosttur; ama Tuncay filozofça buyuruyor, "insandan korunun"; ben de "alışkanlıktan ve insandan korunun" diyorum. Belki de ben değil, sevimsiz "tecrübe" konuşuyor.

Hapiste ikiyüzlülük

Oblomov çok mühim ve Barış Zeren çok güzel yazdı, insanın alçaklığa da alıştığının romanıdır.

İnsan pisliğe ve sürülüğe, hürriyetten kaçmaya da alışan yaratıktır. Güzel ve demek burada Dostoyevski'den uzak ve Gonçarov'a yakın duruyorum. Devam ediyorum.

Tam dedektif -Aydın Davası'ndaki, Selimiye'deki Yalçın Küçük'ü hatırladım- Tuncay her sorguda en can alıcı soruları buluyor, Ataman da geri kalmıyor. Her davada bir İbrahim Şahin-Fatma Cengiz var, "dalyan" içeri topluyorlar. Servet Kaynak pek beyefendi bir emniyet müdürü idi, yıllar sonra, yakında, tahliye ettik. Bir komiserimiz inci inci, ama ben öyle görmüyordum, hem Servet hem Mehmet ağlıyordu. Gözyaşlarında hem sevinç ve hem nefret okuyordum, birisi dışından ve diğeri içinden figan ediyordu. Bir parça gidiyor, bir parça kalıyor; en sevdiği "cürüm arkadaşı" gittiği için pek seviniyor ve kaldığı için nefret ediyordu. Bu bizim hapislik halimizdir.

Hapis insanı değiştirmektedir ve çok zaman “gardiyana benzeriz” sözü benimdir, ikiyüzlü oluruz.

Yazması başka zamana, kimseler bilmezler, ben Yalçın Küçük’ün en acımasız eleştirmeniyim ve artık kendimi çok ikiyüzlü buluyorum. Ama düzeltmek üzere her gün egzersiz yapıyorum.

Umuyorum.

İrade savaşı

Dostoyevski bir başka eserinde, gardiyanlığın sırrını, “istemeyi ortadan kaldırmak” olarak açıklıyor; çok çok doğrudur. Hapislik iradeyi yok etme işidir; hapse giren aydınlarımızın bir daha sol olamamalarını da, kısmen, böyle açıklıyoruz. Eski tüfek oluyorlar ve Tuncay bu sözcükleri kullanmamakla birlikte, irade kırılmasıyla savaşıyor. Çok isabetli ve verimli görüyorum.

Demirtaş Ceyhun, Amele Erol, Arif Keskiner, “Çiçek Bar”, benim en yakınlarımdılar. Şimdi “Çiçek Bar” da gitti, sadece “Güzel” Arif kaldı. Bir hapisten çıktığımda, Boğaz’da, bir otelde yer ayırmışlar; yemekten sonra odaya çıkmak üzere asansörün önündeyiz, asansör de önümüzde; sonra Temren fark etti, bekliyoruz çünkü bize hapiste kapı açmayı unuttururlar. Kemalistiz, asansör açma benim işimdir; iradeyi kırarlar ve istemeyi yok ederler, budur.

Ayrıntıların insanı

Kıskandığımı söyledim, saklamıyorum. Ergenekon’a girip çıkıyorum, dışarıdan da gördüm, Duygu pek güzel kız, herkesten önce geliyor, en geç gidiyor. Bir gün Tuncay çok sinirli idi, gelmemiş, herkesi kırdı geçirdi, “çok hasta” dedi, sonra düzeldiğini biliyoruz. Sordum, sırrını ima etti, söyleyemem; hapislik mi, en çok çiçeğe düşmandırlar. Duvar kenarlarında ot bile bırakmıyorlar, ama anladım, Tuncay taş duvarlardan çiçek oyuyormuş, duygu işleyip Duygu’ya veriyormuş, hep istiyor. İnadına çok istiyor, görüyorum, iradesini bileyliyor. Hazırlıktayız. Aşk, bilim ve devrim ayrıntıdadır, Aforizmalar’da yazılıdır. Tuncay Özkan ayrıntıların adamı olduğunu göstermektedir.

Çoğalıyoruz. (Cuma, 18 Kasım 2011)

TARİH'E PERİNÇEK KATKILARI

(Salı, 22 Kasım 2011)

Mehmet Perinçek'in semaver güzellemesini çok sevmiştik, Silivri'de artık "hayatımız semaver" diyebiliyoruz. Perinçek, Rusça "samovar" sözcüğünden geldiğine de işaret etmişti, İran üzerinden alıyoruz. Rusça'da bu sözcük, "samıy" ve "samo" "kendi" veya "kendinden" anlamında olup çok üretkendir. Bir diğeri "samizdat" Sovyetler Birliği'nin çöküşünde çok yayıldı, "kendin-bas" veya

"kendin-yayınla" anlamına geliyordu; bütün metro istasyonları "samizdat" olmuştu, rejim karşıtı yazılar evde daktilo edilip metrolara bırakılıyordu, en güçlü ve en yaygın yayınevleriydiler, yıkımda yerleri büyüktür. Güzel, burada ben üçüncü sözcüğü öneriyorum, "samostoyatel'nıy" diyoruz, İngilizce "independent", Mehmet Bora Perinçek, artık samostoyatel'nıy, Türkçe "bağımsız" bir tarihçi ve izdatel' olmak üzeredir. "Türk-Rus Diplomasisinden Gizli Sayfalar" her açıdan bağımsız bir çalışma, güzel bir Türkçe ve severek okuyorum.

Şule ve Doğu'yu da kutluyorum, ben tabii, "Bora" adını da seviyorum, daha patlamalı. Bu arada Aydınlık'ta resimlerini gördüm, Can çok büyümüş; bilmeyenlere haber veriyorum, Can, Haymana Cezaevi'nde Doğu ve benim baş görüşmecimiz idi, her görüşte var, şimdi Silivri'ye talim yapıyor.

Öyle anlıyorum, Mehmet Perinçek, Rus ve bu arada Ermeni kaynaklarından, çok zaman Rusça'dan,

"sama" seçiyor, kendisi çeviriyor ve sunuyor. "Samovar" kendi-ısıtan ya da kendisi-pişiren demektir, yaptığı budur. Servisi Silivri'dedir.

Tarih çevirileri

İlk tarih-çevirisi Ahmet Mithat'ın evine, Rusya'dan biri Çerkez ve diğeri bir Rus, iki kişinin ziyareti üzerinedir; Ahmet Mithat Efendi olarak da

biliyoruz, en velut yazarlarımızdan birisi idi, “Hace-i Evvel” denirdi, “ilk öğretmen”, yazmadığı konu yoktur. Severdim, özenirdim, bazen kendime

“Ahmet Mithat Efendi” derdim. Mithat Paşa yetiştirmesi idi, “Mithat” mahlası oradan geliyor, ama ihanet etmiştir. Paşa’nın katlinde payı var, pek kırgın haldeyim.

Fakat millicidir, ziyaretçilerine, Perinçek’in kitabından öğreniyoruz, “Ermeni Meselesi’ne karışmayınız” diyor ve yine haberdar oluyoruz, Çerkez kökenli imiş; güzel bir Çerkez havası söylüyor ve yolcu ediyor. Ve böylece Mehmet’in seçtiklerinden anlıyoruz, o tarihte de dışarıya hiç de kapalı olmadığımız nettir.

Liman Von Sanders

İttihat ve Terakki uzmanlarına, “Türk-Rus Dostluk Cemiyeti” üzerine Mehmet’in çıkardığı kaynağı okumalarını tavsiye ediyorum. Yalnız burada beni daha çok ilgilendiren “Liman Von Sanders Heyeti” hakkındaki bilgilerdir. Kayzer, Liman’a çok paralar akıtmış ve Ruslar çok kaygılanmışlar; Liman, daha sonra Paşa, heyet olarak gelmiş ve Ordu’yu eline geçirmiş, bunu görüyoruz.

Tarihimizde yeri var, Çanakkale’de komutan idi ve izinleriyle, ekleyeceklerim çoktur. Kısa tutuyorum.

Onomastique mi, ben icat etmedim, Türkiye’ye getirdim, önemli bir disiplin haline yükselttim.

“Leman” da yazıyorlar, Murat Belge’nin halası Leman’dır ve Çandar ile “Sander” aynı sözcükler oluyor ki, Cengiz Çandar hep yükselen dalgalara bindiği için, artık İbrani asıllı olduğunu saklamamaktadır. Devam ediyorum, yalnız Murat’a da, Cengiz’e de “Yeni Mürteciler” kitabıma hazırlanmalarını haber ediyorum, boy resimleri var. Liman Paşa’nın Yahudi olduğunu çıkarmak da

“günahlarım” arasındadır. Çanakkale’de, her yere arkasından giden “koşer” mutfağı vardı; Amerika’da yakınlarda iflas eden Yahudilere ait Lehman Brothers, Liman Paşa’nın ahfadına ait idi.

Perinçek’in kaynakları buraya gelmektedir. Çok güzel, diyorum.

Kısa Siyonizm tarihi

Kısa eklemelerim şunlardır. a, 1913 yılında Almanya Siyonist idi; Kayzer, İstanbul’la birlikte Kudüs’e gitmişti; b, Siyonizm Türkiye ve Almanya’ya dost ve İngiltere ile Rusya’ya düşman bakıyordu, “Revizyonist Siyonizm”, Jabotinsky, bunu tersine çevirdi; c, “Ergun” ve “Ezel” böylece kuruldu, 1977 yılında iktidar oldular; d, ekspansiyonisttiler ve iktidardadırlar. Demek, şimdi de, Mehmet Bora Perinçek’e asistanlık yapıyorum.

Harbiye dersi

Perinçek'in çalışmasındaki "Türk ve Sovyet Ordularının Silah Arkadaşlığı" bölümünü herkese, tabii başta Harp Akademileri Komutanı Aslan Paşa Hazretleri'ne, kuvvetle salık veriyorum; bütün erkan-

ı harp namzetleri okumalıdırlar. Ve 97. sayfadaki Pro-Armenia Dergisi kapağı önemlidir, lejantında

"Türkler ve Bolşevikler Ermenistan'ı Nasıl Hakladılar" yazılıdır. Pek doğrudur, tam okuyamıyorum, ama Karskiy Dogovor 1921 görünüyor, okuyoruz, 1921 Kars Antlaşması, Ermenistan, Gürcistan ve Azerbaycan'ı sovyetize edişimizin tarihi buradadır. Bir de benim kitaplarımdadır; hangisinde, muhtemelen Çöküş'tedir. Perinçek bu bapta, Mustafa Kemal - Lenin yazışmalarını çevirmiş durumdadır. Çok değer biçiyoruz.

Ve 170. sayfada Latife ve Olga Kamenyeva Hanımlar'ın fotoğrafları çok güzel; resmen mektuplaşmışlar. Latife çarşafsız ve peçesiz, çok çekici bir kadın, bu fotoğrafı başka bir yerde de görmüştüm ve çok moderndir. Latife'ye de, Fikriye'ye de çok üzülüyorum, Fikriye'yi yazmak üzere hazırlıklarımı tamamlamıştım ama buraya geldim, şikayet etmiyorum, çünkü şikayet etmeyi bilmiyorum, öğretmediler. Üstelik samovar'ımız var, kendiliğinden ısıtıyor, hoştur.

Mehmet Bora Perinçek, bizleri, ülke ve bilim tutkulularını pek sevindirdi, cesaretle araştırma siparişlerim var. Dışarda söylerim ve çıkarız. (Salı, 22 Kasım 2011) **ESİN GEÇTİ**

(Çarşamba, 23 Kasım 2011)

Hapiste ve dışında, durmamak gerektiğine inananlardanım; bir keresinde hapisten çıkar çıkmaz hemen Aziz Nesin'e gittim, seksen öncesine dayanan bir dostluğumuz vardı. Düşünüyorlarmış, geliştirdik, sonradan adı "Aydınlar Dilekçesi" olan -ben "Aydınlar Bildirgesi" diyordum- projeye başladık. Yöntemi kararlaştırdık ve imzacıların tespitini yaptık. Ne günler, ne utanmaz ve kökü dışarıda romancılarımız var. Bunları yazmazlar.

Aydınlar Bildirgesi heyecanı

Aziz Nesin ve Yalçın Küçük. Görüşmeleri ben yapıyordum. Hep tekrarlıyorum, Kemalizm bizim genlerimize girmiş, çıkaramıyoruz; imzacıların ötesinde, bildirgeyi Diktatör Evren'e verecekler arasında "kadın" da olmasını istiyorduk, listeyi düzenledik. Ne günler, kimler ne güzel kaçıyorlardı ve ben artık kaçışın milyon türünü biliyordum. Kaçtılar kaçtılar, Aziz Bey Adalet Ağaoğlu'ndan emindi, Adalet Ağaoğlu benim de arkadaşımdı, pek güzel kaçtı. "Mürteci" ve akepeli olmaya o zaman karar vermiş, bilemedim. Şimdi kesin biliyoruz.

Kaçmayan kadın bulamıyordum, çok daralmıştım, Bilgesu Erenus'u bu vesile ile tanıdım. Telefon ettim, "kabul" dedi. Esin duymuş, haber gönderdi, "ben varım" dedi, "bu işte" olmak istiyordu, oldu. O günü hiç unutmuyorum, "yarın" çıkacağız, Esin İstanbul'a telefon açmış, yakınlarına veda etmiş, bir "kalkışma" kabul ediyordu. Daha sonra bunları konuştuğumuzda, "hadi sen de" diyordu, ben de Hüsnü Bey'in merdivenlerinden "kucağımızda" indirdiğimizi söylüyordum. Karar verdik, çıkacağız; heyecan var, bayılanlarımız olması normaldir. Hala heyecanını duyuyorum.

Aydın tarihi

Esin hep heyecanlı, hep güleç, hep güzel, hep muziptir; solcu olmasına gerek yoktu, gizli bir isyancı ve genetik bir Kemalist'ti. Aramızda hep "kız" ve hep modernist idi. Aziz Nesin diktatörümüz, Hüsnü Göksel problem çözenimizdi. Benim yolumdur, her işte bir başkan bulurum; Hüsnü Göksel, Münir Ertegün'ün damadı, Ahmet Ertegün'ün eniştesi, Selma Hanım'ın eşi ve büyük bir cerrahtı; meme kanseri için en erken altı ay sonrasına randevu veriyordu. Çankaya'daki evinde ve şimdi Başkent Üniversitesi olan yanık hastanesinde buluşurduk. Haberal doçentti, şimdi Ankara'nın büyük meme kanseri cerrahı Zafer Hoca asistanıydı, subaylıktan ayrılma Profesör Göksel benim büyük dostumdu. Bu arada not ediyorum, ihtiyacımız olduğunda Haberal'ın station'ını kullanıyorduk. Tarihtir, bırakmak zorundayım. Başımızda Hocası var.

Esin ile yürüyüş

Şaka, sevinçtir ve Esin hep şaka yapardı. “Bildirge” sonrasında Ekin-Bilar yaptık, Esin orada da ön plandaydı. Ne günler, Şen Tiyatrosu’ndaki toplantımız nedeniyle bütün Harbiye trafiğe kapanmıştı; güzel adam Egemen Bostancı, binanın yıkılmasından korkuyordu. Disk Başkanı Baştürk’ü zorlukla içeri almıştık; “ihtilal, ihtilal” diyordu, yüzünde devrimci ter vardı. Ankara Sanat Tiyatrosu ise küçüktü, Esin sahneye çıkmak için üzerini değiştirecekti. “Hüsnü Bey, hadi çık, soyunacağım” demişti; Hüsnü Göksel çok şaşırmış, “Esin seni hiç anlamıyorum, bütün kadınlar benim önümde soyunmak için sıraya giriyor”. Doğru, Esin’i bazen anlayamıyorduk. Ama aslında biz hepimiz böyleydik, birbirimizi pek anlayamıyorduk, çünkü çocuktuk. Hoş, çocuk olmayan devrimciyi düşünemiyorum. Devrim çocuk olanların işidir.

Ruhi Su bu dünyadan ayrılmak üzere idi, ziyaret bahanesiyle vedaya gidiyorduk. Yıllar oldu, Esin’le en son orada karşılaştım; Oktay da vardı. Oktay’ı Yale’den biliyorum, ben öğrenci idim, Sinanoğlu 29 yaşında profesör olmuştu, rekordur. Ruhi Bey o gece çok sağlıklı ve neşeliydi. Sıdıka Hanım pek mutlu oldu, kısa bir zaman sonra Ruhi için Şişli’den Zincirlikuyu’ya kadar yürüdük.

Esin için yürüyemedim. Bağlıyız. Fakat ne güzel birlikte yürüdük, yürüyüşümüz esintilidir. Ve hep yürümek üzere, güle güle Esin. (Çarşamba, 23 Kasım 2011)

KOZİNOĞLU KAŞİF BEYY

(Cuma, 25 Kasım 2011)

Yılmaz Özdil’inki pek edebi idi, “Kaşif”, biliyorlar mı, artık “fıkra” okuma kabiliyetimi kaybettim.

Ne yazık onomastique çalışmalarım için gerekiyor, Hürriyet’i sadece ölüm ilanları için alıyorum, İbraniler’de diaspora gerçekten seçilmiş, ölüm ilanı şarttır. Paris’te de ihmal etmedim, Fransızca

“faire part” derler, “bildirmek” anlamındadır, bizde Türkçe bilmez birisi “paylaşmak” olarak Türkçeleştirmiş, şimdi hiç bildirmiyoruz, hep “paylaşıyoruz”. Çok hoş, halkımız et alamıyor, Turgay Ciner televizyonda

hurafe satıyor, üç zamanda kırk birinci zengin olmuş, biz hep paylaşıyoruz. Ama ben artık Hürriyet'te paylaşacak, "faire part" edecek "hiç bişi" bulamıyorum, Yılmaz Özdil ilaçtır, artık fıkra okumuyorum. Binbaşı Kozinoğlu son ziyaretlerinden birinde, Özdil bildiriyor, kız kardeşine, "ölürsem beni babamın kucağına koyun" demiş, bundan ölümü duyduğunu anlıyoruz. Bizde bir tür var, zamanı gelince ölüm kokusu duyarız ve bazen ölümle yarışırız.

Yazdıklarından "duymuş" ve "yarışmış" sonucunu çıkarıyoruz. Kesindir.

Öteki devlet

Haymana Zindanı'nda Doğu ile beraberdik, ölümü duyduk, bir süre ölümle yattık. Mit'in bizi ortadan kaldıracağı haberleri çok yaygındı; ben ise Temren'den "cenaze töreni yapılmamasını" istedim, Nilüfer'e, kimselere haber verilmeden Köye götürmelerini ekledim. Ne tuhaf Türkiye, şimdi Kozinoğlu'nun ölümüne, o zamanki Mit Müsteşarı Şenkal Atasagun ile beraber yanıyoruz.

Birlikte yanmak, tek yanmaktan daha iyidir. Atilla Albay ve Yüzbaşı Ataman'dan öğrendiklerim şunlardır: "Beni neden tutukladılar", en çok bunu söylüyordu. Bunu bazen "devlet bunu bana neden yaptı" şeklinde ifade ediyordu; ah Koca Kozinoğlu, demek benim "iki devlet" teorime pek inanmıyordu. Yapan, Kaşif Kozinoğlu'nun bildiği değildir ve okuduklarım ile duyduklarımdan bir

"Teşkilat-ı Mahsusa" kokusu alıyorum; bunlarda, mensuplarında, bu tür saflıklar vardır, biliyorum.

Kozinoğlu'nun savunması

Öldüreceklerine inanıyordu, az da olsa ölmeme ihtimali görüyordu, böyle zamanlarda en çok söylediği ise, "Yalçın Hoca başlayacak, arkasından ben, darmadağın edeceğiz" ve 22 Kasım'ı bekliyorduk. Yan yana oturmayı planlıyordum, o halde ilk celsede, el konulan savunmasını istemek ve savunmasını sürdürmek sorumluluğumdur. Üzücü ama, sorumluluk sorumluluktur ve buraya gelmiş durumdayız.

Herhalde sadece Aydınlık'a gönderdiğini düşünemeyiz, Atilla Albay ve Ataman Yüzbaşı "yatıyor-kalkıyor, sarı kağıtlara yazıyordu" diyorlar. Yarsuvat Hukuk Bürosu, Hüseyin Yarsuvat, Mit'in ve Kozinoğlu'nun avukatıdır; buraya yazıp verdiği notların bin sayfa kadar olduğu tahmin edilmektedir. Güvendiği başka kimselere de not gönderdiğini tahmin edebiliriz; Ailesi'ne bunları toplamak düşmektedir. Hepsinin vereceklerinden hiç şüphe duymuyorum.

Ölümcül karar

Peki öldürdüler mi, ilaç, zehir vesaire ise hiç gerekli değil; ama öldürdüler. Fethullahi Hücreler böyle öleceklerini biliyorlardı ve muhtemelen Kaşif Bey'in yaptıkları ve bildiklerinden de haberdardılar. Kaşif Bey, odatv makinelerinde buldukları "gizli" belgelerin kendisine ait olmadığını hem savcıya, hem de yargıca söylemişti; tutuklayacaklar. Bu "gizli" belgelerden odatv'nin de haberi yoktu ve hiçbir yerde yayımlanmamıştı, suç yoktu; ama ölümcül karar vardı.

Rüzgar değişti

Yüksek kamu görevlilerini öldürmenin en kestirme yolu tıkamaktır; yargıç karşısına çıkarmaktır.

Geçen hafta boyunca Hurşit Paşa'yı dinledik, her açıdan mükemmeldi, kutladım; hukukçularının katkılarını gördüm, Köksal Bayraktar Hocam'a, "rüzgarını duydum" dedim. Paşa sürekli hesap sordu, kişilik haklarına saldıranları hedefine koydu, içindeki yara hepimizindir. Bu arada geçerken not ediyorum, buralarda başka bir hava esmektedir. Öncesinde genç subaylar çıktılar, Necdet Paşa'ya maruzatım var, mükemmeldirler; buraya az gelmişler, daha çok göndermek gerekmektedir.

Daha çok tutuklanırlarsa Ordu değişecek ve gelişecektir, bunu görüyorum; duruşmaları muvazzaf hakim subayların vazifeten izlemeleri zaruretine işaret ediyorum. Rapor yazmak verimlidir.

Öteki devlet

Yalnız hem Hurşit Paşa ve tabii hem de teğmenler zindanda tecrübe kazandılar, içlerindeki yaraları gömebildiler. Yalnız Kaşif Bey misli bir yüksek görevliyi parmak izi alınırken veya kelepçe takılırken düşünmek zordur; Yök Başkanı Kemal Gürüz parmak izinden geldiğinde, nezarethanede beni görünce, sarılıp hüngür hüngür ağlamıştı, zor teskin etmiştim. Beni bulmaları, kuvvetli saymalarındandır, bir defasında Metris'ten Silivri'ye nakilde, elleri kelepçeli, Engin Aydın, dayanamadı ve kaybettik, "devlet bunu bana nasıl yapar" diye, bana yaslanarak hüngür hüngür yanmıştı. Levent Albay da ağladı ama onu saymıyorum, Albayım hep ağlarmış; bunları ve kendimi biliyorum. Böyle durumlarda havayı dağıtmak için hemen "tiyatro" oynuyorum, pek yapamam ama işe yarıyor; birine, Ataman Dostumuz rastlamış, "Ergenekon Kazanında Kurbağa" kitabında varmış, tahlil edeceğim ol tarihte değinmeyi planlıyorum. Ve artık bitiriyorum. Bu, bir devletin diğerini öldürme usulüdür. Şüphe duymuyorum.

Duruşma yaklaşmıştı, sıkılmıştır ve kalbi sıkışmıştır; Fethullahi Hücreler'in bunu bildiklerini biliyorum. Bir, Kaşif Bey bunların kendisinden çıkmadığını söyledi, tekrarlıyorum, dinlemediler.

İki, Mit'te bir bilgisayar sistemi ve herkesin bir şifresi var, ancak bu şifre ile sadece kendi alanını görebiliyorlar. Hakan Fidan'ın başında olduğu Mit, resmi bir yazı ile savcılığa, Kozinoğlu'nun bu belgeleri görmesinin imkansız olduğunu yazmış durumdadır. Ama savcılık mahkemeye çıkarmadı, çıkarsalar tahliye olacaktı; demek ölümünü istediler. Ve Mit, aynı savcılığa bir yazı daha gönderdi,

"biz bu belgeleri inceledik ve mensubumuz Kaşif Kozinoğlu'nu akladık" yazdılar. Savcılık mahkemeye vermedi, verse tahliye olacaktı; demek ölümünü beklediler. Hepsi budur, duaları ölümlerimiz içindir, öyle mesut oluyorlar. Sadece öbür devlet değiller, aynı zamanda "ötekiler" diyoruz. Cumhuriyet'e kindardırlar.

Teşkilat-ı Mahsusa

Ne hoş tesadüf, "Özel Örgüt" demektir, Taşkilat-ı Mahsusa'dan söz ediyorum; Kaşif Bey oğluna

“Özel” adını koymuş. Bir takım ahmak solcular, bizde çokturlar, ve daha ahmak Kürtler, Teşkilat-ı Mahsusa’ı bir proto-Mit sayıyorlar. Çok geniş bir alanda bir ihtilal örgütü idi. Kaşif Bey’in çalıştığı iç Asya’da, Hindistan’da, Mısır’da yeni bir imparatorluk için dolaştılar, hem istihbarat ve hem de kuvvet derleyip yetiştirmek için çalıştılar. Sonunda Anadolu ve Trakya’da Cumhuriyet’in kuruluşuna dayanak oldular. Her yerde kurtuluşun kıvılcımını ateşlediler; her yerde vardılar, Çerkez Ethem, Kılıç Ali, muhtemelen Annem’in babası Osman Yanıç, bunlardandı, “Küçük Zabit” diyoruz, şimdiki “Astsubay” karşılığıdır. Ve Kaşif Bey ile Teşkilat-ı Mahsusa’yı, özel örgüt, hatırlıyoruz.

Devrimci dönem

Doğu’dan bir mektup aldım, zaman zaman postayla da mektuplaşıyoruz, yüksek moralli ve coşkulu yazıyordu. Ama üzüldük de, Atilla Albay hasta oldu, Ataman atlattı. Doğu bana, “herkesin birbirine hakkını helal edeceği bir döneme girdik” diyor ve ekliyor, “hepimiz ruhen buna hazırız”. Doğru, hazırız, ancak yeneceğiz, girdiğimiz dönem devrimci’dir. Doğu da bu görüşte, ben yalnızca helalleşmeyi erken buluyorum. Şimdi Devrim’i bekliyoruz. Ve Kaşif Bey, pek de plansız görünmeyen ölümü ve açıklamalarıyla bekleme zamanını pek çok kısaltmış oldu, güle güle, diyoruz.

Kozinoğlu Kaşif Bey, bir öğretmenin oğlu, güle güle. Ve hey hey heyy. (Cuma, 25 Kasım 2011) **ATINI VURAN KOVBOY**

(Salı, 29 Kasım 2011)

Sıkılmadan baz yasalar Anayasa Mahkemesi’ne götürüyor; Tayyip Erdoğan’dan “aferin” almak içindir, despotik yapıyı meşrulaştırmanın peşindedir. Üniversiteleri türbana açan, tarikatlar ve zaviyeleri güzelleyen işte bu adamdır

Pek severdim, devletler hukuku öğretirdi, bir kez Marmaris Tatil Köyü’nde karşılaşmıştık, ilk ve elitist tatil yeridir, sevgili arkadaşı Haldun Taner ile birlikte maaile gelmişlerdi. Sanki hiç denize girmediler, birbirlerine hep fıkra anlattılar, özlemişler, ayrıca fıkra yazışırlarmış, Profesör Seha Meray

pek güzel insandı. Hacettepe’de yatıyordu, göçmek üzereydi, vedaya gittim, neşe doluydu.

Çocukluğunda Şehzadebaşı’nda tiyatroya giderlermiş; paraları yok, sonradan girip sahneye yapışırlarmış, oyunculardan birisi diğerine, “bana şunu söyle, ben sana bir tokat atayım...”. Seha duyuyor ve diğerleri duymuyor, tokat şaklayınca salon patlarmış; ölümünden birkaç gün önce de fıkra söylüyordu. Pek güzeldiler, “Yalçın şu chp’nin haline bak” diyordu. Hocam’dır, daha o günden bana Kılıçdaroğlu’nu işaret ediyordu. Ama böylesi hiç gelmemiştir, sanki Erdoğan’ın “tokat oğlanı”; ancak, güzel, erken teşhis ettim, fakat teşhisim zayıf kaldı. Kılıçdaroğlu bir “atını vuran kovboydur”; göremedim, yazarken utanıyorum.

Chp’de Fethullahi hücre

Şimdi yine yazmak değil, telgraf çekmek zorundayım. Bir, Fethullah Bey şike yasasını değiştiren adımı durdurmak istedi; federasyon başkan vekili gözaltına alındı, Göksel Bey, Emine Erdoğan’ın yakını ile evliymiş, gözaltı hemen kesildi. Vee, Gürsel Tekin, bu yakının sekiz saat önce Emine Hanım ile telefonla görüştüğünü “patlattı”, televizyonlar şaklattı, kaynağı Fethullahi’dir. İki, “T” ve

“Z” gazeteleri Beşir Atalay’ı hiç sevmiyorlar, hep kötülüklerini okuyorlar. Kılıçdaroğlu çok gizli telefon kayıtlarını “elde ederek”, Atalay’ın deniz feneri soruşturmasında “köstebek” olduğunu ifşa ediverdi. Tebrik ediyorum, yalnız telefon kayıtları dosyasını Fethullah Bey’in hediye ettiğini ekliyorum. Bunları bilebiliyorum. Chp’de Fethullahi Hücre’den söz ediyorum, devamı var.

Bütün referandum boyunca bir “Recep Bey” tutturdu, Fethullahi bir siyasetti; defterimi ve kayıtlarımı polis de alıyor ve okuyor, isteyen okuyabilir. Üç, referandum’u satacağını önceden görmüştüm, kayıt altındadır, kaydı kendimi denetlemek için tutuyorum; satmıştır, oya gitme cesareti dahi gösterememiştir. Dört, beni ilgilendiren teoridir, model’dir, yöntemdir; referandum’un başında,

“anayasasız, anayasa mahkemesiz, yargıç güvencesi olmayan bir Türkiye istiyor” modelini yaptım ve hep öyle baktım, yaptığı budur. Sıkılmadan bazı

yasaları Anayasa Mahkemesi’ne götürüyor; Tayyip Erdoğan’dan “aferin” almak içindir, despotik yapıyı meşrulaştırmanın peşindedir. Beş, üniversiteleri türbana açan, tarikatları ve zaviyeleri güzelleyen işte bu adamdır. Bu adımı önce gördüm, günahım büyüktür, usul usul açıkladım, ama yine de küfürlerden kurtulamadım; “ne yapalım” zaman zaman başıma geliyor. Ne yazık, hak ediyorum.

Teoriyle bakmak

Altı, görmek için “teori” gerekiyor, tekrarlıyorum; a, Sedat Ergin’in Milliyet’inde Devrimay Sevimay’a “Kemal Derviş üyemizdir” dediğini de okudum ve b, hem kulağı ve hem de ağzı olan Gürsel Tekin’in de aynı yerde, Derviş’e yeni bir davetiye çıkardığını da, cımbızla çekip ilan ettim.

Demek, “bravo bana”, ama hayır, tesev aracılığıyla Soros’a kaydını yaptırdığını hiç ama hiç düşünemedim, “aklım almıyor”; “yazıklar olsun bana” diyorum. Bu ne cüret, American Western’lerinde görürdük, “atını vuran kovboylar” olurdu, atları topallar, nereden aklıma gelecek, bunlardan birisidir. Görülüyor, “şeytan” değil, tam bir aptalım, ilanımdır.

Artık iş Dersim’i, özür’ü aşmıştır, şimdi Şehzadebaşı’nda iki kişilik tiyatrodayız, Kılıçdaroğlu, Tayyip Bey’e “Ermeni diasporası ile aynı görüştesin” diyor ve aslında Kemal Bey, Erdoğan ile aynı yerde ve roldedir. Her ikisi de Cumhuriyet’in kuruluşu nedeniyle özür dilemektedir. Küfre varıyorlar, her ikisinin de hiçbir yetkileri yoktur ve her ikisi de Cumhuriyet’ten nefret etmektedir.

Demek Cumhuriyet tarihinde önemli ve kritik bir yerdeyiz. Beyazıt meydanına yakın bir yerde, Şehzadebaşı‘ ndayız.

Üç Fatih

Güzel ve artık bitirebilirim, bir, bu sözcük için “Kürdistan”, bir günde beşer yıldan üç ceza veriyorlardı, korkuyordum, kullanamıyordum, aştım. Kürdistan’ın üç fatihi var, ilki Yavuz Sultan Selim’di, sefere çıkarken kırk bin Alevi’yi parçalattığı pek çok kitapta ve “Kürtler Üzerine Tezler” çalışmamda var. İki, ikincisi Mahmut’tur, bu Sultan’ı çok önemsediğim herhalde malum olmalıdır.

Tanzimat en büyük ve radikal adımımız olmuştu, Mahmut’a borçluyuz. Mahmut, Kürt feodalitesini kırmak için çok uzun ve kanlı bir savaş yaptı, Alman Moltke de bu savaştadır. Kürdistan’ın “İkinci Fatih’i” diyoruz.

Ve üç, üçüncüsü Mustafa Kemal'dir, Mustafa Kemal bir Cumhuriyet kurucusudur, beş taş

oynamıyordu. Chp yönetimi adına ne büyük cehalet, ne büyük sadakatsizlik, bir adam bulmuşlar,

"Atatürk yaptı" diyormuş ve Erdoğan da "İsmet İnönü" duyuruyormuş, ne günler ve ne günler.

Doğrusu bu kadar önemli bir işi Mustafa Kemalsiz düşünemeyiz. Öyleyse bu mesele ve "özür", chp'nin can çekiştiğinin işaretidir, çoğunun yürekleri közlenmiş bir haldedir. Çok çok büyük kısmının bir milletvekilliği için vermeyeceği "bi şi" kalmamıştır, artık bunu anlayabiliyoruz.

Cumhuriyet'e ihanet

Sokağa çıkarlar mı, çıksınlar; kitap okurlar mı, okusunlar. Kaldırım kenarlarında kitap sergileri olur, görsünler, bir basit ansiklopedi olsun alsınlar, adında "cumhuriyet" dahi yazabilir, korkmasınlar, ben bu korkakları okuyorum: "4 Mayıs'ta Cumhurbaşkanı Atatürk'ün başkanlık ettiği ve Genelkurmay Başkanı Fevzi Çakmak'ın da katıldığı Bakanlar Kurulu toplantısında ilin asayiş

durumu ile ilgili tedbirler kararlaştırıldı." Güzel ve demek ki, chp yönetimi Cumhuriyet'e ihanet halindedir; bir aşiret düzeni vardı, burjuvaziasyonunu denediler, yollar ve köprüler yaptılar, aşiretler karşı koydular. Hasanan Aşireti'nden Seyit Rıza ve Koçgiri Aşireti'nden Alişer, bazen Alişir yazıyoruz, en çok itiraz ediyordu, bir gün yollara ve köprülere saldırdılar. "Dersim isyanı" başlamıştır, kesin bir rakam vermemekle birlikte, "ölü sayısı binlerle ifade edilen sayılara ulaştı" demektedir. Bunlar sokak ansiklopedilerinde yazılıdır, işte bunlardan "belgeler" çıkarılmaktadır.

Chp yönetimi Cumhuriyet'e ihanet halindedir.

Ve "atını vuran kovboy" bağırıyor, "arşivleri açın"; peki ne yapacak, acaba hiç arşiv görmüş mü, hiç kitap okumuş mu, Genelkurmay tarafından çıkarılan "Ayaklanmalar" kitabını hep tavsiye ediyorum, hepsi oradadır. Ayaklanmalar'ı bulamayabilirler, ben buna dayanak olarak Çöküş'ten

aktarıyorum: “Merkez Ordusu, bu arama ve taramalarda, 10.886 çeteciyi kısmen sığınmalarını temin etmek ve kısmen affedilmeleri suretiyle zararsız hale getirdi. Çarpışmalar esnasında 11.188

asi Rum’u da öldürdü.” Rumlar mı, onlar da bizimdi, isyan oldu ve öldürüldüler. “Haydi kovboy özür dile” diyorum. Ve ekliyorum, “Allah aşkına bir kitap oku” ve eklemeyi sürdürüyorum, Birgül Hanım Hoca, Süheyl Efendi Hoca, “milletvekilliğini bu kadar mı seviyorsunuz” vermeyecekleri “bi şi” kaldı mı, göremiyorum, ihanete seyircidirler ve utanarak seyrediyorum.

Özürcü kovboy

Parantez açıyorum, hepsinin başında Mustafa Kemal var, Şeyh Sait isyanında da ve şimdi Diyarbakır’dayız. Koçgiri-1921 ve Dersim-1937 isyanlarında Nakşibendiler, Kürtler destek olmadılar; Şeyh Sait-1925’te ise Dersim Alevileri katılmadılar. Ayrı idiler, Kürtler Dersim’i, Alevi ve Zazaki bildiler, birbirleriyle anlaşamazlar ve demek ki, önce birbirlerinden özür dilemek zorundadırlar. Atını vuran kovboy Şeyh Sait için neden özür dilemiyor; böyle bilgisizlik ile ilk defa karşılaşıyorum. İşi, atını topallatmaktır, “Korkak Kovboy” da diyoruz.

Koçgiri’nin devamı Dersim

Telgraf çekiyorum, bir, Merkez Ordu Komutanı Sakallı Nuri Paşa idi. İki, Ali Kemal’in linç edildiği yerde görev yaptı. Üç, 1922 yılında İzmir Yangını’nda da komutandı. Dersim çevresinde Rumlar, Koçgiri ile birlikte isyan ettiler ve Sevr’e uygun otonomi istediler. Alişir Komutası’nda Koçgiri, Genelkurmay “İmranlı” İsyanı diyor, çok başarılı gelişti; 12 Mart 1921 tarihinde, Ankara “İstiklal Marşı” kabul ederek, çok acele yazdı, teskin etmeye çalıştı. Dersim de bir marş yapmıştı, bizimkinde “Türk” sözcüğü yoktur ve şimdi chp’den Batum, Tüzün ve Kart bu yokluğu “anayasa” denilen bir yazıya aktarmakla görevlidirler. Öyleyse bir devamlılık görüyoruz, Dersim’i Koçgiri’nin devamı biliyoruz.

Psikiyatrik vaka

Ahmaklar mı, korkaklar mı, Dersim ve İzmir aynı hafta hedef oldular; chp'nin kalesidirler, düşürülmek istendiği açık ama Kovboy Kemal İzmir'e gidemiyor. Söylediği şudur; "Sayın Başbakan'ın kesinlikle ama kesinlikle bilgilendirilmesi lazım, kesinlikle ama kesinlikle bir psikoloğa görünmesi lazım." Hepsi budur. Yardımına koşuyor, bir defa yine söylemişti, tanklar çıkarsa "ben siper olurum" demişti; demek aynı zamanda "siper oğlanı" idi, öğrenmiştik. Ancak yine bilmiyor, psikolog ne yapar, ilaç bile vermez. Herhalde psikiyatr demek istemiştir ve nörolog da olabilir; nitekim, Güven Hastanesi'ne alındığında, otomobiline balyoz vurulmuştu, Nörolog Sümer Güllap müdahale etmişti, nöroloji ve psikiyatri birbirine yakındır. Tayyip Bey biliyordur ve Kemal Bey Kardeşi'ne yazıyorum.

Bir deli fıkrası

Bitirmiş oluyorum, Seha Meray fıkra tutkunu idi, Profesörler Kurulu'nda da İlhan Unat Hocam ile yan yana oturur ve hep fıkra anlatırmış, kurulu dinlemediği rivayet ediliyor. İlhan Hocam çok sessiz idi, bir gün Kurul'da, "Seha ben sana bir deli fıkrası anlatacağım" demiş ve "Nermin'le evleniyorum" yollu eklemiş, Seha Hocanın dilini yuttuğunu duyuyorduk. Ama fıkra değil, gerçek oldu, Nermin Abadan Hocamızın soyadına "Unat" eklenmesi işte bu tarihtedir. Bu fıkrayı biz çok tutarız, ben de bir deli fıkrası ile bitirmek istiyorum. Nazlı Hanım, Şafak kızımız, şimdi Meclis'te odasına beşik istiyormuş, Ayaydın'ı, Dersimli Aygün'ü ve pek çok benzerini milletvekili yaparken, Kovboy Kemal ve ekibi beş para bile almamışlar, mutlak deli olmalılar. Bu hesaba göre, Gürsel Tekin dahi akılsız olmaktadır ve gerçekten çok şaşırıyorum, bir "manken kız" misli

"inanamıyorum" diyorum. Ama çok hoş, Cumhuriyet'e ihanet ederken akılsız çıkmalarına çok seviniyorum. Bir delinin deli fıkrası işte budur. Bitti. (Salı, 29 Kasım 2011) **DESELEKSİYON**

(Çarşamba, 30 Kasım 2011)

Hiçbir sözünde durmaz, buna Kemal Kılıçdaroğlu diyorlar. Hiçbir sözüne güven olmaz, buna Gürsel Tekin diyoruz ve hiç tekin değildir, ekliyoruz. Hiçbir sözü duyulmaz, Bihlun Tamay olarak biliyoruz, “bih” güzel ve “lun” ay olmakla, deşifre etmiş durumdayım. Anti-Darwinist bir sepettir; Darwin bize yenenin, başaranın, daha güzel’in ayakta kalıp yükselebileceğini öğretmişti. Bunlar tersini öğretiyorlar, dökülürken yukarı çekilenlerdir. Bu bir süreç olmaktadır, her sınavda “iyi” ve

“daha iyi” seçiliyor ve burada tersini görüyoruz, dibe dökülenleri alıyoruz ve “deseleksiyon” adını veriyoruz.

Beterin beteri

Türkiye'nin hali budur, nedir, "bad" tabir ediyoruz ve "kötü" anlamında olup, "t" ile de yazıyoruz, tersi "bih" güzel ve daha güzel ise, "bihter" ve chp'ye gelince beter'i buluyoruz. Chp'de deseleksiyonun Allah'ı var, hiç böylesini görmemiştik. Yanına Gursal'ı koymuşlar, tahsili yok, işi yok, bilgisi yok, Büyük Kulübü var; Demirel'e komşudur, Fethullahi Hücre'den çıkar, Kemal Karabulut Kılıçdaroğlu'nun beteridir ve işte bu kadar. Artık teorik bir aşamadayız; "the lowest stage" tarif ediyoruz.

Tabii, Gresham yasası ile konuşamıyoruz, Sir Thomas'ın on altıncı yüzyılda formüle ettiği bu yasaya göre, "kötü para iyi parayı kovar"; burada ise daha ilerideyiz, chp'de bir kez suyun başına gelenler sadece beter olanları topluyorlar. İncir ağacındaki güzel incirleri değil, dibe dökülmüş

bozuk incirleri alıyorlar. Gursal bana geldiğinde, gayrı meşhur bir hevesli idi, "Deniz Bey beni il başkanı yapacak" demişti, aldı ve kucağına oturttu. Karabulut Kemal'i de alıp İstanbul dükalığına ve Fethullah'a teslim eden Baykal'dı, Parti başkanlığına davul zurna ile çıkaran da Sav'dı.

Defolarını hiç görmediklerini düşünemeyiz. Kötünün kötüsüne düşkünlükleri var. Şimdi beterin beterini bekliyorlar; üstüne basıp çıkacaklar, umut dünyasındalar.

Döküntüler iktidarı

Çöküyorduk, çöküşün her türünü incelemeye çalıştım, büyük bizantolog Charles Diehl, Bizans'ın çöküşü ile döküntülerin iş başına gelmesini özdeşleştirmişti. Bizans'ın sonu ile Osmanlı'nın yıkılışı arasında çok açık paralellikler kurduğunu biliyoruz. Şunu yazıyordu, bir kitabımdan aktarıyorum,

"Doğu Roma'da herkes tahtı düşünebiliyordu ve cahiller, okuma yazma bilmeyenler, baltacılar uygun bir komplo tertibi varsa, tahtı elde edebiliyordu," diyordu. Ben de, artık chp tahtına herkesin gelmesi mümkündür ifadesini ekliyorum.

Bir sepet ekşimiş incir chp'nin yönetimindedir. Deniz Baykal'ın 2002 sonunda, Tayyip Erdoğan'ı milletvekili ve başbakan yapmak için o kadar telaşlanmasını şimdi daha iyi anlıyoruz. Chp'nin malum "deseleksiyon" yolu için sağlam dayanaklar peşindeydi; Erdoğan ile kendisine bir talep doğacağını düşünmüştür ve şimdi, Karabulut ile bir ihtiyaç olduğuna inanmaktadır. Öyleyse deseleksiyonun bir de primi var. Öğreniyoruz, en azından öğreniyorum.

Ayrı diller

Bilgisizler, Diyarbakırlı bir Ermeni vardı, anıları pek güzel, koğuşta yok, işaret edemiyorum; evde Ermeni ve Kürdi konuşurlarmış, çocuklar da konuşuyorlar. Yalnız, çocukların duymasını istemedikleri zaman Zazaki kelam ediyorlar; Tuncelililer Kürtçe ve Kürtler Zazaca anlamazlar, ayrı dildirler. Buna, bir, diyorum.

Sürgün'de, İnalco'da Kırmançi ve Sorani öğrendim, şimdi unutuyorum ve ayrıca Sorbonne'da Profesör Le Coque'un mukayeseli İran dillerini izledim, notlarım Ankara'dadır. Profesör Zazaca'nın ayrı bir dil olduğu konusunda en küçük bir şüpheye sahip değildir ve bu da iki'dir, diyorum. Bu dilin, Zazaki, mükemmel bir fonetiği var. Nilüfer Akbal'ın Zaza türkülerini pek seviyordum, cd'lerini göndermişti; bir gün Nilüfer, "Hocam biz Kürt müyüz?" yollu sormuştu, istediği cevabı verdiğimi hatırlıyorum. Böylece üç'ü de yazmış oluyorum.

Baltacılara dersler

Demek, a, dilleri ayrıdır; b, Tunceliler Alevi'dir, Kürtler çoklukla Sünni, tarikat olarak Nakşibendi'dir; c, Dersim'in Koçgiri İsyanı'na, 1921, ve Dersim İsyanı'na 1937-1940, Kürtler katılmadılar ve destek olmadılar; d, Dersimliler Kürtler'in Şeyh Said İsyanı'ndan uzak durdular. Ve güzel, bunlar okuma yazma bilmeyen, baltacı, bozuk incirci chp yöneticilerine ders olsun; sıkılmaları yoktur ve Cumhuriyet düşmanı sayıyorum. Dökülüyorlar. Dersim'in türkifikasyonu ile kürdifikasyonu, aynı ve birbirine karşı yerdedir.

İbraniyet'e doğru

Eşinin adı “Selvi” olup, Zilfi’dir, ihanetin seyircileri Süheyl Efendi Hoca ve Birgül Hanım Hoca, öğrensinler; “Zülfü” ile aynı isimdir, S’ye göre “Z” ve F’ye göre “V” aynı karakterdirler ve

“sonore” diyoruz. Bu arada araya koyabiliriz, Israel’deki muhalefet liderinin soyadı “Livni” ile bizdeki “Livane” de özdeştirler, “lavan” veya “beyaz” anlamındadır. Karabulut’un sevgili torunu

“Duru Nadir”, isim ve soyadı ile İbraniyet çağrıştırmaktadır ve kızı Aslı’nın adına “Sıla” da diyebiliriz. Aslı, Osman Korutürk’ün kardeşi ve dedesinin adı, “Selah” ile birdir; “kaya” anlamına geliyor, Kırım’da “Selah-ı Cıfıt” yeri var. Buradan gelenler daha çok “kara” veya “bulut”, “sıla” ya da “kale” adlarını alırlar, şimdi duruyorum. Amma ve lakin Cumhuriyet düşmanlarına ayaklarını denk almalarını öneriyorum. Burasının dingonun ahırı olmadığını hatırlatıyorum.

Kötüyü seçmek

Son nokta şudur; kötüyü seçme, hayvanlar aleminde de var ve girmiyorum. Bir huy olmalıdır ve bu sözü, bu anlamda ilk kez Arslan’dan duymuştum, 1961 veya 1962 yılında, bugünkü Meclis’in ön bölmesinde, Başbakanlık Planlama’da idik, Sevgili Arslan Kafaoğlu, teoriye ve kavramlaştırmaya çok meraklıydı. Devrimci ve sosyalist, bu vesile ile ve hep anıyorum. Arslan çok iyi bir iktisatçı ve bütçeci idi, herhalde bunları, bu deseleksiyon işini, parasız yaptıkları yollu görüşüme katılmazdı,

“Yalçın çok safsın” der ve yine gülerdi. Hep öyledir, Ayaydın’ı, Ciguli’yi, Dersimli Hüso’yu, Meclis’e beşik isteyen Şafak kızı, Nazlı’sının Nazlı’sını insan parasız mebus yapar mı; doğrusu hiç aklıma gelmemişti. Arslan bu, her zaman bana ders ve akıl verirdi, düşünmeliyim ve araştırmak gerektiğine inanıyorum. Sağol Arslan Başer Hocam, seni unutmuyorum.

İhtilal teşebbüsünü kazanan kahramandır ve kaybedene hain diyorlar. İsyanı kazanan devlet oluyor ve kaybeden kırılıyor; kimse isyan etme ve kırma diyemiyor. Hem acı ve hem tarihtirler.

(Çarşamba, 30 Kasım 2011)

NECDET PAŞA: ORTAK AKLI KULLANAN VE KONUŞAN PAŞA

(Cuma, 02 Aralık 2011)

Hiç “yeni” sevmez Türk gericiliğinin yeni yeni “yeni” tutkusunda gerçek bir yenilikle karşılaşıyoruz. Türk Ordusu, olumlu anlamda, yenileşmektedir. Genelkurmay Başkanı Necdet Paşa Hazretleri’nin televizyon mülakatları bunu haber vermektedir.

Her yanı mühim, sadece şu paragrafı alıyorum: “TSK gibi çok ulvi bir kuruluşu komuta etmenin gururunu ve onurunu taşıyorum. Bu görevin sorumluluğuna müdrik bir birey olarak, Türkiye Cumhuriyeti Devletinin kuruluş felsefesine, anayasamızda belirtilen temel ilkelere ve içtiğim askerlik andına bağlı kalarak, görevime odaklı, insan merkezli, ortak akıl kullanarak, yetkililerle konuşarak, diyalog kurarak, sorunlara çözüm arayan şeffaf bir yönetim anlayışıyla bana tevdi edilen bu şerefli kamu hizmetini yapmak arzusundayım.” Çok açık, Necdet Paşa’nın bu son mülakatına göre, “silah arkadaşlığının gereğini” yapmak da kamu hizmeti çerçevesindedir.

Emekli ve görevde Ordu mensupları arasındaki eski, katı ve çağdışı ayrımı kaldırmak da, “yeni yeni” dönemin yenilikleri arasındadır.

Ordu’nun itirazları

Ortak aklı kullanmak, herhalde göreve gelmesi sırasında da işlemişti ve komutanlığı kabul ederken de yetkililerle konuşulmuştu; bu devlet hizmetinde ayrı bir durumdur. Karşılıklı bekleyişler, bu arada dillendirilmiş olmalıdır. Açıklamasında buluyoruz.

İki ceride, “T” ve “Z” çok rahatsız oldular. İki gazete “M” ve özellikle “H”, tebdil-i hava olduğunu kabul ettiler. Paşa Hazretleri’nin bu tür açıklama ve aydınlatmalarına devam edeceği aşikardır.

Önceki mülakatında, Fidan-Karasu mülakatını, gazetelerden öğrendiğini açıklamıştı ki, bu, Gül-Erdoğan-Fethullah yönetiminin devlet kurallarını zorladığı anlamına geliyordu. Bu defa, Öcalan için yeni düzenleme projelerini reddettiklerini ve bedelli işinin, Ordu’ya rağmen yapıldığını da

belirtmiş oldular. Ancak bedellide şimdiki tasarı, Ordu’nun itirazlarının ciddi ölçüde hesaba katıldığını göstermektedir.

Kanunlaşırken değişiklik olur mu, bilemiyoruz. Çünkü görüşme ve konuşmalara, kabullere sonradan uyulmadığını tahmin edebiliyoruz. Işık Paşa Hazretleri’nin istifa muhtırasında işaret edilmişti ve ayrıca Hasdal davalarında “söz veriyorlar, yapmıyorlar” çınlaması da var; olursa, şaşırmayız. Duyarız.

Necdet Paşa Misyonu’ndan kimse bir müdahale beklememelidir. Tabii, kimse zorlamamalıdır.

Nazik işlerin zorlama kabul etmeyeceğini bilmek durumundayız.(Cuma, 02 Aralık 2011) **DEVRİMCİ DOĞAN**

(Salı, 06 Aralık 2011)

Hapiste en zor olan, zamanın akmasıdır, diyorlar; ama biz burada da ters akıyoruz. Zaman hiç yetmiyor, yetişemiyoruz. Doğu’nun, tabii Perinçek, işareti olmasa ne zaman yakalardım, kendime soruyorum. Aralık ayına döndük, hapisteydim, daha sonra Bayrampaşa’da ölüm orucunda kaybettiğimiz Apo, Haydar, Hasan ve Fatih’le, ne güzel çocuklardılar, tabii bütün hapishane halkı dahil, açlık grevi yapıyorduk; İlhan Selçuk ile bana haber etmişti, “ben yaşamak için mücadele ediyorum, sen ölmek için savaşıyorsun”, pek kızıyordu. Doğan Avcıoğlu, 4 Kasım 1983 tarihinde kanserojen hücrelere yenik düşmüştü. Önce, uzun süre mide ülseri sandı, sandık; midesi yanıyor ve çok zor yazıyordu, bir kucak rahlesi yaptırmıştı. Doktor Nefise Barlas’a birlikte gittik, kol kola idik,

“kanserse, şansıma, yatarım bıçağın altına” dedi, çok çok kibardı ve bir küfür saldı. Ülser ile kanser arasındaki mesafenin çok kısa olduğunu işte o zaman öğrendik. Ve ülser ile zaman harcama, meydanı acımasız ve terörist hücrelere bırakmak demektir; yazı için bir ay gecikmeyle buraya gelmiş durumdayım.

Hazırlık dönemi

Paris’te science politique okumuş ve devrim yapmak için Türkiye’ye dönmüştü, bunu hiç saklamıyordu. Bir kez denedi; on yıl, benim de bir çırak olarak hazırlığına katkıda bulunduğum

“Yön Bildirisi” ile 1961 yılında hazırlanmaya başladı; 9 Mart 1971 tarihinde kaybetti. Bundan sonraki hemen her ikinci on yılı, ikinci bir deneme için çalışarak ve yazarak kullandı; çok parlak bir aklı ve çok soğuk bir mantığı vardı. 12 Eylül 1980 Darbesi’nin bir baraj olduğunu hemen anlamıştı, ikinci deneme şansını çaldılar. Vücudu, adına kanser denen “acımasız” ve sinsi hastalığa açık oldu, buna inanıyorum. Bu “ülser versus kanser” tartışmasıyla geçen gecikmiş haftada, belki iki aydan kısa zaman öncesinde, Tayyip Erdoğan için, “Foslama ve Toslama” haberini verdiğim için de çok üzülüyorum. Erdoğan da birden bire etrafına kurulan barajları görmüş ve hissetmiş olabilir; ayrıca ihaneti zengin bir döneme girilmektedir. Erdoğan’ın Yahuda’ları erken harekete geçtiler.

Çıraklık ettiğim hocalar

Üniversite’ye girdiğim yıl gittim, tanıştım. Şimdi geçmişe bakıyorum, kim meyveli ise gitmiş

“çırak” olmuşum; nerede ise bütün yıldızlara, Doğan’a, Muammer Aksoy’a, Turhan Feyzioğlu’na, Aydın Yalçın’a. Kimse ummaz, o zamanlar öbür tarafta olan Hüsamettin Cindoruk’a çırak yazıldım. Cindoruk’u çok parlak bulurdum, politikada hocam saydım. Süleyman Bey, Demirel, bunu biraz kıskanıyordu, “Yalçın, Hüsam değil, asıl hocan benim” diye haber gönderiyordu, seviniyordum ve hepsine yetişiyordum. Avcıoğlu ile ilişkim hiç kesilmemiştir. Behice Boran’a çok bağlıydım, Doğan bunu ve Behice Hanım, her şeyi Doğan’la konuştuğumu bilirdi; ikisi de birbirinden uzak iki büyük devrimciydiler, pek doğal saydılar. Birbirileri hakkında kişisel planda bir tek kötü söz söylediklerini duymadım. Doğan da, Behice Hanım da ayrı ayrı benimle konuşmaktan ve tartışmaktan çok hoşlanırlardı. Doğan’ın yetiştirmesi Hasan Cemal, son yılları için, “sadece Yalçın Küçük ile beraber olmaktan hoşlanıyordu” demiş ki, doğrudur. Bugün ve hâlâ yazdıklarımda, o zamanların düşünce yıldırımları var; ne müthiş ve sert düşünce fırtınalarıydı.

Arada sadece Doğan'ın "Günseli, içkilerimiz" sesi çıkardı; Günseli, Doğan'ın Sevil'den sonraki eşi oluyor. Sevil benim sınıf arkadaşımdı ve Oda'da cürümdaşım Doğan Yurdakul'un ablasıdır; Ahmet ve Murat'ın annesi bizim Sevil'dir.

Gösterişsiz Doğan

Nasıl oldu bilmiyorum, bir gün Teşvikiye Camii önündeki kafelerden birinde Aydın Cumali ile karşılaştım, Necati Cumali'nin kardeşi, Doğan'ın en yakın arkadaşlarından birisidir. Nasıl oldu bilmiyorum, cenaze namazlarını konuştuk; nasıl oldu hatırlamıyorum, hapiste hayati tehlikeler yaşadığımı ve cenaze töreni istemediğimi söyledim. "Biz Doğan'a cenaze namazı kılmadık" dedi, öyle istemiş; caminin bir kapısından sokmuşlar, diğerinden çıkarmışlar. Böyle idi, gösterişi yoktu, bir tek gün "Marksistim" demedi, ama bundan hiç kuşkum olmadı. Partinin gereğine kesin inanıyordu ve iktidarı aldıktan sonra kurmayı planlıyordu. Kürt sorununu çözmeden hiçbir yere gidilemeyeceğini biliyordu; 1970 Haziran Ayı'nda bana, "Yalçın burada sıkıntıdayız" demişti, Ordu'yu ikna etmeden adım atmayı düşünmüyordu. Biz düşünüyorduk, burada ayrıldık.

Komünizan yazıcılık

Paris'te siyaset teorisi okumuştu, her kapı açıktı, gazeteci oldu, etkilemek istiyordu. Metin Toker'in Akis Dergisi'nde çalışıyordu, "çalışmak" sözü yerinde değil, çıkarıyordu. Ulus'ta, Rüzgarlı'da, Ove Han'da, Akis ellili yıllarda bir mucize idi; Metin, Kurtul, Arcayürek, Ülkü Arman sırayla hepsi hapse girdiler, Doğan tek başına kaldı. Uğrardım, sıkışırdı, öğrenci hareketlerinde çok etkin, söz uygunsa, liderdim, yazmamı isterdi; Akis'te çıkan ve çoğu benimle ilgili gençlik haber ve yazılarını ben yazardım. Bu bizim hayatımızdı; daha sonra, Mehmet Ali Kışlalı'nın Yankı Dergisi'nde ise, okuyucu mektuplarını Hıncal'ın, Uluç, yazdığını "ifşa etmiştim", tekrarlıyorum; biz, böyle yetiştik.

Eski yazıcılıkta komünizan idik.

'Yön' Çağı

Akis’ten sonra Yön’ü çıkardı, 27 Mayıs’ta Kurucu Meclis’te görev aldı, 27 Mayıs Anayasası’nın, Mümtaz Soysal, İlhami Soysal, Coşkun Kırca, Altan Öymen ile beraber beyni ve motoru oldular.

Aynı zamanda Cumhuriyet Halk Partisi araştırma bürosunu yönetiyordu; İsmet Paşa dördüncü kata çıkar, Doğan ile iktisat çalışırdı, ben çırak, salonda beklerdim, hoşuma giderdi. Yön Bildirisi’nin hazırlanmasında en çok Turan Hoca’nın, Güneş, yüksek sesle ve pek güzel tartışmalarını hatırlıyorum; ben çırak, bir dirhemini bile kaçırmamaya dikkat ederdim. Fransız Aydınları misali, Yön’ü bir bildiri ile çıkardılar; ben çırak oradaydım, devlet memuru olmama rağmen imza attım, galiba Temren’in de imzası var. Bildiri de, “Yön” de bir çağdır.

Doğan’ın romanı

Dergiye aslında “Devrim” adını vermek istiyordu, isim hakkı başkasındaymış; bizim oğlumuz oldu,

“Devrim” adını Doğan koydu. Çok kibardı, kadınlar üzerinde pek büyük etkisi vardı, aşkları çoktur ve belki hiç bilinmeyeni, Beyhan Köprülü ile olanıdır. Fuat Köprülü’nün kızıdır, pek güzeldi; Coşkun Kırca ile evliydi, yakın arkadaşlar. Beyhan’ın Doğan’a aşkından dengelerini yitirdiğini başkalarından işittim. Doğan bana anlattı; Coşkun bu yüzden Doğan’a ve sola düşman oldu; ben Coşkun’u hep beğendim ve öyle yazdım. Demonyak bir adamdı; Beyhan’a aşkı, tabii, Coşkun’un talihsizliğidir. Şimdi üçü de yoklar, geriye kalan ise romanlarıdır, ipuçlarını duyurmuş oluyorum.

Suriye Baas Partisi’ni tutardı, Sovyetler ile dostluk yanlısıydı; Moskova, Avcıoğlu-Madanoğlu Devrimi’ne çok önem verirdi; Cemal Madanoğlu ise en çok Mahir Kaynak’a güveniyordu. Mahir, şimdi Ali Koç’un suçladığı futbol federasyonu yöneticisi Lütfi Arıboğan’ın kayınpederidir; Mit’te çalıştığını bilmiyorlar, Bahçelievler’de, Albay Hıfzı Koçar’ın evinde komite toplantısı yapıyorlar; Cemal Paşa, Mahir’i hep yanında getiriyor. Mahir tuvalete gidip, dolma kalem şeklindeki aleti ile görüşmeleri Mit’e haber ediyordu. Çok güzel, Sovyet İstihbaratı da elektronik sistemle tespit ediyordu; bir gün Doğan’a gelmişler, bir kağıda yazıp masasına bırakmışlar; Mahir’in deşifrasyonu bu yolladır. Ama sonuç, 9 Mart 1971 tarihinde

yenilmeleri oldu. Yıldırım Bölge hapisinde ziyaretindeydim, tabii güven içindedir.

Kanser yasası

Büyük Napolyon büyüktü, hırslı, önü kapandı, kanser oldu; Orhan Apaydın, Baro Başkanı, Cumhurbaşkanlığını bekliyordu, tutuklandı, kansere yakalandı; İsmail Cem, birden bütün bir politik geleceğini yitirdi, kanser hemen aldı götürdü; Doğan Avcıoğlu'nun romanını şimdi tamamladım.

Bu da benim çıkardığım bir kuraldır; Tayyip Erdoğan'a, bana her gün dava açıyor, ben sükûnet ve nekahat diliyorum. Tavsiyem de bu yöndedir. Kanserojen hücreler, savcılar ve polisler kadar acımasızdır.

Güzeli yetiştirmek

Bitirmiş oldum, Doğan, Yön'den sonra Devrim'i çıkardı ve yanına Mülkiye'den iki genç çocuk aldı, Uluç Gürkan ve Hasan Cemal, onları yetiştirdi; çekilince yetişmelerini ben üstlenmiştim. Bu nedenle Hasan, Doğan'ın ve daha çok, benim günahımdır. Ama bir gece tatlı-sert bir tartışmanın ortasında, "Doğan, seni kutluyorum, iki insan yetiştirdin" demiştim, o zaman öyle görüyordum.

Güldü, ağzının içinden gülerdi, "ben asıl seni yetiştirdiğimi düşünüyorum" deyiverdi. Hiç aklıma gelmemişti, fakat pek çok sevindiğimi hatırlıyorum. Yetiştirilmek güzeldir.

Devrimci Doğan, benim en yakın arkadaşım ve en büyük hocam oldu. Bir gün mutlaka, Devrimci Doğan, bir öğretmenin oğlu; buna mutlak inanıyorum. (Salı, 06 Aralık 2011) **İNCOGNİTO HASTA: ERDOĞAN**

(Çarşamba, 07 Aralık 2011)

Görüş değiştiriyorum, en büyük açıklayıcı "teşrih" sayılıyor ve ben "patoloji" diyorum, şimdi buradayız. Hazırlayan vardır, Nörolog Doktor Sümer Güllap, sanki bir Osmanlı şehzadesi, öyle derlerdi, "hamama girdi, terledi, öldü" ve ansızın "kalbinde gribal enfeksiyona bağlı iltihaplanma meydana geldi" ve gidivermişti. Tayyip Erdoğan nagehan Güven

Hastanesi'ne yatırıldığında, daha doğrusu yatırılması için balyozlar çalıştırıldığında, ona müdahale eden doktordu; sırdı, nörolog olduğunu da ölümünden sonra öğrendik, ben biliyordum. Normal bir ölüm olduğunu düşünüyordum, şimdi şüphelerim var. Ancak Doktor Güllap'ın o gün tedavi ettiği hasta listesi içinde Tayyip Erdoğan ismi yoktu, taburcu oluşu 19 Ekim 2006'dır, başka isimle kayıt etmişlerdi.

Çünkü artık biliyoruz, Tayyip Erdoğan bir "incognito" hastadır. Bilinmiyor, hiçbir zaman devlet hastanesine gitmek istemiyor ve giderse, incognito oluyor; bu nedenle, Doktor Sümer Güllap'ın ölümünün araştırılmasını bekliyorum. Bir bilendir.

Bilinmeyeni bilen Kozinoğlu

Binbaşı Kozinoğlu'nun Silivri'de ansızın, resmi açıklamalara göre, "ağır spor" nedeniyle ölümüne pek inanmıştım, herhalde pek safdil bir adamım. Şimdi önümde, 20 Kasım 2011 tarihli Aydınlık ve Aydınlık'ta, yüksek mit görevlisi Binbaşı Kaşif Bey'in el yazısı ile, "ilk yapacağımız işlerden birisi de R.T.E'yi bir çok teşekküllü hastaneden geçirip Raporu kamuoyuna açıklamak" notu var; bu, Erdoğan'ın son ve güzel ameliyatından önce bir zamandadır. Ellerine mi geçti; artık şüpheler duyuyorum. Kaşif Bey'in de bilinmeyeni bilen olduğunu öğrenmiş durumdayız.

Korkuyu yazıyorum

Aydınlık, Marmara Üniversitesi Hastanesi'ne "mahfi" getirildiğini ve başka adla bir "dosya açıldığını" yazdı. Hastanenin ikinci ve altıncı katları kapatılmıştı; hiç bilmiyorlar, cemaatten olmayan bir doktora müdahale ettirmemektedir. Güzel, aynı dosya bilgisini Taraf Gazetesi de teyit etti ve alınan parçanın patoloji raporunun incelenmek üzere, diğer doktorlara başka isimle gönderildiğini de ekledi. Pek tuhaf, yakın zamanda Bedri Baykam ve İbrahim Tatlıses yaralandılar, müdahale eden doktorlar ve hastane başhekimleri saat başında televizyonlara açıklama yaptılar. Bu gizlilik korkutucudur; doğrusu, korkuyu yazıyorum.

Hipoglisemi & Sara

Benim “Caligula” kitabımda, ilk baskısı 2006 tarihlidir, şöyle bir not var: “Bana üç buçuk yıl kadar önce aile içinden ve doktor cenabından ‘epilektik’ haberi gelmişti ve ben o zamandan beri teşhis ve krizleri derleyerek analiz ediyorum.” Erdoğan Güven Hastanesi’ne alındığında, başta A. Gül, büyük bir panik yaşanıyordu, “bittik” diyen halleri vardı. Bir doktor çıktı, aynı yerde ikinci nota geçiyorum, “kod adı ile yetiniyorum, A.F. diyebilirim, hep şakacıdır, belki gizli intikam alıyordu, hastayla yollarını ayırmıştı, fazla Israel yanlısı buluyordu”, ürolog idi, tanıyorum, “duruma hakim oldu, ‘paniğe gerek yok’ diyordu, iki dosya tutulacaktı, Tayyip Erdoğan’a ‘hipoglisemi’ dediler.” Şeker lafı buradan çıkmıştır.

O tarihte Aydın Doğan, Erdoğan’ın, Cumhurbaşkanı olmasını istiyordu, Fethullah Gülen istemiyordu, ben de karşıydım. 12 Nisan 2007 tarihinde, Brookings Enstitüsü’nde, Washington, toplantı var; Zaman’dan, Fethullah’tan, Kerem Balcı, nagehan, şunu söyledi: “Erdoğan’ın beyninde tümör var ve kritik bir tümör değil ama bu tümör epilepsi sendromlarına da neden olabilir.” Bunu, cumhurbaşkanı seçimlerinden önce Akşam’da Güler Kömürcü yazdı; böylece Fethullah Bey’le birlikte, Gül’e cumhurbaşkanlığı kapısını açmış olduk. İşimiz budur.

Sara’dan Silivri’ye

Bir, Güler Kömürcü, Silivri kapısından döndü, işinden atıldı. İki, Ufuk Büyükçelebi, Tercüman’da

“epilepsi” yazdı, elleri arkadan kelepçelendi ve Karamehmet gazeteyi kapattı. Üç, İlhan Selçuk,

“saralı cumhurbaşkanı ister misiniz” dedi; ölüm Silivri’den ve aramızdan aldı. Dört, Aydınlık, haftalık, “başbakan sara nöbeti geçirdi” kapağı yaptı ve sadece bu nedenle değil - ve nedenler çoktur - Aydınlık halkının çoğu Silivri’deler.

Devam ediyorum, a, Güven Hastanesi gecesi, sanıyorum, Yiğit Bulut ile beraberdik, Deniz Baykal’a gitti, geldi; Baykal “bu iş bitti” demiş, sonra biten işe ihtiyacı olduğunu anlamıştır; b, Barış Yarkadaş, bu konuda çok bilgilidir, Gürsel Tekin ile beraberdiler, Kılıçdaroğlu’na anlattılar.

Kılıçdaroğlu’nun Hasan Dağcı “açılımı” bir serçe oldu, yazgısını birleştirmiştir, “psikolog” diyerek cik cik edip şakımaktadır; c, zamanın Genelkurmay Başkanı Büyükanıt, gidip görmüştür, Ordu bilmektedir. Çok kibardırlar.

Bu işte bir mariz var

O zaman “hipoglisemi versus sara” kavgası vardı, her sara önleyici değildir; Tayyip Bey neden korkuyor ve bana her hafta bir dava açıyor, anlamıyorum. Ancak artık hiç korkmuyorum, açtığı ve açacağı bütün davaları kaybetmiştir, ne söyledi ve yazdı isem, doğrudur ve çıkmıştır. Yalnız, şimdiki “ülser versus kanser” çok çok daha önemlidir; Gul-Arınç-Çiçek ekibi ise hiç umut vermiyorlar.

Bu sözcüğü “hasta”, biz yine İran’dan alıyoruz, ama orada sadece “yorgun” anlamındadır; dillerde ödünç alma oluyor, bu da anlam kaymaları yaratıyor. Ben Tayyip Bey’i, Biden ile görüşmeden sonraki resimlerinde, fazla “hasta” ve “yorgun” diyorum, buldum. Ne tesadüf, belki hatırlamazlar, Güven Hastanesi gününde de yanında Ömer Çelik vardı, pek bırakmıyor, Emine Hanım’ın hoşlanmadığını biliyorum. Peki, buradan İran’a dönüyorum, bizim hastaya, Farisi, “mariz” tabir ediyorlar ve biz bu sözcüğü, mariz, argoda kullanıyoruz. Ve şimdi, bu işte “bir mariz var” diyoruz.

Var, var. (Çarşamba, 07 Aralık 2011)

LE MONDE İLE TIME: CAHİL İLE SEFİL

(Cuma, 09 Aralık 2011)

Globalizm, eğer dünyanın genişlemesi ise, aynı zamanda beyinlerin daralmasıdır. Eğer internet üzerinden cikcikleme çıktıysa, Barış Zeren “şakıma” diyor ve Doğu Perinçek çok beğeniyor, gazeteciler “kuş” oldular; artık en son yok olan meslektir, diyebiliyoruz. Önümde, hücrede, Kasım-2011 Le Monde Diplomatique ile “Erdoğan’s Way” kapaklı Time var; daha sefil ve cahil olanlarını düşünemeyiz. Her ikisinde de Tayyip Erdoğan başroldedir; yanlış anlaşılmak istemiyorum, övmüyorlar, sadece “yermiyorlar”, tek sözcükle, “bitiriyorlar”. Ama hem sefil, hem cahildirler.

Tekel gazetecileri

Gramsci'nin "organik" kavramını hatırlamak durumundayız, bizcileyin hücrede yazıyordu, sağlığı bozuktu, imkanları dardı. Hücremdeki Fransızca-Farsça sözlük, metaphorique kelimesinin karşılığını "mecazen" olarak bildiriyor ki, pek yerindedir. Gramsci, metaphorique yazıyordu; aydın, burjuva topluma organik doğuyordu, demek istemektedir. Hormonlanmış değiller ve saf burjuvadırlar; güzel, sonra birinci Irak Savaşı'nda "embeded" gazeteciler çıktılar, saldırganın tanklarına yatırılmışlardı, demek artık gazeteciler için "yataklı tanklar" vardır ve şimdi bunlara tekellerin bastard'ları diyoruz. Gazetecilik artık piç bir meslektir ve en "müthiş" piçler, Paris'te ve New York'ta yaşıyorlar. Bazen İstanbul'a da geliyorlar.

Gazeteci hastalığı

Le Monde, Wendy Kristianasen'i, mühim birisi yapmış, envoyé spécial yapmış, İstanbul'a uçurmuş, yazdıklarında şu da var: "Le Général Kosaner souhaiterait que deux cent cinquante autres officiers écopent d'une simple suspension dans l'attente de leur jugement", Işık Paşa iki yüz elli subayı,

"çamçak" ile tahta maşrapa diyebiliriz, hapisten çıkarmak istemiş, dışarıda yargılanacaklar. Ama,

"mais le gouvernement a décidé de les mettre à la retraite", hükümet hepsini emekliye sevk etmeye karar vermiş, işte bilgileri bu kadardır. Güzel, ancak Time da var, içindekiler sayfasında Erdoğan ile eşinin bir fotoğrafı yer alıyor, adı mı, "... his wife Ermine ..." Tayyip Bey her yere götürüyor, ancak adını hâlâ "Ermin" biliyorlar, bunun da "special correspondent" Pelin Turgut'un eli mahsulü olduğunu anlıyoruz, kalite işte budur.

Yalnız, piçlik, globalizm döneminde salgın halindedir, bu ülkede Memalik-i Türki, bir tek gazetede bunları görmek mümkün değildir ve her yerde piçlik var. Görseler fark etmezler, fark etseler, yazamazlar. Cahil ve sefildirler. Buna "piçlik" diyoruz.

Bir devlet meselesi olarak Erdoğan

Time, sanki iki ayrı dergi, bir yerde, Kuzey Afrika'da, Erdoğan'ı çok övmek istiyor, ölçüsüz ve childish, çocukça; diğer tarafta, adeta mahkum ve sansür ediyor. Ancak bütün bunların ötesinde, okuyanlara artık "devlet adamı" olmaktan çok çok uzak bir "adam" çıkarıyor. Bir, önceki Israel Başbakanı Olmert'in, Ankara'ya gelip, hemen, Gazze'yi yerle bir edeceğini Erdoğan'a söylememiş

olmasının, Erdoğan'da "hakarete uğramış adam" duygusu yarattığını yazıyor ve Time, he felt, he had left him holding the bag, diyor ki, "avcunu yalamış adam" olarak anlıyoruz. Demek, Tayyip Bey, meselelere devletler arası bakamıyor; şahsileştiriyor, çok kızıyor. Ve, his anger boiled over at a panel discussion in Davos, Davos'ta gördük, öfkesi taşıyor, biliyoruz.

Burada kalmıyor bir de şu var, Rand'da çalışan "Türkiye uzmanı" Larrabee'ye atfen, "Erdoğan thought of himself as Assad's tutor", Erdoğan'ın kendisini Esad'ın "akıl hocası" saydığı da yazılıdır, "he overestimated", kendisini abartmıştır, ekliyoruz. Bunu, bu değerlendirmeyi Le Monde Diplomatique'de de okuyoruz, , ll a rompu avec le président Bachar Al-Assad, qui a refusé de suivre ses conseils sur la réforme de la Syrie, Erdoğan, tavsiyelerine uymadığı için Esad ile bozuştu deniliyor ve kendisini abartan, sinirlenen, öfkelenen, ülkesinin siyasi ilişkilerini bozan bir başbakan resmi çiziliyor. Hepsi budur.

Kuzey Afrika projesi

Obama ve Washington için bütün mesele, Kuzey Afrika'yı da, Tunus, Libya, Mısır, akepelileştirebilmektir, bunu arıyorlar. Bu nedenle, Erdoğan'ın Kuzey Afrika seyahatini pek abartıyorlar. Bunun için kafalarını boşaltmışlar, "Araplar Erdoğan'a bayılıyorlar" edebiyatı tutturmuşlar, sokaktaki yoksul Arap halkının eğiliminin, uzun yol kenarındaki çimler gibi, hızla gelip geçen otomobillerin rüzgarı ile bir sola bir sağa eğildiğini hiç bilmiyorlar. Uyduruyorlar, Erdoğan sekiz yılda milli geliri üç kat yapmış; bu yılda en az yüzde yirmi beş artış demektir, hiç saymamışlar ve hiç dayak yememişler, cahiller. Akepe döneminde yapılan bir tek büyük fabrika yok, "güçlü" ekonomi diyorlar; Israel'e her gün küfrediyoruz, "şımarık çocuk" diyoruz, ama ithalat ve ihracatı donduramıyoruz, üç kuruşlarına mahkumuz. Suriye ise, Türkiye ile ticari ilişkileri kesmede çok daha cesurdur; bunlar ise sefildir.

Cahil ve sefil

Tarikatçı kahvelerden bilgi toplamışlar, Le Monde'un muhabiri, Ümit Fırat ile görüşmüş, un intellectuel kurde modéré et indépendant; ve Time'ın gönderdiği Hanım ise, Sezgin Tanrıkulu'nu bulmuş. Bu sonuncu, scoffs at Erdoğan's international popularity, Erdoğan'ın uluslararası popülaritesi sorulduğunda alay etmiş; kendi keline baksın diyen bir hali var. Görüştükleri işte bunlar, öğrendikleri, Erdoğan'ın Ordu'yu yendiği ve dizginlediğidir; bayram yapıyor ve saçıyorlar.

Artık en çok Paris'te ve New York'ta gazetecilik bir piç meslektir. Avrupa; Sovyetler, Yugoslavya ve Irak'tan sonra Türkiye'nin bölünmesi hevesindedir; Erdoğan'dan nispeten barışçıl bir taksim beklemektedir. Le Monde, "fin du bras de fer avec l'armée" ara başlığı ile bitirmektedir, Ordu ile bilek güreşini Akepe'nin kazandığı hayali içindedir. Cahiller ve sefiller, akepe'yi iktidara Ordu'nun getirdiğinden habersizler, daha 2002 yılında ben, ilk hükümetleri için, Ordu'nun "otuz beş yıldır beklediği ekip" demiştim ve İslamizasyon ve Osmanizasyon Ordu'nun işi olmuştu, şimdi başka havalardayız. Amerika, artık akepe'nin, Arap Dünyası'nda model olabileceğinden ümidini kesmiş

görünüyor. 1951 yılında Amerika için Kore'ye gitmiştik ve 2011 yılında Suriye'ye girmemizi bekliyorlar. Herhalde polis ile girecekler, artık başka bir Ordu'ya yönelmekte olduğumuzu görmek istemiyorlar. Ben ise Diplomatique'nin bu sayfasında İsmail Yıldırım'ın resimlerini görüyorum; İsmail, daha güzellerini bana hediye etmişti, çalışma dairemdedirler.

Korkak matbuat

Israel ile kavga ve Kürt Kışı, aynayı kırmış, çocukça meddahlığın arkasından çok karamsar ve serttirler. Tasvir ettikleri diktatorya'dır ve Time'ın Hanımı, iki "ünlü" gazetecinin söylediklerini Erdoğan'ın duymasından korktuğu için konuşmadıklarını duyurmaktadır. Duyurduklarının bir kısmını ise Hürriyet, 19 Kasım, şöyle vermişti: "Eleştiriler konusunda alıngan, darbe alınca da paranoyak davranmak konusunda adı çıkmış durumda." Çok güzel, çok korkmuşlar, Paris'teki havaya uymuşlar, sapa kaçmışlar, pek güzel uydurmuşlar. Aslı şudur: "He is notoriously thin-skinned about criticism and paranoid about coups." Tenkitlere karşı pek zayıf, bu bapta namı var veee askeri müdahaleden çok korkmaktadır, "darbe" ve "paranoid" sözcükleri işte buradadır.

Demek, sözcükleri de piçleştiriyorlar, işte mesele budur. Demek, globalizasyon piçleşme çağıdır ve çağdaşlaşmaya karşı çıkmayı öneriyorum. (Cuma, 09 Aralık 2011) **TÜRKİYE KURTULUŞ TARİHİ: YENİ**

(Salı, 13 Aralık 2011)

Şunları sıralayabilir miyim; bir, Yunaniler İzmir'e çıkmasalardı, biz "kurtulamazdık". İki, Sevr olmasaydı, Doğu'yu "alamazdık". Üç, İnönü Savaşları'nı hiç "önemsemedim"; önemli olan Mustafa Kemal ve arkadaşlarının komutanlığı idi, müthiştir. Dört, başından itibaren kazanacaklarını bildiler ve herkesi "almadılar", kapalı devre savaştılar. Beş, bir "ulus" yaratmak istediler ve çok

"kararlıydılar." Altı, Kut Al Amara'da General Townshend ile birlikte Türkler'e esir düşmüş olan Armstrong, daha sonra işgalci İngiliz subayı olarak İstanbul'a gelmişti. Ama bu ikinci gelişinde de yenik olarak ayrılıyordu, sözlerini şöyle bitirmektedir: "Yeni bir ulusun, bir volkan patlaması gibi, Osmanlı İmparatorluğu'nun küllerinden yeniden doğuşu, etrafını saran donmuş lavları bir heyecan ateşiyle kendi kaderini tayin edişine şahit olmuştum." Çok çok doğru, çok heyecan verici, çok zamanlı, harika bir kitap; 1925 yılında yazılmış, sanki yeni bulunmuş ve pek yenidir.

12 Eylül partisi: Akepe

Güzel bir Türkçe, pek çok yeni kapıyı açıyor, pek çok tarih tartışmasına gebe. Türkiye'nin ilk kez homojen bir ulusa dönüştüğünü duyuruyor, Irak'tan İstanbul'a getirilen bir esir Türkiye'yi anlatıyor, anlattığı Türkler'i sevdiriyor. Ama anlattıklarının yaşamları hayvana yakın, kollarını yastık yapıp toprağa yatıyorlar. Hapishaneleri de tanıtıyor ve sonunda yine şunları düşünüyor:

"Türkler'in sosyal sistemi çökmüştü. Ekonomik nedenlerle ve çeşitli etkenlerle, türbanlı kadınlar ve haremler ortadan kaybolmuştu. Kadınlar özgürce ve utanmadan yüzlerini gösterdiler." Şimdi aynı kadınları "utanmadan" türbana bağlıyorlar ve çadura sokuyorlar. Çadur'un bir anlamı çarşaf'tır ve işte bütün mesele budur. Ve ekliyorum, bütün sol teorisyenlerimiz, bütün cumhuriyet tarihçilerimiz beni affetsinler, ben ayrı düşünüyorum; karşı devrimi, 12 Eylül 1980 ve Akepe ile başlatıyorum.

Akepe, doksanlı yıllardaki bir tereddütten sonra, 12 Eylül'dür ve "devamı" dahi demek gereğini duymuyorum.

Türkiye'nin doğum sancıları

Bu kitaptan, "Türkiye'nin Doğum Sancıları" -tekrar ediyorum, 1925 tarihlidir- ilk defa "Gizli Tarih" çalışmamda söz etmiştim, İngilizce aslından aktarıyorum, the severe defeats of Gallipoli and Kut-al-Amarah, diyordu; Türkler, Birinci Dünya Savaşı'nda İngilizler'i bir değil, iki defa mağlup ettiler. Birinin adı Gelibolu -Çanakkale değil- ve ikincisi ise Kut-Al-Amarah idi, 3 Aralık 1915, ama 1916 olarak biliyoruz. Doğrusunu bilmiyoruz çünkü hep "kör" ya da "tek tüfek" yazıyoruz; Kahramanı Halil Paşa'dır, Enver'in, kendisinden yaşça küçük amcasıdır. Kut-Al-Amarah dört başı bayındır bir zaferdir, İngilizler'in onurunu "kırmıştık". Gelibolu'ya gelince, Çanakkale'den ziyade Gelibolu'dur ve bir zaferden çok, bir epope olarak biliyor ve yazıyorum.

Tarih & Panteon

Bazıları, bu arada Nogales Bey, muzaffer komutanın Halil değil, Nurettin olduğunu ileri sürüyor.

Sakallı Nurettin Paşa olmalıdır, Koçgiri'de, Merkez Komutanlığı'nda, Ali Kemal'in linç edilmesinde, İzmir'in alınışı ve yangınında hep vardır, not ediyorum. Peki, neden mi bunu yapıyorum, benim işim tarihi zenginleştirmektir. Sol tarihi de zenginleştirmeye önem veriyorum; çünkü tek mezarlı panteonu fakirlik sayıyorum. Ve Kut Zaferi bir mucizedir, ekliyorum.

Hayır, yanlış değil, bu O ve meşhur Armstrong'tur, sonraki kitabında, "Grey Wolf", Büyük Kurtarıcı'ya ağır sözleri var. Büyük Adamlar için küfürler içeren kitaplara da alışmalıyız. Rıza Nur'da neler yok ki, ancak ben Rıza'yı tıraş ettim ve geriye bir "kemalist" bıraktım. "Türkiye Cumhuriyeti" adını bulan adamdır ve anılarını bir tarih kitabı ve kaynağı kabul ediyorum.

Tarihle yüzleşmek

Doğu ile, çıktığımızda, televizyonda el ele olmayı öneriyorum; şimdi iki tartışmamız var, birisi Mehmet Akif. Ben burada Tevfik Fikret ve Sabiha Sertel ile aynı çizgideyim, devam ediyorum.

İkincisi Kazım Karabekir; tabii Büyük Kurtarıcı bizim meşrebimize daha uygun; amma ben Kazım Paşa ile Ali Fuat olmadan kurtuluşumuzun çok çok zor olduğuna inanıyorum ve İlker Paşa'nın, Genelkurmay'da bir salona Karabekir adını vermesini pek doğru buluyorum. Peki, buraya neden geldim; yaptığımız "yüzleşme" demektir, biz "solcular" bunu pek çok yapıyoruz. Onların yapmak istedikleri sadece "yüzsüzleşme" olup, Kılıçdaroğlu dahi oradadır. Ahmaklar, Türk solu bıkmadan tarihimizle yüzleşmektedir. Bizim işimizdir, buradayız.

Fragmanlar

Yine yanlış anlaşılmak istemiyorum, bu başka bir Armstrong ve hiçbir yerde Mustafa Kemal bu kadar övülmemektedir. Yerim kalmadı, çok kolay okunan ve okuyanı müthiş labirentlere sokan bu kitabın hakkını vermek için aktarmak zorunluluğunu duyuyorum. Şöyledir: "Anadolu'nun uzak bir köşesinde bir anda bir örgütlenme kendini gösterdi ve bir adam, Mustafa Kemal, öne çıkarak bu duruma hakim oldu. O, büyük bir enerjiye sahip yetenekli, dayanıklı, iyi hesap yapan bir subaydı.

Birçok cephede kapasitesini göstermişti. Trablus'ta İtalyanlara karşı gerilla hareketini de o örgütlemişti." Bu sadece bir fragman, kitap bunlarla doludur. Arkası var.

Enver'e bakışı ise, resmi tarihlerde yazılı olanlara benziyor, benim görüşüme uzaktır; Enver'i çok önemli buluyor, "Türkiye'nin diktatörü" diyor, "tehlikeli ve büyük riskler almaya hazır bir adam" olarak çiziyor. Kudretli Enver, hastaneye bir ziyarete geldiğinde, koğuşta Harold'u da görüyor, ona Türkler'in "şeref misafiri" olduğunu ifade ediyor. Enver'i pek kibar ve yakışıklı bulmuş, ama bu söze pek kızmış, Türkçesi var; Ordular Komutanı'na, "cehenneme" diye bağırmış, bunları okuyoruz. Peki, Enver ne yapmış, Fransızca, "kabalığımdan üzüldüğünü söyledi"; ve iyi bir hapishaneye naklini emretti. Çok hoş bir Türkiye'dir. Oradayız.

Mütareke İstanbul'u

Türk kızları ve hanımlarını çok beğeniyor, çok güzelmişler, bunları ayrıca yazmak istiyorum.

Mütareke İstanbulu'nda, Şişli'de partiler çoktur; Türk kızlar, Türkçesi'ne iltifat edip Armstrong'un üzerine geliyorlar; ancak Türkçesi'nin o kadar güzel olmadığı kanısındadır. Bir partide, iki Türk kız kardeş, kayıklarıyla Boğaz'ın diğer yanına geçiyorlar, romantik bir gecedir; kıyıya yaklaşınca piyano sesleri geliyor, Bolşevik Devrimi'nden kaçmış bir Rus Prensesi'nden biliyorlar. Ben de bilinmesini istiyorum. Gecenin devamından haber alamıyoruz.

Bir hazine kitap

Mahmut Makal’ın Bizim Köy’ü, Yakup Kadri’nin Yaban’ı en çok sevdiklerim arasındadır; halkı, halkımızı, yemeklerini, yıkanmalarını, daha doğrusu yıkanmamalarını, sarımsak kokularını, yağlı saçlarını, bunlardan öğreniyorum. Ama Armstrong, bu küçük kitap, bu açıdan hazinedir.

Ekin Uşşaklı’nın Türkçesi çok güzel, çok rahat okunuyor; ama birkaç sözcük aceleye gelmiş.

“Home” yurt ve ülke anlamlarına da sahiptir; yeni baskılarında düzeltir. Ekin Hanım’ı tanıyorum, annesi Pınar ve babası Osman arkadaşlarımızdır, kutluyorum.

Tarih dersleri

Şu Türkler'i de, bizleri, tarihleri nedeniyle tebrik ediyorum, aşık olmayı Mısırlı Prensesler'den öğrenmişlerdi, Abdülmecit zamanındadır; cinsel ilişki derslerini de, Bolşevizm'den kaçan Rus asil kadınlarından aldılar, Üç İstanbul'da vardı ve burada da yazıyor. İlave edebiliyorum, sürgüne düşmüş asillerin yolu fahişelikten geçiyor, çok yazık, ama gerçektir; okunmasını öneriyorum.

Yalnız ben de meraklıyım, tekrar ele almayı planlıyorum. Tekrarımdır.

Çok önemli bir tarih, o kadar öyle ki, Siyonist Lewis'in, Emergence'inin yerine artık Armstrong var, diyebiliyorum; tereddüt etmiyorum. Esir işgal subayı, istihbaratçı, belgeler elinde, Kurtuluş'umuz için "Askeri açıdan kolay, politika ve strateji planında zor ve mükemmel" demektedir, özeti budur. Ben de hep bunu söylüyorum. Zamanlıdır.(Salı, 13 Aralık 2011)
DANGALAKLAR

(Çarşamba, 14 Aralık 2011)

Çok zorlanıyorum, ne demeli, aydının bozulmuş haline, ezilmiş, ırzına geçilmiş, linç edilmiş haline de diyebiliriz; ama değil, herhalde kendi kendini linç etmiştir. "Ex-communist" var ve öyleyse ex-aydın da olabilir, ancak bu ön-ek, "ex", morga kaldırılmış anlamındadır. Bizim dangalaklar ise hâlâ yiyorlar, oburlar. Amerika'dan ithal mi, bir türü, neo-conservative ve diğer türü, Fransa'da, neo-reactionaire, çıktılar. Her ikisini de sınadım, "yeni-mürteci", öyledirler ama dar geliyorlar.

Olmadılar, sonra aydın'dan hareketle maydın'ı buldum, Farisi'de de "m" karakteri ile yapıyoruz, yeşil-meşil, güzel-müzel diyoruz, gramer açısından uygun ancak bunlar tekerleme değil, sadece teker'dirler ve hep dönüyorlar. Üstelik zaman zaman kendilerini "sol" ve hatta hatta "aydın" dahi sanıyor ve sayıyorlar. Fakat yine de bunlara "fasulye" demiyorum, bunlar dangalaktırlar.

Kara cahiller

Bunlar ki dangalaktırlar ve Bilgi Üniversitesi'nde, Sabancı Üniversitesi'nde çokturlar, ayrıca Ankara, İstanbul, muhtemelen Ortadoğu Üniversitesi'nde bulunurlar, serpilmişler. Birden çok maaş

alırlar, bir maaş Çalık'tan, bir maaş da Aydın Doğan'dan çekerler, Fethullahi şirketler ilanen veriyorlar, aracı kullanıyorlar; dangalaktırlar, amma ve lakin Taha Akyol ile karıştırmıyoruz. Taha ile bilgisizlikte yarışıyorlar, Taha, Doğan'ın dişi-boğası ve damızlığıdır, bir tür nazar boncuğu diyebiliriz. Ve bu dangalaklar, cahiliye'de, Taha ile yan yana sonsuz bir bilgisizleşme sürecindeler, artık kara cahildirler.

Aydın Doğanları'na gelince, sovyetoloji etüd ettiğim zamanlarda, bbc'de olabilir, belki de itv'de, işitmiştim, bir lord, köpek-severi tarif ediyordu, "a dog-lover is a dog who is in love with a dog", köpek-sever köpeğe aşık bir köpektir, demişti; efradım cami ağyarım mani bir tarif, çok hoşlanmıştım. Güzel, Aydın Doğan bir dangalak-sever, in English, he is a fool-lover ve bilgisizdüşkünü olup, çeşit çeşit toplamaktadır. Sadece dangalaklarla konuşmaktadır.

Ölümlerle gelenler

Peki, kendim mi buldum, keşke ve nerede, Paris'te sürgünde idim, izliyordum; bir "aydın" çıkmıştı,

"filozof" diyorlardı, hep televizyonda, uzun boylu, hep konuşuyor, hiç anlamıyorum; yazdıklarını okuyorum, şaşırıyorum, kendimden şüphe ediyorum, müthiş şöhret ve sadece "B-HV" diyorlar. Çok şükür, Perry Anderson imdadıma yetişti, tabiatıyla London Review of Books dergisinde yazmıştı, Paris'te "olay" oldu, cevaplar verdiler. Anderson, Fransa'da düşünmenin ve aydının bittiğini yazıyordu. Barthes 1980, Lacan 1981, Aron 1983, Foucault 1984, Braudel 1985, Debord 1984, Deleuze 1985, Lyotard 1998, Bourdieu 2002 yıllarında öldüler, Derrida, Lèvi-Strauss da onları izlediler, ekliyorum. Ve arkasından hiç gelen olmadı, Fransızca'ya La

Pensée Tiède olarak çevrilen ve çok sıcak tartışmalara yol açan kitabın tezi budur.

Perry Anderson da bencileyin, Bernard-Henri Levy'ye verilen öneme, altmışın altında, pek büyük bir "düşünür", penseur, sayılmasına pek çok şaşırıyor ve şöyle tarif ediyordu: "... ce grand nigaud, en dépit des preuves innombrables de son incapacité à savoir correctement un fait ou une idée." Ve çok çok doğru, bir fikri kavrayamaz, bir olguyu anlayamaz, bunun sayısız kanıtı ortaya çıkmıştır, BHV, un grand nigaud, bir büyük dangalaktır, bunu söylemektedir. Yol açtığı tartışmalarda, Fransa'da, karşı çıkan bir tek kişi olmadı, tartışmaları izliyorum ve ilaveten, ben de, Perry Anderson'a katılıyorum. BHV bir büyük dangalak olup, bizdeki dangalaklar ise daha dangalaktırlar.

Globalizmin çocukları

Bir Yahudi, burada bu yanını önemsemiyorum, yalnız, Fransa'nın gizli bir anti-semitic devlet olduğunu ileri sürmektedir, Sarkozy'yi ve Kuzey Afrika savaşlarını desteklemekte olup, Israel'in yanındadır. Hiç şaşırmıyoruz; bizim dangalakların da aynı yerde olduklarını biliyoruz. Neden mi, çünkü hepsi hepsi Sovyetler Birliği'nin yıkılışının ve izleyen globalizmin çocuklarıdırlar, Fransızca

"batard" diyorlar. Bu sözcüğü teknik anlamda kullanıyorum, vezinlerini yitirmiş haldeler.

Batardise mi, a, Sovyetler Birliği; b, hemen arkasından Yugoslavya; c, arkasından Irak, dağıtıldılar; d, sonrada da, Türkiye vardı, Libya araya girdi, şimdi Suriye kapısındalar. Bizim dangalaklar, bütün bu parçalamalardan şehevi haz alıyorlar, içlerinde "ver-kurtul" deme ve işini bir orji sayanlar çoktur. Entelektüel seksüalizm ve cismani hedonizm yüksektir.

Mısır & Türkiye

Ne yapalım, "aydın" üzerindeyiz, ancak soyadı çok uzun, ben bu nedenle, Aslı Taşbaştaş diyorum, Israeli tarihçi Ehud Toledano ile bir mülakat yapmış, "Ehud", Arabi, "vahid" ve bizde "bir" demek, soyadından seferad olduğunu anlıyoruz, İsrail'de çok azdırlar. Diskrimine ederler, şimdi hapse

konan eski cumhurbaşkanı M. Katzav da, "Kasap", olarak da söyleyebiliriz, seferad'dır, sevmezler; Aslı Hanım'ın mülakatı ise önemlidir. Bitiriyorum.

İki açıdan önemlidir, bir, Toledano, "Arap Dünyası'nın lideri Türkiye değil, Mısır'dır" diyor ve çok doğrudur; bunu hep söylüyorum. Hem dangalak, hem ahmak ve hem de cahildirler, bilmezler ve, iki, Toledano, Türk hükümeti için, "Bir kere bölgeyle ilgili iddia ettiği kadar yakın bilgisi yok"

demektedir, ifade veya çeviri tam değil, bunu, bu dangalakların da hiçbir bilgisi olmadığı şeklinde anlıyorum; minnacık bilgisi olan, bu meşum çizgiyi destekleyemez, o halde hem dangalak ve hem meddahtırlar. Bunlara sadece "hedonist" diyorum, haz-düşkünüdürler.

Aydın itirazı

Sartre'ın 1960 yıllarına ait Tokyo konferansları, ne yazık Türkçe çevirisi tatminkar olmaktan uzaktır, aydın meselesinde çok aydınlatıcıdır. Şunu söylüyor, atom bombasını keşfedenler aydın değildiler, ancak, bu kaşif bilimadamları, biraraya gelir, atom bombasının kullanılmasına karşı imza atarlarsa, aydın olmaya başlarlar; demek ki aydın olmanın başında itiraz var. Sartre, mükemmel, itirazı olmayana aydın diyemiyoruz; tarihi de budur, Dreyfus adında bir Yahudi subay casusluktan mahkum olmuştu. Birtakım insanlar çıktılar, itiraz ettiler, işte bunlara ilk defa "intellectual" denildi.

O halde, genesis'te itiraz buluyoruz. Bir itiraz ile doğduk ve öyle gidiyoruz; bunlar dangalaktırlar ve itirazları yoktur. Fransız Meclisi'nde solda oturuyorduk, itiraz ediyorduk, bize "solcu" dediler, demek sağda aydın oturmamaktadır. Yoktur.

Aydın dünyası

Ben mi, günahlarım çoktur; dünyada ilk kez, dünyanın ikinci kez bir ortaçağ'a girdiğini yazdım ve benden sonra Alain Mine, Nouveau Moyen Âge kitabını yazdı. Minc'in son kitabı, burada okudum, Fransız aydın tarihidir, biraz karışık, ama enteresandır. Bir yerde, les intellectuels sont paradoxalement facinés par la force, entelektüellerin güç ile büyülendiklerini kaydediyor ki, hiç katılmıyorum. Fransız entelektüelleri Minc'e, "dandy" diyorlar, kadınlarla karıştırıyor; güç'e, iktidara kapılanlar

kadınlardır, maddisi yoksa sanalının peşindeler. Ama Mine, bir de "Sartre est un roi, il change de point de vue comme Louis XIV" diyor ki, çok çok doğrudur. Sartre, yaşadığı sürece, düşün krallığının On Dördüncü Louis'iydi; herkesin, hepimizin görüşlerini değiştiriyordu.

Aydın budur, güçtür; yirminci yüzyılın en büyük aydını Sartre'da, Sartre'ın nefes alıp verdiği bir dünyada yaşamak çok güzeldir. Peki, dangalaklar mı? Acuzedirler ve sürekli atıştırıyorlar.

Yetişmek ve geçmek

Bizde mi, Lenin, teknoloji için söylemişti, "Dognat i Peregnat" yetişmek ve geçmek, biz buyuz; ilk defa yazmıyorum, aydın dünyamızda benim önümde Namık Kemal var. Yetişmek ve geçmek istiyorum; Cemil Meriç'in evrakları arasında benim için "Çağımızın Namık Kemal'i" notu da çıkmıştı, ama nerede; matbuatta, tiyatroda, politikada Namık Kemal hâlâ birincimizdir. Aydın tarihinde hâlâ Namık Kemal misli bir gücümüz olmadı; ilk politik sürgünümüzdür. Kayıkta, gizlice, trene gitmek üzere Boğaz'ı geçiyormuş, ülkeyi terk ediyor, gizli gizli ağlıyor; çok ünlü, kayıkçı tanımış. "Kemal Bey, niye ağlıyorsun, nihayet bir can" demiş; Kemal Bey'in cevabı, "Kendime ağlamıyorum, bensiz bu vatan ne yapar, işte buna yanıyorum" olmuştu. Aydın mı, kendisi olmadan vatanın olmayacağını düşünen adamdır. Ve Brüksel'den, siyasi sürgün ailesine siparişleri var: bir, kabak çekirdeği; iki, rakı; üç, bir adet Ermeni kadını fotografiyası, hepsi budur.

Dangalaklar, içleri yanıyor, oburlar, artık kendilerini bitirmişler ve ilaç için, aydın adına ve sol tarafa sığınmak istiyorlar.

Ve zavallılar, ama yine de maydın'lar diyorum. (Çarşamba, 14 Aralık 2011)
KOZİNOĞLU TESPİTLERİNE GÖRE: TAYYİPLAND’E KARŞI ALAMANYA (Cuma, 16 Aralık 2011)

Erdoğan’ın son Almanya seferi, fiyasko olmuştur. Bir, sefer için Die Welt, Erdoğan’ı, “Almanya’da yaşayan üç milyon Türk’ün patronuymuş gibi konuşmakla” suçluyordu. İki, Die Tageszeitung ateş

püskürüyordu; yayınladığı yazı, “önemli olan birinin ne söylediği değil, aynı zamanda bunu, kimin söylediğidir” yollu başlamaktadır

Daha kısa, ama daha açık formüllerle söyleyebiliriz, Binbaşı Kaşif Kozinoğlu'nun Aydınlık notları beklendiği ve görüldüğü üzere ayrıntılı ve geniştirler; "Hoca'ya" olanlar ise hedefe yöneliktirler. İki tespit ile başlayabilirim; bir, "Almanya 2. Deniz Feneri Davası" açmak üzere hazırlığını tamamlamış görünmektedir. Bundan Tayyip Erdoğan önemli ölçüde zarardide olacaktır, Erdoğan içindedir. İki, "MİT/PKK Oslo görüşmelerini Almanlar açıkladı" ve herhalde devamı ve daha fazla bilgi bulunmaktadır. Güzel, Binbaşı Kozinoğlu'nun bu haber-tespitleri bir harbi işaret etmektedir ve ben burada aktarmaları, Kaşif Bey'in el yazısına sadık kalarak yapmış bulunuyorum. Önemlidir.

Önemli olan bir de şudur, gerçekten böyle bir savaş var mıdır; bu soru, Binbaşı Kozinoğlu'nun hem Aydınlık'a, hem de bana vasiyetlerinin doğruluğunu da sınama anlamındadır. Bu nedenle kısaca üzerinde durmak zorundayız; daha önce Aydınlık'ta yazmıştım, Turk polis şefleri, Ankara'da, Amerikan Büyükelçiliği'ni ziyaretle, "Ergenekon" dedikleri dosya ve davalar hakkında "briefing" yaparak, bütün sanıkların mahkum edilecekleri konusunda Amerikan Hükümeti'ni ikna etmeye çalışmışlardı. Bir de, Amerikan kayıtlarına göre, the briefers emphasized that no other country has been offered such a detailed brief, böyle güzel bir briefing'i başka hiçbir devlete yapmadıklarını anlatıp övünmüşlerdi. Bu iftihar edilen briefing'e dönmek istiyorum.

Alman vakıfları

Bir paragraf var, sonuna doğru, Turk polis şefleri, ellerinde Chp lideri Baykal'a verilen rüşvetin delillerinin olduğunu söylüyorlar. Bu paragrafın sonunda, daha önce işaret ettim, Turk polis şefleri Amerikan Hükümeti'ne çok çok yüksek bir komutanın -"muvazzaf" diyoruz ve bende "adı mahfuzdur" ilave ediyorum- ailesi efradı hakkında sexual activities ihtiva eden fotoğraf ve belgeler elde ettiklerini bildiriyorlar, okuyoruz. Bu iki müthiş ifşaatın arasında yazılı olan ise şudur: "they had also found information that seemed to implicate the Newman and Adenauer Foundations".

Güzel, Amerikan İngilizcesi'nden Türkçe'ye çevirecek olursam, Turk Polis Şeflerinin, Amerikan Hükümeti'ne, Alman Newman ve Adenauer vakıflarını da bulaştıracak, to implicate, ve tabii Ergenekon'a

bulaştıracaklar, bilgilere ulaştıklarını haber verdiklerini öğreniyoruz. Hiç kuşkusuz, şimdi öğrenenler daha çoktur, çünkü Tayyip Erdoğan duramadı, yakın zamanda Alman Vakıfları'nın CHP ve PKK ile işbirliği halinde olduklarını ifşa ediverdi; sonra geri aldı, ama hep duymuş olduk.

Alman Hükümeti'nin şiddetle tekzip ettiğini hatırlıyoruz, kaldı ki, "her şey Wikileaks'tedir" yollu bir atasözümüz var, Almanlar da biliyorlar.

Bilgi kaynaklarım

Şunu da ekleyebilirim, araştırma yapan birisiyim, kaynaklarımın sıhhati konusunda sezgilerim oluştu; Ecevit'in, Kurucu Paşalar'ın "Musul Vasiyeti" konusundaki pek gizli sohbeti bana ulaştığında, büyük kayalar arasından kıvrıla kıvrıla akan bir su getirmişti. Hiç şüphe etmedim; eksik olmasınlar, Bülent Bey hemen teyit ettiler. Buna şunu ekliyorum: Kaşif Bey'in Aydınlık ve bana bıraktığı bilgi ve tespitlerin, esas olarak, doğru olduklarına güveniyorum; sezgilerim ve bilgilerim bu yöndedir ve bıraktıkları, benim tespitlerim ile tam uyum içindedir.

Bülent Bey ve Kaşif Bey göçtüler, ancak Kaşif Bey'in bana emanet ettikleri arasında şu son yirmi günde ortaya çıkanların haberleri de mevcuttur. Bir, "Ve çok yakında Tayyibi AKP eliyle bitireceklerdir. (1. Hedefleridir)". Yazısına dokunmuyorum; demek ki, Binbaşı Kozinoğlu bizi, şimdilerde herkesin Akepe içinde "çatlak" dediği hadise ile ilgili olarak haberdar etmişti.

Buradayım.

Alman büyükelçileri ile görüşen Akepeliler

Kaşif Binbaşı'nın bana yazdığı haberler arasında şu da yer alıyor: "ABD Büyükelçileri ile olduğu gibi Almanya Büyükelçileri ile görüşen AKP'liler var." Tabii, burada Akepe geçiyor; Binbaşı bana,

"Tayyibi şahsi olarak hedef almış" devletlerden, büyük devletlerden söz ediyor. Net bir "liste" gönderdiler, ileriye bırakıyorum.

Harp dönemi

Demek harp var, çok geniş bir cephededir. Erdoğan'ın son Almanya seferi, tam bir cenk ve tam bir fiyasko olmuştur. Bir, sefer için Die Welt, Erdoğan'ı, "Almanya'da yaşayan üç milyon Türk kendisine aitmiş ve onların patronuymuş gibi konuşmakla" suçluyordu. İki, Die Tageszeitung ateş

püskürüyordu; yayınladığı yazı, "önemli olan birinin ne söylediği değil, aynı zamanda bunu, kimin söylediğidir," yollu başlamaktadır. Kasap vejetaryen; Porsche sürücüsü çevreci; sağır, müzik eleştirmeni olamaz; bunlara, "Erdoğan da Almanya'da yaşayan Türkler'in inandırıcı ve güvenilir bir avukatı değil" ilavesi ile Almanya reddetmektedir. Süddeutsche Zeitung ise, Almanya'daki Türk işçilerin ellinci yıl kutlamalarına davet edilen Erdoğan'ın yaptığı konuşmalara pek çok şaşırmış ve kızmış görünüyor ve "Peki bu açıklamaların 50'nci yıl kutlamalarıyla ne ilgisi var; Erdoğan gürültü patırtı ile Berlin'de bir şey elde edemeyeceğini biliyor" diyor; çok ağır olduğunu kabul etmek durumundayız. Öyleyse Kozinoğlu'nun sözünü ettiği savaşta, Almanlar'ın çok mesafe kazandıklarına inanmak durumundayız.

Alman politikası

Almanlar'ın bir Türkiye, Afrika tarihleri var. İki kez, duvarlarını yıkmak istediler, birinci ve ikincisinde perişan oldular. Birincisinde Türkiye'ye çok güvendiler, o kadar öyle ki, Türkiye'ye

"Enverland" dediler; şimdi, Amerikalılar'ın Tayyipland'i olarak gördüklerinden hiç şüphe duyamayız. Washington için Türkiye artık bir Tayyip Country'dir; Almanya'nın buna razı olmasını bekleyemeyiz. Ben artık Kaşif Binbaşı'nın, İç Asya'da görevdeyken çok önemli Alman İstihbaratçılar ile temas halinde olduğuna inanıyorum.

Esir ile hedef

Tam burada, Deniz Hakan'ın son yazısı çok zamanlı oldu, Washington Post ve The Economist'e işaretle, "her iki yayın da, Erdoğan'ın Arap Baharı konuşmasındaki tutumunu ve füze kalkanını kabul etmesini, bu görüşmenin ardından kendini affettirme çabası olarak yorumlamaktadır" diyordu. Toronto Görüşmesi'nde ve çok güzel, Washington Post'un söz konusu yazarı Davos Vakası'ndaki moderatör Ignatius'tur; Toronto'da Tayyip Erdoğan'ın Obama'ya teslim olduğunu haber veriyor. Hürriyet, Ignatius'un söylediklerini, Türkiye'nin, artık Amerika'nın kısa yol'u olduğu şeklinde çevirmişti, herhalde "kestirme" demek daha isabetlidir. Ignatius, Obama'nın Erdoğan'la bu yıl 13 defa konuştuğunu da açıklıyor ki, kendi bakanı ile bu kadar görüştüğünü düşünemeyiz. Türkiye, teslim olmuştur; artık durmamam gerekiyor; Binbaşı Kaşif, bana bıraktığı notlarında, Rusya için de, "Tayyibi şahsi olarak hedef almışlar" da yazıyor. Erdoğan'ı "hedef almış" büyük devletler listesi Almanya ile başlıyor; "şahsi" kelimesi vurgulanmaktadır.

Herhalde devam etmek zorundayım. Binbaşı Kaşif Kozinoğlu, bana, "aldığım bir habere göre" diye başlayıp uyarısını yaptıktan sonra şu tespiti göndermişti: "MİT/PKK Oslo görüşmesini Almanlar açıkladı. Devamı var, Almanların elinde yazılı protokol var." Demek, notlarına rağmen yaşayacağını ümit ediyordu. Güzel, güle güle Binbaşım, bana da "devamı var" demek düşüyor.

Farisi, men umidvarım, diyoruz. (Cuma, 16 Aralık 2011)

ORDU VE DIŞ SİYASET

(Salı, 20 Aralık 2011)

Bizans'ın son dönemlerini yaşıyoruz. Ülke yönetimi liyakatsizlerin elindedir ve en layık olmayanın en tepelere çıkarıldığı bir devirden geçiyoruz. Bunu en açık olarak dış politikada görüyoruz. Rusya, İran ve Suriye; Ankara'yı da vurabilecek füzelerini, Türkiye'ye karşı konuşlandırdıklarını ilan etmiş

durumdadır. Türkiye, bütün komşularıyla ihtilaf hatta husumet halindedir; buna Azerbaycan'ı da dahil sayıyoruz. Dış politikada macera çağını yaşıyoruz.

Geldiğimiz noktada, Silahlı Kuvvetler'in mesuliyeti yok ve az değil, pek yüksektir. Önümüzde, dış

politikanın da siyasilerin işi olduğu savı var ki, sadece aldatmacadır; bunun altında, Türk Ordusu'nun Akepe'yi hükümete getirme siyaseti yatıyor. Getirmiştir ve teslimiyetin getirdiği bir rahatlığa kavuşmuştur; arkamızda, "darbe" suçlama ve mahkemelerini özel seçilmiş kurullara bırakan bir Ordu var. Trafik için dahi özel mahkemeler varken, Türk komutanları; komutan ve yardımcısı kimdir, nedir bilmeyen, yargıçlara bırakıldılar. Çıkaramıyoruz. Acımız var. Dış siyasetin siyasilerin ya da moda sözcüklerle, seçilmişlerin "işi" olduğu, gerici bir safsata olup tekrarlıyorum.

27 Mayıs Anayasası bunu reddetmişti; Milli Güvenlik Kurulu, dört bakan ve dört komutan; Yüksek Planlama Kurulu, dört yüksek kamu görevlisi ve dört seçilmiş ile, siyasilerin tek başlarına yönetemeyecekleri düşüncesine dayanmıştı. Çift Meclis ve sağlam bir Anayasa Mahkemesi aynı doktrinin devamı oldular ve bu nazariye hâlâ doğrudur. Şimdi kanıtlanmış durumdadır. Tek başına siyasilere güveni reddeden anayasa, anayasadır. Geçerlidir. Buradan dönemiyoruz.

Dalgalanan dış politika

Artık cilalar atılmaktadır. Dış basın, İsrail ile krizin, Tayyip Erdoğan'ın kişisel alınganlığından çıktığı konusunda hemfikir olmuş haldedir. Ankara'ya gelen İsrail Başbakanı Olmert, bir gün sonra yapacakları Gazze saldırısını Erdoğan'a haber vermemiştir ve muğber olmuştur, okumuş

bulunuyoruz. Erdoğan eşi Emine Hanım ile, Suriye'den Esad'ı ve eşleri Esma'yı misafir etmiş ama Esad, Tayyip Bey'in reform tavsiyelerini hızla uygulamaya koymamıştır. Erdoğan'ın pek kırıldığını ve kızdığını yine Fransız ve Amerikan gazetelerinden öğreniyoruz. Sonuçta ve şimdi, dış politika öfkeli dalgalara bırakılmış bir kayığa benziyor; Türk Silahlı Kuvvetleri sorumludur.

Bir Karay olduğunu gösterdiğim Davutoğlu, bilgisizliğin sığlığına ilaveten, yüksek politik hevesler ile maluldür. Kırımlı olup, Kırımlı büyük zenginlerden Ülker Grubu ile kurduğu evlilik yollu akrabalık, heveslerine gem vurmasını engellemektedir. Bu tabansız heveslerin de katkısıyla, Türkiye bir tek dostu kalmamış bir devlet derecesine düşmüştür. Artık ham övünmeler de istenmiyor.

Kayıkçı dövüşü

Dışişleri mesleği, meslek olmaktan çıkmak üzeredir. Tarikatın eline geçtiğini söyleyebiliriz, Tel-Aviv Büyükelçisi Namık Tan, bütün merdivenleri atlayarak Washington'a sefir yapılmıştır. Diğer Tel-Aviv Büyükelçisi F. Sinirlioğlu da müsteşar oldu; Mit yöneticiliği de yapmış olan Binbaşı Kaşif Kozinoğlu, Fethullahi olduğunu not ediyor ki, inanmak durumundayız. Ben, Tan'ı bu şekilde teşhis ediyorum. Marmara Gemisi faciası için kurulan Bileşmiş Milletler komisyonundaki Türk temsilci olan Büyükelçi Özdem Sanberk'i de Israel istemişti, ekliyorum. Diğer yandan, Israel ile kavganın kayıkçı dövüşü olduğu değerlendirmesini yapan Ulusal Kanal pek haklıdır. Özetle, dış politika bir yandan çocuksu alınganlık ve kırgınlıklarla, Davos Moderatörü İgnatius, "öfkeli" ve "fevri" kelimeleri ile tarif ediyor; diğer yandan, kayıkçı dövüşleri ile bir maceradan diğer maceraya düşmektedir. Esasen, sadece düşüyor, diyebiliriz.

Acıklı ve gülünç

Atatürk'ün kurduğu partiye gelince, adını dahi telaffuz edemiyoruz. Emekli büyükelçileri, emekli milletvekili yapıyorlar, atını vuran kovboyları aratmıyorlar. İmkanları olsa, orgeneral ve koramiralleri vururlar; gölgedirler ve gölge yapıyorlar. Geçiyoruz.

Bu durumda, "Israel olmadı, Suriye'ye" mantığıyla atılan savaş naraları, herhalde Silahlı Kuvvetleri de ilzam etmek zorundadır. Naralar var ama orgeneraller ve koramiraller ne için hapsedildiklerini bilmiyorlar; ama biz, Doğu Akdeniz'de savaş naralarının kesilmesinin nedenini biliyoruz, Rus donanması inmiştir. Bundan sonra ise, hem acıklı, hem gülünçtür. Ama pek yazık, hem ağlayamıyoruz, hem de gülemiyoruz. (Salı, 20 Aralık 2011)

BİNBAŞI KAŞİF BEY: AKEPE’DE FİTNE VAR VE TAYYİP’İN BİTİŞİ

(Çarşamba, 21 Aralık 2011)

Kozinoğlu Binbaşı’nın bana emanet ettiği ifade, verdiği önemli bilgileri burada yazmama ilaveten,

“TAYYİB’in bitişini hızlandırır” idi ve deneyimli analizci “her şeyi hızlandırır” demeyi de ihmal etmiyordu, “hızlandırır” sözcüğü tekrardır. Tabii, “fitne” sözcüğü bana ait, Arabi ve İslami dillerimizde var, aslı İbrani “milhama” olup, Hazreti Ömer tarafından “fitne” ya da “fitna” olarak Arapçalaştırıldı. Ömer’in İbrani olduğunu ve tekellüm ettiğini biliyoruz. Şu noktaya gelebiliyoruz, Arap ve İslam tarihi “fitne” üzerinedir; “iç savaş” demektir, savaşın yoğunluğu değişebiliyor ve akepe’de açığa çıkmış durumdadır. Mhp’den Devlet Bahçeli ve Chp’den Kemal Kılıçdaroğlu, bu fitnede “birtaraf” oldular ve muhtemelen “bertaraf” olmak istiyorlar, bilemeyiz. Kaşif Bey’in, tabii ölümünden önce benim için hazırladığı notlarında, taraf’lar yazılıdırlar. Açıklamak durumundayım.

Peşrevi var.

Enverland & Tayyipland

Önce Seymour Hersh’ten söz etmek istiyorum, güzel bir Yahudi’dir -bir diğeri Chomsky’dir-Hersh, şimdi çok büyük bir gazeteci, diaspora’da her Yahudi’nin “iki sadakati” olduğu tespitini Hersh’e borçluyuz. Tabii, ben Türkiye bir diaspora’dır diyebiliyorum; sabetayizm çalışmalarımda sadakati teke indirme kaygısı önemlidir. Güzel, söze dalıp Hersh’i kaybetmek istemiyorum, yakın zamanda, Musul’da, Barzani-Israel askeri ilişkilerini ortaya çıkarmıştı; pek güzel, devam ediyorum.

Hersh, Amerika’da kendisiyle mülakat yapan bir televizyoncuya, bu bilgiyi Alman istihbaratından aldığını fısıldamıştı. Bu televizyoncu da, hanım olduğunu açıklayabilirim, benim kulağıma söylemişti; ikisine de teşekkür ediyorum. Demek ki, Almanya, Washington’dan çekindiği için, Türkiye ve Ortadoğu’da derinden çalışmaktadır, bunu ihmal edemeyiz. Ve

Enverland'in, Tayyipland olmasından pek rahatsızdır; "acımız ortaktır" diyebiliyoruz.

'Tayyibi bitirecekler'

Hatırlatma olabilir, ama genişleterek aktarıyorum, Binbaşı Kaşif'in, Yalçın Küçük'e, pek çok kısa emanetinde asıl paragraf şudur: "ALMANYA, İSRAİL, FRANSA, İRAN, RUSYA ve ÇİN, Tayyibi şahsi olarak hedef almışlar. Ve çok yakında Tayyibi AKP eliyle bitirecektir (1.

Hedefleridir)." Buradaki "eliyle bitirecektir" cümleciğinin öznesini Almanya olarak anlamamız isabetlidir ve şimdi Kaşif Kozinoğlu'nu istihbaratçıdan daha çok "analizci" kabul etmeyi öneriyorum.

Savaşlar

Ricardo ve Marx'tan öğrendik, düzlüklere bakmayız, sapmalara "takılırız"; bir, Muhsin Yazıcıoğlu'nun cenazesine Devlet Başkanı Demirel, Genelkurmay Başkanı Başbuğ, Bülent Ecevit'in eşi Rahşan Ecevit, birlikte katıldılar. "Hoppala!" İki, Taceddin Dergahı, kuruluşu itibariyle yehud-amiz bir yer idi, bu sözcüğün icadı bana aittir, "hakaret-amiz" olabilir ve burada, Doğu Yoldaş beni affetsinler, Karay Mehmet Akif, Yehud Kamil Paşa'nın, sadrazam, torunu Hikmet Bayur, Yehud Ahmet Ertegün'ün babası Münir, birlikte "İstiklal Marşı" yazdılar. Yine

"hoppala!" Bu dergah ile Muhsin Yazıcıoğlu'nun ne ilgisi var; bütün kuralları aşıp Taceddin'e koydular. Üç, "yoksa yoksa" diyorum, Sivas'ta pakruduniler var, burada susuyorum ve susuyorum.

Akepe'nin devr-i hükümetinde, Trabzon, Malatya ve İstanbul'da Hıristiyanlar öldürüldüler ve Yazıcıoğlu'nun kaybından sonra durmuş olmalıdır, "aynen öyle" diyorum.

Hıristiyanlara yönelik çok talihsiz cinayetlerde, Alperen Ocakları'na bir bağ çıkarıyorlar ve Alperenler'i Yazıcıoğlu'na yazıyorlar. Peki, ben de artık dilimin altındaki baklayı çıkarıyorum; eğer, Ankara'da komşum idi, Muhsin Yazıcıoğlu bir suikasta kurban gittiyse, büyük bir Hıristiyan devletini ihmal edemem, düşünürüm. Kimsenin bu akepe devrinde, serçe avlar misli

Hıristiyan cinayetlerine göz yummasını bekleyemeyiz. Şimdi susma yerindeyim.

Kozinoğlu'nun analizleri

Güzel, Kaşif Bey'in Yalçın Küçük'e emanetlerine, peşrev -aslı "pişrev" olup, önde-giden, hatta

"forvet" anlamındadır- yapmış oluyorum. Şöyle tanımlayabilirim, Israel'e asıl yakın olan Erdoğan değil, Fethullah olup, müşrün-ileyh de Abdullah Gül'ün çok yakını olur. İkisini birlikte düşünmek ve hiç ayırmamak yerindedir. Öyle değil mi, şike tertibi ile birçok futbol yöneticisinin, yüzlerce yıl hapislere konma işinde, Fethullah, Gül, "T" ve "Z" gazeteleri birlikte oldular. Demek Kaşif Bey'in analizleri, ölümünden sonra doğrulanmaktadır. Neden öldü ki, çok iş yapardık, öyle dediğini duyuyordum.

Parantezi uzatıyorum, Gürsel Kılıçdaroğlu ihanetiyle cehepe yenileştirilirken, Fikri Sağlar'ı da yenileştirdiler; hiçbir şey bilmiyor, Fethullahi televizyonların bülbülüdür, uyduruyor; Tayyip Bey, Dolmabahçe'de Büyükanıt'a türbansızlık sözü verdi. Tayyip Bey, önünün kesilmesini tümüyle buna bağlıyor; Fethullah Bey'in rolünü inkar edemeyiz. Erdoğan aday ararken, "ya ben, ya Abdullah" diyen Bülent Arınç'tır; demek fitnenin, başkaldırının tarihi eskilere gitmektedir. Güzel, Erdoğan'ın bu kurulumda çok zayıf olduğunu tekrarlıyorum. Yine de, "Dengir Mir Mehmet Fırat intikam için (Tayyip'ten) hazırlanıyor" ibaresini ekliyorum. Emanettir.

Ordu hedefleridir

Pişrev'de son adımımız şudur; işte bu Abdullah Gül, Almanya'ya ayak basar basmaz, Yazıcıoğlu'nun ölümünü ortaya attı ve "keçileri" harekete geçirdi, "hoppala" demiyorum. a) Almanya'ya mesaj veriyordu. b) Burada hedefleri Ordu'dur, ancak Necdet Paşa'yı bırakıyorlar. Biz ve ben hedeflerini biliyoruz ve her zaman, "it's right or wrong, it is our army" diyoruz. Bu Ordu bizimdir ve her fırsatta bizleri hapse atsa da, çakallara karşı savaşımız var. Takipteyiz, Yazıcıoğlu'nun taraftarlarının, "şunu da bulduk, Gül'e veriyoruz" demelerini not ediyoruz. Gül, sanki özel yetkili mahkemede bir savcıdır; ama moralleri bozulmak üzeredir. Peki, güzel, peşrev çekmiş haldeyim, sırada Binbaşı Kaşif Bey var, başlıyorum.

Kurulu tuzak

Bir, Binbaşı Kaşif Bey'in, Yalçın Küçük'e emanetinden, bir küçük paragraf alıyorum: "B. Arınç'ın tüm açıklamaları A. Gül tarafından Tayyib'e kurulan TUZAKTIR". Müthiş değil mi; bütün bunlar, yeni şike yasasının veto edilmesinden ve Arınç'ın, "ben Erdoğan'a biat etmemiş adamım" hitabetinden öncedir. Ve "biat" sözcüğünü de bilmemektedir; Arabi bir sözcük, ama hiçbir zaman islami değildir. Devellioğlu sözcüğünden "el sıkışma" anlamını öğreniyoruz.

Araya giriyorum, Sağlık Nazırı Recep Akdağ da ekiptendir, öyle düşünebiliriz, doğru veya yanlış, right or wrong, ellerinde bir rapor var, Tayyip Bey için iyimser görünmüyorlar. Adını vereceğim dördü de, "iyi" demediler, evde yatsın buyurdular. Bunlardan birisi Recep Akdağ, 14 Aralık'ta, saat 14.00 Cnn-Haber'de, "kanser diyorlar, Hacettepe'de tedavi için kat hazırlandı, diyorlar, dedikodu" demekle, durumun ciddi olduğunu dahi haber verdiler. Herhalde Başbakanlık uyarmıştır, bu haberi kaldırdılar. Fethullah Bey ise, Aydınlık'tan öğrendiğime göre, geçmiş olsun dahi demediler; kızgınlığını "T" ve "Z" kodlu ceridelerden öğreniyoruz.

Gül-Erdoğan savaşları

Kaşif Bey'in Yalçın Küçük'e emanetinde, bir paragraf da şudur: "B. ARINÇ ve GÜL ortaklaşa, Tayyib'i aradan çıkarıp, Cumhurbaşkanlığı ile Başbakanlığı paylaşacaklar. Başta C. Çiçek, Sağlık Bakanı, F. Gülen vb. Bazı AKP'liler böyle istiyor." Müthiş değil mi, bana gönderdiği haberlerde, Oda'da, Mahkeme'de, yan yana oturacaktık; inanılması zor bir ölüm, hepsi doğru çıkıyor. Faillerde fiilerde bir tek şaşma göremiyoruz. Sona erdirirken bir ifşaat da ben yapabilir miyim, bunları yazarken Gizli Tarih, Haberci, Çöküş, Fitne kitaplarımı okudum ve çalıştım. Bu kitapları sık sık çalıştığımı saklamıyorum, çok yararlanıyorum. Hersh, Chomsky, Gül sayfaları çok çok iyidir; güzel, ancak unutmaksızın ekliyorum, bunları ben yazmıştım. Ve hem "güle güle" diyorum ve hep sağlıklar diliyorum; sağlık, güzeldir. (Çarşamba, 21 Aralık 2011) **ATAMAN**

(Cuma, 23 Aralık 2011)

Görmemiş olabilirsiniz, bilmeyebilirsiniz, ama merakınız varsa, “bir hapse girin”, Silivri’ye buyrun;

“zor geliyorsa”, okuyun. Orada yosun çiçeği ile tanışırsınız. “Bizim” Ataman, başkalarıyla birlikte bir de bunu tasvir ediyor ve ben aktarıyorum: “Çiçek girişi cezaevinde yasaktır. Yeşilliğe hasret kalıyoruz, ancak kantinden alınan maydanoz, taze soğan, roka gibi yeşillikleri pet su şişelerinden keserek yaptığımız sözde saksılara koyarak yeşillik hasreti gideririz. Ayrıca avlunun hiçbir mevsim güneş görmeyen yerlerinde yosunlar oluşur. Bu yosunlar üzerinde çok ufak, 3 milim kadar, ancak büyüteçle incelenebilen katmerli pembe çiçekler bile bize hayat veriyor. Siz hiç yosun çiçeği gördünüz mü?” Güzel değil mi, mikroskobik pembe yosun çiçeklerini tanımak, kaç yıllık hapse değmez ki, ilaveten Ataman Yıldırım’ı tanıyorsunuz ve tanıyoruz; okumak şarttır.

Direnen insan

O yeşillik zenginleri yok mu, yeşilliğin güzelliğini fark etmezler. Peki, dilimiz mi, Farisi “sebz”, yeşil demektir ve “sebzi” yeşillik oluyor; dilimizi öğretmekten geri kalmıyorum ve bütün güzelliklerin mucidi zor’dur. Engels bunu, ihtiyaç keşfin anasıdır, şeklinde formüle etmişti. Zorda keşfettim, havanın tadını hiç bilmezdim, “işte hava” derdik, geçerdik. Yerin pek çok altında, çok rutubetli bir hücreye kapatmışlardı, hava yok, varsa yetmiyor; hücrenin demir kapısında bir delik bulmuştum, arada bir gidip hava çekmeyi keşfettim, hava emiyordum, ne güzelmiş hava, bilmiyordum, işte öğreniyoruz. Cousteau’nun belgesellerinden de yerin altının güzelliklerini keşfetmiştim; Ataman’ın kitabından da bizi keşfetmenizi öneriyorum. Direnen insan güzeldir ve şimdi Silivri’dedir.

Peki, neden film çekmiyorum, mekanize topta, Ankara’dan Mersin’e gelmiştik, limana attılar,

“çıkaranı” bekliyoruz, savaşa çıkacağız. Sıcak, toz, kirli, limanda saçılmışız, iki insan büyüklüğünde, bir büyük tabut hacminde, üstünde bir örtü, alacakaranlık, etrafında kadın-erkek yaşlıca bir iki köylü; tabut mu, örtü mü ne ise hareketlendi, sallanıyoruz, sarsılıyor, sanki elektriğe tutulmuş. Ne güzel film olurdu, yapamadık. Ana baba köyden çıkmışlar, Mersin Limanı’na yetişmişler, tek oğlan, savaşa gidiyoruz; giden nesildir, köyden bir kız almışlar, örtünün altında, nesli uzatmaya çalışıyorlar. Demek ki, “zor” pek verimlidir; film gözlerimdedir. Ölüm yolunda çocuk üretilecek.

Silivri üçlüsü:Yüzbaşı, Binbaşı, Albay

Tabii “çalışkan” bir öğrenciydim, önce Ahmet Şık ile Ertuğrul Mavioğlu’nun ortak şaheserleri

“Kırk Katır Kırk Satır” ciltlerini okudum, herkes ve bu arada bizim Ataman da dava etmiş; bizleri peşinen mahkum eden bir kitaptır. Ben bu kitaptaki Ataman’a biraz şaşırdım, “tuhaf” buldum, pek çok parti ve derneğe girmiş, tamam hepsi Cumhuriyetçi, hepsi dürüstlük arayıcısı, ama yine de fazla

geliyordu. Ancak sonradan anladım, Ataman'ın kendisi fazladır. Direnen bir adam ve güzeldir.

“Direnen adam, güzel insan” diyorum.

Koğuş arkadaşı, cezaevinde koğuşlar sık sık değişir, sonunda herkes herkesin koğuşdaşı olur, ama Ataman ile Atilla Albay artık kader arkadaşıdır. Üçü, Kaşif Binbaşı, Atilla Albay ve Ataman Yüzbaşı beraberdiler; Binbaşımız'ı kaybettik, Albayımız ciddi, hastanede, şimdi Yüzbaşı yalnız.

Bazen Albay, Ataman'ı bilgisayar'a giderken anlatırdı, tasviri sanki bir saf'tır. Hep güleriz ama hayır, Ataman aşırı dürüst, pek sevecen, bilgisayar kafalı, Amerika'da computer okumuş, bir Silivri direğidir. Tuncay sert dedektif, Ataman tam bir Komiser Colombo, arkalarında kırıcı Ali Özoğul; her dosyaya kalkarlar, soru sorarlar, devam ederler; ben bu üçünün yanında bir hiçim, bütün iddiaları delik deşik ediyorlar. Şunu şimdiden söyleyebiliyorum, büyük hukukçularımızı, pek yüreklidirler, ihmal ve inkar etmiyorum, ama yalnız, bu üçü “işi çoktan bitirdiler” ve biz boşuna yatıyoruz. Demek ‘Silivri'nin Üçlüsü’ bizdedir.

Boğazlıyan'dan Malta'ya

En çok sevdiğim yanı mı, bir, Boğazlıyan Kaymakamı Kemal ile kendisini özdeşleştirmesi, bu güzel insanımızı 1919 yılında, Türk Gericiliği asmıştı. Ataman'ın kaynakları yetersiz, en iyisi benim kitaplarımdadır, yazarken ve kendi yazdığımı okurken ağlarım; sehpada, “milletim karıma ve çocuklarıma baksın” diyordu, yalvarıyordu, geriye bırakacağı kuruşu yoktu, doğrusu budur.

Ataman, ataları olarak bir de Malta Sürgünleri'ni görüyor. Tuhaf bir adam, pek umutlu, ikide bir,

“Atatürk çağlayanı tersine akmaz” diyor ve bununla yetinmiyor, “devrimler geri döndürülemez”, bunu ekliyor. Bu da az sanki, “tam Atatürk aşığı bir aileyiz”, bunu da okuyoruz.

‘Benim Sinemalarım’

Doğrusu burada biraz şüphem var, bana göre, Aysel’e daha çok aşıktır. Aysel’e hayran, çünkü Aysel şunu yapıyor: “Her sabah erkenden İstanbul’dan yola çıkıp duruşma saatinden evvel geliyor, duruşma salonunun kapısı ilk açıldığında hemen ilk olarak salona giriyor, uzaktan el sallayıp biraz konuşabiliyoruz.” Müthiş, müthiş; Aysel’e, “2 yıl evvel kendimi daha beş yıllık evli olarak hissediyorum” diyormuş, kırk yıla yaklaşmış, işte böyle insanlarımız var. Silivri’deler. Dört yıllık hapislik mi, temaşasına değer, kaçırmamak gerekmektedir.

Ve bunlar üç familyadırlar, Ataman Yıldırımlar’ın Aysel’i, Atilla Uğurlar’ın Pakize’si, Tuncay Özkanlar’ın Duygu’su; bunları, Silivri’nin sevgi dereleri ve direnç sütunları olarak görüyorum.

Tuncay, Atilla, Ataman, her sabah görmezlerse, pek sinirli oluyorlar. Ve neden film çekemiyorum, bilmiyorum; ama sineması gözlerimdedir.

Eksiksiz bir roman

Duruşma salonunu en çok Tahtakale döviz bankasına benzetiyorum; ara verilir verilmez herkes konuşmaya başlıyor, herkes bağırıyor; trabzanların bir tarafında Aysel, Pakize, Duygu ve hepsi, hepsi dizilmişler, devamlı bağırıyorlar. Uzakta bir yerde Ataman, Atilla, Tuncay dizililer, yanları hep dolu, trabzanlara tutunmuşlar, bağırıyorlar; çok tuhaf, Tahtakale Bankası, ama herkes herkesi duymaktadır. Bu da bir mucize, ben denedim, yapamadım, Tuncay'ın kulağına üfledim, onunkini duyuyorlar. Hayatımız harikadır.

Adını "Ataman" biliyor, sordum, Şolohov'un romanlarında geçtiğinden de haberdar, "reis" demektir; Tatarlar, Kazaklar ve biz Türkler taşıyoruz, bizden çıkıyor; Orhun Kitabeleri'nde var.

Ataman Reis'in kitabında da "yok, yoktur"; filmi burada, tiyatrosu burada, tarihi gene buradadır; Kurbağa'yı edinmek isabetlidir. Eksiksiz, tekmili birden, ben dahi varım.

Bir fıkra anlatıcısı

Karşılaşmamız Metris'te, "avluda volta atmaya başladık", şeklinde başlıyor. Devam ediyor: "Yalçın Hocamızı çok sevdik. Kendisinden faydalı bilgiler aldık. Bize çok güzel fıkralar anlattı, hepimizi güldürürdü, moralimize katkı yaptı." Benim işim budur. Bu herhalde Metris'te; Metris'ten Silivri'ye birlikte sevk olduk, cezaevi aracına yüklenecektik, gittiğimde pek yakışıklı komutan, yüzbaşı, kelepçe taktırmaya başlamıştı; yüksek görevliler için pek kırıcıdır, kötü etkileri oluyor. Derhal bir oyun kurdum. "Komutan, yoksa Amerikan kelepçesi mi, bana Türk kelepçesi isterim", oyuna böyle başladım, biraz rahatladılar. Amerikan kelepçesi bilekte hareket eder, sıkar, kan dolaşımını zorlaştırır; Ataman'a da Amerikan kelepçesi taktılar. Kelepçe ile ilk tanışıklığı böyledir.

Kanserin kırdıkları

Tiyatro mu, etkisi uzun sürmüyor, parmak izi vermek, kelepçelenmek, ilkinde çok onur kırıcıdır, ağlatır; cezaevi aracında, elleri kelepçeli yan yanayız. Engin Aydın en yanımda, partiler kurmuş, devlette önemli yerlere gelmiş, Engin yavaş yavaş başını omzuma dayadı, "Yalçın Hocam, bana bunu nasıl yaparlar", hüngür hüngür ağlıyordu. Çok şükür, Engin erken çıktı, ama herhalde, kırılmıştı; kırılırız ve kanser olur, ölürüz. Öyle oldu, Engin Aydın kaybettiklerimiz arasındadır.

Aydın halimiz: Fıkra

Ataman benim için şunları da yazmış; "biliyorsunuz, kendisi daha önce hapislere düştüğü için, olayı en tabii gören ve neşesi hiç azalmayan biri, her şeyi de aklında tutuyor, tebrik etmek gerekir." Asıl Ataman'ı tebrik ediyoruz, ilk mapusluğu, müthiş dirençli ve üstelik bir tür Silivri Noktası, her şeyimiz kayıtlıdır. Kaybolmuyoruz.

Fıkra ve/veya neşeye gelince, bir, unutmuş olabilirler, bu bizim aydın halimizdir. İki, komik olan, hep düzeltilebilir yanlışlarımızdır, hep bunları görmek, direnç kaynağımız oluyor. Üç, kimse bana fıkra anlatmıyor, yaşamımızda komik olanları söylemiyor; ne yapmalı, tek başına olunca da gülemiyorum, işte bu yolu buldum ve idare ediyorum. Dört, tabii, bizim açımızdan düzeltilebilir olanlar, oligarşi cephesinden zorunluluktur ve bu yolla bunu talim ediyorum. Talimim var, Engin Aydın'ı da öldüren oligarşidir. Biliyorum, ölümü oynuyoruz, bitiriyorum. (Cuma, 23 Aralık 2011) **KOPERNİK DEVRİMLERİ: ORDU & TANK & SİYASET**

(Salı, 27 Aralık 2011)

Ben hep kartlarla çalışıyorum ve önemli olayları, bir "metod" defterine kaydediyorum; polisler gelirler, bunları alırlar, okurlar, biliyoruz. Dolayısıyla bütün notlar devletin okumasına göredir; artık kendime ait bir yaşamım yoktur, en çok ben biliyorum. Şu da var, ben bunları bir daha bakmak için değil, aydınlık ve devrimci bir Türkiye'nin tarihçileri için yazıyorum Daha çok "Copernicus Revolution" olarak biliyoruz, çok basit ve çok müthiştir. Düşüncemiz ilerlemiyordu: "Biz" gözleyenler, "dünya" sabit, güneş dönüyor yollu muhakeme ediyorduk. Sonra, güneşi sabit tuttuk, dünyayı döndürdük; düşünmeye başladığımız noktadır, Kopernik'e borçluyuz.

Bilgimizi maddeler belirliyordu, böyle biliyorduk. Kant'sa bu önerme karşısında duraksamıştı; bilginin maddeleri etkilediği noktasına sıçradı ve buna "benim Kopernik devrimim" adını verdi, çok yerindedir. Feuerbach'ın "The Essence of Christianity" harikadır; Engels işaret ediyor, "biz hepimiz Feuerbachçı olduk" demişti, doğrudur. "Hıristiyanlığın Özü" kitabına kadar, "Tanrı insanları yarattı", buna inanıyorduk; Feuerbach bu önermeyi tersine çevirdi; Feuerbach'la birlikte, insanların Tanrı'yı yarattığına inananlar çıktı, çoğaldılar. Bir "Kopernik Devrimi" daha diyorum. Bana gelince, sanki Kopernik Devrimi imalatı kurmuş haldeyim ve birisi de şudur; Akepe'nin, Ordu'nun egemenliğini kırdığı yalandır, akepe'yi egemen yapan Ordu'dur ve doğrusu budur. Akepe hükümetini kuran ve tutan Ordu olup şimdi mesele budur.

Yüksek Komutanlar'ın şiiri: Akepe

Bir yalan uydurdular, hem Paris ve hem Washington'a kaktılar; Le Monde Diplomatique, Kasım 2011 sayısında, tekrarlıyorum, "fin du bras de fer avec l'armée", yazmıştı; dediklerine göre, akepe Ordu ile bilek güreşi yapmış, kazanmıştı; sadece ham bir propagandadır. Kendi propagandalarına inanmaya başladılar; doğrusu, Ordu'nun Akepe'yi elinden tutup iktidara getirdiğidir. Nitekim ben de, iktidarının ilk günlerinden itibaren, bu ekibe, Yüksek Komutanlar'ın "otuz beş yıldır aradığı tayfa" diyordum ve ilk Genelkurmay Başkanları Özkök de "ilişkilerimiz şiir gibi" buyuruyordu, artık daha iyi görüyoruz.

Şunu da ekleyebiliyorum, "Ergenekon" adını koydukları mahkemeler başlar başlamaz, önce Yaşar Büyükanıt ve sonra İlker Başbuğ zamanlarında, televizyon televizyon dolaştım, "askeri mahkeme, askeri mahkeme" deyu adeta yalvardım, ben unutmuyorum. Verdiler, acı ama açık söylemek zorunludur, bir sürü kurban ile rahatlayacaklarını düşündüler, artık daha açık yazabilecek bir noktadayız. Yaptıklarına yardım-yataklık diyebiliyorum.

Kanserojen virüsler

Yazılarımdan aktarma yapmaktan pek utanıyorum, "toslama ve foslama" başlıklı yazı, tabii, Aydınlık ve 16 Eylül 2011 tarihindedir. Bir paragraf şudur: "Akepe'yi yüksek komutanlık, tüsiad, Israel ve Amerika kurdular.

Cehepe de önünü açtı ve arkasından itti. Şimdi Tayyip-Gülen'in önünü kapatıyorlar, arkasından çekiyorlar. Çok toslamakta ve foslamaktadır. Bir dönemin sonunu duyuyoruz." Ve şimdi özetle işaret edebiliyorum, hükümeti altın tabakta verdiler; zaten kabiliyet ve hazırlıkları yoktu, daha çok toslamak durumundadırlar. Bu nedenle havada kanserojen virüsler çokturlar.

Amerikan İslamı

Devam etmeden önce notlar düşmek zorundayım. "İtiraf ediyorum", sınıfi ve ilmi bakıyorum. Bir, 1979 yılında yazdım, 1980 yılında bir kitap yaptım, "Ordu gelecek, Erbakan'ı hapse atacak, daha fazla İslamcılık yapacak" dedim ve "aynen öyle oldu." İki, A. Wohlstetter, ol tarihte İstanbul'daydı, Humeyni Devrimi'ne, Türkiye'de cevap vereceğiz," dedi, geç fark ettim; Türkiye'de "Amerikan İslamı kuracağız," diyordu. Artık Kenan Evren'in akıl hocası olduğundan kuşku duymuyorum.

Üç, utanmaları yoktur, "Erdoğan Modeli" imiş, başta "Milli Görüş", bütün gömleklerini çıkardılar; halkından nefret eden, Amerikancı, Büyük Sermaye'nin kulu bir "Parti" yaptılar, "made in USA" diyoruz. Akepe artık gömleksizdir ve bunların İslamı, sadece halkı sürüleştirmek için gerekmektedir. Benim, "Türkiye'de faşizm İslam'a dayalı olacaktır" sözüm ise 1976 tarihli ve Cumhuriyet Gazetesi'ndedir. "İşte Paşam, eseriniz" deyişini böyle zamanlara saklıyoruz.

Devletleşen tekeller

İktisadi görüyorum, ve dört, böyle devirlere "servet transferi" devirleri adını veriyoruz; Kamu'nun, halkın servetini dağıtma düzenidir. Ancak kendimi daha fazla utandırmamak için kitabın adını vermiyorum, sayfa 532, "Milli Tank" ihalesi üzerine fotoğraf var; Mustafa Koç ve Erdoğan yan yanadır, Tank Sanayii'ni "Koç" götürüyor, çok büyük bir götürmedir. Bu Koç'un silah sanayiine girişi anlamındadır; sektörde tecrübesi olanları bir tarafa attılar. Koç'u tuttular. Devletleşmektedir.

Sırada iktisat tarihi var, Erol Toy, "İmparator" romanında, Vehbi Koç'u, işe kurtlu peynir satarak başlamış bir tacir olarak çizmişti, gerilerde kaldı. "Murat" yaptı, üç beyaz sattı, Migros ile perakende, Divan ile otele el attı,

ama hiç “ağır” olamadı, ağırlığı akepe dönemindedir. Tank ile silaha girdi, işte bu çok İslamcı hükümetten, devlet’in petkimi’ni, yine devlet’in tüpraşı’nı aldı; devletin iskeletine kondu, diyebiliriz. Demek ki, ülkenin bölünmesi tartışmaları ayrı, devletin bölüşülmesi nettir ve Rahmi Koç’un, Tayyip Bey’in sağlığı için duacı olması çok anlaşılır bir haldir. Kibar olduğunu hep biliyoruz.

Hürriyet’in Alman damarı

Ne kadar da birbirlerine benziyorlar, beş, sanki kardeşler, Aydın Doğan’a Rahmi Koç’un köylüsü diyebiliriz; ama yine de ben, Hürriyet’in çizgisinden hâlâ Koç’u sorumlu görüyorum. Abdi İpekçi öldürüldü, Milliyet’i, Çetin Emeç öldürüldü, Hürriyet’i aldılar; Koçlar ve Simaviler akrabaydılar.

Ve bu arada, Hürriyet en Fethullah ve Erdoğan meddahı gazete oldu; Aydın Doğan servet transferinden Hilton’u kaptı, devletindi, inci bir yerdedir. Güzel, ve Hürriyet, arada bir, Deniz Feneri misli Erdoğan’ı rahatsız ettiyse, bu içindeki Alman damarındandır, daha da artmasını bekleyebiliriz.

Eylülist Akepe

Şöyle bitirebilirim, kim söylüyorsa, doğrudur; akepe, 12 Eylül diktatoryasıdır ve devamı değil, Eylülizm’in kendisidir, bunu hep ve hep birlikte söylemek durumundayız. Ordu buradadır ve “sivil darbe” saçma bir laftır; Çetin Paşa, İbrahim Paşa, Bilgin Paşa’yı dama atanlar silah arkadaşları idiler, bunu asla reddedemiyoruz. Ve Işık Paşa ile komuta heyeti hareketi, bir kapı açma açılımıdır.

Şimdi buradayız.

Tarihçilere notlar

Peki, burada şimdi ne yapıyoruz, bir hücrede, odatv davası klasörlerini inceliyorum; çok hoş bir sürprizle karşı karşıya gelmiş durumdayım. Bir nokta var, ben hep kartlarla çalışıyorum ve önemli olayları, bir “metod” defterine kaydediyorum; polisler gelirler, bunları alırlar, okurlar, biliyoruz.

Dolayısıyla bütün notlar devletin okumasına göredir; artık kendime ait bir yaşamım yoktur, en çok ben biliyorum. Şu da var, ben bunları bir daha bakmak için değil, aydınlık ve devrimci bir Türkiye'nin tarihçileri için yazıyorum.

Bir bölümüne dava klasörlerinde rastladım, çok sevindim; Eylül 1997 tarihinde, Köln'de, Doğu Perinçek ile karşılıklı oturmuşuz, çok ciddi konuşmuşuz, birlikte kararlar almışız, birlikte yapacağız ve bunları kağıda dökmüşüm, hep öyle yaparım ve aktarıyorum. a) Demirel'den kurtulmak; b) Deniz Baykal'dan kurtulmak; c) İ. Selçuk'a dokunmamak; d) Kürt Sorunu'nu bitirmek; e) demokratizasyon için adım atmak, islamın ve ülkücülerin ağırlığını hafifletmek. Bunlar, odatv iddianamesi, 52. Delil klasöründe var; müthiş, kendimden utanabilirim, ancak kendimi kutluyorum, önce Doğu'yu kutluyorum.

Tasfiye edilen 28 Şubat

Çok hoş, 28 Şubat 1997 tarihinde, "28 Şubat" olmuştu; bir, Genelkurmay Başkanı Hakkı Karadayı idi, o gün, dört günlük Israel gezisinden dönmüştü. Demek, 28 Şubat Muhtırası'nda Israel'in parmağı vardı; Cumhuriyet'in tehlikede olduğu temel tezdir, biliyoruz. İki, Refah Partisi iktidarda, Erbakan Başbakan, Gül bakan idi; muhtıradan sonra istifa ettiler. Erdoğan milletvekili seçilememişti ve generallerin hep birden Onuncu Yıl Marşı söyledikleri bir zamandaydık. Üç, ben sürgündeydim; Doğu ile buluştuk, kağıda döktüklerim bunlardır. Tarihe emanet ediyoruz.

Bunlara eklediklerim var, 17 Eylül 2002 tarihli ve asıl bunları yazmak istiyorum, Karadayı'dan sonraki Genelkurmay Başkanı Orgeneral Kıvrıkoğlu'nu da ilgilendiriyor. "Kıvrıkoğlu, a) 28 Şubat'ı tasfiye etti; b) 2001 Şubat Devalüasyonu ile karşı devrimi kabul etti; c) idamın kaldırılmasının önünü kapatmadı." Başkasını bilemem, bu notlar beni şaşırtıyor, 3 Kasım 2002 seçimlerinden öncedir; notlar mı, akepe'nin gelişini haber veriyor, demek getiren Ordu'dur. Gelen Kemal Derviş

ve giden Edip Başer'dir. Bitti.

Edip Paşa, Malatya'da İkinci Ordu Komutanı idi, Kara Kuvvetleri Komutanı olması bekleniyordu, son gece önlendi, yerine Jandarma

Komutanı Aytaç Paşa getirildi. Ve şimdi, Edip Paşa, emekli evinden, hem Cumhuriyet'i ve hem de Türk Silahlı Kuvvetleri'ni savunuyor ve Aytaç Paşa, Silivri, Hasdal, Hadımköy'deki silah arkadaşları için ağzını açmıyor. Peki, ben ne diyorum; tutuklamalar akepe hükümete getirilmeden önce başlayan tasfiyelerin devamıdır, diyorum. Dava dosyalarına hem şaşırıyorum, hem de seviniyorum. Siyaset'e gelince, "seyis" sözcüğünden türemektedir, artık seyisi biliyoruz.

Darbeli seçim

Bitti, eklediklerim şunlardır. Bir, Hilmi Özkök ve diğerleri, meşru başbakan Ecevit'i istifaya zorladılar. İki, Ecevit daha sonra, Kemal Derviş'i kendisinin çağırmadığını, Imf'in ikinci başkanı Stanley Fischer'in gönderdiğini söyledi. Ülkeyi bir süre Fischer ve Derviş yönettiler. Üç, Fischer o tarihte Amerikan yurttaşı idi, şimdi Israelli oldu, Israel Merkez Bankası başkanıdır. Dört, Yüksek Komutanlar o sırada Kemal Derviş'i kucaklarından indirmiyorlardı ve indirir indirmez, Deniz Baykal'ın kucağına aldığını biliyoruz. Demek, kucaktan kucağa bir Derviş dönemimiz var.

Devamını da hatırlıyoruz, seçimlere zaman vardı, Kemal Derviş birdenbire erken seçim çağrısı yaptı, Devlet Bahçeli nagehan tekrar etti; önlemek mümkündü, Yüksek Komutanlar erken seçimi desteklediler. Sonuçlar tahmin edilebiliyordu, akepe'yi hükümete getirdiler. Herkes "seçim" dedi ve ben, anında "darbe" ilan ettim. Devam etmektedir.

Çıkış yolu

Bana bir de "tank çıkarsa bir daha..." sözünden dolayı suçlama var. Tank hareketinden çok korkuyorlar, "Sincan never again" diyorlar, bir gezinti idi, inanamıyorlar. Ve ben tank ile diş

macununu birbirine benzetiyorum, bir çıkarsa, çıktığı yere sokmak zor oluyor. Bu notla bitirmiş

oluyorum.

Ve son Kopernik Devrimim şudur: Görevdeki subayların, başta orgenerallerin, mahkemelere üniformaları ile gitmelerini öneriyorum. Nizamnamelerine göre hiçbir mani yoktur, eskiden öyle yapıyorlardı. Böylece yüksek subaylarımız halk içine girmeye başlarlar. Çıkış yolu budur. (Salı, 27

Aralık 2011)

AYDIN MENDERES

(Cuma, 30 Aralık 2011)

Hayat, Aydın Bey'e hep dramlar kurmuştu ama hep moralli, hep cumhuriyete bağlı ve hep daha büyük Türkiye özlemi ile yaşıyordu. Bana, babası Adnan Bey'in Bağdat'a gittiğinde, Bağdat Paktı zamanındadır, komşu gezisi yapmıştı, Türkler'den, bizden kalmış tarihi binaları gezerken, gizli gizli ağladığını, "burası bizimdi" dediğini anlatırdı. Bundan hoşlanırdı, Adnan Menderes'i sevmemi isteyen bir yanı vardı. Ancak öyle sanıyorum, annesini daha çok severdi, öyle bir izlenim edinmiştim. Ümitköy'ün ötesinde, yeni, tek kat villadaki geniş buluşma salonunda, Adnan Bey'in ve Berin Hanım'ın portreleri asılıydı. Berin Hanım güzel bir kadındı.

Bir aile tarihi

Çocukluğum Adnan Menderes ile mücadeleyle geçti. Berin Hanım şimdiki sonradan görmelere benzemezdi, Başbakan'ın yanında pek görünmezdi; hep birlikte, acıları çoktur. Aydın Bey, "büyük dayım" derdi, Berin Hanım'ın dayısı olmalıdır, Doktor Nazım da nahak yere İstiklal Mahkemesi nedeniyle asılmıştı. Doktor Nazım'ı çok severim, İttihat ve Terakki'nin en sade devrimcisiydi, Halide'nin Handan'ındaki Nazım'ın, bizim Doktor olduğunu sanıyorum; gerçek hayatta Halide'nin aşık olması büyük ihtimaldir. İhtilal en büyük adalettir ve adaletsizlikleri ise pek çoktur. Bunu bilerek seviyoruz. Tekrarlıyorum.

İki kardeşi, Yüksel ve Mutlu'yu da kaybetmişti, sanıyorum Mutlu bizim yaşıtımızdı; o zaman lise dört sınıftı, biz üçe geçmiştik, birden lise üç sınıfa indirildi, pek zorlandım ama geçtik. Sonradan Mutlu'nun bir sınıf kaybettiğini ve Adnan Bey'in, telafi için, liseyi üç seneye indirdiğini duymuştum, biz yararlandık.

Aydın Bey ile konuşmalarım

Refah Partisi'ne girmesini Menderes Ailesi'nin tasvip etmediğini biliyorum, "arası bozuk" idi.

Ümran Hanım gerçekten çok muhabbetli idi, aratmıyordu. Her gittiğimde, sevdiğim börekleri de yapardı; Aydın Bey ile derin dostluğumuz oluşmuştu, çok acılı ve yaşama karşı mert idi, ben zikzaklarını anlayışla karşılıyordum. Nakşibendi olabilir, tarikat bağlantısını da önemsemedim.

Bana "gözümde tütüyorsun" derdi, buluşurduk. Galiba bir kez Ankara'da, çok sevdiğimiz Atatürk Orman Çiftliği'nde buluştuk. Atatürk'ü seviyordu, Çiftlik Lokantası'nı ve garsonlarını, biz ailece çok severdik; garsonlar Aydın Bey'i ayrıca seviyorlardı.

TİP'in gizli öyküsü

Doğu Yoldaş'ın da haberi olmalı, yaptıklarını sempatiyle karşılıyordu; Aydın çok kültürlü, çok kibar, tabii, pek görgülü idi, suyunu-ilacını yardımcıları içiriyordu, mesele yapmadığı kesindir.

Aydın Menderes'in millici ve cumhuriyetçi olduğundan hiç kuşkum olmadı. Demirel'e kırgınlığı vardı. Akepe'yi önemsiz ve küçük görüyordu, milletvekili olmaya değer veriyordu; Tayyip Bey'in inandırdığına hükmedebiliriz. Ben hapse düşmeden kısa bir süre önce, bu "işin" bağlandığını hissettim, aramadım. Halbuki sohbetlerinden çok yararlanıyordum; Demirel'in 1967 yılında Sovyetler Birliği'ne, Türkiye İşçi Partisi'ni çökertmek için gittiğini ilk söyleyen Aydın Menderes'tir. Gitti, Sovyet Açılımı'nı yaptı, 1968 yılından itibaren Türkiye İşçi Partisi'ni çökerten dönem başladı. Dayanamadık.

Güzel için yaşamak

Yalnız ben Aydın Menderes'e gidip, Tayyip Bey'in sözünde durmayacağını söyleyemedim; düşündüğüm gibi oldu, sözünde durmadı. Umudu kırılmıştır. Yokluğunu özlerim, iyi bir dosttu.

Sabetayizm çalışmalarım çok heyecanlandırırdı. Anti-Siyonist idi, o zaman Oran'daki mebus evlerindeydi. Bir kez karar verdim, baş başa olduk, Aile soyadını bulmuştum, dürüstlük ve samimiyet söylememi gerektiriyordu. "Menderes" sonradan alınmıştı, "Ertekin" idi, çok sarsıldığını hatırlıyorum, İbrani kökenine işarettir. Menderes'e karşı mücadele ettim, ölümünü hiç istemedim, ama eninde-sonunda bu mücadele ile bu dünyadan ayrıldı. "Aydın Bey, ben bu bilgiyi kullanmayacağım" dedim ve kullanmadım, yazmadım. "Ortağıma verdim", televizyonlarda sözünü ettiğim, ortak ile yardımlaşmanın biri işte budur. Dünyamız heyecan doludur ve güzel için yaşıyoruz. (Cuma, 30 Aralık 2011)